

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

ULUSLARARASI BESTSELLER

KRISTAN
HIGGINS

İkinci Şanslar Durağı

*Nereye gidersen git,
kalbini de yanında götür...*

Roman

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

KORIDOR

İkinci Şanslar Durağı

Aşkta ikinci şanslar durağından yalnızca bir defa geçebilirsiniz...

Çünkü bazen hayalini kurduğumuz sevgi, bırakıp gittiğimiz yerde kalakalmıştır. Kimimiz ilk seferde istediğimizi elde edemeyip hayata küsmeyi, üzülmeyi tercih ederken, kimimiz pes etmeyip mutluluk için kendimize ikinci bir şans veririz. Ve o mutluluk bazen bakmayı hiç düşünmediğimiz, geçmişimizin tatlı anılarından birinde saklıdır.

Küçük, şirin bir kasaba... Cordelia'nın şikayet etmeye hakkı yok; mükemmel bir ailesi, çok sevdiği bir işi, hatta bir erkek arkadaşı bile var, ya da öyle denilebilir. Ancak ilk aşkların asla unutulamadığı gerçeği, ilk aşkı Liam çıkıp geldiğinde suratına tokat gibi çarpacaktır.

Cordelia ve Liam geçen onca senenin ardından, birbirlerini unuttuklarını düşünürken; kaderin onlara oynayacağı tatlı sürprizden habersizdiler.

ISBN: 978-605-4629-33-6

₺ 18.00 9 786054 629336

KORİDOR YAYINCILIK - 217

ISBN: 978-605-4926-33-6

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 16229

MATBAA SERTİFİKA NO: 16318

İkinci Şanslar Durağı

Kristan Higgins

Özgün Adı: ***Until There Was You***

© 2011 Kristan Higgins

© Bu kitabın Türkiye'deki yayın hakları Koridor Yayıncılık'a aittir.

Yayıncının izni olmaksızın çoğaltılamaz, kaynak gösterilmek suretiyle alıntı yapılabilir.

Yayın yönetmeni: Erdem Boz

Editör: Zübeyde Abat

Çeviren: Rabia Taş

Redaksiyon: Derin Atamer

Kapak ve sayfa tasarımı: Tuğçe Ekmekçi

Baskı ve cilt: Oktay Matbaacılık, İstanbul

1. baskı: Koridor Yayıncılık, İstanbul 2013

KORİDOR YAYINCILIK

Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. MB İş Merkezi

No: 14 Kat: 1 D: 1 Zeytinburnu / İstanbul

Tel.: 0212 – 544 41 41 / 544 66 68 / 544 66 69

Faks.: 0212 – 544 66 70

E-posta: info@koridoryayincilik.com.tr

www.koridoryayincilik.com.tr

Genel Dağıtım: **YELPAZE DAĞITIM**

Tel.: 0212 544 46 46 / 544 32 02 – 03

Faks: 0212 544 87 86

E-posta: info@yelpaze.com.tr

İkinci Şanslar Durağı

KRISTAN HIGGINS

Çeviren: Rabia Taş

BÖLÜM 1

Her kadının aklında kalbini kıran adamla yeniden karşılaşma ihtimaline dair bir fantezi vardır. Böyle bir fantezide kadın göz kamaştırıcı kocasına (göz kamaştırıcı derken *Ocean's 11* filmindeki George Clooney'yi hayal edebiliriz mesela) sokulmuş, üzerinde şık bir elbiseyle caddede yürüyordur. Kocasını onu sıkıca kavramıştır, belki de kendine hakim olamadığından boynuna küçük öpücükler konduruyordur. Kıyafeti olağanüstü, saçları parlak ve mükemmel görünen kadın yanında Clooney'yle birlikte şehrin en güzel restoranından henüz çıkmıştır. Şehrin en havalı mücevheratçısından çıkmış da olabilir çünkü adam aşkının göstergesi olarak ona yeni bir pırlanta almak için ısrar etmiştir. Ve birden... Ah Tanrım! Bu da kim? O mu yoksa? Aşık olduğu ilk erkek. Genç yaşta onun aşkıyla çarpan sadık kalbini kırmakla kalmayıp paramparça eden adam! Sıkıntılı günler geçirdiği her halinden bellidir. Hayır, yıllar ona pek nazik davranmamıştır. Saçları beyazlamış – kelleşmeye başlamış olması daha makbuldür – aşırı kilo almış ve kamburu çıkmıştır. Bir zamanlar hayatını mahvettiği kadını görür görmez tanır ve yaptığı hatanın farkına varır. Kısa bir selamlaşma faslının ardından Clooney onunla tokalaşacak ve Tapılası Karısına *bu o mu gerçekten* dercesine alaycı bir bakış atacaktır. Sonra mutlu çift son model arabalarına doğru ilerleyecek ve geçmişin gönül avcısını hızla unutacaktır. Geride kalan

adamsa *nasıl bu kadar kör olabilirim?* diye hayıflanarak kadının arkasından özlemle bakacaktır.

Böyle bir senaryo hayata geçirilebilseydi çok hoş olurdu. Özellikle de aile restoranı Guten Tag'ın üniformasıyla garsonluk yapan Posey Osterhagen için. Fırfır etekli yöresel elbisesi ve üzerinde cüce işlemeleri olan (evet, cüce işlemeleri olan) yeleğiyle genç kadın acınası bir haldeydi. Yeşil çorapları ve kırmızı takunya terlikleri de cabası! Yanakları da pire gibi işleyen metabolizmasını biraz olsun güçlendirmek adına ağzına attığı pateteli hamur köftesi yüzünden şişkindi. Tam o anda arka kapı açıldı ve o tam karşısında beliriverdi.

Liam Declan Murphy. Aşık olduğu ilk adam ve kalbini kıran tek erkek.

Ortalıkta ne Clooney ne de mücevher vardı. Sadece eski bir Alman restoranının bomboş mutfağı ve yanaklarını patlayacakmış gibi gösteren koca bir hamur köftesi!

Posey'nin zihninde mavi ekran belirdi – tüm veriler silindi. Sistemde onarılamaz bir hata meydana geldi. Konuşması bile mümkün değildi.

Adamın gözleri hâlâ sinir bozucu derecede yoğun bir buzul yeşiliydi. Simsiyah saçları beyazlamak şöyle dursun incelmemişti bile. Boyu hâlâ uzundu – *demek ki insanlar otuzlu yaşlarda genelde küçülmüyorlardı*. Üzerinde hâlâ o serseri hava hakimdi: *Sen beni arzuluyorsun ama ben seni görmezden geliyorum* mesajını doğrudan karşı tarafa aktarıyordu. Ah Tanrım! Bu hiç iyi olmamıştı. *Çiğne Posey, çiğne!* diye haykırıyordu beyni. Posey bu komutu yerine getirmek için güçlkle mücadele ediyordu. O büyüklükte bir lokmayı yutmak pek de kolay değildi.

Hafızası onu yanıltmıyorsa kot pantolon, tişört ve deri ceket giymiş olan Liam lisedeki gibi görünüyordu. Gerçi konu Liam Murphy olunca hafızası fena halde netti. Liam oto hırsızlığı su-

çundan girdiği ıslahevinden çıkınca (tamam tamam, sakin olun, Posey o zamanlar on beş yaşındaydı ve bu asi çocuk imajı ona aşırı derecede çekici gelmişti) amcasıyla birlikte yaşamak üzere Bellsford'a gelmişti. Eski model bir motoru vardı (ah ne kadar karizmatik!) ve efsaneye göre pek çok kız bu motorda kadınlığa adım atmıştı. Fakat herkesi şaşırtan bir olay olmuş, bu asi delikanlı okulun en şirin ve en hanım hanımcık kızına tutulmuştu. Tıpkı Posey'nin o dönem severek izlediği *Beverly Hills 90210* dizisinde olanlar gibi! Emma Tate üniversite için Kaliforniya'ya gittiğinde, Liam da onun peşine takılmıştı. Sonunda nikah masasına oturmuşlardı. Gazetede evlendikleri haberi çıktıktan kısa bir süre sonra Emma'nın ailesi Maine'e taşınmıştı.

Ve işte o buradaydı!

"Liam!" diye haykırdı Posey'nin annesi. Bir doksan boyuyla tam bir Alman mühendislik harikası olan Stacia Osterhagen taşıdığı tabakları tıkırdatarak hızla mutfığa girdi. "Posey! Bak kim gelmiş! Sana söylemeyi unuttuk tabii! Max! Liam geldi. Liam, tatlım neden ön kapıdan girmedin?"

"Alışkanlıktan olsa gerek," dedi Liam hafifçe gülümseyerek.

"Seni gördüğüme sevindim, evlat," dedi Max içtenlikle ve misafirlerinin elini sıktı.

Liam Declan Murphy.

Yüce Elvis Presley!

"Liam'ı hatırlıyorsun değil mi, tatlım?" dedi Stacia.

Ağzı hâlâ dolu olan Posey başını salladı. Bundan daha gülünç bir duruma düşebilir miydi? Zaten kıyafet konusunda hiçbir zaman kadınsı olamamıştı – bolca fırfır, tül ve dantelle süslü iş kıyafetiyle hali şüphesiz acınasıydı. Okul uniformalarında da aynı talihsizliği yaşamıştı; Almanlar kıyafet tasarlarken küçük göğüslüleri dikkate almıyor olacak ki üst kısımda epey bir boşluk kalıyordu.

“Selam,” dedi Liam onun net olarak anımsadığı umursamaz ses tonuyla. “Nasılsın, Cordelia?” Sesinden nasıl olduğunu bilmek istemediği açıkça anlaşılıyordu. Ve bir de *Cordelia* gerçeği vardı tabii. Ona hep gerçek adıyla hitap etmişti. Oysa Posey her nedense bu addan nefret ediyordu. Doğrusunu söylemek gerekirse lisedeyken ‘çöp kız’ benzetmesini hak edecek kadar zayıf olmasının üzerine bir de kuyuya düşüp ölen yarı kör büyük teyzesinin adı Cordelia Wilhelmina Osterhagen eklenince alay konusu olmaktan kurtulamamıştı.

“İyiyim,” dedi son lokmayı yutup tiz bir sesle. “Selam. Nasılsın?”

“İyiyim, teşekkürler.”

“Güzel! Güzel... Hmmm... Emma nasıl?”

“Emma öldü,” dedi Liam soğukkanlı bir şekilde.

Posey irkildi. “Ne? Şaka mı yapıyorsun?”

“Hayır,” dedi Liam ona buz gibi bir bakış atarak.

Posey nasıl olmuştu da bu haberi duymamıştı? “Ama... Ne zaman?”

“Ekim’de üç sene olacak.”

Bu en azından bir şeyi açıklıyordu. Posey iki buçuk yıl önce Ekim ayında tatile çıkıp birkaç ay Kuzey Karolina’da kalmıştı. Üstelik Facebook kullanmaya nispeten geç başladığından orada dönen yazışmaları da kaçırmış olmalıydı. Zaten Emma’yla ortak arkadaşı da pek yoktu.

“Çok üzüldüm,” dedi yüzü kızararak. Emma Tate ölmüş müydü? Vay canına! Ne kadar da iyi bir kızdı! Lisedeyken hem çok iyi hem de inanılmaz derecede popüler bir kızdı ki bu iki özelliği bir arada barındırmak neredeyse imkansızdı. “Peki nasıl oldu?” diye sordu. Ardından üstüne vazife olmayan bir konuda soru sorduğunu fark ederek ekledi: “Yani... Bana açıklamak zorunda değilsin. Bilmesem de olur... Sonuçta bu senin özclin...”

“Lösemi,” dedi Liam.

Posey irkildi. “Çok ama çok üzgünüm...”

“Tam bir trajedi,” diyerek araya girdi Max. “Çok tatlı bir kızdı.”

“Liam’la geçen gün Home Depot’da karşılaştık, bize de o gün söyledi,” dedi Stacia. “Üst kattaki banyonun havalandırma fanının yıllardır arızalı olduğunu biliyorsun, değil mi? Artık tamir ettirmenin zamanı geldi diye düşündük. Malum, Gretchen eve dönüyor. Tam fanlara bakıyorduk ki bu yakışıklıyla karşılaştık! Emma’nın öldüğünü öğrenince resmen yıkıldık. Bu çok üzücü!”

Belli ki Posey’ye anlatılacak kadar üzücü değildi. Özellikle de Stacia’nın onu her sabah 8:15’te aradığı düşünülürse. Gerçi büyük haberleri kimseye anlatmama, bir tür aile geleneği idi. Stacia bir gün Posey’yi arayıp Carol Antonelli’nin safra kesesi ameliyatını en ince ayrıntısına kadar anlatmıştı. Benzer bir durum Hannaford’a gitmek yerine altmış kilometre yol kat ederek Stop&Shop’tan aldıkları kahveyle ne kadar tasarruf ettiklerini anlattığı telefon konuşmasında da yaşanmıştı. Fakat nasıl oluyorsa ölüm, doğum, evlilik ve benzeri büyük haberler unutuluyordu.

Hafızasında aniden bir görüntü beliren Posey’nin boğazına bir yumru oturdu. Emma Sweetie Sue’s Ice Cream Parlor’da çalışırken waffle’a üç top yerine dört top dondurma koymuş ve muzır bir şekilde göz kırparak tezgahın üzerinden ona uzatmıştı.

“Gerçekten çok üzgünüm,” dedi Posey güç duyulur bir sesle.

“Sağ ol,” dedi Liam. Bakışları hâlâ soğuk ve umursamazdı.

Posey yüzünü yana çevirdi. Bakışlarında keder, Emma’nın öldüğünü duymuş olmasından kaynaklanan suçluluk, endişe (sonuçta Liam üzerinde ağır hasarlar bırakmış bir adamdı) ve elbette tutku dolu bir ifade hakimdi. “Çocuğunuz vardı, öyle değil mi?” En azından bu kadarını hatırlayabilmişti.

“Nicole. Şu anda on beş yaşında.”

“Ah! On beş. Ah... Demek on beş yaşında...”

Liam cevap vermedi, fakat bakışları Posey'nin çok iyi anımsadığı o hor gören ifadeyle yüklüydü.

Liam bir zamanlar Guten Tag'da çalışmıştı ki o günler Posey için hem mucizevi hem de acı vericiydi. Aslında kötü şöhreti her yerde konuşulurken Osterhagen ailesinin ona iş vermiş olması büyük bir lütuftu, yine de bu bile Liam'ın Posey'ye yakınlık göstermesini sağlamamıştı. Maalesef Posey'ye olan ilgisi tezgahın üzerindeki toza gösterdiği ilgiden öteye geçememişti.

En azından başlangıçta.

Her neyse. Stacia konuşmaya devam ediyordu: "Liam tatlım, hiç değişmemişsin! Biraz daha kal da bir şeyler içelim. Hatta seni buna mecbur bırakıyorum! Yemek yedin mi? Sana hemen bir şeyler ikram edelim. Israr ediyorum. Max? Bu konuda sen de ısrarcısın değil mi?"

"Evet, ben de ısrar ediyorum," dedi Max gülümseyerek.

"Sadece bir içki," dedi Liam. "Kızımın yanına dönmem gerek."

Tam o sırada Guten Tag'ın emektar garsonu ve akordeon üstadı Otto başını kapıdan uzatıp, "Max, Stacia, Schmottlach'lar kalkıyorlar!" dedi.

"Posey, Liam'ın kendini evindeymiş gibi hissetmesini sağla, olur mu? Liam, bir dakika içinde dönmüş oluruz. Bruce ve Shirley bizim en yakın dostlarımız. Onları hatırlıyorsun, değil mi?"

Liam'ın dudakları isteksiz bir gülümsemeyle kıvrılırken Stacia Max'i elinden tutup içeri sürükledi. Bahsi geçen gülümseme Posey'nin arzusuyla ürpermesine neden oldu. *Merhaba!* Karnının içinde hiperaktif bir yunus dolanıyor gibiydi. Yalnızdı. Dul konumunda Bay Taşvücut Yoldançıkaran'la baş başa kalmıştı. Ah, bu hiç hoş değildi. Bu zavallı adamı arzuluyor olamazdı. Gerçi *zavallı adam* benzetmesinin yapılabileceği son **erkek** Liam Murphy'ydi. Yutkundü; ancak boğazından yükselen ses, mutfakta silah sesinden farksız bir etki yarattı.

Bu esnada Tanrı'nın kadınlara armağanı olan Liam – evet, o derece kusursuzdu, erkeksi güzelliği göz alırken ukala bakışlarıyla kendini ulaşılmaz kılıyordu – kollarını kavuşturdu ve etrafına bakındı.

O neşeli, hayat dolu Emma Tate'nin öldüğüne inanmak çok zordu. Posey tekrar yutkundu, boğazı inanılmaz derecede kuru-muştu. “Kızın, olanları nasıl karşıladı?”

“Gayet iyi,” dedi Liam ve göz ucuyla Posey'ye baktı.

“Peki neden buradasın? Ziyarete mi geldin?”

“Hayır. Emma'nın ailesine daha yakın olmak için buraya taşındık.”

Geri mi dönmüştü? Artık burada mı yaşayacaktı? “Ah... Güzel. İyi olmuş. Yani aileye yakın olmak iyidir. Çocuklar için tabii.”

Liam cevap vermediği gibi Posey'ye neler yaptığını, evlenip evlenmediğini ya da çocuğu olup olmadığını da sormadı. Tabii sormazdı. Görünen o ki hâlâ bu tür şeyleri umursamayacak kadar havalıydı...

“Peki sen neler yapıyorsun, Cordelia?”

Ouv! Bu hiç beklenmedik bir tepkiydi. “Ah sadece bu akşam için aileme yardım ediyorum. Mimari eserleri kurtarma ofisim var,” dedi, kendinden emin tavrı sesine yansarak. Tabii Liam cevap vermek yerine yalnızca başını sallamakla yetindi. “Sen neler yapıyorsun?”

“Kişiye özel motosiklet yapımıyla uğraşıyorum.”

Elbette bir motosiklet ustasıydı. Bu onun deri kıyafetler giymesine, yağ kokmasına ve titreyen koca makinelerin üzerine binmesine olanak sağlıyordu. Gözünde canlanan görüntü karşısında Posey'nin bacakları titredi. *Sakin ol, kızım!* Ailesinin mutfağında adamın üstüne atlamanın âlemi yoktu. Fakat Liam diğer kadınlarda olduğu gibi Posey'de de böyle bir etki yaratıyordu. Liam

Ölüm Yıldızı* gibi kapsama alanına giren her şeyi içine çekiyordu. “Motosiklet ha! Harika!” diyebilirdi.

Liam bir kez daha etrafa göz attı ve konuşacak kimse olmadığından mıdır bilinmez iç çekerek Posey’ye döndü. “Evli misin?” diye sordu.

“Hmmm... Hayır. Evli değilim. Ben... Nasıl desem... Henüz doğru adamla karşılaşmadım.” Ah Tanrım! Ses tonuyla kendini arzu edilmeyen bir kadın gibi göstermişti. “Henüz evlenmedim ama görüştüğüm biri var. Bir iki kez evliliğe çok yaklaştım ama...”

“Neye yaklaştın?” diye sordu Stacia bir kez daha hızla mutfaktan içeri girerek.

Posey yerinden sıçradı. “Hiçbir şeye,” diye mırıldandı cüce desenli yeleğini çekiştirerek.

“Cordelia neredeyse evleneceğini anlatıyordu,” dedi Liam. Sesinde alaycı bir tını mı vardı? Muhtemelen.

“Ne? Sen neredeyse *ne* yapacaktın?” Stacia koca elini beline koydu. “Biricik kızım neredeyse evleniyor ve benim bundan habirim...”

“Anne, dur bir dakika. Bu biraz... Nasıl anlatsam...” Posey derin bir nefes aldı. “Ron’dan bahsediyordum. Onu anımsıyor musun?”

“İsilik olan çocuk mu?”

Posey yüzünü buruşturdu. “Hemen iyileşmişti.”

“O halde sonradan gay olan çocuktan bahsediyorsun, yanılıyor muyum? Liam, inan bana Posey normal bir adam bulamaz! Bulmak için bir çabasının olmamasının yanı sıra o hurdaların içinde çalışırken...”

* *Yıldız Savaşları* dizisinde imparatorluğun en ölümcül silahtı, ayrıca imparatorluğun merkezi üssüdür.

“Onlar hurda değil! Mimari açıdan kurtarılabilecek sınıfa giren eşyalar!” *Ayrıca normal bir adamla görüşüyorum ama bunu sana söylersem peşimi bırakmazsın diye susuyorum.*

“Her zaman demişimdir, kendine biraz baksa bir erkek çıkıp onun ne kadar güzel ve tatlı...” Stacia birden sustu ve gök mavisi gözleri ilahi bir ışıkla parıldamaya başladı. Ah! Posey bu bakışı biliyordu. Bu yıllar içinde pek çok kez karşılaştığı çöpçatan bakışıydı. Kadınlara tövbe eden isilikli Ron, Stacia’nın keşiflerinden biriydi. Bir de Carol Antonelli’nin yeğeni vardı. Adam ilk buluşmalarında onu McDonald’s’a götürmüş, bu da yetmezmiş gibi yediği Big Mac menünün parasını bile ödememişti. Diğer bir keşfi ise restorana mal getiren adamdı ve çok geçmeden bu adamın biri New Hampshire’da diğeri Delaware’de olmak üzere iki ailesi olduğu ortaya çıkmıştı. Şimdi de çöpçatan bakışları Liam’ın üzerindeydi.

Sakın yapma anne diye yalvardı Posey içten içe. Başına gelecekleri önlemek isterken omuzları çökmüştü.

Stacia sonunda beklenen hamleyi yaptı ama hedef şaşırtmıştı. “Bir gün gelip yeğenimle tanışmalısın, Liam. Gretchen? *Çıplak Ayaklı Fraulein* tanıdık geliyor mu? Yemek kanalından tanırısın belki. Rahmetli kız kardeşimin kızı. Onunla gurur duyuyoruz! Televizyon programını izledin mi hiç?”

“İzlediğimi söyleyemem,” diye mırıldandı Liam. Yeniden Posey’ye baktı ve kıyafetini baştan aşağı süzdü. Ne kadar gülünç göründüğünü ona bir kez daha hatırlatmak istiyordu belki de...

“Tanışsanız iyi olur,” dedi Stacia. “Gelip burada çalışmak istediğini söyleyince havalara uçtuk. O kadar tatlı, o kadar iyi bir kızdır ki...” Kurnaz bir şekilde ekledi: “Çok da güzeldir.”

Gretchen gerçekten çok güzeldi. Posey bu konuda onun hakkını yiyemezdi. Stacia’ya benziyordu – uzun boylu, sarışın, mavi gözlü, seksi. Tam bir Alman mühendislik harikası! Öte yandan

Posey evlatlıktı – ortalamanın altında boyu ve normalin altında kilosuyla dikkat çektiği yetmiyormuş gibi siyah kısa saçları, kahverengi gözleriyle aile üyelerinden ne kadar farklı olduğunu açıkça gözler önüne seriyordu. Ama konu Gretchen’in tatlılığına gelince... Posey gülmeden edemedi.

“Açıkçası gelmesi bizim için çok iyi olacak. Malum...” Stacia durdu ve manalı bir şekilde iç çekti. “Caddenin aşağısında açılan İtalyan restoranı işleri yavaşlattı.”

İşler Inferno açılmadan önce de yavaştı, fakat Posey annesinin bunu asla kabul etmeyeceğini biliyordu. Guten Tag’ın yemekleri kötü değildi, tabii eski usul Alman yemekleri seviyorsanız, ki bu noktada pek çok kişinin Alman mutfağına düşkün olmadığı da bir gerçektir. Ayrıca restoranın *Tıkanana Kadar Yiyeceksiniz!* sloganı da gurmelere pek çekici gelmiyordu.

Buna karşılık Inferno altı aylık bir işletmeydi ve şimdiden *New York Times*’ın restoran tavsiyeleri köşesinde çıkmış, dört yıldız almıştı. Onların da yerel televizyon kanallarında ve radyolarda dönen, hatta turizm dergilerinde yer bulan bir sloganı vardı: *Tek Amacımız Size Hayatınızın En Güzel Yemeğini Sunmaktır!*

Restoranın sahibi Dante Bellini kendisiyle röportaj yapan muhabirin bölgedeki diğer restoranların nasıl olduğunu öğrenmek istemesi üzerine bir yanıt vermiş ve Stacia ile Max’in nefretini kazanmıştı. Yanıtı aynen şuydu: “Yolun ilerisinde ucuz bir yer var ama onları rakip olarak görmüyorum.” Stacia ve Max adam gelip evlerini yakmışçasına bu sözleri bir tür saldırı olarak görmüştü.

Aslında iki restoran da birbirinden çok farklıydı. Guten Tag kostümleri, müziği ve her bira siparişinin ardından yükselen “zicke zacke, zicke zacke, hoi, hoi, hoi!” nidalarıyla yemekten çok eğlenceye önem veren bir yerdi. Inferno ise seçkindi. İç tasarımı mükemmeldi; Dante Posey’nin şirketi olan *Eşsiz Eserler*’den on

bin dolar değerinde mobilya satın almıştı. Bu konu anne ve babası için hâlâ hassas (ve ülserle sebebiyet veren) bir konuydu. Yine de Inferno'dan gelen para sayesinde Posey New York'ta eski bir manastırdan kalma çeşmeyi, Lowell'daki kütüphanenin mermer sütunlarını ve Vermont'daki bir kiliseden İtalyan azizlerin heykellerini kurtarmayı başarmıştı.

Evet, Dante Bellini işlerin nasıl yürütüleceğini biliyordu.

Ayrıca yatakta da çok iyiydi.

Tabii Posey bu bilgiyi ailesine açık etmektense ölmeyi tercih ederdi. Yine de ne olursa olsun Inferno onun biraz toparlanmasını sağlamıştı.

Stacia, “Gel hadi,” diyerek Liam’ın koluna girdi. “Oğlum ve partneri burada. Henry’yle tanışmış mıydın? Sen burada çalışırken o tıp fakültesindeydi ama mutfakta birkaç kez karşılaşmış olmalısınız. Posey, orada öyle durma, tatlım. Gel de bizimle bir şeyler iç.”

“Gitmem gerek,” dedi Posey ve kapının yanındaki askıdan ceketini aldı. “Görüşürüz, anne. Liam... Seni yeniden görmek güzeldi.”

Liam ona şöyle bir bakarak başını salladı.

“Posey, bekle!” dedi Stacia. “Sana biraz et yemeği ayarlayayım. Marketten aldığın o çöpleri yemeni istemiyorum. Dondurucudaki pizzaları gördüm. Biraz kilo alman iyi olur, fakat bu bile onları yemen için geçerli bir sebep değil. Liam, bu kız bir gram kilo alamıyor! Keşke benim de böyle bir sorunum olsaydı!”

Posey gözlerini kapadı ve “Hoşça kal, anne!” dedi.

Arka kapıyı açtı ve New Hampshire’m Bellsford şehrinde bir perşembe akşamının kutsanmış sessizliğine adımını attı. Dışarısoğuktu; Piscataqua Nehri’nden rüzgar esiyor, New England’da hüküm süren Mart soğuğu varlığını hissettiriyordu. Posey restoranı geride bırakıp caddeden aşağı titreyerek yürüdü. Kam-

yonetine bindi ve eteğini düzeltip motoru çalıştırdı – motorun canlanması birkaç dakika sürdü ama olsun. Cadde boyunca aracı sürerken bir zamanlar Kirby’nin Oto Tamirhanesi’nin önüne varınca yavaşladı. Pencerede bir duyuru vardı. *Yakında Açılıyor: Granite State Özel Yapım Motorlar: Liam Murphy, Mülk Sahibi.*

Torpedo gözünde duran acil durum hindistan cevizli çikolatasını yeme vakti gelmişti. Ambalajı açar açmaz çikolatayı ağzına attı.

Zavallı Emma. Posey onun başına gelenlerden ötürü gerçekten üzgündü ve kızı için kederleniyordu. Bir de Liam vardı tabii. Genç bir kıza hem anne hem baba olmak zor işti. Özellikle de bu kız çok genç yaşta annesini kaybetmişse. Gerçi Liam sonsuza dek bekar kalacak değildi. Muhtemelen çoktan bir ya da birden fazla sevgili edinmiş olmalıydı. Sonuçta kim çocuklu bir dula karşı koyabilirdi ki?

Liam Murphy şehre geri dönmüştü. Hem de temelli! Posey bu durumun uçurumdan atlamak gibi heyecan verici olduğunu kabul etmeliydi... Heyecan verici ve ölümcül.

“Bu kez aptallık yapmamaya çalış,” dedi yüksek sesle ve konsolo öyle bir vurdu ki üzerindeki iPod çalmaya başladı. Posey hemen Neil Diamond’ın *Brother Love’s Traveling Salvation Show* şarkısını açtı ve moralini düzeltmeye çalıştı.

Bir zamanlar Liam Declan Murphy’ye aşık olmuştu. Sırılsıklam aşıktı. Ergenlik çağındaki bir kızın bir oğlana duyabileceği en üst düzey tutku ve aşkla seviyordu onu. Onun için dünyanın öbür ucuna gidebilirdi. Ama Liam ağır bir darbeye onun kalbini kırmış ve bir kez olsun arkasına bakmamıştı.

Ve hâlâ nasıl bir üzüntüye sebep olduğuna dair hiçbir fikri yoktu.

BÖLÜM 2

Liam Murphy içeri girip kapıyı kapadı ve hemen kilitledi. Sonra sürgünün yerine oturduğundan emin olmak adına kilidi açıp yeniden kilitledi. Şimdi olmuştu. En azından Liam öyle olduğunu düşünüyordu. Yine de kilidi tekrar açtı ve kapıyı bu kez çarparak kapatıp kilitledi. Çok sert davrandığından kilidi kırmış olabilirdi, bu yüzden kapıyı bir kez daha açıp kilitledi. Artık sağlamlığının daha da emindi.

Derin bir iç çekti ve bu takıntılı halinden nefret ederek başını salladı. Çok yakında... Bu takıntılı tavırlarına bir son vermesi gerekiyordu.

“Nicole! Ben geldim!” diye bağırdı. Cevap yoktu ama *bu* kızının evde olmadığı anlamına gelmiyordu. Evin genç kızı Trip-lerde olabilirdi – evet kesinlikle büyük harfle vurgulanması gereken bir ruh haliydi bu! Ah! Basgitarın sesi duvarları titretmeye başlamıştı. Demek ki kızı evdeydi ve son dönemde “keşfettiği” Ramones grubunu dinliyordu. En azından müzik zevki her geçen gün iyileşiyordu. Aksi takdirde Liam o ergen çocuklardan birini dinlemektense kulak tıkacı takmayı tercih edebilirdi.

Mutfağa girdi, suyu açtı ve ellerini sabunlarken elli beşe kadar saydı. Emma ölüm döşeğindeyken – bu durumu *Emma hastayken* ya da *Emma hastanedeyken* gibi daha sempatik bir dille anlatmaya çalışmak gereksizdi – doktor ona otuz saniye el yı-

kamanın mikropların neredeyse tamamını öldürdüğünü, kırk beş saniyenin de mikropları kökten temizlediğini söylemişti. Demek ki kırk beş saniye el yıkanacaktı... Tabii bu kural altı ay öncesine kadar geçerliydi. Son altı ay içinde Liam ufak tefek şeylere daha fazla kafa yorar hale gelmişti. Mesela el yıkama konusu: Ya çok hızlı saydıysa? Ya kırk beş saniyede ölmeyecek kadar güçlü mikroplar varsa? En iyisi elini elli beş saniye yıkayıp durumu garanti altına almaktı. Babasının bu kısa süreli ritüelini gözlemleyen Nicole onda travma sonrası stresten kaynaklanan obsesif kompulsif bozukluk sorunu olduğunu söylemişti. Gerçeği söylemek gerekirse Liam'm ölümle burun buruna gelmiş olması bu bozukluğu – kapı kilidi ya da mikrop fobisini – tetiklemiş görünüyordu. Bu takıntılı hali stresli olduğu zamanlarda daha da artıyordu ve genç bir kız babası olduğu düşünülürse uyanık olduğu her an stresliydi. Fakat Nicole onun ciddi bir ölüm tehlikesi atlattığını bilmediği için her şeyi annesinin ölümüne bağlıyordu. Böylesi Liam'm da işine geliyordu.

Havlularda kim bilir ne mikroplar, ne bakteriler barınıyordur düşüncesiyle elini kağıt havluya sildi. Sonra da kızının odasına doğru koridor boyunca yürüdü.

“Selam tatlım,” dedi kapıyı açmadan önce tıklatarak.

Nicole yatağında doğrularak, “Hoş geldin, baba!” dedi. “Geldiğini duymadım.” Gülümsedi ve Liam'ın kalbi onu on beş yıl önce ilk gördüğü andaki gibi ısındı.

“Nasılmış benim güzel kızım?” diye sordu.

“Fena sayılmaz,” dedi Nicole. “Yemek için sana yardım etmemi ister misin?” Liam'ın göğsü sevgi ve minnettarlıkla kabardı.

“Elbette.”

Liam kız arkadaşının hamile olduğunu öğrendiğinde hem çok şaşırmış hem de çok heyecanlanmıştı. Emma ise hiç heyecanlı değildi ve bu konuda ona hak vermemek imkansızdı. Üniversi-

tede son yılıydı, hukukta uzmanlık eğitimi için UCLA'ya kabul edilmişti ve böyle bir dönemde çocuk sahibi olmak öncelikleri arasında yer almıyordu. Liam'dan ayrılabilirdi... Fakat onun evlilik teklifini kabul etmişti. Özellikle de Liam çocuğun bakımını üstleneceğine dair söz verince... Bu sayede Emma eğitimine devam edebilecekti.

Bir bebek. Liam yirmi bir yaşındayken kendini çocuk bakımı ve ebeveynlik üzerine kitaplar okurken, Emma'ya epidural ya da uyku düzeni gibi konularda sorular sorarken bulmuştu. Ve o büyük gün geldiğinde hayatının amacının ne olduğunu nihayet anlamıştı.

Emma, Emma'nın ailesi, çalıştığı tamirhanedeki adamlar, hatta kendisi bile bir konuda şaşkındı: Liam harika bir babaydı. Gecenin bir yarısı kalkıp Nicole'e mamasını yediriyor, onu uyutabilmek için ya kucağına alıp gezdiriyor ya da sabaha karşı üç sularında arabayla küçük bir tura çıkarıyordu – ne de olsa Emma'nın erkenden kalkıp okula gitmesi gerekiyordu. Bez değiştirmekten tiksiniyordu. Çamaşır yıkarken renklilerle beyazların ayrılması gerektiğini öğrenmişti. Organik bebek mamaları alıyordu. Çalışma saatlerini azaltmıştı – ya Emma evdeyken ya da ailesi bir iki haftalığına yanlarına kalmaya geldiğinde çalışıyordu. Çalıştığı tamirhane zenginler için kişiye özel motosikletler ürettiyordu ve sahibi onu çok seviyordu. Yarı zamanlı çalışmak bile faturaları ödemesine yetiyordu. Emma kurumsal bir şirkette – ensek çalışma saatleri ve kabarık bir maaş karşılığında – vergi avukatı olarak çalışmaya başladığında ise kızını okula götürüp getiren, veli toplantılarına katılan, hastalandığında Nicole'le ilgilenen yine Liam'dı.

Kendi çocukluğu çok zor geçmişti. Dokuz yaşındayken annesini kaybetmişti. Babası hapse girip çıkıyordu. Bu nedenle Liam yetiştirme yurtlarına aşınaydı. Berbat bir öğrenciydi. On yaşına

kadar teşhis konulamayan disleksi sorunu işini daha da zorlaştırmıştı. Ortalamanın üzerinde sayılabilecek motor bilgisini babasının çalıntı araba parçalarını söküp gizlice sattığı barakasinda öğrenmişti. Bunun dışında pek bir becerisi yoktu. Yarı dönemde başladığı okullardan birinde başa bela bir çocuk onun için “hiç yeri olmayan bir hiç” benzetmesi yapmıştı ve Liam bu sözlerin doğruluğunu düşünmeden edememişti. Yine de çocuğun ağzına bir yumruk indirmiş ve okuldan bir haftalık uzaklaştırma almıştı.

Sekizinci sınıfa geldiğinde cinsel çekim gücünün farkına varmıştı. Birdenbire yaş ayrımı gözetmeksizin karşı cinsin kendisiyle ilgilenmeye başladığını görmüştü. Hiç yeri olmayan bir hiç, artık şehrin prensi olmuş, Emma Tate ile tanışıp ona aşık olana dek çapkınlık turları atıp durmuştu. Emma da ona aşıktı. En azından bir süreliğine... Her neyse. Bir gün gelip âdetinin üç hafta geciktiğini söyleyince Liam kaderin ne demek olduğunu anlamıştı.

Nicole... Tek kelimeyle kusursuzdu. Evet, bugünlerde biraz Triplerdeydi, matematikte çok başarılı değildi, çabuk sinirleniyordu, kızılımsı sarı saçlarına pembe meç attırırsa daha güzel olacağına inanıyordu, taşınma konusunda Liam'ın burnundan getirmişti ama... Kusursuzdu. Hayatında başına gelen en en en güzel şeydi.

“Matematik öğretmenim resmen benden nefret ediyor!” dedi Nicole. Baba-kız mutfakta yemek hazırlığı içindeydiler. Taşınmalarının ardından saat farkına henüz ayak uyduramamışlardı, bu yüzden akşam yemeklerini biraz geç yiyorlardı. Nic havuçları doğruyordu ki havucun en sevdiği sebze olacağı daha sekiz aylıkken belli olmuştu. “Geçen sene cebir dersinden yırttım diye bir sürü iğneleyici söz söyledi. Ben de şöyle dedim: Hey bayan! Benim annem öldü, tamam mı? Geçen yıl cebirden muaf tutuldum diye dayak yemediğim için üzgünüm. Kim bilir, belki de Kaliforniya’da çocukları gerçekten seven öğretmenler vardır.”

“Cidden söyledin mi bunları?” diye sordu Liam, bir yandan da tavada tavukları kızartıyordu.

“Öf! Tabii ki hayır, baba!” dedi Nicole ses tonu sevecenlikle yumuşayarak. “Sonra fen dersine girdim. Geçen sene gördüklerimin aynısıydı ve o kadar sıkıldım ki neredeyse ağlayacaktım!” Bellsford eğitim sistemi hakkında konuşmaya devam ederken okuldaki gruplaşmadan, hiçbir gruba giremeyeceğine dair kapıldığı korkulardan bahsetti. Şu ana kadar herkes ona karşı çok iyi davranmıştı ama onu sırtından bıçaklayabilmek için rol yapmadıklarını kim bilebilirdi ki? Bu ikilemin ardından konu dağcılık kulübüne mi yoksa lakros takımına mı girse daha iyi olur ikilemine geldi. Tabii bir de New England’ın yağmur yağdığında çamurlu olması ve havanın Kaliforniya’ya kıyasla çok daha soğuk olması mevzusu vardı.

Söyledikleri Liam’ın kulağına müzik gibi geliyordu. Kızı durmadan konuşuyordu ve bu gerçekten çok güzeldi.

“Gerçi bugün çok güzel bir şey oldu,” dedi Nicole ve birlikte masaya geçtiler.

“Ne oldu?” diye sordu Liam birasından bir yudum alarak.

“Çok hoş bir çocukla tanıştım.”

Güzel mi? Bu hiç güzel değildi. Hem de hiç! “Ne tür bir çocukmuş bu?”

“İyi biri, baba.”

“Bu ne demek şimdi? Ne yaptı da iyi olmaya hak kazandı?”

“Hiçbir şey yapmadı. Sadece iyi bir çocuk.” Nicole öyle bir gülümsedi ki Liam sırtından ter aktığını hissetti.

“Nasıl yani? Nicole, bu çocuk iyiliğini nasıl dışa vurdu söyler misin? Bir şey yapmış ya da söylemiş olmalı veya...”

“Öf, baba! Sakin ol. Kendini parçalamana gerek yok. Hamile filan değilim.”

Liam hemen ayağa fırladı. “Tabii ki hamile değilsin! Çünkü

seks yapmıyorsun! Çünkü hayatın boyunca asla seks yapmayacaksın. Asla! Anlaştık mı?”

Nicole gözlerin devirdi. “Baba, sakın ol tamam mı? Şaka yapıyordum.”

“Tamam ama bil ki iyi dediğin o çocuk hiç de iyi değil. İnan bana. Ben de bir zamanlar gençtim. Biz erkeklerin aslında iyiliğin yanından bile geçmeyeceğimizi aklının bir köşesine yazsan iyi edersin,” dedi Liam ve yerine oturdu.

“Belki birlikte sinemaya gideriz.”

“Olmaz. Biriyle çıkamayacak kadar küçüksün!”

“Baba...” dedi Nicole. Sesi yine yumuşamıştı. “İğrençleşme, olur mu?”

“Çıkmak yok! Çok erken. Yemeğini ye!”

“İyi! Kimseyle çıkmam! Annem öldü diye tuhaf kız damgası yedim zaten... Şimdi de bütün hayatımı bu eve hapsolarak geçirebilirim. Mutlu musun şimdi?” Tabagını itip ayağa kalktı ve bir hisımla odasına gitti.

“Nicole!” diye seslendi Liam. Fakat aldığı tek cevap çarpan kapının sesiydi. “Yarın İspanyolca sınavın var, unutma!”

Ramones albümü yeniden çalmaya başladı – “I Wanna Be Sedated!”

Sakinleşmek isteyen bir tek onlar değildi ki...

Liam yemeğine bakıp iç geçirdi ve tabağını hafifçe ileri itti. Öte yandan bira ilaç gibi gelmişti. Büyük bir yudum aldı, ardından tavana baktı. “Teşekkürler tatlım,” dedi usulca. “Beni ergenlik çağında genç bir kızla baş başa bıraktığın için minnettarım!”

Belki de her şeye rağmen hata yapıyordu. Belki de Nicole’de geri dönülmez izler bırakıyordu ve sonunda kızı her yanı dövme kaplı, motosikletli bir sersemden hamile kalmış halde karşısına çıkacaktı... Lanet olsun. Dövme kısmı dışında Emma da benzer

* Sakinleşmek İstiyorum!

bir süreçten geçmişti ve Liam da bahsi geçen motosikletli sersem oluyordu.

Ne olursa olsun Emma gayet iyi bir hayat sürmüştü – başarılı bir avukat ve iyi bir anneydi. Fakat yurt kapısında buluşulan motosikletli sevgiliyle sahilde tur attıktan sonra onun evine gidip sevişmek başka bir şeydi, onunla evlenmek başka.

Emma elinden geleni yapmıştı. Liam da. Karısı okuldan gelince sınıf arkadaşlarını anlatıyor, Liam da işten bahsediyordu. Kızlarının gelmiş geçmiş en güzel bebek olmakla kalmayıp aynı zamanda en zeki ve en tatlı çocuk olduğunu düşünüyorlardı. Fakat yıllar geçtikçe sohbetler kısaldı. Kavgalar arttı. Birlikte daha az vakit geçirmeye başladılar. Genç yaşta evlenen çiftler arasında sıkça görülen bir duruma düştüler.

İnsanın eşiyle arasındaki boşluğun devasa bir kanyona dönüşüğünü görmesi ve hiçbir şey yapamaması çok kötü bir histi. Liam onu çok seviyordu – ve ona olan sevgisi hiç azalmamıştı. Günün birinde her şeyin eskisi gibi olabileceğini umut ediyordu. Sonra doktordan bir telefon geldi ve aklını kaçırdığını sandı. O an istediği tek şey Dr. Elliot Kramer'i öldürmekti. Çünkü doktor o telefon görüşmesinde Emma ve Liam'ın yeniden eski günlere dönme şansını ortadan kaldırmıştı. Sekiz ay sonra da Emma bu dünyaya veda etmişti.

Liam ayağa kalktı ve el değmemiş akşam yemeğini toplamaya koyuldu. Nicole şikayet etse de New England'a dönmek güzeldi. Hava soğuktu ve San Diego'nun kusursuzluğundan uzaktı. Evliliğini sürdürdüğü ortamın ve aklını yoran anıların uzağındaydı. Bellsford, ıslahevinden çıktıktan sonra geldiği ilk yerdi. Amcası Liam'ın kendisiyle yaşamasına nihayet razı olmuştu. Liam bu küçük şehri, tuhaf görünen küçük dükkanları, şehrin ortasından geçen nehri, köprünün karşı tarafındaki Maine'i çok sevmişti.

Bugün Osterhagen'ları gördüğü için de mutlu olmuştu. Karı–

koca ikisi de çok iyi insanlardı. Restoran gibi onlar da hiç değişmemişti. Cordelia da hâlâ on altı yaşında gibiydi, kabuğundan yeni çıkmış toy bir hali vardı ve Liam'a hâlâ iki başlı bir yaratmış gibi bakıyordu.

Fakat lisedeyken çalıştığı mutfığa girmek... Pek çok anıyı gün yüzüne çıkarmıştı. Orada durduğu süre içinde Emma'nın lisedeyken yaptığı gibi restorana gireceğini hayal etmişti. Belki yine okuldan sonra katıldığı kulüp faaliyetlerinin birinden çıkıp eve geçmeden önce Liam'ı görmeye gelecekti. Atkuyruğu sağa sola sallanırken gülümseyerek Liam'ın tabak çanak yıkamasını izleyecekti. Sırf bu gülümseme bile Liam'ın suç batağındaki ailesinin izinden giderek girdiği ıslahevine dair tüm saçmalıkları unutmasına yetecekti.

Bellsford'a döneli sadece bir hafta olmuştu ama şimdiden kendini evinde ve güvende hissediyordu. Yerleştikleri daire emlakçının söylediğine göre beş ya da on yıl önce apartmana dönüştürülmüş eski bir fabrikaydı. Üç yatak odası, iki büyük banyo ve bir ebeveyn banyosu, salon, mutfak ve kilerden ibaretti. Emma'nın anısı kapıdan içeri girememişti. Bu hem iyi hem de kötüydü. Dolabında hâlâ Emma'nın bornozu asılıydı... Pazar sabahları genelde en mutlu zamanları olurdu, tabii Emma'nın çalışmadığı dönemlerde... Liam krep yapardı ve karısı o pembe, yumuşacık bornozla çok güzel görünürdü.

Artık hepsi anılarda kalmıştı.

"Her şey yoluna girecek," diye mırıldandı bir eliyle yüzünü sıvazlayarak. Garip ama çok yorgundu. Dükkana gelen yeni teslimatı kontrol etmek dışında gün içinde fazla bir iş yapmamıştı. Yakında açacağı kişiye özel motosiklet atölyesinin New Hampshire'da, Güney Kaliforniya'ya kıyasla daha çok iş yapmasını umuyordu. Emma'nın anne ve babasını en çok şaşırtan şey, kızlarının evlendiği tamirci parçasının evi geçindirecek kadar

para kazanmış olmasıydı. Kızları kadar iyi bir geliri olmayabilirdi ama yine de eve yetiyordu.

Nicole'ün kapısı açıldı ve genç kız oflaya poflaya koridordan geçip mutfığa girdi. “Bir şey söylemek istiyorum,” dedi. Bakışları Liam'ın canını alacak gibiydi. “Resmen çok büyük bir hak-sızlığa maruz kalıyorum. Bir gün kaçıp gidersem hiç şaşırma!”

“Beni üzerine çip yerleştirmek zorunda bırakma, küçük hanım,” dedi Liam.

“Hiç komik değilsin! Senden nefret ediyorum.”

“Ama ben seni çok seviyorum. Hem de ergenliğe girip hayatımı cehenneme çevirmiş olsan bile.” Gözlerini ovuşturdu. “Sınavına çalıştın mı?”

“Evet.”

“Güzel.” Kızına baktı. Emma'ya o kadar çok benziyordu ki... Çok güzeldi. Neden sadece kız çocuklarının gittiği bir okul yoktu ki? Ya da bekaret kemeri gibi icatlar yapılmamıştı? “Biraz yemek yemek ister misin? Tabağını bir kenara ayırmıştım.”

Nicole gözlerini devirdi – bu işte her ergen kadar ustalaşmıştı. “Tamam! Madem kimseyle çıkamıyorum, bir domuz gibi yiyip yiyip şişmenin hiçbir zararı olmaz!”

“İşte benim kızım!” dedi Liam sırtarak, sonra da kızının yemeğini ısıtmaya koyuldu.

BÖLÜM 3

“Shilo, korkma! Al geldi,” dedi Posey, ve Eşsiz Eserler’in ön bahçesinde duran Macar Aziz Okçu Arpad heykelinin altına saklanmış olan köpeğini sakinleştirmeye çalıştı. “UPS’i seviyoruz! Korkmana gerek yok.” Shilo uzun kuyruğunu sallayarak mız-mızlanıyordu, gerçek şu ki bu köpek tek kelimeyle bir korkaktı.

“Sana kurabiye getirdim,” dedi Al çömelerek. Fakat Shilo koca gövdesiyle geri geri giderek eski bir kuş havuzunun yanına sığındı.

“Çoktan üç tane donat yedi,” dedi Posey. “Teklifi arttırman lazım, Al. İyi pişmiş bir biftek getirsen iyi olurdu mesela.”

“Bunu söylediğin iyi oldu,” dedi Al ve dönüp kahverengi kargo kamyonetine bindi. “İyi günler, Posey.”

“Bebek gibisin,” dedi Posey köpeğine. “Senden beni kollamanı istesem yandım. Katiller beni kaçırıp parçalara ayırırken saklanıp bir köşeden izlersin, değil mi?” UPS kamyoneti uzaklaşınca Shilo havlayarak saklandığı yerden çıktı ve koca diliyle Posey’nin elini yalamaya başladı.

Posey geçen yıl sahipsiz hayvan barınağına gitme gafletine düşmüştü. Kendisi de evlatlık olduğu için Shilo’nun gözlerine bakınca ona hayır diyememişti. Satın aldığı kiliseden miras kalan üç kedi yetmezmiş gibi bir de yetmiş kiloluk siyah beyaz bir Danna sahiplenmişti. Görünüşe göre köpeğin yetenekleri uyumak,

havlamak ve kargo çalışanlarından korkmakla sınırlıydı. Uyanık olduğu saatlerde de Posey'nin dibinden ayrılmıyordu. Hatta ondan üç kat ağır olmasına bakmaksızın Posey'nin kucağına oturmaya çalışıyor ve kimi zaman bu konuda başarılı olabiliyordu.

UPS kamyoneti gittiği için rahatlayan Shilo bahçede duran Maine Kütüphanesi'nden gelme devasa aslan heykellerini koklamaya başladı. Osterhagen'lar kızlarının kariyerini miladı dolmuş eşyalar üzerine kurmasına anlam veremiyordu, fakat Posey onlarla aynı fikirde değildi. Eski bir eseri kurtarmak onun için bir tür ibadetti. Birileri elbette bu eski eserlere sahip çıkacaktı: Bronx'ta bir berber dükkanının kapısında asılı olan kırmızı-beyaz işaret direği, eski bir römorkörün tekeri, Viktorya tarzı lekeli pencereler ve Winooski'de bir kiliseden gelen hafif hasarlı heykelcikler. Birileri gelip onları alacak ve bir şekilde yeniden kullanmaya başlayacaktı. Böylece Posey de hedefine ulaşacaktı.

Fakat şimdi donat zamanıydı. Ne de olsa bugün perşembeydi ve en yakın iki arkadaşı her perşembe okuldan sonra tatlı yemeye uğrardı. Okuldan arkadaşı Kate ve ağabeyinin uzun süredir partneri olan Jon. Her ikisi de Bellsford Lisesi'nde öğretmendi. Jon ev ekonomisi dersi veriyor ve öğrencileri tarafından çok seviliyordu... Beden eğitimi dersine giren Kate içinse aynısını söylemek pek mümkün değildi. Son sınıf öğrencileri, aralarında anlaşmışlar gibi her sene yıllıklarını sevgili Bay White'a ithaf ederlerdi ve bu durumdan inanılmaz derecede memnun olan Jon diğer öğretmenlerin yanında hiç çekinmeden havasını atardı.

"Selam millet!" diye seslendi Posey yalana yalana sevinçle içeri giren köpeğine kapıyı tutarken. Görünüşe bakılırsa yediği üç bol kremalı donat Shio'ya yeterli gelmemişti.

"Selam Posey! Nasılsın?" dedi Posey'nin iki personelinden biri olan Elise Wooding. Ona öyle içten bakıyordu ki sanki bir-

birlerini iki saat önce görmemişler de yıllar sonra yeniden karşılaşmışlardı. “Vivian bugün nasıldı?”

“Bildiğin Vivian işte!” diye cevap verdi Posey. “Saç kesimimi beğenmedi ve tabii ki hiçbir şeyi imzalamadı. Down East Salvage şirketi cuma günü onu yemeğe çıkarıyormuş. Üşenmeden üç kez bunu anlattı. Kendime fazla güvenmeyeyim diye de Black-Berry’indeki takvimi açıp görsel kanıt sundu.” Viv yüz bir yaşında olmasına rağmen teknolojiyi yakından takip ediyordu.

Vivian Appleton dört hektarlık bir arazi üzerine inşa edilmiş, Viktorya tarzı gösterişli bir malikane olan Meadows’un sahibiydi. Ev göz alıcıydı. Üç katlı yapının içinde işlemeli şömineler ve çahşanların kullanması amacıyla tasarlanmış ayrı bir mutfak vardı. Merdivenlerdeki oymalar ve pencere önlerindeki gömme sedirler büyüleyiciydi. Dökme demirden şömine mazgalları ya da kalla zambağı şeklindeki küvet dahil olmak üzere evin her köşesi ayrı bir hazineydi. Viv artık orada yaşamıyordu. Portsmouth’da lüks bir huzurevine yerleşmişti ve iki yıldan uzun bir süredir Meadows’un haklarını New Hampshire, Maine ve Vermont’daki tüm mimari eserleri kurtarma ofislerinin önünde sallayıp duruyordu.

Vivian’ın vârisleri, yani uzaktan dört yeğeni, bu güzelim yapıyı yıkmayı planlıyorlardı. Tabii beraberindeki kır evi ve ahır da yıkılacaktı. Sonra araziyi satacaklar ve meyve bahçeleriyle çevrili derenin aktığı topraklar bir inşaat şirketinin eline kalacaktı. Posey’ye göre bu tam anlamıyla bir trajediydi. Fakat Vivian’ın akbaba dediği vârisleri arsayı satarak malikaneyi satmakla elde edeceklerinden çok daha büyük bir gelir elde edeceklerdi. Vivian onlara istediklerini yapmaları konusunda izin vermeye kararlıydı, bunu ailesine karşı zorunlu bir görev olarak görüyordu. Posey ise madem yıkılacak o zaman yıkma işlemini ben üstleneyim di-yordu. Bu işi eski bir dostu son yolculuğuna uğurlamadan önce yapılan son bir tören gibi görüyordu. Son derece utangaç maran-

gozu Mac'la birlikte ağır ağır çalışıp eve gereken özeni, saygıyı, hatta sevgiyi gösterebileceğine inanıyordu.

Viv tam bir diva gibi davranıyor olsa da Posey'nin malikane-ye olan sevgisinin farkındaydı, öyle ki ona evdeki alarm sistemi- nin şifresini vermişti. Posey haftada bir, hatta daha sık aralıklarla Meadows'a gidiyor ve güzeller güzeli bir araziye konuşlanmış olan bu boş evin etrafını dolaşıyordu. Kışın çatıyı kontrol ediyor ve eve haydutların ya da çocukların musallat olup olmadığını de- netliyordu.

“Bizimle anlaşıp değil mi? Yanılıyor muyum? Bizi seçe- ğine eminim,” dedi Elise. Düşüncelerini soru cümleleriyle ifade etme alışkanlığı olsa da çok tatlı bir kızdı. Posey'den sadece altı yaş küçük olmasına rağmen ondan biraz daha büyük gösteriyor- du. “Ah tabii ya! Unuttum mu ne? Brianna geldi? Mac'la birlik- te?” Yüzü kıpkırmızı oldu. İki yıl önce işe başladığı günden bu yana Mac'a karşı özel duygular besliyordu.

Posey ambara gitti. Kelleşmeye başlayan ve bir heykel gibi dimdik duran Mac içeride tadilat gerektiren parçalar üzerinde ça- lışıyordu. Alçak sesle konuşuyor (ki bu nadir rastlanan bir olay- dı) ve Brianna'ya kısık sesle meşe ile akçaağaç arasındaki farkı nasıl göreceğini anlatıyordu.

Kafasını kaldırdığında Brie'nin gözleri parıldadı. “İşte bura- dasın. Geç kaldın. Seni şikayet edeceğim,” dedi kollarını göğ- sünde kavuşturup ona dik dik bakarak. Shilo arkasından yanaşıp elini yalamaya başladığında ise hemen yumuşadı.

“Selam Mac,” dedi Posey. Sağ kolum dediği bu utangaç adam sadece başıyla selam vermekle yetindi. Mac çok az konuşurdu ama Posey'nin Eşsiz Eserler'i ayakta tutabilmesini sağlayan en temel dayanağı olmuştu. “Acıktınız mı? Donat getirdim.”

“Ah evet! Sen acıkmadın mı? Ben senin hep aç olduğunu sa- nıyordum, yanılıyor muyum?” dedi Brie.

“Kes ukalalığı, çokbilmiş!” Brianna iki yıl önce başlayan Ağabeyler & Ablalar Programı’ndan bu yana Posey’nin küçük kız kardeşi olmuştu. On üç yaşında olmasına karşın Posey’nin sevgisini kazanmıştı. “Mac, ara vermek ister misin?”

“Böyle iyiyim,” dedi Mac resepsiyon bölümüne ancak korku dolu olarak tanımlanabilecek bir bakış atarak. Elise’in el salladığını gördüğünde ise hemen bakışlarını kaçırdı.

Posey, “Bugün okul nasıldı?” diye sordu Brie’ye.

“Berbattı. Her zamanki gibi. Öğretmenlerin hepsi benim bir sersem olduğumu düşünüyor.”

Posey, “Nedense inanmakta zorlanıyorum,” dedikten sonra uzanıp elini genç kızın omzuna koydu. Brianna bu tür yakınlaşmalara yeni yeni alışıyordu. Haftada en az birkaç gün okuldan çıkıp Posey’nin işyerine geliyordu. Kendi evi çöplük gibiydi. Yirmi dokuz yaşındaki annesi sürekli sevgili değiştiriyor ve her yeni sevgilisini evde ağırlıyordu. Bu yüzden Posey kızın yanına gelmesinden şikayetçi değildi.

“Donat saati ne zaman başlıyor?” diye sordu Brianna.

Tam o anda ambarın kapısı açıldı ve Jon ile Kate arkadaşça atışarak içeri girdiler. Posey’nin iki dostu da olabildiğince birbirinden farklıydı. Jon her zaman şık, nazik ve cana yakındı, dünya üzerindeki herkese gözdesiymiş gibi davranırdı. Kate ise ıslık çalmanın en temel iletişim şekli olduğuna inanıyordu, fiziksel açıdan bir Brahma boğasını andırıyor ve kişisel sınır diye bir kavram tanıımıyordu.

Kate’in on dört yaşındaki oğlu James de yanlarındaydı. Kate gittiği her yere oğlunu da sürüklemeye eğilimindeydi. Posey gibi James de evlatlıktı. Stacia ve Max velayet işlemlerini tamamladığında Posey gözlerini henüz dünyaya açmıştı. Oysa James evlat edinildiğinde yedi yaşında küçük bir adamdı. Şimdi de büyümüş, Brie’ye göz koymuştu ve Posey çocuğun çırpınışlarını izlemeye bayılıyordu.

“Merhabalar,” dedi Posey gururdan yüzünün kızardığını hissederek. Ziyaretine gelen arkadaşları olduğu için her seferinde heyecanlanıyordu. Bu onun yıllar sonra *nihayet* kendini havalı bir çocukmuş gibi hissetmesine neden oluyordu. Gerçi Jon ve Kate’e de hak vermek lazımdı. Ne de olsa Eşsiz Eserler takılmak için mükemmel bir mekandı. Shilo Jon’u görür görmez mutlulukla havlamaya başladı, sonra da sırtüstü yattı ve Jon karnını okşasın diye o iri cüssesine rağmen şirinlik yapmaya çalıştı.

“Jon, Kate, hoş geldiniz!” dedi Elise neşeyle. “Nasılsınız?”

“Biraz akşamdan kalmayım,” diye cevap verdi Kate dalgın bir halde. Bunun üzerine James yüzünü buruşturdu.

“Elise, tatlım, lütfen Kate’le adımı aynı cümle içinde kullanma,” dedi Jon. “İnsanlar bizim birbirine katlanamayan sekiz çocuklu bir çift olduğumuzu düşünecekler. Zaten aynı yerde çalışıyor olmamız bile başlı başına bir felaket, değil mi Kate? Merhaba Brie, ne kadar da güzelsin!”

“Merhaba Bay White,” dedi Brianna yüzü kızararak. Bütün kadınlar Jon’a hayrandı ve belli ki Brie de bu geleneğin bir parçası haline gelmişti. Jon kendisine bir fincan kahve doldurdu ve eski bir restorandan kalma tezgahın önündeki döner tabureye oturdu.

“Ah, donat!” dedi Kate ve hemen bol kremalı tatlılara yöneldi. “Açlıktan ölüyorum. James, sen de biraz ister misin?”

“Böyle iyiyim, anne.”

“Al bir parça. Bayılacaksın.” Kate elindeki donatı oğlunun gözü önünde sallıyordu ve Shilo da ağzının suyu akararak onun hareketlerini hipnotize olmuş gibi kaçırmadan izliyordu.

“İstemiyorum.”

“James! Bir ısırık!”

“Tamam!” James *nelere katlanmak zorundayım, görüyor musun* dercesine Posey’ye manalı bir bakış attı, ardından annesinin

uzattığı donattan bir ısırık aldı. “Bayıldım. Meğer hayatımın anlamı bu tatlıda gizliymiş. Selam Brianna.” Brianna cevap vermeye tenezzül etmedi, sadece James’in yüzü pembeden mora dönene dek ona baktı. “Pekala. Gidip ödevlerimi yapayım bari. Ah Posey, sana bir sorum var.”

“Sor bakalım,” dedi Posey ve çikolata kaplı donattan koca bir ısırık aldı.

“Hiç öz anne ve babanı araştırdın mı? Okuldan bir alıştırma kitabı verdiler... Her neyse işte hiç onların kim olduğunu merak ettin mi?” Sırt çantasından bir kitap çıkardı. *Onları Bulmadan Önce*.

“Hayır, hiç araştırmadım,” dedi Posey ve tüm ilgisini donatlarla vermiş olan Kate’e göz atıp James’in uzattığı kitabı karıştırdı. “Güzel kitapmış. Beğendin mi?”

“Aslında henüz tam olarak okumaya başlamadım,” dedi James. “Sadece üzerinde biraz düşünmek istiyorum. Kitaptaki bazı hikayeler korku filminden alınmış gibi. Bazıları da gereğinden fazla güzel.”

“Korkunç olan hikayeler nasıl mesela?” dedi Brie.

“Hmmm... Gel hadi sana en korkunçlarını göstereyim,” dedi James ve az ilerideki Viktorya tarzı koltuğu işaret etti. Brie bir süre ona dik dik baktı ama sonunda derin bir iç çekip ayağa kalktı.

“Çok klas hareket,” diye mırıldandı Jon sessizce koltuğa geçen gençleri izlerken.

Posey genç kızın tavrını takdir eden bir edayla, “Yirmi otuz yıl beklerse aşkına karşılık bulabilir,” dedi.

“Kate, sen bu konuda ne düşünüyorsun?”

“Hangi konuda? Ah, öz anne baba meselesi mi? Sonuna kadar gitsin bence,” diye cevap verdi Kate kaygısızca. “Onları tanımak istiyorsa bana da yalnızca onu desteklemek düşer.” Serçe parmağıyla donatın üzerindeki kramayı sıyırıp ağzına götürdü.

“Şey... Posey?” dedi Elise bakışlarını sessizce çalışan Mac’dan güç bela ayırarak. “Kuzenin geri dönmüş, öyle mi? Çıplak Ayaklı değil miydi o? Gerçekten döndü mü yani? Ben büyük bir hayranıyım da. Çok güzel biri. Sence de öyle değil mi?”

Posey’nin bakışları Kate ve Jon arasında gidip geldi. “Evet, çok güzeldir,” dedi.

“Aynı zamanda kaltağın tekidir,” diye ekledi Jon.

“Gerçekten mi?” dedi Elise nefesi kesilerek. “Ah, hayır!”

“Ah, evet!” dedi Kate.

“Gretchen, Posey’den nefret eder,” dedi Jon.

“Kim ondan nefret edebilir ki?” dedi Elise. O kadar şaşırması ki Jon’a yavru kedileri acımasızca öldüren bir canıymış gibi bırakıyordu. “Buna hayatta inanmam!”

“İnan tatlım,” dedi Jon. “Bu ikisi birbirine rakiptir.”

“O benim rakibim filan değil,” dedi Posey. “Yine de sürekli bana çalıştığı da bir gerçek.”

“Ben bu durumun tek sorumlusunun Gretchen’in annesi olduğunu düşünüyorum,” dedi Jon.

“Ölmüş bir kadının arkasından konuşmak hiç hoş değil,” diye mırıldandı Posey ve başka bir donat almak için uzandı.

Aslında Jon’un söyledikleri doğrudu. Posey kendini bildi bileli Gretchen’in aşağılamalarına maruz kalmıştı. Kuzenininden neden böyle yaptığına dair hiçbir fikri yoktu, çünkü Gretchen her şeye sahipmiş gibi görünüyordu. Stacia ve Gretchen’in annesi Ruth tek yumurta ikizleriydi. Heidelberg ailesinin de New York City’de bir Alman restoranı vardı. New York’ta oldukları için kendilerini Bellsford’dakilerden üstün görüyorlardı. Hem Stacia hem de Ruth hamile kalmada sorun yaşamıştı. Max ve Stacia’nın Posey’yi evlat edindiği yıl, Ruth ve Ralphie çifti Gretchen’i kucaklarına almıştı. Ve o günden itibaren kıyaslamalar başlamıştı. Ruth Stacia’yı arayıp Gretchen’in sayısız başarısını tüm ayrıntı-

larıyla anlatıyordu ki buna ilk dişinin çıkması ya da bir tür Alman kurabiyesi olan Pfeffernuesse'yi ilk kez pişirmesi gibi olaylar da dahildi. Sıkça değinilen bir başka konu ise Gretchen'in annesine olan benzerliği ve eşsiz güzelliğiydi. Gretchen gerçekten çok güzeldi. Posey değildi. Gretchen uzun boyu, sarı saçları, parlak mavi gözleri ve kıvrımlı fiziğiyle kendinden emindi. Öyle ki ilk sutyenini taktığında daha dokuz yaşındaydı.

Çocukken aileler bir araya geldiğinde Gretchen Posey'ye çok sayıda tavsiyede bulunurdu. *Posey, saçını uzat ki insanlar senin bir kız olduğunu anlayabilsinler. Posey, biraz daha çok peynir tüketirsen belki göğüslerin çıkar.* İleriki yaşlarda Posey'yi açıkça görmezden gelir oldu. Tabii yetişkinlerin bakışlarının üzerlerinde olmadığı anlarda. Büyüklükten biri yanlarına yaklaştığında ise Sakarin kadar tatlı bir hal alıp bütün yapmacıklığıyla Posey'nin üzerine titrerdi.

Sonra bir gün korkunç bir olay yaşandı. Ruth ve Ralphie bir trafik kazasında hayatlarını kaybetti. Gretchen ve Posey o zamanlar on yedi yaşındaydı. Gretchen Osterhagen'ların yanına taşındığında Posey lise son sınıf boyunca ona karşı inanılmaz derecede nazik davranmaya çabaladı ve onu – kısıtlı olsa da – kendi sosyal ortamına sokmak için elinden geleni yaptı. Sürekli Gretchen'in moralini düzeltmeye çalıştı, ne giyerse giysin ona çok yakıştığını söyledi. Fakat Gretchen haddinden fazla kibirli davranıyordu. Annesinin ikizi olan Stacia'yı çok seviyordu. Max'i de tabii. Tıp fakültesinde okuduğundan hafta sonları nadi-ren eve gelen Henry'ye de çok iyi davranıyordu. Ama söz konusu Posey olunca ağzından çıkan kelimeler üstü kapalı aşağılamalar ya da yapmacık bir ilgiden öteye geçmiyordu.

"Nasıl yani? Şimdi ben de mi ondan nefret etmeliyim?" diye sordu Elise.

"Evet," dedi Kate ve Jon aynı anda.

“Hayır!” diyerek itiraz etti Posey. “Gretchen... Nasıl desem... İyidir. Anneme ve babama yardım edecek olması çok hoş. Kim bilir? Belki işlerimiz biraz açılır.”

“Peki televizyon programını neden bırakmış?” diye sordu Elise. “Anneni ve babanı gücendirmek istemem ama televizyondan çıkıp buraya gelmesi kariyerinde gerilediğini göstermez mi? Böyle söyleyerek kabalık etmedim değil mi?”

“Reytinglerle alakalıdır herhalde,” dedi Kate. “Rachael Ray’in karşısında Gretchen’a laf mı düşer? Lütfen ama!” Kate bir yemek uzmanıydı ve televizyondaki yemek programlarını canı pahasına takip ederdi. Evinde yüzlerce tarif kitabı vardı ve bütün ünlü aşçıları ezbere bilirdi. Yine de bu aşırı ilgisine rağmen aşçılıkla arası hiç iyi değildi. Posey ile ortak olan bir diğer noktaları da buydu.

“Gretchen öyle olduğunu düşünmüyor ama,” dedi Jon. “Geçen hafta Henry’ye bir e-posta göndermiş. Ah! Bu üzerinde çalıştığın yeni model mi?” Hemen ayağa kalkıp Posey’nin çalışma alanına doğru ilerledi. Tezgahın üzerinde yarısı tamamlanmış kolonyal bir ev maketi vardı.

“Evet,” dedi Posey. “Austin Malikanesi. Geçen sonbaharda Mac’la birlikte yıkım işini üstlenmiştik. Hatırladın mı?”

“Evet, hatırladım,” diye mırıldandı Jon. “Arada bir sınıfımıza konuk alalım seni. Belki de sanat departmanında iş bulursun. Bu maket tek kelimeyle mükemmel, Posey.”

Posey mimari eserleri kurtarma işine girmeden önce bir mimarın yanında maket tasarımcısı olarak çalışmıştı. Küçük detaylar, ortaya çıkan işin bütünlüğü, ileride kocaman bir yapıya dönüşecek fikrin temellerini atmak... Tam anlamıyla bağımlılık yaratan bir işti. Eşsiz Eserler’i açtığında bu işi yapmayı da sürdürmüştü. Tek farkla: Artık inşa edilecek evlerin maketlerini yapmak yerine yakında yıkılacak olan evlerin maketlerini yapıyordu. Sonra da

tasarladığı maketleri ev sahiplerine hediye ediyor, onlara geçmiş saklama imkanı veriyordu.

“James!” diye seslendi Kate. “Bir koşu arabaya gidip bakar mısın? Tamponlarımı yanıma almış mıyım acaba?”

“Hayır anne! Git ve kendi tamponlarını kendin al!”

Jon güldü. “Kate, oğluna karşı biraz nazik ol.”

“Ne var ya? Biz ikimiz çok yakınız. Haksız mıyım, James?”

“O kadar da değil!”

Brianna gülmekten kırılıyordu. James kıza baktı ve gülümsemi.

“Pekala millet, bilin bakalım neye karar verdim?” dedi Posey sesini alçaltarak. “Bu akşam Dante’yi karşıma alıp konuşacağım.”

Jon hemen döner sandalyesine yerleşti. “Peki ne diyeceksin?”

“Evlilik teklifinde mi bulunacaksın? Çok romantik olmaz mıydı? Aman Tanrım! Süper!” dedi Elise.

“Hayır, hayır! Teklif filan yok. Sadece... İlişkimizi bir sonraki seviyeye taşıyalım diyeceğim.”

Jon ve Kate birbirlerine baktılar. Sonra Jon’dan imalı bir yanıt geldi. “O halde sana bol şans, güzelim!”

“Ne oldu? Dante’den hoşlanmıyor musun?”

“Böyle bir şeyi nasıl düşünebilirim? Adamla tanışmadım bile. Sadece restoranında yemek yerken bir iki kez gördüm ki Stacia’ya Henry ile orada yemek yediğimizi söylersen gelip uygunda seni boğazlarım. Mesele o değil, Posey. Bence... Bu adam seni kullanıyor.”

“Seks için. Adam seks için senden faydalananıyor,” diyerek konuya açıklık getirdi Kate.

Posey çocukların olduğu tarafa baktı. İkisi de kendini öz anne baba avında yaşanan korkunç olaylara kaptırmış, kıkır kıkır gülüyordu. “Ah, hiç sanmam,” dedi. “Daha ilişkinin başlarındayız.”

Jon tek kaşını kaldırarak, “Adam seni akşam dokuzdan sonra arıyor, seks için evine çağırıyor, hiçbir arkadaş ve aile ferdiyle tanıştırmadığı gibi seninkilerle de tanışmaya yanaşmıyorsa Kate’in söylediklerine katılıyorum, tatlım!” dedi.

“Bu akşam randevumuz var ama,” diyerek itiraz etti Posey.

“Kaçta ve nerede?” diye üsteledi Jon.

Posey tereddüt ederek cevap verdi: “Dokuz buçukta. Onun evinde.”

“Sonrasında beni ara,” dedi Jon ve ayağa kalktı. “Gitmem lazım. İnanmayacaksınız ama ev ekonomisi öğretmenlerinin de yazılı kağıdı okuması gerek. Hoşça kalın, *bellissimas*! Ah, bu arada Posey, Dante’yle işler iyi gitmezse diye söylüyorum... Yetişkin eğitimi kapsamında bekarlara yemek kursu veriyorum. Sen de davetlisin, Kate!”

Posey o akşam Eşsiz Eserler’i kapatmaya hazırlanırken koltuğun üzerinde James’in kitabını buldu. Kendi biyolojik ailesini hiç araştırmamıştı. Bildiği tek anne-baba Stacia ve Max’ti. Ötesine gerek yoktu. Tamam, bu koca bir yalandı. Çünkü öz ailesini çok merak ettiği bir dönem olmuştu. Bir çocuğun tipik fantezilerine o da kapılmıştı. Max ve Stacia – özellikle de Stacia – aşırı korumacıydı. Posey ne zaman arkadaşlarıyla halka açık yüzme havuzuna girmesi engellense (“Havuz mu? Havuz mu? Kaç insan havuzda yüzerken kaçırıldı haberin var mı senin?”) ya da travma geçirip acil servise götürülse (“Ama başını çarptı! Başında bir şişlik var! Sizce bu şişlik tümör olabilir mi?”) daha serinkanlı bir ailenin hayalini kurardı. Sağlıklı yaşam için her gün Almanların sauerkraut dedikleri lahana salamurasını yemek zorunda kalmadığı bir aile... Daha havalı, genç ve tarz bir aile düşlerdi.

O dönemi atlattıktan sonra bu konuya bir kez olsun kafa yormamıştı. Max ve Stacia harikaydı, bu yüzden de köklerini bulma derdine hiç düşmemişti. Kitabı aldı ve James’e vermek üzere sırt

çantasına koydu. Sonra da akşamki randevusuna hazırlanmak için eve gitti. Tabii buna randevu denirse. Jon ve Kate kesinlikle haklıydı.

Sekiz hafta süresince Dante'yi altı kez görmüştü. Görüşmeleri aslında bir tür randevulaşma gibiydi.

Gerçek şu ki Posey'nin karşı cinsle geçmişi pek parlak sayılmazdı. Gay olduğunu fark eden Ron epeyce iyiydi, tabii ikisinin de “erkeklerden hoşlandığı” gerçeğini görmezden gelirse. Ağabeyi gay olan bir kadının gay-radarını açıp bir şeyler sezebileceğini zannedersiniz, öyle değil mi? Hayır, Posey hiçbir şey sezmemişti. Bir akşam koltuğa sarmaş dolaş uzanıp CNN izlerlerken Posey bir itirafta bulunup çıplak bir halde Anderson Cooper'la bir saat geçirmek istediğini söylemişti. Ron da, “Kim istemez ki?” diye iç geçirmişti. Sonra birbirlerine bakmışlar ve o kaçınılmaz aydınlanma anı yaşanmıştı. Ron daha sonra *GQ* dergisine bir makale yazmıştı. Başlığı da şöyleydi: “Anderson Cooper'ın İçimdeki Gay'i Uyandırışı.” Sevgili Ron sonunda Posey'ye Noel kartları gönderen eski bir dost olarak kalmıştı.

Bir de Jake vardı. Posey'nin Maine'de bir iş için kiraladığı taşeron firmanın marangozuydu. Posey'ye göğüslerine silikon taktırmasını teklif ettiği gün ilişkileri bitmişti. Sonuçta bu kolay hazmedilir bir konu değildi. Birkaç ilk görüşme, en iyi ihtimalle dördüncü buluşma dışında... Posey uzun zamandır ciddi bir ilişki yaşamamıştı.

Bu yüzden Dante'nin harekete geçmesi gerekiyor, diye düşünerek kamyonetinin kapısını açtı ve Shilo binene kadar bekledi. Gerçek bir erkek arkadaş istiyordu. Hem de bir köpeği ve üç kedisi olmasına rağmen. Özellikle de – bunu kabullenmek çok güçtü – —Liam Murphy şehre dönmüşken gerçek bir sevgilisi olsun istiyordu. Hayatında biri olursa, Liam'dan kurtulmuş olacak ve kendini daha güvende hissedecekti.

Esasında Dante Bellini'nin Posey'ye ilgi göstermesi tam bir sürprizdi. Fazlasıyla hoş ve şehirli bir adamdı – Posey ise kendisini tanımlamak için bu sıfatları asla kullanamazdı. Akdenizli havasıyla hayli yakışıklı ve çekiciydi. Üstelik çok da zengindi ve bu özelliği onu biraz daha cazip kılıyordu. Su kenarında *Gece Yarısı Koyu* adı verilen lüks evlerin bulunduğu bir semtte oturuyordu. Su derken nehirden değil okyanustan bahsediyoruz tabii. Kısacası zıt kutuplar birbirini çeker türünde bir ilişkileri vardı.

Evet, artık kolları sıvamanın zamanı gelmişti. Dante ondan hoşlanıyordu. Altı kez birlikte olmuşlardı. Eve gidip kadınsı kıyafetler ve seksi iç çamaşırları giyecekti. Sonra da Dante'ye hislerini açacak ve o da *evet* diyecekti. Muhtemelen o da Posey'yle aynı duygular içindeydi!

“Değil misin?”

“Mesele bu değil, Posey. Şu anda ciddi bir ilişki için vaktim yok. Restoranla meşgulüm. Beni anladığına eminim.” Gülümseyince yanık tenine tezat oluşturan bembeyaz dişleri parıldadı. “Ama vaktim kısıtlı olsa da seninle birlikte olmaktan hoşlanıyorum.” Posey'ye bir kadeh şarap uzattı, sonra da boynuna dokunmak için uzandı.

“Hmmm... Pekala.” Şöminedeki ateş çıtırdarken suyun karşı tarafındaki evlerin ışıkları usulca parıldadı. Posey oturmakta olduğu deri koltukta kıpırdandı. Sürekli kayıyordu ve bu durum hayli sinir bozucuydu. “Sonsuza dek bu şekilde devam edemeyiz. Yani senden tek taş yüzük ya da nikah tarihi filan istemiyorum ki, Dante. Sen de ilişkimizi biraz ciddileştirmek istemez misin? Birlikte daha çok vakit geçirsek mesela. Ailemle tanışsan.”

“Tanrım, tabii ki hayır!” dedi Dante ve kelimeler ağzından çıkar çıkmaz hata yaptığını anladı. “Yani eminim çok hoş insanlardır ama benden nefret ettiklerini ikimiz de gayet iyi biliyoruz.”

“Senden nefret etmiyorlar,” diye mırıldandı Posey. “Sadece restoranını sevmiyorlar.”

“Tamam ama öyle bile olsa ortada hoş olmayan bir durum var.”

Posey derin bir nefes aldı. “Tamam. Bak. Biz yaklaşık olarak... Birkaç haftadır birlikteyiz değil mi?” *Sekiz hafta, Dante! Altı kez!* “Ve ben arada bir akşam yemeği için dışarı çıkmak istiyorum. Birlikte sinemaya gitmek istiyorum. Seninle birlikte olduğum görülsün ve bilinsin istiyorum, Dante. Senden hoşlanıyorum. Eğlencelisin. Fakat şu anki durumumuz benim için gerçekten yeterli değil.”

“Sen de eğlencelisin,” dedi Dante gülümseyerek.

“Söz veriyorum doğmamış çocuklarımıza isim filan verecek değilim.”

“Biliyorum, Posey, ama Inferno bütün vaktimi alıyor. Yine de bu... Şu an yürüttüğümüz birliktelik bence mükemmel.” Posey’nin elini dudaklarına götürüp bir öpücük kondurdu.

“Ah...” diyerek iç geçirdi Posey ve arkasına yaslanır yaslanmaz tekrar aşağı doğru kaydı. Dante bu durumu bir davet olarak algıladı ve onun omzunu öpmek için uzandı. O kadar güzel kokuyordu ki... Posey onun hangi şampuanı kullandığını bilmiyordu ama satın alamayacağı kadar pahalı bir ürün olduğundan emindi. Derin bir iç çekti ama bu Dante’nin öpücüklerinden zevk aldığı için değildi. Dante’nin elinin bluzundan içeri kaydığını hissedince geri çekilip, “Dur bir dakika,” dedi.

Dante başını kaldırıp ona buğulu ve tam anlamıyla seksi bir bakış attı. Zaten Posey’yi çeken de bu bakış olmuştu. “Yatak odasına mı geçmek istersin?”

Erkekler! “Hayır, Dante. Az evvel bu birlikteliğin sonu belli olmayan bir geleceğe doğru böylece sürüp gitmesini istediğini söyledin. Bu benim için yeterli değil.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Şey...” *Şimdi tavrını ortaya koyma zamanı, Posey, yoksa sonsuza dek telekız muamelesi göreceksin!* “Belki de biraz ara vermeliyiz. Bir süreliğine. O zaman duygularımızdan daha emin oluruz.”

Dante gözlerini kırıştırdı, ardından bir şey söyleyecek oldu ama vazgeçti. Sonunda sadece, “Peki tamam. İstedğin buysa...” dedi.

“Hayır, ben ne istediğimi açıkça söyledim. Haftada bir kereden fazla görüşmek istiyorum. Çünkü böylesi eskort servisi gibi oluyor ve ben bundan daha fazlasını yaşamak istiyorum.”

“Tamam.” Sesi oldukça keskindi. “Fazla boş vaktim olmadığı için üzgünüm. Başarılı bir iş kadını olarak halimden anlarsın sanmıştım.”

“Anlıyorum. Ben aslında... Üzgünüm. Neden bir ay filan ayrı kalıp her şeyi yeniden değerlendirmiyoruz? Biraz ayrı kalırsak... Fikirlerimiz de netleşir.”

“Tamam.”

“Güzel.” Posey kollarını göğsünde kavuşturdu. Bu geceye özel dantelli sutyenini giymişti, şimdi de danteller yüzünden kaşınıyordu.

Dante ayağa kalktı ve tek eliyle saçlarını düzeltti. “İtiraf etmeliyim ki, Posey... Çok şaşırdım. Sen hiç o türde bir kadına benzemiyorsun.”

“Hangi türde?”

“Evlenip barklanacak türde. Sanmıştım ki... Senin farklı olduğunu düşünmüştüm.”

“Belli ki değilim,” diye mırıldandı Posey.

“Sen çok... Alışılmadık bir tarza sahipsin.”

“Etek ve topuklu ayakkabı giymediğim için mi? Bu benim normal bir ilişki yaşamak istemediğim anlamına mı geliyor?”

“Aslında evet. O tür bir mesaj verdiği kesin,” dedi Dante ve onu baştan aşağı süzdü.

Posey dudaklarını büzdü. Dantelli sutyen. Hem de ne için! Bu akşam üzerinde oldukça kadınsı bir kıyafet vardı halbuki. Özel kesim bir kot pantolon. Çiçekli bluz! Pudra rengi kaşındırıcı dantelli sutyen ve ona uyumlu külot. Hadi ama! Daha nasıl bir mesaj verebilirdi ki? Oldukça gelenekseldi işte! “Pekala, ben gidiyorum,” dedi ve ayağa kalktı.

“Söylediklerimi hakaret olarak algılama lütfen,” dedi Dante başını yana eğip kederli bir ifadeyle ona bakarak.

“Önemli değil,” dedi Posey ve içini çekti. “O halde... Ara mı veriyoruz? Tekrar konuşacak mıyız?” İçinde az da olsa bir umut vardı. Belki de böyle bir yüzleşme yaşamaları gerekiyordu. Belki de Dante’nin onun ne kadar harika bir kadın olduğunu anlamak için zamana ihtiyacı vardı.

“Elbette,” dedi Dante. Eğildi ve onu öptü. Posey karşı koymadığında ise dudakları boynuna kayd. “Biraz daha kalmak ister misin?”

“Hayır. Gitmem gerek. Teşekkürler, Dante.”

Posey eve gidene kadar dönüşümlü olarak kendine güvensiz ve öfke dolu bir ruh haline kapıldı. Mesaj, öyle mi? J–Lo gibi bir fiziği yok diye, flört etme ya da saç bakımı gibi kadınsı becerileri yok diye normal bir ilişki istemiyor gibi mi görünüyordu? Elbette istiyordu. Anne ve babasına baktığında zorlamadan, içten gelen bir sevgiyle sürdürülen bir birliktelik arzuluyordu. Ya da Jon ve Henry’ye baktığında. İkisi üniversiteden beri mutlu bir hayat paylaşıyor muydu? Posey’nin istediği de buydu.

Kamyonetini park etti ve ilk kez görüyormuş gibi evine girdi. Restore edilmiş – daha doğrusu yarı restore edilmiş – bir kilisede yaşıyordu. Her yeri örümcek ağları sarmıştı, döşemeler gıcırıyordu ama yapının kendine has bir karakteri vardı. Bir gün, yani

yüz bin doları olduğu bir gün burası evlerin efendisi olacaktı. Şimdilik çatının tamir edilmesi gerekiyordu. Çan kulesi biraz tehlike arz ediyordu – ne de olsa ucunda üç yüz elli kiloluk paslanmış demir bir çanın sallandığı ağır bir mekanizmayı taşıyordu. Mobilyalara gelince Posey’nin atmaya kıyamadığı pek çok şey ortalıktaydı, ayrıca Eşsiz Eserler’de satılamayan eşyalar da dekorun bir parçasıydı... Viktorya döneminin tarzını yansıtan kuş kafesi, fil heykeli ya da pederin sandalyesi gibi.

Sahibinin sevgiye ihtiyacı olduğunu anlayan Shilo Posey’yi gördüğü için duyduğu mutluluğu hemen açığa vurdu. Üç Kedi üçlemesinin en iri üyesi olan ve küçük bir köpeğe benzeyen Jöle de hızla Posey’nin yanına koştu. “Merhaba çocuklar!” derken Shilo hemen kucağına atladı, Jöle de bacaklarına pati masajı yapmaya başladı. “Acıktınız mı? Pizza yer misiniz? Ben de yerim, tamam öyleyse!”

Fakat Neil Diamond terapisine başlamasına rağmen (ki bu terapi elbette Sweet Caroline şarkısıyla yapılıyordu... zaten canı sıkkın olan bir insan başka hangi şarkıyı dinleyebilirdi ki?) Dante’yle olan ilişkisini bitirdiği için pişmanlık duymadan edemedi. Tamam, ilişkileri çok özel ya da anlamlı değildi (henüz değildi ama Posey’ye göre oldukça yüksek bir potansiyele sahipti) ama sonlanması kalbiyle Liam Murphy arasındaki sözde engeli de ortadan kaldırmış oluyordu.

Guten Tag’ın mutfağında gördüğü andan beri Liam’ı düşünmeden bir saat bile geçirmemişti.

Ve bu iyiye işaret değildi.

BÖLÜM 4

“Liam, harikasin! Gerçekten tatlım! Sen olmasan ne yapardım bilemiyorum!” Stacia Osterhagen parlayan gözlerle Liam’a baktı ve hayvan pazarından damızlık inek alacakmış gibi onu tepeden tırnağa süzdü. Öyle ki Liam kadın etrafında bir tur atıp dişlerini kontrol etmek için ağzını açmasını talep etmediği için neredeyse şaşkındı.

“Hiç sorun değil, Bayan Osterhagen,” dedi. “Yardımcı olabildiğime sevindim. Sorun nedir?”

“Gider borusuna bir şey sıkıştı,” dedi. Kol saatine, ardından kapıya göz attı.

“Tamam. Hemen bakayım.”

Bayan Osterhagen yaklaşık on dakika önce aradığında Liam tamirhanedeydi. Fakat kadının kapı, kol saati ve kalçaları arasındakı gezinen bakışlarına bakılacak olursa başka birini beklediği de açıktı... Onunla tanıştırmak istediği biri. Yeğeni, kuzeni, artık kim olursa. Yaşlı kadınlar genelde ya kendileri ya da genç bir akrabaları için Liam’a yakın durmaya çalışırlardı. Her neyse, sebebi ne olursa olsun Stacia Osterhagen ondan yardım istemişti ve Liam Osterhagen’ların bir zamanlar kendisi için yaptığı iyilikleri unutacak değildi. En iyisi bir an önce işe koyulmaktı. Dizlerinin üzerine çöküp alet çantasını açtı ve lavabonun gider borusunun altına bir kova yerleştirdi.

“Bir prens... Sen tam bir prensisin. Ah keşke bu işlerde bize yardım edebilecek bir oğlumuz olsaydı. Henry var tabii ama malum kendisi bir cerrah, elleri çok kıymetli! Öyle özeller ki gidip onları sigortalattırdı, Liam! Hiç böyle bir şey duydun mu?”

“Duydum diyemem.” Lavabonun altına uzanıp boruyu saran kelepçeleri söktü. Boruyu çıkarınca içindeki su kovaya dolmaya başladı. Liam bir el feneri aldı ve gider kanalına baktı. Görünüşe bakılırsa metal bir şey, beyaz başka bir şey ve biraz da iplik vardı. Elindeki tornavidayla kanalı tıkayan şeyleri itmeye çalıştı ama sıkışmıştı. Özellikle de metal olan şey yerinden epeyce memnun gibiydi. Çatala benziyordu... Belki biraz da çiğ patates vardı...

Arka kapı açılınca içeri süzülen soğuk hava Liam’ın bacaklarını sarmaladı.

“Erken ayrılmam gerekebilir,” dedi derinden gelen bir kadın sesi. “Vücudumda bir kist var ve inan bana nerede olduğunu bilmek istemezsin.”

“Haklısın, bilmek istemiyorum.” Liam yanılmıyorsa bu ses Cordelia’ya aitti. Belki de Stacia onu kızıyla bir araya getirmeye çalışıyordu. Lavabonun altından çıkmamaya kararlıydı.

“Tam sol meme ucumun altında.”

Kadınlar! Konuşmadıkları bir konu var mıydı acaba? Emma da ne zaman arkadaşlarını eve çağırırsa konu her seferinde hamilelik ya da regl dönemine ait en korkunç hikayelere gelirdi.

Aklından bunlar geçerken biri bacağını tekmeledi. Sonra bir patırtı koptu ve çığlık sesi yükseldi. Sonunda da Liam üzerine birinin düştüğünü hissetti.

Kafasını lavabonun altından çıkarıp baktı. Cordelia adeta kucağına oturmuş, çenesini ovuşturuyordu. Dizi öyle bir yerdeydi ki bir iki santim daha kaysa Nicole bir daha asla kardeş sahibi olamayabilirdi. Şansına kıl payı kurtulmuştu. Genç kadının üzerindeki kazak yukarı sıyrılmış, beyaz tenini açığa çıkarmıştı.

Manzara güzeldi. Güney Kaliforniya'daki gibi sahte bronzluktan uzak bir ten görmek gerçekten güzeldi.

Ayrıca sebebi ne olursa olsun kucagında bir kadın olması gayet hoştu. Beklenmedik bir sarsıntı Liam'ı kendine getirdi.

"Bebeğim, iyi misin? Başkanımız kim? Adını hatırlıyor musun?" Bayan Osterhagen öyle bir atılmıştı ki iri cüssesiyle zemin sarsılmıştı. "Sana dokunabilir miyim? Boynun kırılmış olabilir mi?"

"Kahretsin!" Cordelia çenesini oynatmaya çalıştı ve annesinin kendisine uzattığı eli hafifçe itti. "İyiym, anne."

"Hayır, değilsin! Nasıl iyi olabilirsin ki?" Geri çekilince zemin bir kez daha sarsıldı.

Nihayet Cordelia döndü ve ayağına takılan şeyi görünce donup kaldı. "Ah, selam Liam," diye mırıldandı kazağını düzelterek. "Burada ne yapıyorsun?"

"Gördüğün gibi ayaklarının altında çiğneniyorum ,Cordelia."

Cordelia ölümcül bir ses tonuyla, "Restoran zeminlerinde yatmaman gerektiğini düşündün mü hiç?" dedi ve çenesini ovuşturarak hızla ayağa kalktı.

"Bak, bak, bak... Motorcu çocuğun muhteşem dönüşü," dedi Cordelia'nın arkadaşı. "Şehre geri döndüğünü duymuştum, seksi şey!"

Bu sözler üzerine ayağa kalkan Liam gülümsedi. "Seni tekrar gördüğüme sevindim. Katie Ellington, değil mi?"

"Artık Kate diyoruz. Ayrıca ben de seni gördüğüme sevindim."

Bellsford'da iki yıl kalmış olsa da Liam onun bir spor dalıyla uğraştığını hatırlıyordu. Beyzbol ya da ragbi gibi bir şeydi. Ona bakmaya devam ederken genç kadının yanaklarının kızardığını fark etti. Ne hoş! Onun lezbiyen olduğunu sanıyordu ama belli ki yanılmıştı. Bu düşünceyle sıırttı. Bunun üzerine Kate'in yüzü daha da kızardı. Ve tüm bunlar yaşanırken Cordelia onlara dik dik baktı.

“Ah, tatlım! Kim olduğunu hatırlıyor musun?” Bayan Osterhagen elinde bir paket dondurulmuş bezelyeyle geri döndü ve pakedi kızının yüzüne bastırdı.

“Teşekkürler anne,” dedi Cordelia.

“Hangi ayda olduğumuzu söyle bakalım.”

“Mart. Hâlâ Mart ayındayız.” Cordelia derin bir iç çekip annesi boynunu kontrol edebilsin diye başını yana eğince Liam kıkırdamadan edemedi. “Anne, iyiyim dedim ya. Boynum kırık olsa ayağa bile kalkamazdım.”

“Ne olacağını asla bilemezsin,” dedi annesi. Ardından Liam’a manalı bir bakış atarak konuşmaya devam etti. “Kuzeninden haberin var mı, Posey? Bu öğleden sonra geldi. Onu karşılamak için eve gelmedin ve bana büyük bir hayal kırıklığı yaşattın. Ama şanslısın...” Liam’a bir bakış daha attı ve bu kez kaşını kaldırarak vurguyu arttırdı. “Birazdan burada olur. Kalırsan onu görebilirsin. Onu özlediğini biliyorum.”

Liam tornavidayı bir kez daha eline aldı. Kadınlar ağızlarına çorap tıklılsa yine de konuşmaya devam ederlerdi, bu yüzden sohbetin tamamlanmasını beklemeye gerek yoktu, aksi halde tüm geceyi orada geçirmek zorunda kalabilirdi. Ayrıca Kate Ellington hakkında pek hayırlı olmayan düşlere dalmış olmalı ki bakışlarını kasıklarından ayıramıyordu. O da ne? Dudaklarını mı yaladı? Evet, kesinlikle yalamıştı. Pekala, lavabonun altına dönme vakti gelmişti. Bir yandan tıkanmış lavaboyu açmaya çalışıyor, bir yandan da sohbete kulak kabartıyordu. Tanrım! Bir çatal ve bir bıçak ve yarım bir patates! Bayan Osterhagen lavabonun tıkanması için elinden geleni yapmıştı.

“Kalmayı çok isterdim, anne, ama Gretchen’in bu akşam burada olacağını bilmediğim için Kate’le plan yaptım. Değil mi, Kate?”

“Ne dedin?” dedi Kate.

“Şu bizim plan diyorum... Bu akşamki.”

“Hı-hı. Evet.”

“Kardeşin de ameliyathanede olduğu için gelemeyecek. Liam, oğlumuz doktor. Ortopedik cerrah. Bir yerlerin kırılırsa, aklında bulunsun, tatlım.” Belli ki oğlunun mesleğini hatırlatmaktan hiç vazgeçmeyecekti.

“Öğrendiğim iyi oldu,” dedi Liam ve nihayet patatesi de çıkarmayı başardı. Neredeyse gözüne düşürecekti!

“Onun burada ne işi var, anne?” diye fısıldadı Cordelia ama sözleri net olarak duyuldu.

“Lavaboyu tamir ediyor,” diye cevap verdi Bayan Osterhagen.

“O bir motor tamircisi, anne!”

“Ne olmuş yani?” dedi Stacia. “Liam burada, Gretchen da bekar.”

Liam iç geçirdi. Şimdi de bıçağı çıkarmıştı. Hemen ardından da çatal çıktı. Pis bir işti ama karbüratörün yanında bunun lafı bile olmazdı.

Arka kapı tekrar açılınca Liam bu kez kimin geldiğine dikkatle baktı. Ah şu meşhur yeğen gelmişti. Televizyon programının adı neydi? Çıplak Fraulein ya da öyle bir şey? Çıplaksa sorun yoktu tabii. Vay be! Ne kadın ama! Kim Kardashian kıvrımları, uzun sarı saçları, mavi gözleri, ultra beyaz dişleriyle San Diego’daki kadınlar kadar kusursuzdu... Tek bir farkla... Bu kadın son derece doğal görünüyordu, plastik cerrahiye gerek görülmemişti.

“Posey!” diye haykırdı ve gülüşüyle etrafa yüz wattlık ışık saçarken kollarını Cordelia’nın boynuna doladı. Kuzenini neredeyse memeleri arasında boğacaktı.

“Gretchen!” dedi Cordelia ama sesi boğuktu.

“Ah seni görmek ne güzel! *Verwandter* gibisi yok!”

“Afedersin ama o dediğin ne anlama geliyor?” dedi Cordelia

geri çekilerek. “II. Dünya Savaşı’ndan beri ailemizde kimse Almanca konuşmuyor da.”

“Ah tatlım! *Aile* demek istedim. Dur sana bir bakayım...” Yüzünü buruşturdu. “Zayıfladın mı sen?”

“Hayır, zayıflamadım,” dedi Cordelia. “Peki ya sen... Kilo mu aldın?”

A-ha! Kızlar kavgaya tutuşmak üzereydi. Liam parasını Cordelia’ya yatırmaya karar vererek lavabonun altındaki işini tamamladı ve ayağa kalktı. Sarışın kuzenin bakışları usulca üzerinde gezindi. “Selam,” dedi, sesi şuh bir tona bürünerek. “Ben Gretchen Heidelberg.”

“Selam. Ben de Liam Murphy.” Musluğu açtı ve saymaya başlayarak ellerini yıkamaya koyuldu.

Kadın gerçek olamayacak kadar uzun olan kirpiklerini kırptırdı. “Tanışıyor muyuz?”

“Bir dönem burada çalışmıştım. Ama çok uzun zaman önceydi.”

“O halde kesin tanışmışsızdır,” diye mırıldandı.

“Olabilir,” dedi Liam ellerini kurularken.

“Muhtemelen...” dedi Gretchen. “Hem ben de bu mutfağa çok aşinayım.” Liam’ın gözden kaçırmış olabileceğini düşünerek memelerini sallamayı ihmal etmedi. “Televizyon için deneme çekimim burada gerçekleşmişti.”

Tehlike çanları çalıyor oğlum! dedi Liam kendi kendine. *Ortamda erkeğe aç bir yırtıcı var!* “Ne hoş. Bu arada Bayan Osterhagen, ben işimi tamamladım. Gidere sadece bir patates ve çatal bıçak takılmış.”

“Ben Çıplak Ayaklı Fraulein şovunu sunuyorum,” diyerek sözlerini sürdürdü sarışın kuzen. “Her perşembe Cooking Network kanalında yayınlanıyor. Hiç izledin mi?”

“İzlediğimi söyleyemem,” dedi Liam kibarca gülümseyerek.

Onu tamamen görmezden gelirse kadın işi inada bindirebilirdi. Tanrı tüm erkekleri inatçı kadınların gazabından korusun!

“Ah Liam! Ne kadar yeteneklisin! Ayrıca yardım edecek kadar da kibarsın,” dedi Stacia. Cordelia ve Gretchen’a baktı. “Kızlar gitmeyin kalın! Hatta hepiniz kalın! Elmalı turta pişirdim! Liam! Sen de kal! Sohbet ederiz!”

“Bu seferlik hakkım saklı kalsın Bayan Osterhagen, kızım evde yalnız.” Kuzene döndü. “Tanıştığımıza memnun oldum.” Cordelia ve Kate’e bakarak ekledi: “Görüşürüz kızlar.”

Ve Bayan Osterhagen çöpçatanlık yapmaya başlamadan önce restorandan ayrıldı.

“O kimdi?” dedi Gretchen dudaklarını yalayarak.

Posey gözlerini devirdi. Gret adamın üstüne krema sıkıp yalamaya hazır haldeydi.

“Liam,” dedi Stacia. “Dul. Karısı öleli iki yıldan uzun zaman oldu. Bence bu yas tutmak için yeterli bir süre, sizce de öyle değil mi?”

“Bana dokundu,” dedi Kate. Sesi büyülenmiş gibi çıkıyordu.

“Demek dul! Güzel,” dedi Gretchen omuzlarını dikleştirip memelerini ön plana çıkararak. Posey silikon taktırsa bile bu hareketi hayata geçiremeyeceğinin farkındaydı.

“Gret, anne, üzgünüm ama biz kalamayacağız. Kate’le planımız var. Kate! Planımız var değil mi?”

“Posey! Ne planı? Daha hasret gideremedik bile!” dedi Gretchen yapmacık bir şekilde karşı çıkarak.

“Pazar günü annemin evinde yemek yiyeceğiz ya,” dedi Posey.

Gret dudaklarını büzdü. “Top Chef yapımcılarının geçen hafta bana neler söylediğini duymak istemiyor musun? Bir şey söylememem lazım ama bana kalırsa beni şu yeni programa... Ups! En iyisi sözleşmeyi imzalamadan konuşmamak.”

“Annem ve babama yardım etmek için döndüğünü sanıyordum,” dedi Posey.

“Hmmm... Bir süreliğine buradaydım,” dedi Gretchen. Gülümsemesiyle neredeyse Posey’yi kör edecekti.

“Selam,” dedi Kate öne çıkarak. “Ben Kate, Posey’nin arkadaşayım. Daha önce tanışmıştık. Lisedeyken. Büyük bir hayranım.”

Posey öksürünce Kate suçluluk duyarak arkadaşına baktı.

“Ah evet elbette! Ayrıca teşekkür ederim! Çok incessin!” dedi Gretchen neşeyle.

“Kate?” dedi Posey. “Saat kaç oldu?”

“Siz ikiniz nereye gidiyorsunuz?” diye sordu Gretchen.

“Kursa,” dedi Posey.

“Bekarlar için bir kurs,” diye ekledi Kate, ve Posey gözlerini kapadı. Arkadaşının bu derece dürüst olmasına inanamıyordu!

“Bekarlar için mi?” diye sordu Stacia. Şaşkınlıktan ağzı açık kalmıştı. “Biriyle tanışmak için neden eski usul bir yol izlemiyorsunuz ki?”

“Gecenin bir vakti barda mı yoksa hapishanede mi tanışalım istersin?” diyen Posey annesinin dik bakışlarını üzerine çekti.

“Ben sadece Posey’ye eşlik ediyorum,” dedi Kate ve tezgah-tan bir parça çiğ soğan alıp ağzına attı. “Yoksa biriyle tanışmaya niyetim yok.”

“Bekarlar için bir kurs mu? Nasıl yani?” diye sordu Gretchen. “İtiraf edeyim kızlar, bu konu çok ilgimi çekti. Bu türde bir kursa daha önce hiç katılmadım. Gerçi ne gerek var ki... Ben zaten pek çok insanla tanışıyorum.” Gülümsedi. “Pekala, size iyi eğlenceler. Bay Doğru’yu bulma yolunda bol şans! Bu arada... Katılımcıların sabıka kayıtlarına bakıyorlar mı? Kesinlikle kontrol etmelisiniz... Aman Tanrım kulağa çok acınası geliyor! Tabii seni kastetmiyorum Posey.”

“Sen de gelmelisin Gret,” dedi Posey. “Bu aralar hayatında özel biri yok değil mi?”

“Aslına bakarsan...” dedi Gretchen gülümseyerek. “İsim vermek istemiyorum ama sanırım hepiniz şu ağzı laf yapan ve bir restoran zincirinin yanı sıra TV şovu olan sarışın uzun boylu İngilizli tanıyorsunuzdur. En iyisi pek açıklama yapmamak çünkü kendisi çok utangaç. Çok da tatlı! Görseniz şaşırırsınız.”

“Gordon Ramsay’le mi çıkıyorsun?” diye bağırdı Kate.

“Benden duymadın,” dedi Gretchen.

“O adam evli değil mi?” diye sordu Posey.

“Peki ya Emeril?” diye atıldı Kate. “Onu tanıyor musun? Boyu kısa mı? Çok kısa görünüyor da.”

“Tanımak mı? Emeril benim danışmanım,” dedi Gretchen. “Sandığın kadar kısa boylu değil. Çok çekici bir adam bence, sence de öyle değil mi?”

“Bence de!” diye haykırdı Kate. “*Bam!* diye bağırdığında yemin ederim dizlerimin bağı çözülüyor.”

Posey Kate’i kolundan tuttu. “Sonra görüşürüz... Hoşça kal anne, hoşça kal Gret. Gordon’a selamımızı söyle.” Arkadaşını peşinden sürükleyerek arka kapıdan dışarı çıktı. “Ne o? Şimdi de onun büyük hayranı mı oldun? Arkadaşım olduğunu sanıyordum!”

“Nasıl olduğunu bilirsin...” diye kekeledi Kate. “Bir ünlüyle tanışırsın ve kendini yerin dibine sokarsın. Demek istediğim onu en son lisede, sizinle otururken görmüştüm. Fakat televizyon şovu başladığından beri izliyorum. Birden karşımda görünce kendimi kaybettim. Kadınla konuştum diye dava açacaksan hiç vakit kaybetme!”

“Seni bir güzel dövmem lazım aslında.”

“Dövebilecekmişsin gibi,” dedi Kate ve arkadaşının sırtına öyle bir vurdu ki Posey öne doğru sendeledi. “Hadi artık. Gidip

müstakbel kocanı bulalım. Keşke Liam'ın bacağına sürtünme şansın olsaydı. Eminim yıllardır alıp alabileceğin en iyi kurs bu olurdu.”

Bir saat sonra Liam'ın bacağı çok daha iyi bir fikir gibi görünüyordu. Aslında restorandayken de gayet iyi bir fikirdi, fakat Christ Lutheran Kilisesi'nin bodrum katında toplanan kalabalık karşısında efsanevi bir hal almıştı.

Kendime not diye düşündü Posey. Kilise bodrumunda yapılan bekar faaliyetlerinden uzak durulacak. Alkolizmle mücadele toplantısı sona ermek üzereydi. Gerçi bu toplantıda okunan Huzur Duası eş bulmaya gelen bekarlar için de okunsa hiç fena olmazdı: Tanrım sen bana aptal olmayan erkeklerle tanışma cesareti, aslında pek çok erkeğin aptal olduğunu kabul edebilmem için huzur ve ikisi arasındaki farkı anlamam için akıl ver!

Kate oğluyla mesajlaşıyor, bir yandan da kıkır kıkır gülüyordu. Aralarında tuhaf bir ilişki olmasına rağmen gayet iyi anlaşıyorlardı ve Posey ister istemez onlara imrenerek bakıyordu.

James gibi iyi bir çocuğun annesi olduğunuzu hayal etsenize: Mesajlarınıza cevap yazacak ve dünyadaki onca insana rağmen tamamen size ait olacak. Posey James'in vaftiz annesiydi, bu sebepten az da olsa onun kusursuzluğu üzerinde hak sahibi sayılırdı, yine de hiçbir şey onun annesi olmakla bir değildi. Posey otuz üç yaşındaydı. Erkek arkadaşı – sözde erkek arkadaşı diyelim – ilişkilerini bir üst seviyeye taşımak istememişti ve en iyi ihtimalle şu an biraz ara vermiş durumdaydılar. Hatta ilişkilerinin bitmiş olması çok daha muhtemeldi.

Alkoliklerin salondan çıkmasını bekleyen bekarlar arasında inkar ve izahat fısıltıları yükselmeye başladı. *Daha önce hiç böyle bir şeye katılmadım... Kardeşimin zoruyla geldim... Benim aslında çevrem çok geniştir. Buraya kitabım için araştırma yapmaya geldim... Çöpçatan.com sitesinden kurallara uymadığım için*

atıldım... Son açıklama ortamdaki tek yakışıklı erkek olan Kevin Krepsinski'den gelmişti. Kevin banka dolandırıcılığı yüzünden girdiği hapishaneden kısa bir süre önce tahliye olmuş, eski bir sınıf arkadaşıydı. “Merhaba Posey,” dedi.

“Kevin! Dışarıda olmak nasıl bir his?”

“İnanamazsın! Sen hâlâ bekar mısın?”

“Hı-hı.”

Kevin onun göğüslerine baktı, sonra da göğüsleri dört kişilik bir aileyi ve ailenin Bernese cinsi köpeğini kucaklayacak kadar iri olan yanındaki orta yaşlı kadınla konuşmaya başladı. Posey içini çekti. Az ileride Stubby’s Hardware’s softbol takımında oynayan Emily Rudeker vardı. Genç kadın Posey ve Kate’i başıyla selamladı (Stubby’s Guten Tag’ın ezeli rakibiydi ve geçen sezon Posey’nin bir türlü topa vuramaması yüzünden her maçı onlar almıştı). Tanıdık simalar arasında Peder Jerry de vardı – ne de olsa burası onun kilisesiydi ve evet, o da bekardı. Peder ona bakıp kocaman gülümseyince Posey de gülümseyerek karşılık verdi. Yine de adamın gülümsemesinin *Benimle çıkmaya ne dersin?* türünden mi yoksa *Bugünlerde ruhun nasıl?* türünden mi olduğundan emin değildi.

Bekarlar topluluğuna katılalı saniyeler olmuştu ki internet üzerinden randevulaşmanın daha cazip bir fikir olduğuna kanaat getirdi. En azından evde üzerinizde pijamanızla oturabilir ve kendinizden kırk yaş büyük balık kokan bir adamın yanında dikilmek yerine insanların fotoğraflarına bakabilirdiniz. Aslında Posey Dante tarafından terk edildiği gün internette bir çöpçatanlık sitesine kayıt olmayı denemiş, fakat seksen ikinci sorudan sonra sabrını yitirmişti.

Kendini *çaresiz* hissetmiyordu... Tamam, belki biraz. Doğum günü Mayıs ayındaydı. Otuz dört yaşına girecekti ve artık otuzların ortasına gelmişti. Otuzların ortasından sonra otuzların sonu

gelecekti. Sonra da kırklarına gelecek ve bir gün ölüp gidecekti.

“Parmaklarını bir kez daha kütletirsen tokadı yersin.” Kate arkadaşına ölümcül bir bakış attı.

Posey hemen ellerini ceplerine soktu. “Özür dilerim.”

Posey’nin diğer tarafında duran kadın yüksek sesle iç geçirdi. “Ortam pek umut vaat etmiyor,” dedi. “Şu anda evde olup *Sevgililer Günü* filmini izliyor ve Taylor Lautner fantezileri kuruyor olabilirdim.” Ellili yaşlarda, toplu bir kadındı ve bluzu o kadar kısaydı ki tüm dikkatleri göbeğine çekiyordu. “Biliyorum, biliyorum,” dedi kendi kendine konuşmuş gibi. “Taylor hâlâ çocuk sayılır. Ama siz de biraz insaf edin! Zaten şu Bella karakterini de anlamıyorum. Sizce de biraz tuhaf değil mi? Kızı resmen tokatlamak istiyorum.”

Başka bir kadın kafasını sallayarak ona hak verdi. “Sana sonuna dek katılıyorum, kardeşim.”

“Ah nihayet! Başlıyoruz. Tanrı’ya şükür! Ayaklarım şişti resmen.” Alkolizmle mücadele toplantısına katılan insanlar (ki Posey onların çok daha eğlenceli olduğunu düşünüyordu) yavaş yavaş dışarı çıkarlarken Taylor Lautner hayranı olan kadın göğüslerine göz atıp kaşlarını çattı, sonra da sol göğsünü düzeltip Posey’ye baktı. “Bol şans!”

Hep birlikte içeri girdiler. Duvarlardan biri gök kuşağı, çiçek, beyaz koyun ve kafası tabakta sunulan Vaftizci Yahya resimleriyle kaplıydı. Adamın ağzından çıkan baloncukta da *Kendinizi Tanrı’nın Yoluna Hazırlayın!* sözleri yazılıydı.

“Ne kadar da romantik!” diye mırıldandı Posey kahkaha atmamak için kendini zor tutarak.

Bodrum katma üzerinde kesme tahtaları, bıçaklar, çeşitli sebzeler ve baharatlar olan küçük masalar dizilmişti. Jon herkesin dikkatini çekmek adına ellerini çırpı. “Pekala millet! Geldiğiniz için teşekkürler! Şu an bekarlar için İtalyan yemek-

leri pişirme sınıfındasınız ve ben de hocanız Jon. Sizleri burada görmek benim için büyük mutluluk!” Yüzü öyle bir ışıltıyla kaplıydı ki Posey çok sayıda kadının ve bir tane de erkeğin oracıkta ona aşık olduğuna yemin edebilirdi. “Bundan sonraki derslerimiz Bellsford Belediye Binası’nda olacak. Sadece bu geceye özel olarak bu mekanı kullanıyoruz. Pek iştah açıcı bir yer değil, yanılıyor muyum?”

Sözlerini kurs hakkında detaylı bilgiler vererek sürdürdü. Bu akşam temel hazırlık aşamaları anlatılacaktı: Dilimleme ve doğrama, tatlandırmak için yemeğe sarımsak ekleme, farklı domates türlerini farklı amaçlarla kullanma, taze otların İtalyan yemekleri için önemi, makarnanın pişip pişmediğini anlama yolları. “Açık konuşacağım dostlarım,” dedi Jon kendinden emin bir tavırla. “Fazla pişirilmiş makarna Amerika için büyük bir trajedi demektir. Şimdi! Her bir aşama için partnerlerimizle birlikte çalışacağız. Bir kız bir erkek, bir kız bir erkek. Birlikte çalıştığımız süre boyunca sıkıcı sorular sormak yok! Hepimiz bu yollardan geçtik. Eski usulleri bir kenara bırakıp yaratıcı olalım! Mesela ‘Ne işle meşgulsün?’ demek yerine ‘Kendini daha çok hangi ağaca benzetirsin?’ ya da ‘Yeni bir köpek yavrusu alsan adını ne koyarsın?’ gibi sorulara yönelin. Eğlenin! Belli olmaz... Belki de bu akşam müstakbel eşinizle tanışırsınız.”

“Hedefim bir akça ağaç bulmak ama kızcılığa da şans verebilirim,” dedi Posey.

“Ne dediğini duydum Posey,” dedi Jon ona bakıp sırtarak. “Baylar... Posey benim görüncem, o yüzden kendisine karşı nazik olun, aksi halde sizi zehirlerim. Anlaştık mı? Posey seni... Wayne’le eşleştirelim.” Balık kokulu yaşlı adamı yanlarına çağdıktan sonra Posey’ye doğru eğilip fısıldadı: “Sadece başlangıç için. Aslında senin için şu tatlı çocuğu gözümde kıldım ama insanların – her ne kadar torpil yapıyor olsam da – torpil yaptır-

ğımı düşünmelerini istemem.” Gülümsedi. “Wayne, bu Posey! Çocuklar size iyi eğlenceler dilerim. Pekala, herkes sarımsağı doğramaya başlasın. Ben soğanı sarımsağı yumrukla parçalamaya inanmam. O yüzden önce soyun, sonra da incecik kıyın. O kadar ince olsun ki görmekte zorlanalım! Bu arada o güzelim kokuyu da içimize çekelim. Yemek pişirmek aşkla mümkündür ve sarımsağı sevmeyen yoktur!”

“Bu adam gay mi?” diye sordu Wayne.

“Evet,” diye cevap verdi Posey. “Merhaba. Ben Posey.”

“Merhaba,” dedi Wayne. “Dürüst olalım. Ben kendime bir eş arıyorum, bu yüzden konuyu uzatmanın anlamı yok. Evet, benden genç olması tercihimdir. Sonuçta diz replasmanlarından ve menopozdan bahsedilmesinden bıkmış durumdayım. Sen kaç yaşındasın?”

“Ah şey... Otuz üç,” dedi Posey. “Ama ben...”

“Açık konuşmak gerekirse arzu ettiğim kadın biraz yapılı olmalı ama sen de fena sayılmazsın. Sahilde uzun yürüyüşlere çıkmayı, gün sonunda güneşin batışını izlemeyi, sonrasında bir iki kadeh viski içmeyi severim. Tabii bir de seks var. Şu küçük mavi haplar hayatımı değiştirdi. Neden bahsettiğimi anlıyorsun değil mi? Kalp doktorum dikkat etmem gerektiğini söylüyor ama onun her söylediğini dinleseydim tuzsuz yemek zorunda kalırdım! Tuzsuz yemek yerine hiç yemem daha iyi! Sende durum nedir? Seksten hoşlanır mısın?”

Posey başını hafifçe yana eğdi. “Tamam öyleyse, ben sarımsakları hazırlayayım.”

“Bu hayır demek mi?”

Posey gözlerini kıstı ve “Bir ağaç olsaydın hangisi olurdun?” diye sordu.

“Bilmem... Bu sence de çok saçma bir soru değil mi? Ne diyorsun, bir ara dışarı çıkalım mı?” Ona bakıp gülümsedi.

Posey hemen arkadaki masada olan Kate'in detaylı açıklamalarını duyabiliyordu.

"Her ayın onunda biraz huysuz olurum. Akşam yemeklerini beş gibi yeriz. Karnım açken inanılmaz sinirliyimdir. Çoğu akşam dokuzda yatarım. Kabuklu deniz ürünlerini sevmem. Alerjim yok ama genel olarak sevmem."

"Pekala!" diye seslendi Jon. "Sarımsaklarınız çok güzel görünüyor millet! Şimdi beyefendiler sollarındaki masalara geçsinler."

"Tanıştığımıza memnun oldum Wayne," dedi Posey.

Jon gözlerini abartılı bir şekilde açarak Posey'ye baktı. A-ha! Bu masasına *çok* yakışıklı biri geliyor demekti. Belli ki dışarıda beklerken bu adamı gözden kaçırmıştı. Aslında son dakika içeri bir iki yeni bekar da girmişti. Gelenleri hızla taradı ama hayır Liam aralarında yoktu. Özellikle onu aramıyordu tabii... *Çok da umurumdaydı*... Ah kahretsin! Yine akıllı Liam'a kapılıp gitmişti.

"Merhaba, ben Gus. Lütfen bana Jacob severlerden olmadığını söyle!" dedi yakışıklı gülümseyerek.

"Ben Jacob'lu günlerimi geride bıraktım," dedi Posey ve gülümsedi. "Merhaba, ben de Posey. Küçücük bir taya isim verecek olsan hangi ismi seçerdin?"

"Dişi mi erkek mi?"

"Dişi."

"Ona Chincoteague'li Misty derdim."

"Tam bir klasik," diyerek gülümsedi Posey. "Bu cevabınla artı puan kazandın." Hiç de fena değildi. Jon sesini yükseltip patatesleri doğramanın en iyi yollarını anlatmaya koyulunca beraberce işe koyuldular.

"Aslında bekarlara yönelik bu tür faaliyetleri sevmem ama zaten seven var mıdır ki?" dedi Gus onu süzerek. "Sen çok hoşsun. Bahse girerim daha önce böyle bir ortamda hiç bulunmamışsındır."

Ah, Tanrı bu adamı kutsasın! Çok tatlıydı! “Evet, ilk kez böyle bir kursa katılıyorum.”

“Ne işle meşgulsün, Posey?”

“Bir mimari eserleri kurtarma ofisi işletiyorum.”

“Ne güzel!” dedi Gus. “Eski şeyleri çok severim.”

Kurs gittikçe keyifli bir hal alıyordu. Gus kollarını kavuşturunca Posey onun kol kaslarına hayran kaldı. Aslında adam *bütünüyle* çok hoştu. Heyecandan karnında küçük kıpırdanmalar başladı. Jon hazırlayacakları sosu hararetle anlatırken patatesleri dilimlemeye devam etti. “Sen ne iş yapıyorsun, Gus?”

“Ben bir aktörüm.”

“Gerçekten mi?”

“Aynen öyle.” Gurur dolu bir ifadeyle sıırıttı.

“Tam zamanlı mı?”

“Evet.”

“Vay be!” Posey bugüne kadar pek çok aktörle tanıştığını söyleyemezdi... Arada bir şehir tiyatrolarında çalışan insanları görüyordu o kadar. “Peki burada yeterince rol bulabiliyor musun? Sonuçta Bellsford, New York ya da Los Angeles’a benzemez.”

“Aslında evet.” Gülümsedi ve ustalıkla patatesleri dilimlemeye devam etti. “Fazlasıyla çalışıyorum. Yıllardır bu sektördeyim ve epeyce rahat bir yaşam sürüyorum.”

Bu adamı tanıması mı gerekiyordu? O kadar ünlü biri miydi? “Rol aldığın filmlerden birini izlemiş olabilir miyim?”

“Neden olmasın?” dedi Gus. “Ne tür filmler izlemekten hoşlanırsın?”

Dün gece dokuzuncu kez *Operadaki Hayalet* filmini izlediğini söylemenin muhtemelen zamanı değildi... Bu fetişist yanını ortaya çıkarabilirdi. “Hmmm... Aslında pek ayırım yapmam.”

“*Yüksek Ateş* diye bir film izledin mi?” diye sordu Gus.

Posey biraz düşündü. “Sanıyorum. Konusu ne? Aksiyon filmi mi?”

Gus göz kırptı. “Kesinlikle.”

“Şu korsanların denizaltını kaçırdığı film mi?”

Gus gülümsedi. “Alakası bile yok. Bu film...” Bir an için duraksadı. “Yetişkinlere yönelik.”

Posey gözlerini kırptırdı. “Efendim?”

Gus sırtıp sesini alçaltarak, “Ben bir porno yıldızıyım,” dedi.

Posey kahkahalara boğuldu. “Tabii tabii. Ben de öyleyim. *Emici Kız Posey*. İzledin mi?”

Gus omuzlarını dikleştirdi, bu sırada yüzünde gülümsemeden eser kalmamıştı. “Posey ben yetişkin filmlerinde oynuyorum. İşim bu.”

Yüce Elvis Presley! Adam ciddiye. “Sandım ki... Yani kırk yıl düşünsem...” Jon’a baktı ama arkadaşı bıçağı balta gibi kullanan Taylor Lautner hayranı kadına yardım ediyordu. “Vay be! Bu... Oldukça ilginç.”

“Öyle... Ve kulağa tuhaf geldiği kadar ahlaksız bir iş değil.” İşini anlatmaya devam etti. “Demek istediğim her gün kucağıma bir kadın düşüyor mu? Elbette düşüyor, fakat ben daha gerçek bir birliktelik peşindeyim. Ne demek istediğimi anlatabildim mi? Aşık olmak istiyorum. *Aşkla* sevişmek istiyorum. Bu duyguyu bizim filmlerde bulamazsın, bizler yönetmen ne derse onu yaparız. Bazen çok zor olabiliyor. Anlıyorsun değil mi? Bazı senaryolar tamamen saçmalıktan ibaret. Hiçbir konu örgüsü yok. Zaten o filmlerdeki karakterlerin amacı ne ki? Sadece birbirleriyle yatmak değil mi?”

Posey kafasını salladı. Bu adamı ailesiyle tanıştırmak üzere eve davet ettiğini düşündü, ardından evdeki altı odanın üçünde asılı duran Papa Benedict fotoğraflarını gözünün önüne getirdi. *Gus bir porno yıldızı anne. Bir porno yıldızı.* Hayır. Böyle bir şeye imkan yoktu.

“Dürüst olmam gerekirse...” dedi Posey Wayne’in tutumunu sergileyerek. “Bence mesleğin görüşmemiz açısından bir engel, üzgünüm.”

“Sana görüşelim diyen oldu mu?” dedi Gus öfkelenerek. “Tanrım! Ne kadar önyargılısın! Ne var yani? Para kazanmak için insanları beceriyorum! Avukatlar da aynısını yapıyor! Bir avukat olsaydım hayır der miydin?”

“Hmmm... Muhtemelen demezdim.”

Gus bıçağını bırakıp kollarını kavuşturdu. Jon sorgulayan gözlerle Posey’ye baktı, sonra bir kez daha ellerini çırpı. “Beyler, solunuzdaki masaya geçebilir misiniz lütfen?”

“Aman Tanrım! Posey Osterhagen değil misin sen? Vay be! Uzun zamandır görüşmemiştik.”

Posey vücudundaki tüm kasların gerildiğini hissetti. “Rick! Evet, çok uzun zaman oldu.”

“Burada ne işin var?”

“Senin ne işin varsa, benim de o işim var, Rick. Neden birbirimizi es geçmiyoruz? Vakit kaybetmenin anlamı yok, öyle değil mi?”

“Fesleğen kokusunu içinize çekin, millet,” dedi Jon. “Ne kadar güzel değil mi? Şimdi bu kursa katılmak için neden bu kadar çok para ödediğinizi anladınız mı? Bu fesleğenler Kıbrıs’tan geldi. Tam bir cennet armağanı!”

“Ben es geçmek istemiyorum,” dedi Rick. “Rahatla biraz. Alt tarafı yemek yapıyoruz.”

Doğru söylüyordu, fakat Posey onunla birkaç saniye bile geçirmek istemiyordu.

Rick Bellsford’da doğup büyümüştü ve Posey gibi üniversiteden sonra yuvaya geri dönmüştü. Fakat liseden beri bir kez olsun konuşmamışlardı, hem de arada bir bankada ya da şehir toplantılarında karşılaşılıyor olmalarına rağmen. Rick ailesinin yat liman-

larından birini işletiyordu. Söylentilere bakılırsa Rosebud'un Yeri – Bar & Izgara, bu limandaydı. Ve yine söylentilere göre Rick ofisine girip porno izliyor (hey, belki Gus'ı tanıyordur!) ve kokteyl saati hazırlıklarına başlamak için saat üç gibi dışarı çıkıyordu.

“Nasılsın?” diye sordu Rick. “Gerçekten çok uzun zaman oldu, öyle değil mi?”

Posey sertçe başını salladı. Tek tesellisi adamın çok kötü görünüyorsa olmasaydı, yakından daha da berbat bir hali vardı. Yıllar ve muhtemelen yüz binlerce bira şişesi ondan çok şey götürmüştü. Göbeği ve kıpkırmızı yanakları bunun en güzel kanıtıydı. Her şeye rağmen zengin çocuk imajının getirdiği o ukala tavrı (ve etrafa buram buram yayılan alkol kokusunu) üstünde taşıyor, bir yandan da bütün uyuşukluğuyla fesleğenleri doğruyordu.

Posey bir an için lise günlerine geri döndü. Rick onun dolabına yaslanmış, açmasına engel oluyordu. O zamanlar *zengin züppe* tabirinin en canlı örneği idi: Yakışıklıydı, şımarıktı ve zalimdi.

Ayrıca mezuniyet balosunda Posey'nin kavalyesi olacaktı.

“Demek hâlâ bekarsın?” dedi Rick.

“Hı-hı”

“Ben de öyle. Boşandım. Hem de iki kez. İnanabiliyor musun?”

“Ah hiç şaşırmadım.”

“Ne dersin? Bir ara takılalım mı?”

“Hayır, sağ ol.”

Rick omzunu silkip onu baştan aşağı süzdü. “Hâlâ sıskasın,” dedi. Posey'nin bir zamanlar güzel olduğunu düşündüğü gözleri göğüslerine kaydı. “Zaten ne demişler, kafanı gömebileceğin göğüsler yoksa orada fazla vakit kaybetmeyeceksin.”

Posey irkildi ve geri çekilmeye çalışırken kolu onun koluna çarptı. Rick aniden çılgılık atmaya başladı. “Kahretsin! Kahretsin!” Adam serçe parmağının ucunu doğramıştı ve kesme tahsının üstüne damlayan kan güzelim fesleğeni ziyan ediyordu.

Jon bir havlu kaptı ve Rick'in kolunu havaya kaldırdı.

"Hepsi bu kadın yüzünden! Bilerek yaptı!"

"Ah saçmalama, Rick," dedi Posey. "Kendi kendine yaptın. Belki de alkollüyen kesici aletlere fazla yaklaşmamalısın."

"Duydunuz mu? Ne kadar da kaba!" dedi Rick.

"Sadece ufak bir kesik," dedi Jon.

"Parmağımdan oluk oluk kan aktığını görmüyor musun? Ambulans çağırmanız lazım!"

Jon derin iç çekti. "Pekala. Hepiniz şu feragat belgesini imzalamıştınız, değil mi?"

Biri 911'i aradı ve Rick salondan çıkarıldı. Kapıdan çıkmadan önce de dönüp kısık gözlerle Posey'ye baktı. Posey ise dudaklarını oynatarak sadece "Ups!" diyebilirdi.

Böyle bir son planlamamıştı, yine de bundan büyük bir keyif alıyordu.

"Eğlenceliydi değil mi?" dedi Kate birlikte eve dönerlerken. "Sen de eğlendin mi? Evlenecek birini buldun mu?"

"Porno yıldızı çok tatlıydı ama birden annemin anjini olduğunu hatırladım ve vazgeçtim."

"Peki ya Rick?" diye sordu Kate yan gözle ona bakarak. Sonra da elini uzatıp arkadaşının dizine vurdu. "Adamın parmağını doğramak harika bir fikirdi!"

Belli ki ufacak bir sıyrık çoktan efsanevi bir hale gelmişti.

"Aslında ben yapmadım. Kader diyebiliriz... Adam resmen sarhoştı."

"O adam seni mezuniyet balosunda ekmmişti!" dedi Kate.

"Ah evet hatırlıyorum."

Bu doğrudu. Fakat mezuniyet balosunda onu eken Rick olsa da kalbine asıl hasarı veren Liam'dı.

BÖLÜM 5

Liam'ı görür görmez Posey'nin hayatı değişmişti.

Posey liseye kadar harika bir çocukluk geçirmişti: Ağabeyi, ikinci evi gibi gördüğü Guten Tag, ona sürekli ne kadar özel, ne kadar güzel (babasının deyiimiyle “bir böceğin kulaklarından bile” güzeldi!) ne kadar yetenekli (yetenekten kasıt tuğla döşemedir zira Posey sırf eğlence olsun diye bütün avluyu elden geçirmiştir) olduğunu söyleyen bir anne ve baba. Tabii ailesi üzerine biraz fazla düşüyordu, hem de Henry'yi evlat edinirken hayalini kurdukları her özelliği yakalamış olmalarına rağmen: Asyalı, IQ seviyesi 164, kemanda yetenekli. Posey'nin toplum içinde kendini kanıtladığı an ise dördüncü sınıfta yer aldığı *Çiftçi Smith'in Tavşanı* adlı oyundu ve rolü hiç konuşmayan bir turpu canlandırmaktı. Yine de Posey her şeye rağmen çok sevildiğini biliyordu.

Kısacası Stacia'nın sürekli onun ölümün, felaketin ya da kaçırılmanın eşiğinde olduğunu düşünmesi dışında hayat çok güzeldi ve Posey arkadaşları onun evlatlık olmasını şaşkınlıkla karşılasa da kendini oldukça normal, dahası mutlu hissediyordu. Sadece Ruth, Ralphie ve Gretchen ziyarete geldiğinde özgüven yaraları yeniden açılıyordu. Teyzesi ve eniştesi Gretchen'i Westminster'da ödöl alan bir köpek gibi gösteriyordu. “Büyü-kannemize ne kadar benziyor değil mi? Şu gözlere bak... Tıpkı

gökyüzü gibi Stacia! Yaptığı tartın tadına baktın mı? İnanılmaz güzel!” Bu durumdan kaçış yoktu...

Gretchen ailenin genetik yapısında var olan bütün iyi yanları kendi bünyesinde toplamıştı.

Gretchen aynı zamanda aşırı bilgiliydi... Ondan sadece iki ay büyük olmasına rağmen Posey’yi eksik kaldığı konularda eğitmeyi kendine görev edinmiş görünüyordu. Posey’ye nasıl hamile kalındığını (Cevap: Fransız öpücüğü), bebeklerin anne karnından nasıl çıktığını (Cevap: Tuvalette kaka yaparken), Posey’nin adının nereden geldiğini (Cevap: Tek gözü olan ve bir gün kuyuya düşüp ölen büyük teyze Cordelia’dan geliyordu ve Posey bu konuyu annesinin yanında hiç açmamıştı çünkü Stacia hatırlayınca üzülüp ağlıyordu) tek tek açıklamıştı.

Ayrıca ona neden evlat edinildiğini de açıklamıştı: Stacia’nın doğurduğu kız bebek ölünce yeri Posey evlat edinilerek doldurulmuştu.

Bu bilgiyi Henry de doğrulamıştı. Anaokuluna gittiği dönemde annesinin hamile kaldığını, sonra ebeveynlerinin hastaneye gittiğini ve bebegsiz eve döndüklerini net olarak anımsıyordu. Tüm bildiği buydu.

Her şeye rağmen Posey’nin çocukluğu harikaydı. Arkadaşları vardı. Ailesi tarafından en zararsız spor dalı olarak kabul gören koşulara katılıyordu. Diğer kızlardan daha kısa olduğu için hiçbir yarışı kazanamıyordu ama yine de bundan çok keyif alıyordu. Notları iyiydi. Ağabeyi hoşgörülü bir çocuktı ve ödevlerini yaparken ona yardımcı oluyordu. Doğum günü partilerine davet ediliyor, kendisi de arkadaşlarını evde ağırlıyordu.

Ve bir gün liseli oluverdi.

Her nedense sekizinci sınıf sonunda girilen yaz tatilinde birdenbire her şey değişti. Arkadaş olduğu kızlar artık ya saçları ve gün geçtikçe büyüyen göğüsleriyle ya da erkeklerle ilgilenir hale

geldiler. Posey dışlandı. Kürdan gibi cılız ve kıvrımsızdı, çok gelişmemişti, üstelik Brandon'ın Emily'yi göz ucuyla süzmesi gibi konulara ilgi duymuyordu. Bir zamanlar birlikte beyzbol ve futbol karışımı bir spor olan kickball oynayan erkekler artık onun küçük göğüsleriyle alay ediyorlardı. Lise birinci sınıfta *Anne Frank'ın Hatıra Defteri* adlı kitabı okurlarken bütün sınıf ona bakarak fısıldaşmaya ve gülüşmeye başladı. Posey haftalarca okul dolabının önünde enerji barları ve şekerler buldu. Birinci sınıfların koro konserinden hemen önce elli çocuk sahneye çıkmayı beklerken Kyle Stubbins yanına yaklaşıp onda bağırsak kurdu olup olmadığını sordu. Bu durum Posey'yi şoke etti... Dördüncü sınıftayken Kyle'ın doğum gününe gitmiş, ona Sihirli 8 Topu hediye etmiş ve armağanı gerçekten çok beğenilmişti. Fakat lise eski arkadaşlıkların umursanmadığı, soğuk ve yabancı bir dünyaydı.

Posey sonunda gençlerin hayatta kalabilmek için başvurdukları, denenmiş ve başarıya ulaşmış klasik yöntemle başvurdu: Görünmezlik. Kate'le arkadaşlık ediyordu ama ortak dersleri fazla değildi. Derslerde fazla parmak kaldırmıyor, popüler çocuklarla konuşmaya çalışmıyordu. Bir köşede takılıyor, arada bir kendisine yöneltilen hakaretleri dikkate almıyordu. Fransızca Kulübü ya da ahşap oymacılığı gibi katılımı yüksek olmayan müfredat dışı faaliyetlerde zaman geçiriyordu. Başarılı tercihler yapmış olmalı ki bu sınıflarda kendisine hiç eziyet edilmemişti.

Birinci sınıfın bahar döneminde ise o şehre geldi.

Posey koridorda duruyor, dolabından öğle yemeğini çıkarabilmek için popüler çocukların etraftan dağılmasını bekliyordu. Bu bekleyiş acılı günlük faaliyetlerinin bir parçasıydı, çünkü bütün popüler çocuklar öğle aralarında sıcak yemekler yerler ve evde yapılan yemekleri okula getirmektense ölmeyi tercih ederlerdi. Daha da kötüsü Posey'nin dolabı üçüncü sınıf öğrencisi olan ve kötü kızlardan oluşan popüler öğrenci grubunun kraliçesi

sayılan Jessica Blair'ın dolabının yanındaydı. Jessica bronz tenli, sarışın ve yakışıklı bir çocuk olan Rick Balin'le çıkıyordu. Rick futbol takımının kaptanıydı ve takım üyeleri etrafında adeta pervane oluyordu.

Posey kitaplarını göğsüne bastırıp bekledi. Jamie Highgate'in yanından geçmeye çalışırken, "Afedersin," dedi. Jamie yerinden kıpırdamadığında ise çocuğun etrafından dolandı. Rick Posey'nin dolabına yaslanmış ve (tabii ki) onun geldiğini fark etmemişti. Posey tekrar, "Afedersin," dedi. "Üzgünüm ama dolabımı açmam lazım." Rick nihayet geri çekildi ama kendisinden müsaade isteyen kıza bir kez olsun bakmadı. Harika! Şimdi de Mitchell Oberlin engeliyle karşı karşıyaydı. Kahvaltıda dört adet puf böreği yemiş olmasına rağmen acıkmıştı ve başının döndüğünü hissediyordu. Bir kez daha, "Afedersin!" dedi ve dolabını az da olsa açıp kurtuluşu olan mavi yemek çantasına göz attı. "Afedersin. Pardon. Müsaade edersen..."

Ve tam o an... Tam o an *onu* koridorda gördü. Gür siyah saçlıydı, soluk renkli bir kot ve hafif kırışık bir gömlek giymişti. Önü açık gömleğinin içine giydiği tişörtün logosu seçilmiyordu. Deri ceket eskimişti. Tıraş olmamıştı (evet, tıraş olmamıştı!) ve elinde ulaşım şeklini ortaya koyan bir motosiklet kaskı (evet, motosiklet kaskı!) tutuyordu. Okul müdürü hemen yanındaydı, ona davranışlar ve ikinci şanslar hakkında nutuk çekiyordu. İfadesine bakılırsa yeni çocuk bu durumu pek önemsemiyordu. Rick ve Jessica'nın etrafına toplanan kalabalık bu *tapılası* çocuk karşısında birden sessizliğe büründü. Tapılası çocuk koridoru süzdü, manzaradan pek etkilenmediği belliydi.

Bir an için o güzel yeşil gözleri Posey'ye takıldı ve diğer tüm sesler silinirken Posey'nin kalbi gümbürdemeye başladı. Yanakları kızaran Posey'nin dizlerinin bağı çözüldü, ağzı kurudu. *Kimdi bu çocuk?*

Posey birkaç hafta içinde bu tapılası varlığa dair toplaya-bildiği tüm bilgiyi topladı. Liam Declan Murphy... Derin bir iç çekiş! Araba çalma suçundan girdiği ıslahevinden (evet, ıslahevinden!) daha yeni çıkmıştı. Okula her gün Triumph motosikletiyle geliyordu ki Posey daha sonra bu tür motorların yeni ve parlak olanlardan daha havalı olduklarını öğrenecekti. Söylenenlere göre motoru oldukça hızlıydı ve Liam nehrin karşı tarafında Kittery’de bulunan salaş barlarda (çığlıkları duyalım!) çıkan bir grupta gitar çalıyordu. Taş ocaklarına yakın bir yerde amcasıyla yaşıyordu. Anne ve babası ya ölmüştü ya hapishanedeydi ya da tanık koruma programındaydı.

Bu bilgilerden her biri inanılmaz heyecan vericiydi. Dünya birdenbire daha anlamlı, daha güzel, daha renkli bir yer haline gelmişti. Liam üçüncü sınıfta, Posey birinci sınıftaydı, yani yolları pek kesişmiyordu, fakat Posey park alanının karşısına geçip onu izlemeye bayılıyor, tüm dersleri birinci katta olsa da Latince’den cebir dersine geçmek için ikinci katın koridorundan dolanıyordu. Onun o dağınık, güzel, ilgisiz halini azıcık da olsa görme ihtimali bile ona yetiyordu.

Ve sonra mucizevi gün gelip çattı ve okuldan çıkıp meyveli turta yemek için Guten Tag’ın mutfağına girdiğinde o karşındaydı. O! Liam Declan Murphy! Oradaydı! Ailesinin mutfağında! Onun *kokusunu* alabiliyordu... Yağ, sabun ve balkabaklı turta gibi baharatlı başka bir şeyin kokusunu.

Posey beş karış açık olduğunu fark ettiği ağzını kapamaya çalıştı. Çantası parmaklarının arasından kayıp yere düşünce annesi okuldan döndüğünü fark etti.

“Ah, merhaba tatlım! Liam, bu bizim kızımız Cordelia,” dedi annesi. “Ama herkes ona Posey der.”

“İlüh!” diye iç geçirdi Posey. Bu *inanılmaz* bir andı. Tanrı onu seviyordu!

“Selam,” dedi tapılası varlık.

“Liam mutfakta bizimle çalışacak,” dedi babası. “Bulaşıkları yıkayacak, ortalığı toparlayacak.”

“Ben... Bu... Merhaba!” dedi Posey. *Burada* mı çalışacaktı? İnanılmazdı! Kısa süre içinde yakın arkadaş olabileceklerini seziyordu. Birlikte takılacaklardı ve Liam sürekli gülerек o aptal popüler çocuklarla alay edecekti. Kanka olacaklardı... Ve sonra da aşık olacaklardı. Lise yılları mutluluk içinde geçecekti. Mezuniyette okul kraliçesi bile seçilebilirdi. Neden olmasın? Artık görünmez olmayacaktı, koridorlarda bir köşeye sinmesine gerek yoktu. Liam onun mezun olmasını bekleyecek, sonra da birlikte aynı üniversiteye gideceklerdi. Evlenecekler, su kenarında bir evde oturacaklar ve her gece öpüşeceklerdi. Ah, yüce Elvis, aynı *yatakta yatacaklardı!*

O günden sonra Posey onun ilgisini çekmek için elinden geleni yaptı ve ona ne kadar harika bir arkadaş olabileceğini göstermeye çalıştı. Fakat Liam hep çok meşguldü, bir iş biter bitmez kendisine yeni bir iş üretiyor, öneriler sunuyordu. “Bay Osterhagen, şu kutuları arkaya taşımamı ister misiniz?” diyor, Max de bu kadar düşünceli olduğu için ona teşekkür ediyordu. Liam gelişigüzel bir iki selamlaşma dışında Posey’yle gerçekten konuşmuyordu. Her ne kadar sert bir mizacı olsa da ailesine karşı nazik ve saygılıydı, öte yandan Max ve Stacia’ya gösterdiği ilginin ufacak bir kısmını bile Posey’den esirgiyordu. Kaba değildi ama konuşmalarını gerektirecek bir neden yokmuş gibi davranıyordu. Okulda karşılaştıklarında bile ona sadece başıyla selam veriyordu (ve Posey bu anları binlerce kez hayalince canlandırıyordu, evet bu biraz hastalıklı bir durumdu ama Liam ona *selam veriyordu* ve bu inanılmaz *heyecan vericiydi*).

Liam’a takıntılı olan yalnızca Posey değildi, bunu açıkça görmek mümkündü. Tavırları ve dış görünüşüyle... Liam tamamen

göz alıcıydı. Derinlerde büyük sırlar saklıyordu ve oldukça trajik bir geçmişi vardı. Kızlar odasındaki dedikoduya göre çok da güzel öpüşüyordu. Posey bir yandan bu dedikodunun doğruluğunu test etmek için can atıyor, bir yandan da diğer kızlar bu bilgiyi çoktan edindi diye kahroluyordu. Evet, Amanda Peters okuldan sonra futbol sahasındaki tribünlerin altında Liam’la buluşmayı planlıyordu. Kim onun yerinde olmak istemezdi ki? Ayrıca herkes Liam’ın çoktan Taylor Bennington’ı yatağa attığını da biliyordu. Ama durun bir dakika... O kızla yatmayan erkek var mıydı ki?

Her halükarda Liam kaç kızla birlikte olduğuna dair hiç konuşmuyordu. Hafifçe gülümsüyor ya da buğulu gözlerle bakıyordu – ki bu bakışlar “yatak odası bakışı” denilen tabirin en güzel örneği idi. Kızlar konusundaki zaferleri ya da motosikleti hakkında övünmüyor, kural dışı davranışlarını gündeme getirmiyordu. Sadece hiçbir şey umurunda değilmiş gibi görünüyordu ve onu heyecan verici kılan da buydu.

Fakat Posey olaylara dışarıdan bakabilmenin ne demek olduğunu çok iyi biliyor ve bazen Liam’ın gözlerinde o kırılgan ifadeyi yakalıyordu. Herkes ona hayran olabilirdi ama Liam kendini hiçbir yere ait hissetmiyordu.

Eskiden Bellsford Lisesi’nin alfası Rick Balin’di. Ailesi kaç kuşaktır bu şehirdeydi, değirmenleri ve marinaları vardı. Rick on altıncı yaş gününde üstü açık kırmızı Mercedes hediye edilen o zengin çocuklarından biriydi. Bir hafta geçmeden arabayı bir yere çarpmış ve bu dikkatsiz davranışının ödülü olarak kendisine bu kez gri bir Mercedes alınmıştı. Sarışındı, yapılıydı ve futbol oynuyordu. Umursamaz ve ukalaydı ki bu tutumu ona puan kazandırıyor. Choate, Andover ve St. Pauts’dan atıldıktan sonra Bellsford’a gelmiş, burada kıymete binmişti. Jessica Blair onun kız arkadaşı olduğu için her gün kendini övüyordu.

Fakat Liam'ın geldiği ilk günden itibaren durum tamamen değişmişti. Liam sürüdeki yalnız kurttu. Posey çok geçmeden Rick ve diğer zavallıların Liam'a meydan okumak yerine onun izinden gittiklerini gördü. Liam'ın kotonun dizleri yırtıksa ertesi gün Rick'in de kotu yırtık oluyordu, gerçi Rick'in bu konuda bir hizmetçiyi görevlendirmiş olması muhtemeldi. Liam kafeteryada takılmak yerine öğle yemeğini bahçede bir başına yiyordu. Kısa süre sonra Rick ve diğerleri de dışarı çıkmaya başladı. Nihayetinde sürünün geri kalanı Liam'ın etrafını sardı ve onu etkilemeye ya da onunla birlikte takılmaya çalıştı. Liam onların varlıklarına tahammül ediyordu ama Posey onun sadece sabır gösterdiğinin farkındaydı, yani en azından öyle olduğunu düşünüyordu. Liam sürünün yanında olmasına izin veriyor, ancak onlardan biri olmaya çalışmıyordu, hatta bazen her zamankinden çok daha yalnız görünüyordu.

Elbette arada bir iki (den fazla) kızla yatıyor olabilirdi (ki kesinlikle yatıyordu) orada burada – bundan kaçış yoktu zira manken gibi kızlar mıknatısla çekilmiş gibi kendilerini onun kucağında buluveriyorlardı – fakat hiçbirine tutulmamıştı. Henüz. Belki de Posey annesinin dediği gibi bir gün çiçek açmaya başlayınca Liam da onu fark edecekti. Cennet biliyor Posey her gece bunun olması için dua ediyordu.

Bir gün Posey okuldan çıkmış restorana doğru yürürken arkadaki sokakta, çöp bidonlarının yanında duran Liam'ı gördü. Yere çömelmişti ve elinde bir şey tutuyordu. Posey olduğu yerde öylece kalıp onu süzdü... Yırtık kotunu, solgun siyah tişörtünü, rüzgardan darmadağın olmuş saçlarını. Ve birden çöp bidonlarının arkasından küçük, tekir bir kedi çıkıverdi. Ağır ağır hareket ederek havayı kokladı, ardından usulca öne doğru eğildi. Liam Posey'nin duyamayacağı kadar alçak sesle bir şeyler söyledi. Kedi tekrar havayı kokladı ve ona doğru bir adım attı. Sonra da

kendisine uzatılan ikramı ağzına alıp yeniden güvenli bölgesine sığındı. Liam gülümsedi, ayağa kalktı ve Posey’yi gördü.

“Selam,” dedi.

“Selam.” Posey’nin yüzü kızardı.

“Ailene söyleme olur mu? Muhtemelen kediye beslememem gerekiyor ama...” Omzunu silkti.

“Kimseye söylemem.”

“Teşekkürler,” dedi Liam ve restorana doğru yürümeye başladı.

“Evcil mi? Sence evini kaybetmiş olabilir mi?” diye sordu Posey. Bunun son sohbetleri olmasından korkan Posey heyecandan aklına gelen her şeyi sıralıyordu.

Liam arkasına döndü. “Bence sıradan bir sokak kedisi. Bana alışması iki hafta sürdü.” Ses tonu – aslında onunla *konuşuyor* olması – Posey için nefes kesiciydi.

“Adı belli mi? Kedinin? Ona isim verdin mi?” Sohbetleri sonlanmasın diye adeta saçmalıyordu. Anın samimiyeti ve bu gizemli alfanın derinlerinde sakladıkları... Ah o kadar romantikti ki... Açlıktan ölmek üzere olan bir kediye besliyordu! Liam! Kızları peşinden koşturan motosikletli çocuk!

Liam duraksadı. “Ben ona Joe diyorum,” diyerek gülümsedi ve Posey o an öleceğini sandı.

“Güzel isim.”

Gülümsemesi iyice genişleyen Liam, “Görüşürüz Cordelia,” dedi ve içeri girdi.

Posey’nin ona karşı duyduğu ilgi ve arzu birden aşka dönüştü. Kim evsiz küçük bir kediye besleyen bir çocuğa aşık olmazdı ki? Bu manzarayı kalbinde gizli bir mücevher gibi sakladı. Bunu yalnızca kendisi biliyordu, bundan emindi. Liam’la yatan, çamaşırlarını onun dolabına bırakan ya da banyo duvarlarına onunla ilgili yazılar yazan kızlar Posey’nin sahip olduğu bu bilgidен bi-

haberdi... Liam Declan Murphy yalnızca Bellsford Lisesi'ndeki en seksi yaratık değil aynı zamanda iyi kalpli bir insandı.

Cesaretini toplaması bir iki hafta sürse de Posey nihayet okulda Liam'la konuşmaya karar verdi. Dünya Tarihi dersinden sonra koşarak üst kata çıktı ve 224 nolu sınıfa girdi – Liam fizik dersinden çıkmıştı ve bu sınıfta İngilizce dersi alacaktı. Bir süre bekledi. Çocuğun karşısına nefes nefese çıkmak istemiyordu. Göğüslerine baktı. Sutyenine sıkıştırdığı peçetelerin hâlâ orada olduğundan emin oldu.

Liam bir ara kendisiyle dışarı çıkması gerektiğini söyleyen bir kıza gülümsüyordu. Kahretsin! Posey onları fark etmemiş gibi yaptı ve yanlarına iyice yaklaşıncı başını kaldırıp, “Ah merhaba Liam,” dedi.

“Merhaba,” dedi Liam biraz temkinli bir ifadeyle. Okulda hiç konuşmamışlardı (hatta restoranın arkasındaki sokak dışında hiç konuşmamışlardı).

“Joe nasıl?” diye sordu Posey.

Liam duraksadı. “Joe iyi,” dedi ve gülümsedi. Dizlerinin bağı öyle hızlı çözüldü ki Posey sendeledi.

“Her neyse işte bir ara çıkalım,” dedi kız hiç utanmadan. “Pişman olmazsın.”

“Demek öyle,” diye mırıldandı Liam dikkatini kıza vererek.

Posey bu durumu umursamadı. Liam'la aralarında bir sır vardı. O gün öğleden sonra restorana gitti ve Liam'ın dolabını açıp ceketinin cebine bir kutu ton balığı koydu. Not yazmadı. Liam'ın bunu yapanı tahmin etmesini istedi. Onun da kendisini düşünmesini arzu etti – tıpkı Posey'nin onu hep düşündüğü gibi.

O hafta içinde bir gün Liam İspanyolca dersi çıkışında onunla konuştu. “Selam. Joe, teşekkürlerini ilettiler,” dedi ve gülümseyerek yanından uzaklaştı. Posey resmen aşktan kör olmuştu.

Posey'nin sınıf arkadaşlarından biri olan Melissa Shields, “Sen onu tanıyor musun?” diye sordu hemen.

“Tabii ki,” dedi Posey gelişigüzel bir biçimde.

Çok hevesli görünmemek için zamanlamayı iyi ayarladı (ton balıkları için harcadığı çabayı matematik dersine harcarsa A+ alırdı) ve bir kez daha Liam’ın yıpranmış siyah deri ceketinin cebine Joe için bir armağan bıraktı. Bir an için ceketini yüzüne yaklaştırdı ve deri, sabun, karanfil kokusunu içine çekti.

Liam perşembe günü öğle yemeğinden önce bahçede bir kez daha Posey’ye yaklaştı ve “Joe iyice şımardı,” dedi ve tek kaşını kaldırıp *senin yüzünden* dercesine ona baktı.

Stacia bir gün yüksek sesle konuşarak, “Bunca ton balığı nasıl bitiyor anlamıyorum?” dedi ve Posey gülümsemekle yetindi. Yeniden ton balığı aşırabileceği günü kolluyordu. İşin içinde balık olsa da tüm bu süreç ona çok samimi ve romantik geliyordu. Hayallerinde hep Liam’la bir dağ evinde şömine karşısında otururken bugünleri andıklarını canlandırıyordu. Liam gözlerinin içine bakıp, “Joe’ya vermem için yemek aşırıldığın günleri hatırlıyor musun? İşte sana o zaman aşık oldum,” diyecekti. Sonra sahiplendikleri Joe Posey’nin kucağına zıplayıp usul usul mırılacak ve kahkahalara boğulmalarına sebep olacaktı. Ve öpüşeceklerdi. Hatta bu Fransız öpücüğü bile olabilirdi. Bunları düşünmek bile Posey’yi heyecanlandırıyordu.

Fakat bir gün Posey restoran mutfağındaki masada otururken Liam içeri girdi, elinde Posey’nin bir saat önce ceketinin cebine koyduğu ton balığını tutuyordu. “Görünüşe bakılırsa Joe artık burada yaşamıyor,” dedi ve ton balığını masaya bıraktı.

“Burada değil mi? Nerede?”

“Biri onu sahiplendi.”

“Ne?” diye bağırdı Posey. “Kim?”

“Bilmiyorum. Kadının biri onu çöplerin arasından çıkarmaya çalışıyordu. Kedinin sahibi var mı diye sordu. Ben de hayır deyince alıp gitti.”

“Ama... Ama kim o kadın? Onu tanımıyoruz bile! Öylece alıp gidemez.” Sesi ağlamaklıydı.

Liam ona tuhaf bir bakış attı. “İyi olduğuna eminim,” dedi ve restorandan çıkıp gitti. Vardiyası dolmuştu.

Posey gece yatağına uzandığında aklını toplamaya çalıştı ama aralarında yeni bir bağ kurmak için hiçbir çözüm yolu bulamadı. Peki ya Joe? Mutlu muydu? Kadın ona iyi davranıyor muydu? Liam küçük arkadaşını özliyor muydu? Her zamanki gibi etrafı hem kız hem de erkek hayranlarıyla dolu olduğu için yalnızlık çekiyor gibi görünmüyordu.

Yaz geldi ve Liam tamircide başka bir iş buldu. Posey artık onu çok az görebiliyor, okulun açılacağı günü iple çekiyordu. Posey’nin ikinci sınıfa başladığı gün, Emma Tate’nin New Hampshire’a döndüğü gündü.

Emma geçen yıl bu okulda değildi. Politikacı olan babası Washington’daki yarı tanrılarla samimiyeti ilerletmiş ve Tate’ler Londra’ya taşınmıştı. Emma da bu sayede bir yıl süresince Londra’da eğitim görmüştü.

Liam ve Emma ilk kez bir öğle arasında okulun bahçesinde karşılaştılar. Ve Liam’ın bakışları kıza kilitlendi. Onları üç masa uzaktan izleyen Posey Liam sanki kendisine bakıyormuş gibi kıpkırmızı kesildi. Ama gerçekte durum bundan çok daha farklıydı. Yine de Liam Emma’ya dünya üzerinde bir tek onu görüyormuş gibi bakarken Posey’nin içi eridi.

Liam ona tutulmadan önce bile lisedeki kızların neredeyse tamamı Emma’nın yerinde olmak istiyordu. Bu gruba kesinlikle Posey de dahildi. Emma Tate’nin uzun sarı saçları vardı, boyu bir yetmişti, gözleri de masmaviydi. Göğüsleri dolgundu. Nasıl giyinmesi gerektiğini biliyordu, Abercrombie mankeni gibi değildi ama bir tarzı vardı. Ve çok *hoştu*. Ailesi Osterhagen’lar gibi St. Martin’s Kilisesi’ne gidiyordu ve Emma her seferinde Stacia

ile Max'e içtenlikle selam veriyordu. Lawrence Akademisi'nde bir erkek arkadaşı vardı ama Tate'ler yurt dışına gidince ayrılmışlardı.

Tabii ki Liam gibi asi çocuklar Emma gibi cici bici prenseslere aşık olurdu. Posey bunun farkındaydı. Aylardır Liam'ı izliyordu ve artık onu herkesten daha iyi tanıdığına inanıyordu. Yine de Liam bahçeden geçerken doğruca Emma'ya doğru yürüdüğünde ve o kusursuz, *tıraşsız* yüzünde Emma için parlayan bir gülücük belirdiğinde kalbi paramparça oldu.

Bazen Emma restorana uğruyordu. Bu gibi zamanlar Posey için kabustan farksızdı. Taburede oturup ödevlerini yaparken bir yandan da sevdiği, gizli yanlarını keşfettiği adamı izliyordu. Liam'ın gülümsediğini, kendinden emin çıkan erkeksi ve derinden gelen ses tonuyla Emma'nın yanındayken hep konuştuğunu görüyor ve kalbi kırılıyordu. Ona duyduğu arzu karnında kelebeklerin uçuşmasına, Emma ona veda öpücüğü verdiğinde ise acıyla kıvrınmasına neden oluyordu. Bu o kadar doğal, kusursuz bir veda anıydı ki... Ders çalışırken yemek yiyen Posey lokmasını yutamaz, kalem kıpırdatamaz hale geliyor ve gözlerini onlardan ayıramıyordu.

Emma çok ama çok iyi bir kızdı. "Selam Posey, naber?" diyordu. "Matematik dersine Bay Rivers mı giriyor? Aman Tanrım! Çok kötü bir hocadır!" Bir keresinde ise... Ah korkunçtu! "Posey, Liam ve ben sinemaya gidiyoruz. Gelmek ister misin?" diye sormuştu.

Posey *tabii kendimi Memorial Köprüsü'nden attıktan sonra gelirim* diye düşünmüştü. Sonra da Emma'ya dönüp, "Ah teşekkürler ama planlarım var," demişti. Elbette planı vardı. Ne planı? Yatağına uzanıp Liam'ı hayal edecekti? Liam tarafından öpülmek nasıl bir duyguydu? Her neyse, bu yine de kimsenin istemediği bir yetim gibi onların yanında takılmaktan iyiydi.

Gelelim erkekler mevzusuna... Posey on altı yaşına girdiğinde sutyen numarası yetmişti. Pantolonları en küçük bedenden bile küçüktü ve erkek çocuk reyonundandı. Kilosu uzun boylu ve iri yapılı olan annesini endişelendiriyordu, bu yüzden bir gün onu kaptığı gibi bir çocuk doktoruna götürdü.

“Pekala,” dedi doktor elindeki kağıtlara göz atarak. “Tiroidin ve kan değerlerin normal ama biraz kaygılıyım.”

“Ben ne bulursam yerim,” diyerek itiraz etti Posey. Doktor keskin bir şekilde baktığında ise ekledi: “Ayrıca yediklerimi kusmam. Metabolizmam hızlı, hepsi bu.”

“Küçük kızımız tam bir sinekkuşu gibi,” dedi Stacia.

“Tamam,” dedi doktor. “Ama hastalanırsan, direncini toplamakta zorluk çekebilirsin. Miden iltihaplıysa iki gün içinde seni hastaneye yatırmamız gerekir. İleride de doğurganlık sorunu yaşayabilirsin.”

“Ah, hayır,” dedi Stacia kızının elini tutarak.

“Düzenli olarak regl oluyor musun?”

Posey’nin yüzü kızardı. “Evet. Çoğunlukla.”

“Çocuk sahibi olamayacak mı, doktor?” diye sordu Stacia fısıldayarak.

“Evlat edinebilirim,” dedi Posey keskin bir ses tonuyla. Stacia elini sıktı.

“Bu konuda konuşmak için çok erken,” dedi doktor. “Şimdi sana kilo aldırmanın yollarını düşünelim olur mu? Dinle bakalım. Kızların çoğu böyle bir sorun yaşamak ister. İyi tarafından bakalım... Hiçbir zaman kilolu biri olmayacaksın.”

“Ama ben göğüslerim olsun istiyorum,” diye homurdandı Posey. “Bu konuda yapılabilecek bir şey var mı?”

“Bu durum aslında kalıtsaldır,” dedi doktor sevecen bir ses tonuyla. Harika! Belli ki Posey’nin gerçek annesi bir tür böcekti. Ruth Teyze her sabah arayıp Gretchen çoktan C Kup giymeye başladı diyordu. “Ama kilo almanın da bu duruma faydası olur.”

Bu yüzden Posey her gün okul çıkışı Sweetie Sue's dondurma salonuna gitmeye başladı. Emma Tate burada çalışıyordu.

“Merhaba Posey!” dedi üzerindeki pembe üniformayla sinir bozacak kadar güzel görünürken. “Gelmene çok sevindim. Yoksa uyuyup kalacaktım. Burası çok sıkıcı.” Gülümsedi. “Sana nasıl yardımcı olabilirim?”

Işıl ışıl parlayan Emma'yı görmek Posey'nin kendini daha kötü hissetmesine neden oldu. Yutkundu, ilk defa hiç aç değildi. “Şekerlemeli bir sandi alabilir miyim? Hindistancevizli dondurma, ekstra krema ve ekstra fındık olsun.”

“Tamamdır,” dedi Emma ve dondurmayı bir kaba koyup üzerine sos sıkarak tam üç dakika krema musluğunun altında tuttu. “Al bakalım.” Gülümseyerek kabı Posey'ye uzattı. “Keşke ben de senin gibi yiyebilseydim.”

Birden Posey'nin gözleri doldu. “Hayır, böyle bir şey istemezsin,” dedi fısıldayarak.

“Posey? İyi misin?” Emma'nın güzel yüzünde endişeli bir ifade belirmişti.

“Günde altı kez yemek yemem lazım yoksa başım dönüyor,” diye patladı Posey. “Babamdan bile çok yiyorum ama kilo alamıyorum. Göğüslerim yok. Doktor ileride çocuk sahibi olmada sorun yaşayabileceğimi söyledi. Bu hiç eğlenceli bir durum değil anlayacağın.”

Emma dehşete kapılarak elini ağzına götürdü. “Ah Posey, seni kırmak istememiştim. Çok üzgünüm. Gerçekten özür dilerim.”

Emma'nın kibarlığıyla sağlam duruşu kırılan Posey ağlamaya, nefes almaksızın konuşmaya başladı. Kız kıyafetleri bile giyemiyorum. Nereden alışveriş yaptığımı bilmek ister misin? 8–12 yaş erkek çocuk reyonundan. Tek bir erkek bile beni bugüne dek süzmedi. Teklif konusuna girmek dahi istemiyorum.”

Emma tezgahın arkasından çıktı ve kollarını Posey'ye doladı. Bir masaya oturtup peçetelikten aldığı peçeteleri ona uzattı.

“Aptal doktorum, kilo almam gerektiğini söyledi,” dedi Posey titrek bir sesle. “Tek yaptığım yemek yemek ama yediğimi yakıyorum. Dış görünüşümden de nefret ediyorum.”

“Ama neden?” dedi Emma. “Sen çok tatlısın, Posey! Gerçekten!”

“Tabii. Bu yüzden lakabım Anne Frank.”

“Hayır! Kim söyledi bunu sana?”

“Kötü kızlar.” Posey manalı bir bakış attı. “Kim olduklarını biliyorsun.”

“Evet biliyorum,” dedi Emma kaşlarını çatarak. İç geçirdi. “Yani doktorun sana dondurma yemeni mi söyledi? Kusura bakma ama bu o kadar da kötü değil, tamam mı?”

Posey gülümsemeden edemedi. “Biliyorum. Reçeteme bakılacak olursa durum pek de iç karartıcı değil.”

“Kesinlikle. Dinle beni. Her gün buraya gel ve ben de sana yardım edeyim olur mu?”

Böylece aralarında bir tür arkadaşlık başladı. Birlikte takılmıyorlardı. Aralarındaki iki yaş fark belirgindi, en azından lise sınırları içinde. Üstelik Emma popüler çocuklardandı. Sonbaharda Pepperdine Üniversitesi’ne gidecekti. Arkadaşları vardı, ponpon kızlardan biriydi ve okul konseyindeydi. Bir de Liam vardı elbette. Emma daha olgun görünüyordu. Daha... Kendinden emindi. Ama okulda hiç beklenmedik bir şey yaptı ve Posey’yi görmezden gelmedi. Arada bir selam verdi ya da koridorda ona el salladı. Öyle ki Kate dayanamadı ve Posey’ye gidip Emma’ya şantaj yapıp yapmadığını sordu.

Posey’nin kendi deyimiyle göğüs operasyonunu başlattığı günün üzerinden altı hafta geçmişti. Sürekli olarak dondurma, çikolata, krema soslu sandi ve Reese’s Pieces yiyordu. Bir gün Emma çok sakın bir tavırla, “Posey seni mezuniyete davet eden oldu mu?” diye sordu.

Emma'nın yanında kendini rahat hisseden Posey gülümsedi. "Hayır. Zaten kimse davet etmeyecektir," dedi.

"Peki sorsalar ilgilenir miydin?"

"Tabii ki. İlgilerim arasında tek boynuzlu atları evcilleştirmek de var," dedi elindeki dergiyi karıştırırken. "Ayrıca Aquamen gibi denizaltındaki hayvanlarla konuşmak da hoş olurdu."

"Dinle," dedi Emma bu alaycı tavrı ciddiye almaksızın. "Rick Balin Jessica'dan yeni ayrıldı. Bunun böyle olacağı uzun zamandır belliydi zaten. Mezuniyete yalnız gideceğini söyledi. Bence siz ikiniz iyi bir çift olabilirsiniz." Ellerini önlüğüne sildi. "Ne dersin?"

Rick Balin mi? Sarışın, zengin, yakışıklı Rick Balin mi? Liam'dan sonra Rick... Bunu konuşmak bile çok anlamsızdı. "Bu asla olmaz," dedi Posey.

"Bence olabilir!" dedi Emma ve sevinçten zıplamaya başladı. Altın sarısı atkuyruğu sağa sola savruluyordu. "Sen çok tatlısın ama bunun farkında değilsin. Zaten daha şimdiden birkaç kilo almadın mı?"

"Bir kilo seksen bir gram," dedi Posey. Dondurma gerçekten işe yaramıştı, tabii yatmadan önce yediği üç yumurtalı omletin de faydası vardı.

"Victoria's Secret'daki yarım destekli sutyenlerden alırsak göğüslerin de ön plana çıkar. Bahse girerim Rick sana çıkma teklif edecektir. Özellikle de benim ona vereceğim tüyodan sonra!"

Posey buna nasıl karşı çıkabilirdi? Kırmızı kar yağarsa ve Rick kendisine çıkma teklif ederse o zaman Liam'la daha çok vakit geçirebilirdi. Ve restoran dışında onun yanında olabilmek... Bütün bu çabaya değerdi. Amacı Emma'dan ayrılmasını sağlamak değildi. Sadece Joe sayesinde kurdukları bağı ona hatırlatmak istiyordu. Komik bir şeyler anlatıp onu güldürebilmek... Belki de arkadaşı olmak... Bütün bunlar Posey için yeterliydi.

Hatta beklentilerinin çok ama çok üstündeydi. Gerçek olsa *mükemmel* olurdu.

Bir buçuk hafta, kırk beş gram ve otuz beş dolarlık dolgulu sutyenden sonra Rick Balin onun yanına geldi. “Merhaba Posey.”

“Selam Rick,” dedi Posey bugüne dek çocuğa afedersinden başka bir şey söylemiş gibi.

“Emma’nın dediğine göre mezuniyet balosu için bir kaval-yen yokmuş.” Posey’yi tepeden tırnağa süzdükten sonra bakış-ları göğüslerine kilitlendi. Belli ki sutyen her kuruşun hakkını veriyordu.

“Ah, evet. O gün için kimseye söz vermedim,” dedi Posey gelişigüzel bir ifadeyle. Yanakları kızarsa da sakinliğini korudu. Emma ona gereken stratejiyi öğretmişti, bu yüzden kendini ağır-dan satıyordu.

“Peki benimle gitmek ister misin?” dedi Rick sırtarak.

Elleri titriyor olsa da Posey umursamaz bir tavırla omzunu silkti. “Olur,” dedi ve Rick’e bakarak hafifçe gülümsedi. Sonra da tekrar dolabına döndü.

“Güzel. Detaylar için seni ararım. Hoşça kal!”

“Hoşça kal!”

Rick uzaklaşırken Posey bayılmamak için mücadele verdi.

Emma bu durumdan ötürü gururlu ve mutluydu. Posey’ye kıyafet önerilerinde bulundu ve saçını nasıl şekillendirmesi gerektiğini anlattı. Kate biraz surat asıyordu ama Posey mezuniyet heyecanı, Emma’nın arkadaşlığı ve Liam’la olan muhtemel yakınlığı nedeniyle yeniden hayata dönmüş gibiydi.

Malum gecenin yaşanacağı cumartesi öğleden sonrasında Posey şehrin en iyi kuaförü olan Curl Up and Dye’a gidip saçlarını yaptırdı. Meç atılan kısa saçlarının kırıkları alındı ve kurutulunca yeni bir tarza kavuştu. Sonra Posey annesiyle buluşmak üzere restoranın yolunu tuttu, böylece eve birlikte gidebileceklerdi.

Makyaj yapıp o güzel yeşil elbisesini giyecekti. Binlerce fotoğraf çekilecekti. Stacia da bu gece yüzünden inanılmaz heyecanlıydı. Gretchen da ikinci sınıf öğrencisiydi ama kimse onu mezuniyete çağırmamıştı. Ve Ruth Teyze bu durumu önemsememiş gibi davranmak için ciddi çaba harcamıştı.

Posey bir değişiklik yapıp restoranın ön kapısından girdi. Görkemli bir giriş yapıp babasını mutlu etmek ve Liam'ı etkileyip ona bir *kadın* olduğunu göstermek istiyordu. Saat daha erkendi, hatta tam olarak üçtü, yani çalışanların çoğu henüz gelmemişti. Mutfak kapısına yaklaşıncı içeriden gelen sesleri duydu. Liam buradaydı ve Rick de gelmişti. Rick'in sesini tanıdı çünkü detayları konuşmak için kendisini iki kez aramıştı ve daha önce defalarca dolabının önünü işgal edip kankalarıyla sohbete dalmıştı. Yanlarında başkaları da vardı. Kahkahalarla gülüyorlardı. Posey kapıyı aralayıp içeri baktı.

Oradalar. Liam'ın çalışma saatlerinde restoranı ziyarete gelen popüler çocukların hepsi içerideydi. Ortalıkta hiçbir yetişkin yoktu. Olmaması normaldi çünkü saat çok erkendi. Liam sıklıkla Stacia ve Max'e iyilik yapıp restoranı kendisi açıyordu. Posey de bu davranışıyla Liam'ın güvenilirliğini ve kusursuzluğunu bir kez daha kanıtladığını düşünüyordu.

Birden bu ortama girmeye çekindi (ne de olsa hepsi dördüncü sınıftı) ve geri adım attı. Yine de konuşulanları duyabiliyordu.

"Dostum," dedi çocuklardan biri. Luke Mayhow olabilir miydi? "Hâlâ Emma'yla birlikte olman beni kahrediyor. Tanrım, kız çok güzel! İnsan başkalarına da biraz şans verir değil mi ama? Yani her şey apaçık ortada! Kız koridorda yürüyünce insanın içi..."

"Kapa çeneni," diye homurdandı Liam. Bunun üzerine Posey'nin göğsü gururla kabardı zira Murphy kadının savunuyordu. Islahevine girmiş olsun ya da olmasın onun bir karakteri

vardı. Başka birileri bir şeyler söyledi ama su açık olduğu için artık hiçbir şey duyulmuyordu. Sonra Rick ya da Luke bir şeyler daha ekledi ancak diğerleri aralarında sohbete devam ediyordu.

Su sesi birden kesildi.

“Anlamadığım bir şey var,” dedi Liam ve Posey dayanarak içeriye göz attı. Liam bulaşık makinesini boşaltıyor, tabakları Stacia’nın sevdiği şekilde yerleştiriyordu. Diğer çocuklar da onun etrafına toplanmıştı. “Rick, adamım, Posey Osterhagen’la mı çıkıyorsun? Yani kızın ailesi için çalıştığının farkındayım ama o kadar mı çaresizsin be? Kız tam bir kemik torbası. On yaşında erkek çocuğundan farksız.”

İçeriden yükselen kahkahalar Posey’nin dudaklarından sıyrılan tiz sesi bastırdı. Posey daha fazla ses çıkarmamak için eliyle ağzını kapadı ve usulca geri çekildi. Şaşkınlıktan dizlerinin bağı çözülmüş, kalbi ezilip paramparça olmuştu. Kapıdan – ve onlardan – yeterince uzaklaşınca restoranın ön kapısına doğru parmak ucunda ilerledi. O esnada da annesiyle çarpıştı.

“İşte buradasın, tatlım! Seni almaya kuaföre gittim! Unuttun mu? Yoksa burada mı buluşacaktık? Ah saçın çok güzel olmuş!”

Stacia onun ne kadar durgun olduğunu fark etmemiş, fark ettiyse bile heyecanına vermişti. Arabayla eve giderlerken Posey havada süzülüyor gibiydi, yine de klasik süreçten – makyaj, kıyafet, mücevher – geçmeyi başardı ve babası fotoğrallarını çekerken gülümsedi. Henry nadiren eve gelirdi ve bu hafta sonu evdeydi. Ders kitaplarından başını kaldırıp baktı ve küçük kız kardeşinin artık büyüdüğünü görüp gülümsedi. Bu gülümseme inanılmaz bir övgü ifadesiydi.

Kapı çaldığında Posey şaşkınlığını gizleyemedi. Rick gerçekten de gelmişti. Üstelik nazik davranıyordu. Kibar ve çekiciydi. Smokin giyince daha da genç görünmüştü. El sıkıştı, fotoğraflar için poz verdi. Ortada bir limuzin yoktu. Rick son model Mer-

cedes'iyle gelmişti. Max hemen klasik baba sorularını sordu ve alkolli araba kullanmaya karşı uyarılarını yaptı.

Posey konuşulanları pek duymuyordu. "Hoşça kalın!" dedi gözyaşlarını silen annesine göz atarak. Rick onun için arabanın kapısını açtı, sonra da şoför koltuğuna geçti. *Belki o kadar da kötü değildir* diye düşündü Posey. *Liam'ın söylediklerine rağmen Rick belki de benden hoşlanmıştır.* Onu düşünmek bile kalbinin acıyla sıkışmasına yetmişti. Liam'ın – Liam'mın – hakkında böyle düşünmesi şoke ediciydi. Ve o kadar acımasızcaydı ki aklına geldikçe tüyleri diken diken oluyordu.

Yutkundu ve dudağını ısırarak Rick'e baktı. Belki Rick'in de derinlerde gizlediği bir sırrı vardı. Ona aşık olabilirdi. Malum şahsın yerini Rick alabilirdi. Rick'in güzel kahverengi gözleri yola odaklanmıştı, sarı saçları rüzgarda uçuşuyordu.

"Bu arada gerçekten hoş görünüyorsun," dedi Posey.

Rick cevap vermedi.

"Heyecanlı mısın?"

Rick yine cevap vermedi. Dönüp yüzüne bile bakmadı. Posey'nin beyni alarm veriyordu: *Ne kadar aptalca soru bu böyle!*

Yıllar sonra – kahredici saatlerden sonra – Posey öne çıkıp kendini savunmadığı için pişmanlık duydu. "Hey, geri zekâlı, seninle konuşuyorum!" demeliydi. Şimdiki aklı olsa derdi. Ama *o an* on altı yaşında, kız-erkek meselelerinde hiçbir deneyimi olmayan biri olarak okulun havalı çocuklarından birini gücendirmekten korktu ve sadece *miş gibi* yaptı. Ellerinin terlediğinin, karnına ağırlar girdiğinin farkında olsa da kavalyesinin sessizce araba kullanıyor olması normalmiş gibi yaptı. –Whitfield Malikanesi'ne vardıklarında kavalyesinin onun için kapıyı açmamasını fark etmemiş gibi yaptı. Onu beklemeden, hatta arkasına bile bakmadan mezuniyet salonuna girmesi olağan bir tavırmış gibi yaptı.

Beyni alarm vermeye devam ediyordu: *İçeri girme, Posey!* Ama başka ne yapabilirdi ki? Rick'in arabasıyla gelmişti. Artık buradaydı. İnsanlar akın akın içeri giriyorlardı. Belki de Rick arkadaşlarını bulmak için hızla içeri girmişti. Belki de masaya geçtiklerinde ona karşı daha nazik davranacaktı.

Dizleri titreyerek sonunda içeri girdi.

İçerisi tıklım tıklımdı. Yüksek tavanı, siyah-beyaz zemini, avizeleri ve Fransız kapılarıyla Whitfield Malikanesi tek keli-meyle muhteşemdi. Etrafına bakındı. Belli ki –görünmezlik numarası burada da işe yaramıştı, çünkü son bir aydır Emma'yla kurduğu yakınlığa rağmen kimse ona selam vermiyordu. İçten içe tanıdık bir yüz, bir arkadaş görmek için dua ederken yüzüne hemen sahte bir gülücük kondurdu. Rick ortalarda yoktu, bu yüzden kalbi aşağılanma ve korkuyla sızlıyordu. Aşırı parfüm ve saç spreyi kokusu midesini bulandırıyor, üstelik öğle yemeğinden beri hiçbir şey yememişti ki bu da bayılma riskinin yüksek olduğu anlamına geliyordu. Fakat kim Liam'ın sözleri kalbinde derin yaralar açarken yemek yemeyi isterdi ki?

Birdenbire Liam'ı gördü. İşte orada, malikanenin geniş antresinde duruyordu. Smokin giymemişti, üzerinde siyah bir takım elbise ve siyah bir gömlek vardı. Mezuniyette değil de Oscar ödül törenindeymiş gibi görünüyordu. Göz göze geldiklerinde tek yaptığı çenesini hafifçe yukarı kaldırıp selam vermek oldu. Aslında biraz da gülümsemişti... Dudaklarının sadece usulca kıvrılmasına neden olan bir gülümseme-ydi bu. Bu bile Posey'nin bayılacağını düşünmesine yetti. *Lanet olsun* neyin peşindeydi bu çocuk? Onca korkunç sözden sonra neden kalkıp kendisine gülümsüyordu ki? Boğazı kurudu ve gözlerine yaşlar doldu.

“Merhaba Posey. Vay be! Çok güzel olmuşsun!” Emma gelmişti. “Bizim masamızda mısınız? Rick’e sordum ama bilmiyordu. Hep birlikte oluruz diye düşünmüştüm... Ah dur bir dakika,

Lily'yi gördüm. Luke'un kestane rengi bir smokin giydiğine inanabiliyor musun? Lily'nin katil olmasına ramak kaldı. Hemen dönerim! Burada kal, bir yere kıpırdama tamam mı?"

Posey'nin orada kalmaya hiç niyeti yoktu. Beyninin hâlâ işlev gören kısmı ise usulca *sırtını duvara yasla ve mutluymuşsun gibi davran* diye tavsiyede bulunuyordu. *Sakin kendini bırakma*. Yemek salonuna girdi. Orası da tıklım tıklımdı, masaların üzerinde duran mumlar hiç durmadan göz kırpmıyor gibi gözükürken genzine limon çiçeği kokusu doldu. Rick'i göremiyordu. Ondan nefret ediyordu. Ama elinde çiçek, yüzünde kocaman bir gülümsemeyle gelip koluna girerse onu hemen affedebilirdi. Belki de bu davranışlarının mantıklı bir açıklaması vardı. Olması gerekiyordu. Çünkü sebepsiz yere böyle davranıyorsa Posey ne yapardı?

"Senin burada ne işin var?" diye sordu bir ses arkasından ve o anda Posey'nin kalbi ağzına geldi. Konuşan Jessica Blair'di; okulda dolapları yan yanaydı ve son bir yıldır Rick'le çıkıyordu. Saçlarını Nefertiti gibi toplatmıştı, elbisesi iri göğüslerinin üçte ikisini dışarıda bırakıyordu. "Bu son sınıfların mezuniyeti tamam mı? Senin gibi ufaklıklara burada yer yok."

"Ben..." dedi Posey boğazını temizleyerek. "Ben buraya biriyle birlikte geldim."

"Gerçekten mi?" dedi Jessica. "Kimmiş o?"

Posey'nin bacakları titremeye başladı. "Rick. Rick Balin." Sesini kendisi bile duymakta zorluk çekiyordu.

"Demek buraya Rick Balin'le geldin," diye tekrar etti Jessica duyduklarının doğruluğundan emin olmak ister gibi. Pon pon takımından iki kız yanına gelince hep beraberce gözlerini kısıp Posey'ye bakmaya başladılar. "Emin misin?"

"Evet," dedi Posey yere bakıp fısıldayarak.

"O zaman neden beş saniye önce Rick'in dili boğazıma ka-

dar dalmıştı?” dedi Jessica. Yanındaki kızlar kıkır kıkır gülerken Rick geldi. Posey’ye aşağılayıcı bir bakış attıktan sonra kolunu Jessica’nın boynuna dolayıp parmak uçlarıyla kızın elbisesinden taştan göğüslerini okşadı. “Hazır mısın bebeğim?” diye sordu.

“Hem de nasıl!” diye cevap veren Jessica döndü ve hiç bitmeyecekmiş gibi hararetle bir şekilde Rick’i dudaklarından öptü. Nihayet Rick’ten ayrıldıktan sonra da Posey’ye bakıp onu baştan aşağı süzdü. “Destekli sutyen, öyle mi Anne Frank?” dedi ve yanındaki kızlar kahkahalara boğuldular.

Posey ağırbaşlılığını koruma düşüncesinden o saniye vazgeçti. Koşarak kızlar tuvaletine gitti. Tanrı’ya şükür içerisi boştu. Hemen en uzaktaki tuvalete girip kapıyı kilitledi. Kesik kesik nefes alıyordu. Şimdi ne yapacaktı? Dışarı nasıl çıkacaktı? Ailesi hayal kırıklığına uğrayacaktı.

Tuvalet kapısı açıldı. “Posey?”

Gelen aptal, iyi niyetli, dünyadan bihaber olan Emma’ydı ve sesinden ne kadar endişeli olduğu anlaşılıyordu. “Posey? İyi misin?”

Posey bir an için ondan nefret etti. Sonra yerinden doğruldu, derin bir nefes aldı ve kapıyı açıp dışarı çıktı. “Ah Emma, çok üzgünüm gitmem lazım. Korkunç bir migren ağrısı çekiyorum. Kendimi kötü hissediyorum. Biraz hafifler diye bekledim ama belli ki geçmeyecek.”

Hayatında belki de ilk kez yalan söylemişti.

Emma ellerini ovuşturdu. “Şey... Posey... Biraz önce Rick’le karşılaştım...”

“Biliyorum,” dedi Posey. “Onu mezuniyet gecesi ektiğim için üzgünüm ama tahmin et ne oldu? Bence Rick ve Jessica tekrar bir aradalar. Sen de gördün mü? Dürüst olmak gerekirse o ikisi birlikte olmalı. Sen de bu gece için çok çaba harcadın ama korkarım kalamayacağım. Bu baş ağrısı... Ah Tanrım korkunç! Rick’i

ortada bırakmak istemem ama Emma o çocuk hiç tipim değil. Bunu söylemiş miydin?”

Sesi gerginliğini ele veriyordu, bu yüzden Emma’yı kandıramadı.

“Rick tam bir aptal,” diye fısıldadı Emma.

Sadece sevgilinin sözlerini dinledi diye düşündü Posey içten içe ve kalbinin yeniden acıyla sızladığını hissetti. “Gitmem gerek Emma,” dedi. Sesi titriyordu ama kabul edilebilirdi. “Birazdan beni almaya gelecekler. Gerçekten çok üzgünüm. Her şey için teşekkürler. Gecenin keyfini çıkar olur mu?”

“Seninle dışarı gelmemi ister misin?” diye sordu Emma.

“Hayır hayır. Git ve eğlenmene bak. Bahse girerim bu akşam mezuniyet kraliçesi sen olacaksın!” Gülümsemeye çalıştı. “Hoşça kal! Sonra görüşürüz.”

Emma ellerini biraz daha ovuşturduktan sonra tuvaletten çıktı ve Posey’yi yalan söyleme zorunluluğundan kurtardı. Aptal, saf, kusursuz Emma Tate. Kimse *onu* mezuniyette ekemezdi. Ona ne şüphe! Liam Murphy ona *aşıktı*. Onun kalbini kıran, tuvalete saklanmak zorunda bırakan insanları gözünü kırpmadan öldürebilirdi. İkiyüzlü pislik!

Kapı tekrar açıldı ve Posey hiç düşünmeden yeniden tuvalete girip klozetin üzerine oturdu. Bacaklarını göğsüne çekip kollarını dizlerinin etrafına sardı, böylece elbisesi ya da ayakları görünmemiş olacaktı.

Kızlardan biri, “Rick ve Jessica’yı gördün mü?” dedi.

Öteki hemen atıldı. “Ne? Yine mi birlikteler yoksa?”

“Kesinlikle. Ama Rick yanında şu kız... Posey Ostorhagen’ı getirmiş.”

“O da kim?”

“Biliyorsun ya, şu herkesin Anne Frank dediği kız. Tuhaf görünümlü olan beşinci sınıf çocukları gibi. Ailesinin şu pis Alman restoranı yok mu canım, o işte!”

“Şaka yapıyorsun! Onunla mı gelmiş? Niye?”

“Bilmem. Baksana, yanına saç spreyi almış mıydın? Bu arada küpelerine bayıldım!”

Posey’yi gözyaşlarına boğan tek şey Guten Tag hakkında yapılan yorumdu. Ailesinin restoranı pis değildi. Tertemizdi. O iki salak bir restoranı temizlemenin ne kadar zor bir iş olduğunu biliyor muydu acaba? Temizlik hizmeti yeterli olmadığı için Stacia’nın orada kaç saat harcadığı hakkında bir fikirleri var mıydı? Osterhagen’ların büyük bira bardaklarını kendi elleriyle parlattıklarını, tuvaletleri kendi elleriyle ovduklarını, Hummel biblolarının tek tek tozunu aldıklarını ve Posey’nin üç yaşındayken Glubby adını verdiği dondurulmuş geyik kafasının boynuzlarını bile sildiklerini biliyorlar mıydı?

Kararını vermişti. O kötü kızlara – Rick’e ya da Liam’a – Whitfield Malikanesi’nden apar topar çıktığını izleme ve bundan keyif alma zevki yaşatmayacaktı. Tuvaletler mutfağın hemen karşısındaydı, o da personelin aksi bakışlarını umursamaksızın arka kapıya gitti ve dışarı çıktı.

Yağmur yağıyordu. Mayıs ayında olmalarına rağmen hava soğuktu, bu yüzden dişleri birbirine çarpıyordu. Malikaneye uzanan yolun iki tarafı çalılar ve ağaçlarla sarılıydı. Baloya gelen insanların kendisini ıslak bir elbise, bozulmuş saçlar ve akmış bir makyajla görmelerinden çekindiği için hemen ağaçların arasına daldı. Ayakkabıları – aldığı ilk topuklu ayakkabıları – çamura saplanırken birkaç kez bileğini burktu. Sırılsıklam olan elbisesi cansız bir hayvan gibi bacaklarına yapışıyor, ıslak kumaş hassas tenini tahriş ediyordu. Ailesi bu gece için ne kadar para harcamıştı? Elbisesi, ayakkabısı, özel siparişe gelen sutyeni, saati, kolyesi ve babasının dün gece verdiği kolyeyle bileklik toplamda dört yüz dolar filan tutuyor olmalıydı. Stacia ve Max onunla gurur duyuyorlar, onun için heyecanlanıyorlardı. Bu halini görseler...

Malikaneye bir araç yanaştı ve Posey hiç düşünmeden bir ağacın arkasına gizlenip yere çömeldi. Bunu yaptığı için kendinden nefret ediyordu ama başka seçeneği yoktu. Ağaçların arasına saklanmaya çalışırken elbisesi mahvoldu, tüm bunların sorumlusu Rick Balin'di!

Fakat emin olduğu bir şey varsa o da Rick'in Liam aklına o fikri sokmasa ona karşı asla böyle davranmayacağıydı.

Kemik torbasından farksız. On yaşında bir erkek çocuğu gibi.

Whitfield Malikanesi'nden bir mil uzakta, ana yol üzerinde bir 7/11 marketi vardı. Posey buraya ulaştığında soğuktan titriyordu. Cüzdanından bir çeyreklik çıkardı ve dışarıdaki ankesörlü telefondan ağabeyini aradı.

"Henry?" dedi ağabeyi telefonu açınca. "Anneme ve babama söyleme ama gelip beni alman lazım. Gelirken birkaç kıyafet de getirir misin?" Ve kendini tutamayarak gözyaşlarına boğuldu.

Patates cipslerinin olduğu bölüme gidip saklandı ve Henry gelene kadar üzerinden süzülen sular marketin zeminini ıslattı. Sonra ağabeyinin getirdiği kıyafetleri alıp 7/11'in tuvaletinde üzerini değiştirdi. Henry onu şehir dışında bir restorana götürdüğünde ise hamburger-patates yiyip yanaklarından yaşlar süzülürken ona başına gelenleri anlattı. Liam'a olan aşkıdan Guten Tag hakkında yapılan yoruma dek her şeyi ayrıntılı bir şekilde dile getirdi. Ve ilk kez Henry'nin konuşma kabiliyeti olmadığı için Tanrı'ya şükretti.

"Çok üzgünüm, Posey," dedi Henry garsona kardeşi için ekstra mayonez getirmesini işaret ederek ve Posey on bir buçuğa dek – Stacia ve Max o saatte anca uykuya dalıyordu – eve dönmeme-leri gerektiğini söylediğinde buna itiraz etmedi.

"Anneme babama bir şey söylemeyeceksin, anlaştık mı?" dedi Posey evin önüne geldiklerinde. Işıklar sönüktü.

"Tamam," dedi Henry. Ona sıkıca sarıldı – bu nadiren yaşa-

nırdı – ve duş alıp yatmasını bekledikten sonra odasına çekildi. Posey ertesi sabah ailesine çok güzel vakit geçirdiğini ama başı ağrımaya başlayınca Henry’yi arayıp kendisini almasını istediğini söyledi. Onlar da inandılar.

Aynı gün Emma telefon etti. “Herkes hastalanıp gecedan erken ayrıldığın için çok üzgün olduğunu söyledim,” dedi sinir bozacak kadar nazik bir ses tonuyla. “Onlara mükemmel bir arkadaş olduğunu, Rick ve Jess konusuna hiç takılmadığını söyledim. Zaten sadece o hazırlık heyecanını yaşamak için orada değil miydin?”

Posey o an Emma’nın popülaritesini bir tür kalkan gibi kullandığını anladı. Herhangi biri onunla dalga geçecek olursa Emma hayal kırıklığına uğrayacaktı. Posey insanların bu hikayeye kanmadığından emindi, fakat her şeye rağmen okula gittiğinde kimse onunla alay etmedi. Liam’ın sözleri hâlâ kulaklarında çınlarken aksine katlanazdı zaten. Emma’nın bakışlarındaki acıyan ifadeyi görmek istemediğinden dondurma salonuna gitmeye de bir son verdi.

Mezuniyetten beş gün sonra restoranda karşılaşana dek Liam’ı hiç görmedi. Üstelik bu karşılaşmada bir ilk yaşandı ve önce Liam söze girdi. “Mezuniyette hastalandığını duydum.”

Neden *şimdi* konuşuyordu ki? “Evet, öyle.”

“Şimdi iyi misin peki?”

“Gayet iyiyim.” Sesi sakın ve umursamazdı.

Kitaplarını topladı ve ailesine evde görüşürüz diyerek restorandan çıktı. İkinci sınıfın son bir ayında annesine ödevlerini artık evde yapacağını söyledi. Daha sıkı çalışmaya, derslerde daha çok parmak kaldırmaya başladı ve koridorlarda daha önce sahip olmadığı bir özgüvenle yürüdüğünü fark etti. Liam’ı nadiren gördü ve Ağustos ayında o *tapılası* çocuk Kaliforniya’ya taşındı.

Ağacın arkasına saklandığı an... Bir şekilde hayatını değiştirdi.

rip Posey'nin büyümesini sağlamıştı. Yine de tek bir soru genç kızın aklını uzunca bir süre kurcaladı. *Neden?* Liam neden öylesine nefret dolu sözler söylemişti? Sokakta ölmek üzere olan kediye evcilleştirmiş biri, onunla sadece arkadaş olmak isteyen bir kıza nasıl bu kadar zalim davranabilmişti?

BÖLÜM 6

“Pek çoğumuz Liam’ı hatırlıyoruz tabii ki.” Ticaret odası başkanı olan kadın o kadar samimiyetsiz bir şekilde gülümsedi ki Liam yüzünü buruşturdu. Maya Chu. Evet. Tam olarak anımsamıyor olsa da bir zamanlar bu kadınla ya yatmış ya da yakınlaşmıştı. “Bu yüzden hepimiz onun geri dönmesine çok sevindik. Evet. Bu binada yeni bir işletmenin açılıyor olması harika. Bol şanslar Liam. Kadehimi Granit State Özel Yapım Motorlar’a kaldırıyorum.”

Liam zaten bu tür büyük açılışlardan hoşlanmazdı, fakat konuşmayı yapan kadın her an gözüne – ya da başka bir yerine – iğne saplayacakmış gibi bakarken durumun sevimsizliği bir kat daha artıyordu. Her şeye rağmen tamirhane muhteşem görünüyordu. Bütün makineler kurulmuş, ıslıl ıslıl parlıyordu. Duvarlarda çerçevelenmiş birkaç motor tasarımı asılıydı. En dipte logosu dikkat çeken kırmızı büyük Chevy kamyonet duruyordu, motorları onunla getirip götürecekti. Tam ortada onlarca insanın hayran hayran baktığı, Kaliforniya’dayken tasarlanmış olduğu motor vardı. Özel üretim Triump’u ise onun hemen yanındaydı.

Nicole’un okuldan sonra doğruca açılışa gelmesi gerekiyordu ama hâlâ ortalarda yoktu. Telefonuna da cevap vermiyordu. Liam bir yandan insanlarla tokalaşıp tebrikleri kabul ediyor, bir yandan da kızının programını yeniden gözden geçiriyordu. Pazartesi ve

salı günleri antrenman, perşembe günü tartışma kulübü... Cuma günü boştu. Öyleyse nerede kalmıştı?

“Merhaba. Ben Bruce. Bruce Schmottlach. Geçen akşam Guten Tag’da tanışmıştık. Hatırladın mı? Lisedeki bandoda ben eğitim veriyordum. Gerçi sen bandoda değildin. Gitar çalıyordun değil mi?”

“Evet,” dedi Liam şaşırarak. “Geldiğiniz için teşekkür ederim.”

“Geçen gün koşuya çıkmıştım,” dedi Bruce. “Mezarlık Yolu’nda on kilometre kadar ilerlemiştim ki yanımdan Harley’e binen potansiyel bir organ bağışçısı geçti. Saatte yüz altmış kilometreyi aştığından eminim. Hem de kasksız. O sen değildin, değil mi?”

“Hayır,” diye cevap verdi Liam ve çaktırmadan bir kez daha telefonuna göz attı. Nicole’dan hâlâ ne bir çağrı ne de bir mesaj vardı. “Ben kask takarım. Ayrıca Harley kullanmam.” *Hatta kazadan beri bisiklete bile binmiyorum.*

“Pekala. O her kimse yakında aramızdan ayrılır, dünya da daha güvenli bir yer haline gelir. Ups! Karım beni çağırıyor. Seni görmek güzeldi evlat.”

“Sizi de öyle efendim.”

Şehirde fil hafızalı olan tek insan bu adam değildi. Geri döndüğünden beri kendisini lise yıllarından hatırlayan en az yedi kadınla karşılaşmıştı, hepsi de eski günlerin hatırına onunla bir şeyler içmek istiyordu. Tabii bir o kadar kadın da onun kıymetli takımlarına sağlam bir tekme geçirmek istiyordu ki Maya Chu da onlardan biriydi, göz göze geldikleri andan beri ona ölümcül bakışlar atıp duruyordu.

Şehirdeki işletme sahiplerinin neredeyse hepsi bu büyük açılışa gelmişti. Osterhagen’lar, yün dükkanındaki kadın (kadının dükkan kirasını nasıl ödediği Liam için büyük bir merak konusuydu. Yün! Kirayı denkleştirmek için ne kadar yün satmalıydı?),

Rosebud'un Yeri adlı yerel barın sahibi ve aynı zamanda geçen hafta peşine takılan Rose, hatta kitapçıdaki adam bile buradaydı.

Neredeyse yaşıtı sayılabilecek bir kadın yanına gelip, "Bu senin motorun mu?" diye sordu. Kısa kızıl saçlıydı ve çok güzeldi. Gay-radarı Liam'ı yanıltmıyorsa, kadının erkeklerle işi yoktu. Bunu sezince epeyce rahatladı.

"Evet, benim motorum," dedi. "50. yıl özel serisinden A 2009 T100 Bonneville Triumph. Geçmişin ihtişamı ve bugünün konforu."

"Çok hoş," dedi kadın. "Lola! Biz de bir motor almalıyız. Ne dersin? Bu arada ben Kelsey. Bu da partnerim Lola. Yolun aşağısındaki pastaneyi işletiyoruz."

"Çörekler leziz."

"Teşekkürler. Lola, burası sende de bir motor aşkı uyandırmadı mı? Zaten bir süredir almayı planlıyorduk. Bizim için birbirine uyumlu iki motor üretebilirsin, değil mi?"

"Elbette," dedi Liam gülümseyerek. Demek kadınların hepsi ondan nefret etmiyor ya da peşinden koşmuyordu. Daha çok lezbiyenle tanışıp onlarla takılmalıydı.

"Tamam, ben varım," dedi Lola. "Haklısın bebeğim, hayat isteklerimizi erteleyemeyeceğimiz kadar kısa."

"Motora binersen daha da kısa olabilir," dedi biri. Ah, Bayan Osterhagen gelmişti. "Liam, sen dikkatli davranıyorsun değil mi? Korkunç bir kazada can verip güzeller güzeli kızını öksüz bırakmak istemezsin. Zavalılık yeterince acı çekti zaten."

Liam birden terlemeye ve kesik kesik nefes almaya başladı. "Kızımdan söz etmişken... Gidip onu aramam lazım. Hemen dönerim."

Hızla ofisine gitti ve kızının cep telefonunu aradı. Telesekreter çıkıyordu, lanet olsun! "Nicole, benim, baban! Neredesin tatlım? Bugün büyük açılış vardı ve gelmeni umuyordum. Mesa-

jımı alınca beni hemen ara!” Sonra evi aradı ve ev telefonuna da aynı mesajı bıraktı.

Derin bir nefes aldı. Burada on dakika daha duracak, sonra da gidip kızını bulacaktı. Ofisinden çıkar çıkmaz bir kadınla çarpıştı. “Merhaba Liam. Görüşmeyeli uzun zaman oldu.”

Kahretsin, işte biri daha! “Merhaba, nasılsın?” dedi ve beynini zorlayarak kadının adını hatırlamaya çalıştı. Sonuç koca bir sıfırdı. Belki çok fazla yerde yaşadığından, belki de yaklaşık yirmi yıldır uzakta olduğundan... Sebebi ne olursa olsun Bellsford sakinleri kadar sağlam bir hafızası yoktu.

“Bay Bowie’nin tarih dersinde yaşadıklarımızı unutamıyorum. Sen de aynı fikirde değil misin?”

“Ah... Evet, elbette.” Hayır, elbette neden bahsettiğini hatırlamıyordu. Yine de bu kadınla aynı okula gittiği kesindi. Gerçi kadın üç kat gıdısı ve cansız saçlarıyla elli yaşında görünüyor, gözlüklerinin modeli yüzünden her an birini tekmelemek istermiş gibi duruyordu.

“Belki bir ara buluşup bir şeyler içeriz, ne dersin? Ben boşandım. Çocuğum da yok.”

“Nasıl desem... Kızım çok zamanımı alıyor, bu aralar epey ilgiye ihtiyacı var.”

“Bu arada Emma için çok üzgünüm,” dedi kadın kaşlarını mümkün olduğunca havaya kaldırarak. *İkimiz de bekarız, anlamıyor musun?* mesajı vermeye çalışıyordu açıkça. Üzgün-müş! Emma lisede çok popüler bir kız olduğu içi ölümü şehrin kadınları üzerinde yıkıcı bir etki yaratmamıştı. Bir kişi hariç. Cordelia Osterhagen’in gözleri dolmuştu. O hali... Gerçekten çok içtendi.

“Eee ne diyorsun Liam? Dövmem hâlâ duruyor. Yerini hatırlatmama gerek yok sanırım.”

Ouv! “Gitmem gerek. Görüştüğümüze sevindim,” dedi Liam. Garajdan çıktı ve gürültülü bir şekilde boğazını temizledi. “Pe-

kala millet, geldiğiniz ve destek verdiğiniz için teşekkür ederim. Hmmm... Motor tamiri ve kişiye özel motor aksesuarları yaptığımız gibi istekleriniz doğrultusunda sıfırdan motor üretimi de yapıyoruz. Hepinizi gördüğüme çok sevindim. Eminim bundan sonra sık sık karşılaşacağız. Tekrar teşekkürler.”

“Ah Liam, müsaade edersen...” dedi Max Osterhagen araya girerek. “Bildiğiniz üzere Guten Tag’da bu akşam harika yeğenimiz Gretchen Heidelberg’in hoş geldin eğlencesi var. Kendisini televizyondan tanırırsınız. Ünlü Çıplak Ayaklı Fraulein. Lütfen uğrayın. İçkiler müesseseden. Yiyecek alternatiflerimiz bol. İsteddiğiniz kadar kalabilirsiniz. Hem de ünlü ve güzel yeğenimizle tanışırırsınız!”

Bedava içki lafını duyan insanlar kısa sürede garajdan ayrıldılar. Nihayet!

Liam bir kez daha aradı ama kızı, bebeği, kıymetli meleği, hayatında yaptığı tek doğru şey telefona cevap vermiyordu. “Nicole, benim,” dedi sakinliğini koruyup paniklediğini belli etmeye çalışarak. “Şu anda eve geliyorum. Mesajımı alınca beni ara. Birazdan orada olurum!”

Belki de o hoş çocukla mesajlaşıyordu. Ya da müzik dinliyordu, bu yüzden ne ev ne de cep telefonunun çaldığını duymuştu. Belki ojelerinin kurumasını bekliyordu. Belki duşa girmişti. Belki biri kafasına silah dayamıştı. Ya da bir arabanın bagajında el ve ayak bileklerinden bağlanmış halde yatıyordu ve kötü adamlar tarafından nehre atılacaktı. Belki de babasının neden gelip onu kurtarmadığını düşünüyordu.

Koşarak garajdan uzaklaştı ve hız kesmeden birkaç kişiye el sallayıp ilerlemeye devam etti. Motor hastası kızların pastanesinin, perukçunun ve etrafa her zaman çok güzel kokular yayan İtalyan restoranının önünden geçti. Yokuş aşağı inip Court Caddesi’ne ulaştı. Evi Bellsford merkezinde yer alan son işletme

olan garajdan üç kilometre uzaktaydı. Tişörtü terden sırtına yapışmıştı ama bunun nedeni hem koşuyor olması hem de... Paniklemiş olmasıydı. Mantıklı tarafı korktuğu şeylerin çok uç ihtimaller olduğunu biliyor olsa da adımları saniyelerle yarışlıyordu. Tek istediğı Nicole'ün güvende olduğunu görmektı.

Emma öldüğünde her şey çok korkunçtu. Teşhisin konmasıyla ölümü arasında geçen sekiz aylık sürede çocuklarını kaçınılmaz sona hazırlamaya çalışmışlardı. Üzüntüden kaynaklanan şok anı... Birlikte geçirdikleri vaktin dolduğunu idrak etme anı muhtemelen en kötü kısmıydı. Hiçbir tartışma, pazarlık ya da yarın görüşürüz gibi bir ihtimal kalmamış, her şey sona ermişti.

Yine de Nicole'le birlikte mümkün olduğunca iyi idare etmişlerdi. Birkaç kez terapiye gitmişlerdi. Nicole aile üyelerinden birini kaybetmiş olan çocukların yer aldığı bir grup terapisine, Liam da eşler için benzer bir gruba katılmıştı. Hayatlarında pek bir değişiklik olmamıştı... Sadece bir eksiklik çekiyorlardı ve bu yeterince kötü olsa da katlanılırdı. Nicole'ün avutulamayacak kadar kötü olup kollarında ağladığı anlar olmamış mıydı? Elbette olmuştu. Liam'ın yatak odasına giremediğı için mutfak masasında saatlerce viski içtiğı günler olmamış mıydı? Elbette olmuştu. Fakat Nic bazı günler okuldan gelip gülererek matematik öğretmeninın jarse gömleğıyle dalga geçmişti. Liam da bazı geceler başını yastığa koyar koymaz uykuya dalmıştı.

Onun için önemli olan Nicole'dü ve en kötü günlerinde ona hem anne hem de baba olmalıydı. Kimsenin onun yerini alamayacağı, çocuğunu onun adına yetiştiremeyeceğı, kızını onun kadar çok sevemeyeceğı fikrine alışmaya çalışlıyordu. Bu çok acımasızca bir durumdu. Fakat her şeye rağmen idare ediliyordu.

Ta ki kaza gününe dek. O gün her şey karman çorman olmuştu. Nicole kazadan bihaberdi, bu yüzden babasının davranışlarını

zayıflık olarak görüyordu. Ve bir çocuk zayıflığı sezdiği zaman – özellikle de bu çocuk on beş yaşındaysa ve hem çok güzel olup hem de erkeklerin ne kadar müstehcen fikirleri olduğunu bilmiyorsa, üstüne üstlük özgürlük ve kendi yaşam alanını hayal ediyorsa – işler “idare edilenilir” olmaktan çıkıyordu.

İşte. Apartman tam karşısındaydı. Liam son bloğu da aşır he-men içeri girdi. Son günlerde asansöre binmek kaygılanmasına neden olduğundan koşarak merdivenlerden çıktı. Bir... İki... Üç... Kahretsin yaşlanıyordu. Beşinci kata ulaşması yıllar sürebilirdi. Bacakları artık onu taşımıyordu. Ya burada kalp krizi geçirirse? Dört... Ya Nicole evden çıkıp babasının cansız bedenini görürse? Beş...

Liam daireleri birbirinden ayıran dar koridora geldi ve anah-tarı bulmak için ceplerini karıştırmaya başladı.

“Liam? Sen misin?” 5B dairesinin kapısı açıldı ve güvenlik zincirin aralığından gri saçlı, ufak tefek bir kadın dışarı göz attı.

“Merhaba Bayan Antonelli. Üzgünüm ama konuşacak vaktim yok.”

“Caddeden koşarak geldiğini gördüm. Her şey yolunda mı?”

“Her şey yolunda. Sadece biraz geç kaldım.” Yaşlı kadına gülümsedi, sonra da dönüp hızla eve girdi. “Nicole? Nic? Evde misin tatlım?”

Cevap yoktu.

Koridordan geçerek kızının odasına doğru ilerledi. “Nicole?” Odanın kapısını hızla açtı.

“Baba! En azından kapıyı çalamaz mısın? Özel hayatım olmayacak mı benim?”

İşte buradaydı. Biricik bebeği evdeydi. Kulağında kulaklık-ları vardı, yatağına uzanmış bir yandan patlamış mısır yiyor bir yandan da elindeki dergiye bakıyordu. Ne bir arabanın bagajına tıklanmış ne de bir nehrin dibini boylamıştı.

“Seni aradım.” Zorlukla nefes alıp veriyordu, her an ölüp kalabilirdi.

“Ah duymamışım.”

“Nicole, seni aradığım zaman telefona cevap vermek zorundasın!” diye bağırdı.

“Özür dilerim dedim ya baba!”

“Hayır, demedin!”

“Özür dilerim.” Nihayet başını kaldırıp babasına baktı. “Sen iyi misin?” Yüzünde endişeli bir ifade belirdi. “Ter içinde kalmışsın.”

“İyiyim.”

“Aklını kaçırmış olmalısın,” dedi ve dikkatini yeniden dergiye verdi. “Ne oldu sandın ki? Eve baskın mı yapacaklardı?”

“Hayır,” dedi Liam. Hâlâ son nefesini vermek üzere olan bir yarış atı gibiydi. “Hayır. Sadece koşmak istedim. Egzersiz olsun diye. Sağlıklı yaşam için. Bu arada kapıyı kilitlemiş olmana sevindim. Aferin. Bunu asla ihmal etme.”

“Tamam, tamam.”

“Tamam, tamam deyip geçiştiremezsin Nicole. Kapıyı her zaman kilitleyeceksin! Hem asma kilit, hem de anahtarla. Sonra da güvenlik zincirini takacaksın.”

“Tamam baba. Uzaylılar eve doluşmasın diye kapıyı kilitleyeceğim. Yemin ederim.” Babasına dönüp imalı bir şekilde gülümseyince annesine o kadar çok benzedi ki Liam’ın kalbine bir acı saplandı.

“Bugün geleceğini sanıyordum Nic.”

“Nereye?” dedi ve dergiden bir sayfa çevirip elbiseleri modellerini incelemeye devam etti.

“Nicole, bugün garajın açılışı vardı. Gelseydin çok hoş olabilirdi.”

Nicole kaşlarını çattı. “Açılış ayın yirmi birinde sanıyordum.”

“Hayır, bugündü. Ayın on ikisinde.”

Nic yataktan kalktı ve erzak dolabına asılı olan takvime bakmak için mutfığa gitti. “Bak! İşte burada. Senin el yazınla yazılmış. Yirmi bir!” Döndü ve Liam’a sevgiyle gülümsedi. “Her şeyi birbirine katmışsın Yüzbaşı Disleksi!”

Liam takvime baktı. Kızı haklıydı.

“Kaçırdığım için üzgünüm, babacığım.”

“İşte bu yüzden aramıştım seni. Pek çok kez!”

Nicole mutfak sandalyesine asılı olan ceketinin cebinden telefonunu çıkardı. Görünüşe bakılırsa Liam’ın onu her seferinde *ceketini yerine as* diye uyarması umrunda bile değildi. “Ah, vay canına! On bir kez aramışsın. Bu gerçekten evhamda son nokta.” Dudakları anlayışlı bir ifadeyle kıvrıldı.

“Nicole, bu hiç komik değil. Telefona cevap vermelisin. Çok endişelendim.”

“Baba, lütfen. Neredeyse on altı yaşındayım.”

“Evet. Bunları söylememin nedeni de bu ya!” Liam lavaboya gitti ve ellerini yıkadı. Tam elli beş saniye dolunca da yüzüne su çarptı.

“Pekala,” dedi Nicole. “Bu gece Grafton’lardaki partiye gideceğimi hatırlıyorsun, değil mi? Ve orada yatıya kalacağımı?”

Liam derin bir nefes aldı ve elindeki kağıt havluyu çöpe attı. “Hatırlıyorum ama bu konuyu yeniden düşünmemiz gerek.”

Nicole’ün anlayışlı tavrı birden kayboldu. Ellerini beline koydu ve çenesini hafifçe yukarı kaldırdı. Üç yaşındayken de böyle dururdu. “Baba! Geçen hafta gidebileceğime dair söz vermiştin! Kendin dedin! Söz verdin!”

“Söz vermedim. Olur dedim ama şartlarımın olduğunu da söyledim.”

“Hayır! Söylemedin!”

“Bak,” dedi Liam sakince. “Grafton’ları tanımıyorum ve...”

“Bayan Grafton seni aradı! Hem de iki kez! Onunla bando konserinde tanışmıştın!”

“Tamam ama bu kadın hakkında ne biliyorum? Üstelik parti... Evlerinde silah var mı? Isırgan bir köpek? Alkol?”

“Hayır, hayır ve evet. Silah yok. Cockapoo cinsi yavru bir köpekleri var ki bu da kimsenin saldırıya uğramayacağı anlamına geliyor. Ve evet, evlerinde alkol var, yani evdekilerin alkol tüketmesine izin veriliyor baba. Tabii kalkıp bize martini ikram edecek değiller. Anlaştık mı?”

Liam iç çekti ve tavana baktı. “Son dakikada bir program çıktı. Osterhagen’lar bu gece restoranlarında bir parti veriyorlar. Senden de çok hoşlandılar.” Söyledikleri doğrudu. Nicole’ü geçen hafta akşam yemeği için Guten Tag’a götürmüştü ve Osterhagen’lar ona bayılmıştı. Liam’a da ilgide kusur etmemişlerdi ki bu gerçekten çok nazik bir davranıştı.

“Tabii ki benden hoşlanacaklar,” dedi Nicole. “Çünkü çok şirininim. Onlar da çok şekerler ama bu akşam gelemem. Alexa’nın partisine gideceğim ve gece de orada kalacağım. İzin verdin. Bütün bir hafta melekten farksızdım. Bu yüzden beni cezalandıramazsın! Fizik dersinden A aldım ve...”

“Öyle mi? Aferin sana!”

“Üstelik Alexa benim burada edindiğim ilk yeni arkadaşım. Partisine gitmem gerek. Benim kitabımda bu işler böyle işliyor baba!”

Bu sözler Emma’ya aitti. Dizüstü bilgisayarını kapatır ve bu sözleri söylerdi.

“Her on beş dakikada bir bana telefon açacaksın,” dedi Liam.

“Hayır, baba, olmaz. Ama bir kez ararım, anlaştık mı?”

“Her yarım saatte. Mesaj ya da çağrı. Bence çok mantıklı koşullar.”

“Çok *saçma* koşullar desek! İki kez mesaj atar, bir kere ara-

rım. Yarın sabah da ondan önce arayıp eve kaçta geleceğimi söylerim.”

“Dört kez mesaj atacak, dört kere arayacaksın.”

“Üç mesaj, iki arama. Son teklifim bu. Yoksa bir yolunu bul, bu telefonu kaybederim.”

Liam sırttı ve kızını alnından öptü. “Sen telefonu kaybedersen, ben de yanımda polis ekipleriyle Grafton’ların kapısına dayanırım. Her şey o kadar hızlı gelişir ki neye uğradığını şaşırırsın!”

“Ne kadar da komik olurdu ama maalesef bu konuda ne kadar ciddi olduğumu bildiğim için gülemiyorum,” dedi Nicole sırtaarak. “Gidebilirim yani, öyle mi?”

“Evet. İhtiyar babacığının tek başına bir partiye gidip konuşacak kimsesi olmadan öylece sıkılmasına gönlün razı olacaksa, gidebilirsin.”

Nicole buzdolabını açıp bir elma aldı. “Yalnız olmayacaksın ki! Bayan Antonelli de geliyor. Ona babam seni götürür demiştim.”

“Vay canına! Çok teşekkür ederim. Tam benim tipim. Bazıları seksen yaş üstünün işinin bittiğini söyler ama ben onlardan değilim.”

“İğrençleşme baba!” Elmasından bir ısırık aldı ve babasını eleştirel bir gözle süzdü. Bir zamanlar babasını karşılamak için kapıya koşar, sonra da kucağına atlayıp ona sarılırdı. Liam elini uzatıp kızının bir tutam saçını okşadı. Nicole de gülümsedi ve saçını kulağının arkasına sıkıştırdı.

“Hoş çocuk da partiye geliyor mu?” diye sordu Liam. Alacağı cevabı göğüslemeye hazır mıydı? İşte bundan pek emin değildi.

Nicole omzunu silkti ama yanakları kızarmıştı. “Davet edildi.”

“Peki, bu çocuğun bir adı var mı?”

“Tanner. Tanner Talcott.”

Ne *aptal* bir isim. Tam bir şirin çocuk ismi. Ya da erkekler-

den oluşan bir pop grubu ismi. Ya da bir kız babasının kalp krizi geçirmesine neden olacak türde bir erkek ismi. “Tanner Talcott. Güzel. Dinle hayatım. Erkekler sadece bir tek şey ister. Ve elbette şu an neden bahsettiğimi gayet iyi biliyorsun. Sonucunun ne olacağını da biliyor musun? Kalp kırıklığı. Hamilelik. Klamidya, herpes, frengi, kasıkbiti.”

“Ne güzel sıraladın baba. Bunu bestelemelisin bence.”

“Ben de bir zamanlar ergendim,” dedi Liam. “Tek bir şey var. O da seks.”

“Yineliyorum. İğrençsin.”

“İçki yok. Sigara yok. Uyuşturucu yok. Seks yok.”

Nicole bu sözleri rap yapar gibi peş peşe tekrar etmeye başladı.

Liam iç geçirdi. “Tamam tatlım, susuyorum ama bir sorun olursa beni hemen arayacaksın, anlaştık mı? Sevgili ihtiyar baban hep yanında olacak!”

Nicole gülümsedi. “Biliyorum.” Tam o anda telefonu çaldı. “Ah! Geldiler!” Koşarak odasına gitti ve çoktan hazırlamış olduğu çantasını kapıp Kurabiye Canavarı oyuncaklarını ceketinin cebine attı. Doğduğu günden beri bu oyuncakla uyuyordu. Güzel! Kurabiye’yi yanından ayırmayan bir kızın başı ne kadar derde girebilirdi ki?

“Lütfen bunu takıntıya dönüştürme, olur mu? Çık ve hayatını yaşa baba. Partide bol bol eğlen. İnsanlarla sohbet et. Gülümse.” Liam’ı yanağından öptü. “Ve lütfen duş al! Kirli çamaşır gibi kokuyorsun.”

Liam kızını kapıya kadar geçirdi ve Grafton’lara el salladı. Bill polis, Leah da acil hemşiresiydi. Ne kadar kötü olabilirdi ki? Gerçi George Tate kongre üyesi, Louise Tate de jinekologdu ama Liam kızlarıyla her türlü halı karıştırmıştı.

Kahretsin!

Başını hafifçe duvara vurdu. Bu düşüncelere ne ilk ne de son kez teslim oluyordu. Yine de kendine engel olamadı ve kızının ergenlik dönemiyle nasıl baş edeceğini düşündü.

“Bunu mu giyeceksin? Partiye giderken? Bizim zamanımızda en azından şık elbiseler tercih edilirdi.”

Posey iç çekti. “Bana kalırsa bu kıyafet son derece uygun Vivian. Yine de teşekkürler.”

Yaşlı kadın gözlüğünü indirip karşısında türünün son örneği bir canlı varmış Posey’yi süzdü. Sonra kaşlarını çatıp iPhone’u-nu eline aldı ve romantizmadan şişmiş başparmaklarıyla bir mesaj yazdı. “İnsanlar neden partilere giderken kıyafetlerine özen göstermiyor artık?” diye söylendi. “Al işte. Resmini duvarımda yayınladım. Saçın böyle mi görünsün istiyorsun Posey? Sana hiç yakışmamış.”

Posey istemsizce elini saçını götürdü ve yatışmaya ikna olmayan bir iki teli zorla şekle sokmaya çalıştı. Vivian’dan kadınsı olmak üzerine yeterince öğüt almıştı. “Her neyse Viv, bugün senin eve uğradım.”

Yaşlı kadının ifadesi yumuşadı. “Öyle mi? Nasıl görünüyor-du?”

Posey gülümsedi. En azından bu konuda Vivian’la anlaşıyorlardı. Viv’in eski evi muhteşemdi. “Çok güzel. Elma ağaçları tomurcuklanmaya başlamış, aynı zamanda antredeki vitray camlardan içeri güneş ışığı süzülüyordu.”

“Sabah gittin demek, öyle mi?”

“Hı-hı.”

“Oradayken günün en çok o saatlerini severdim. Saat onda ev sessizleşirdi ve sadece kuşların cıvıltısını duyardım. Gül salonundaki küçük masaya oturup mektuplar yazardım...” Sesi çat-larken sözlerine devam edemedi.

Posey onun elini tuttu. “Neden seni oraya götürmeme müsaade etmiyorsun, Vivian? Belki ruhuna iyi gelir.”

Viv elini çekip omuzlarını dikleştirdi. “Ruhum seni hiç ilgilendirmez.”

“Haklısın,” dedi Posey. “Yine de seni oraya götürmek isterdim.”

Vivian ona kayıtsız bir bakış attı. “Şimdi gitmezsen partiye geç kalacaksın,” dedi. “Üstelik gitmeden doğru dürüst bir elbise giysen iyi edersin.”

“Bence üzerimdeki gayet iyi,” dedi Posey. “Ama doğru söylüyorsun... Gitsem iyi olacak.”

“Bu parti kız kardeşin için mi veriliyordu?” diye sordu Viv.

“Kuzenim için hoş geldin partisi. Gelmek istemediğinden emin misin? Herkes seni gördüğüne çok mutlu olacaktır.”

“Herkesten kastın yanında çalışan o çenebaz kız ve ondan korkan sessiz adam mı?”

“Hı-hı.”

“Teşekkür ederim ama gelemem. Bu akşam briç oynayacağız.”

“Anlaşıldı, tamam. Keşke ben de gidemeseydim.” Posey ayağa kalkıp elbisesini düzeltti. Vivian haklıydı... İnce askılı mavi elbisesinin üzerinde pembe çiçek desenleri vardı ve büzgülü göğüs kısmı kaşınmasına neden oluyordu. Ama bedenine göre kıyafet bulması hiç kolay değildi – özellikle de bu işi son dakikaya bıraktığında. Stacia hususi olarak aramış ve partide elbise giymesini rica etmişti. Sonuç ortadaydı. Kaşınıyor ve kendini çok çirkin hissediyordu. Vivian’ı kırışık ama yumuşacık yanağından öptü ve “Hepsinin canına oku!” dedi.

“Hepimiz doksanın üstündeyiz,” dedi Vivian. “Her briç gecesi en az bir ölüyle kapatma ihtimalimiz hayli yüksek. Pazartesi günü gelersen evraklarını imzalayabilirim. Beklerim.”

“Her pazartesi geliyorum zaten,” dedi Posey. “Bana rüşvet vermene gerek yok.”

“Yok mu?”

“Hayır, yok. Pazartesi görüşürüz.”

Kamyonetine binerken derin bir iç çekti. Bu gece Çıplak Ayaklı Fraulein resmen Guten Tag mutfağını ele geçirecekti.

Gret’in geri döndüğüne inanmak çok zordu. Posey ortada başka bir iş döndüğünden emindi. Yoksa Çıplak Ayaklı Fraulein gelip Posey’nin eski odasında kalır mıydı? Posey geçen hafta akşam yemeğinde ona bundan sonraki planlarının neler olduğunu sormuştu. Gretchen da kaçamak bir cevap vermiş ve Stacia’nın elini sıkarak, “Geri dönmek çok güzel,” demişti. “Neden acele edeyim ki? Değil mi teyzeciğim?” Tabii Stacia da, Max de bu sözlere katıldıklarını açıkça belli etmişlerdi.

Posey böyle bir geceye yanında bir erkekle katılmanın çok daha hoş olabileceğini düşündü. Koluna Dante’yi takıp gitse şu anda çok daha farklı duygular içinde olabilirdi. Ne de olsa adamın o Akdenizli bakışları efsaneviydi. Fakat ne yazık ki meşhur konuşmalarından beri ona tek bir mesaj dahi atmamıştı. Kahretsin!

Uygun bir park yeri bulup arabadan indi ve Guten Tag’a doğru yürümeye başladı. Pencerelerin önünden geçerken yansımasına gözü takıldı. Kadınsı ayakkabıları yoktu, tamam aslında güzel bir çift vardı ancak topukları neredeyse ölümcüldü. Ayağındaki botlarsa evdeyken gözüne çok şirin görünmüştü ama belli ki yarılmıştı. Burun kısmı çelik kaplama mühendis botları ve yazlık elbisesiyle... Belki de yeni bir trend yaratırdı. Özgür bir imaj yansıtmıyor muydu? Olamaz mı? Hayır mı? Tekrar yansımasına baktı. Hayır! Ah pekala, artık yapacak bir şey yoktu.

Guten Tag tıklım tıklımdı. Girişte devasa bir pankart asılıydı: *Guten Tag, Çıplak Ayaklı Fraulein Gretchen Heidelberg’e Willkommen Diyor!* Pankartın yanında da Gretchen’in aslıyla aynı boyutta hazırlanmış olan bir posterı vardı. Gret Alman kıyafetleri giymiş, göğüslerini de çenesine dek kaldırmıştı.

“Vay be!” dedi Posey ağabeyi ve Jon yanına gelirken.

“Taktığı sutyen çelikten yapılmış olmalı,” dedi Jon. “Ya da memişleri yukarı kaldırmak için kullanılan cüceler fotoşopla resimden çıkarılmış.”

Posey kahkaha attı. “Eğleniyor musunuz çocuklar?”

“Aslında ağabeyin acil bir ampütasyon ameliyatı çıkrsa da kurtulsa diye dua ediyor.”

“Hayır, ampütasyon değil organ nakli yapmak istiyorum,” dedi Henry son derece ciddi bir ses tonuyla. “Bu hafta üç ampütasyon yaptım zaten.”

“Boston’dan arkadaşlarımız geldi,” dedi Jon. “Gel ve onlarla tanış! Ah tatlım, bu botları mı giydin? Neden çıkmadan önce seni kontrole gelmedim ki?”

Jon ve Henry’nin arkadaşları eğleniyor görünüyorlardı. Posey bir süre onlarla sohbet etti, sonra kendine bir içki alacağını söyledi.

“Posey,” dedi Jon. “Bir saat sonra buradan çıkıp akşam yemeği için Portsmouth’a gideceğiz. Gelmek ister misin?”

Posey yüzünü astı. “İsterdim ama gelemem. Yani evin kızı olduğumdan...”

“Gelebilirsin! Henry geliyorsa...”

“Henry evin oğlu. O istediğini yapabilir.”

Jon iç geçirdi. “Üzücü ama gerçek. Ah çifte standardın laneti. Emin misin? Gizlice sınışılabırsın. Gretchen yokluğunu fark etmez.”

“Evet ama annemle babam fark eder. Sorun değil. Siz gidip eğlenmenize bakın.” Jon’un koluna vurdu ve bara giderken Çıplak Ayaklı Fraulein’a çarptı.

“Posey! Gelmene çok sevindim!” Yüce Elvis! Göğüsleri allen ortadaydı. Bacaklarına ne demeli? Krem rengi ipeksi kumaş parçası askılara zor tahammül ediyor ve poposunu güç bela örtü-

yordu. “Çok şeker görünüyorsun,” dedi ve yanağını sıkınca Posey hemen geri çekildi.

“Gretchen. Sen de... Ne kadar güzelsin!”

“Ne kadar da tatlısın! Gel de seni biriyle tanıştırayım. Posey, bu bey Dante Bellini. Dante, bu da benim küçük kuzenim Posey Osterhagen.”

“Biz zaten tanışıyoruz Gretchen,” dedi Posey karnında kelekler uçuşurken. Dante? Taşa dönüşmeden Guten Tag’a gelebilmişti demek!

“Seni gördüğüme sevindim,” dedi Dante ve gülümseyince Posey’nin içinde bir umut ışığı yandı. Onun burada olacağını bildiği için mi gelmişti yoksa?

“*Tabii* tanışıyorsunuzdur! Bellsford’un ne kadar küçük bir yer olduğunu unutup duruyorum. New York’un etkisinden çıkamadım. Ah kusura bakmayın, Kanal 2’nin spikeri beni çağırıyor. Siz sohbet edin, yemek yiyin, tapas atıştırın. *Essen und geniessen* ya da senin tabirinle Dante, *mangia!*” Bembeyaz dişleri ışıldarken parfüm kokusunu etrafa yayarak tekrar kalabalığa karıştı.

Ayrıca tapas da nereden çıkmıştı? Ne zamandan beri Alman restoranında tapas ikram ediliyordu?

“Nasılsın?” diye sordu Dante.

“İyiyim,” dedi Posey ve gülümsedi. “Sen nasılsın, Dante?”

“Harikayım. İtiraf etmeliyim ki onu tanıdığını bilmiyordum.” Bakışları Kanal 2’nin spikerine yapışmış gibi görünen Gretchen’a kaydı. Ünlü Fraulein kahkahalar atıyor, saçını sağa sola savurup fotoğraf çektiriyordu. “Karşı konulması güç bir kadın.”

“Hı-hı... Evet.” Dante’nin Akdenizli bakışları hâlâ Gretchen’in, hatta Gretchen’in göğüslerinin üzerindeydi. Posey kollarını kavuşturdu, ancak elbisesinin büzgülü kısmı daha da kaşındırınca hemen kollarını indirdi. “Seni burada gördüğüm için çok şaşırdım Dante.”

Dante en azından mahcup görünmeyi başarabilmişti. “Gretchen davet etti. Aynı mahallede iki restoranın bir arada çalışabileceğini, düşmanlığa gerek olmadığını söyledi.” İçkisinden bir yudum aldı. “Akraba olduğunuzu bilmiyordum.”

“Evet. Belli ki yeterince konuşmamışsınız,” dedi Posey keskin bir ses tonuyla.

Dante bu çıkıştan etkilenmemişçesine, “Birbirinize çok yakın mısınız?” diye sordu.

“Öyle de denebilir. Neticede o benim kuzenim.”

Dante nihayet tüm dikkatini Posey’ye verdi ve ona uzun uzun baktıktan sonra gülümsedi. “Seni görmek güzel.”

Böylesi çok daha iyiydi. “Seni de öyle,” dedi Posey iki ay önce yaşadığı çekimi yeniden hissederek. Belki de bu ayrılığın ardından ciddi bir ilişkiye adım atabilirlerdi.

Tam o anda Bayan Schmottlach geldi ve “Posey!” diye sevinç çığlıkları atıp yanağına ıslak bir öpücük kondurdu. “Çok güzel görünüyorsun!”

“Teşekkürler Bayan Schmottlach. Siz de öyle.”

“Bu durum ailen için heyecan verici olmalı. Gretchen harika bir kız. Hem güzel hem yetenekli. Ah inanmıyorum! Bruce gelmiş bile! Bu adam bensiz on saniye zor duruyor. Onu bırakıp başka bir adama giderim diye ödü kopuyor. Görüşürüz tatlım. Seni elbiseyle görmek çok hoş!”

Posey hemen Dante’ye döndü ama çoktan gitmişti. Hay aksi!

Parmak ucunda yükselip Henry, Jon ve arkadaşlarının toplandığı köşeye baktı. Hep beraber içip kahkahalarla gülüyorlardı (gerçi Henry sürekli telefonuna bakıyor, acil bir ameliyat çıksın diye bekliyordu).

Artık içki zamanıydı. Posey kalabalığın arasından geçip bara ulaşmaya çalışırken birkaç kişiyle selamlaştı, ailesinin arkadaşları tarafından kucaklanıp öpüldü ve sonunda Otto’nun tezgahına vardı. “Vay vay vay! Şu haline bir bak! Elibise filan giymişsin.”

“Arada bir oluyor,” dedi Posey. “Bana sek bir viski versene Otto.”

“Hemen geliyor!” Bir dakika içinde içkisi elindeydi.

“Sağ ol dostum,” dedi ve bahşiş kutusuna bir onluk attı. Sandalyesine oturup etrafa bakındı. Tanımadığı birkaç garson vardı, muhtemelen üniversite öğrencileriydi çünkü siyah kot pantolonları ve beyaz tişörtleriyle Guten Tag’ın geleneksel kostümlü garsonlarından ayrılıyorlardı.

Birden babasının sesi duyuldu. “Zicke zacke, zicke zacke!”

Posey de kalabalıkla birlikte, “Hoi, hoi, hoi!” diye bağırdı.

“Hepinizi burada görmek çok güzel! Geldiğiniz için teşekkür ederiz! Sözü uzatmadan Çıplak Ayaklı Fraulein Gretchen Heidelberg’e bırakıyorum!”

Posey zorunlu olarak kuzenini alkışlarken Gretchen duygusal bir an yaşadığını gösterircesine elini alnına götürdü ve sonra amcasının koluna girdi. “Amcama ve teyzeme çok teşekkür ediyorum! Burada olmak, ailemin yanına gelip Guten Tag’ın mutfağına geçmek benim için heyecan verici. Hepiniz beni içtenlikle karşıladınız, bu yüzden size ne kadar teşekkür etsem az!” Bembeyaz dişlerini göstererek gülümsedi ve gözyaşlarını sildi (ya da siliyormuş gibi yaptı). “Guten Tag’da birtakım değişiklikler yapılacak. Buraya yeni bir görünüm, belki de yeni bir isim verilecek. Ama değişen ne olursa olsun burada harika zamanlar geçirmeye devam edeceksiniz. O halde ne diyoruz? Zicke zacke, zicke zacke!”

“Hoi, hoi, hoi!”

Yeni bir görünüm mü? Yeni bir isim mi? Bütün bunlara ne zaman karar verilmişti? Posey şaşkınlıkla açılan ağzını kapadı ve içkisinden bir yudum aldı. Restoranın gerçekten de bakıma girmesi gerekiyordu. Fakat Stacia ve Max Guten Tag’ı bu haliyle seviyordu. Yoksa yanılıyor muydu? Burası anne ve babasının ikinci evi gibi olduğu için Posey’nin gözünde de adeta bir yuva gibiydi.

Yeni yetme garsonlardan biri elinde tepsiyle yanından geçti. Posey tepsiden bir aperatif alıp ağzına attı. Lapa bir hamur, peynir ve etten ibaretti. Çok küçük olsa da lezizdi. İkincisini almadan garsonu kaçırmıştı.

Kanal 2'nin spikeri Max, Stacia ve Gretchen'a yan yana durmalarını işaret ediyordu. Posey spikerin sorduğu soruyu duyamadı ama anne ve babasının arasında duran Gretchen'in hararetle cevap verdiğini gördü.

Hıh! Kadehi boşalmıştı. Demek ki tazelemenin zamanı gelmişti. Otto'ya el sallayıp boş kadehi gösterdi. Şimdiden hafif çakırkeyif olmuştu. Boynuzu kırık geyikle göz göze geldi. Glubby yenilenen dekorasyonda kendine bir yer bulabilecek miydi? Bulamazsa Posey'nin kilise evine geleceği kesindi. Onu terk etmesine imkan yoktu... Glubby onun arkadaşıydı. Glubby ve kırık boynuzunu seve seve evinde ağırlayabilirdi.

Kırk sekiz kiloluk bir insanın aç karna iki kadeh içki içmemesi gerekir diyordu iç sesi uyarıcı bir tonla. Haklıydı. Şu anda göğüslerini kaşıyabilmek için neler vermezdi. Tabii bu muhtemelen insanlar tarafından uygun sayılmayacak bir hareket olurdu. Ah keşke eve gidip Shilo'yla birlikte Google'a girip James Franco'nun fotoğraflarına bakabilselerdi. Bu şu anki durumundan bin kat daha iyi olurdu.

Otto ikinci kadehi uzatınca, "Sağ ol dostum," dedi Posey. Başka bir garson başka bir aperatif tepsisiyle geliyordu. Bütün tepsiyi alabilir miydi? Açlıktan ölmek üzereydi. Bir tane alıp ağzına attı. Oda yavaş yavaş dönüyordu. Eğlenceliydi!

Birinin kendisine, "Merhaba," dediğini duydu. Sesin sahibinin kim olduğuna baktı ve hemen gözlerini yumdu. Gelen Liam'dı. Siyah botları, siyah pantolonu, siyah gömleği ve siyah saçıyla tam bir son dönem Lucifer'ı gibi görünüyordu. *Selam canım! Bir iki günaha girmeye ne dersin?*

“Evet,” dedi Posey ama tam o anda ağzına attığı kanepe etrafa saçıldı. Harika. Süper Seksi Lucifer, sıradan Köylü Kızı’na karşı.

Liam kibirli bir bakışla Posey’yi süzdü ve “Güzel elbise,” dedi.

“Hadi oradan!” dedi Posey.

Liam şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı. “Efendim?”

Ups! Belki de kibirli bir bakış atmamıştı. Belki de Posey onun normal tavrını yanlış yorumlamıştı. “Yok bir şey. Nasılsın?” Liam telefonuyla meşgul olduğundan yanıt vermedi. Pislik!

Aperatifler (pardon, tapas) epeyce baharatlıydı. Dudakları yandığından Posey viskisinden bir yudum daha aldı. İşe yaramamıştı; dudakları hâlâ yanıyordu. Bu kez dudaklarını yalamayı denedi. Tam o anda Liam dil-radarı varmış gibi başını kaldırıp ona baktı, sonra da hiçbir şey olmamış gibi yeniden telefonuna döndü. Onu yok saymada gerçekten uzman sayılırdı, belki de bu konuda doğuştan gelen bir yeteneği vardı.

Posey etrafına bakındı. Sosyal aktivitelerde birbirlerinin yanından ayrılmayan anne ve babası mutfaka geçmişti; Max’in kahkahalarını duyabiliyordu. Gerçekten Guten Tag’ı değiştirmek istiyorlar mıydı? Hayatı boyunca böyle bir konunun gündeme geldiğini hiç duymamıştı. Keşke ona da fikrini sorsalardı. Ya da ondan yardım talep etselerdi. Ne de olsa Eşsiz Eserler’in deposunda restoranı yeniden dekore edebilecek pek çok eşya vardı.

Guten Tag’da yaklaşık yüz kişi vardı. Belediye başkanını ve ticaret odasından cadaloz Maya’yı gördü. Kadın nedendir bilinmez Posey’nin adını bir türlü aklında tutamıyordu. Pastaneden Kasey ve Lola ona el salladı; Posey’nin tükettiği yiyecekler sayesinde muhtemelen ödemelerini sorunsuz bir şekilde gerçekleştirebilmişlerdi. Herkesi tanıyordu. Yine de yalnızdı. Bir partide yalnız olmak, özellikle de partiyi ailesi düzenlemişken yalnız kalmak... İğrenç bir duyguydu. Kate ve James her

cuma akşamı sinemaya gidiyorlardı, Posey James'in buna daha ne kadar dayanabileceğini bilmiyordu ama rituel şimdiye dek hiç aksamamıştı.

Hâlâ o aptal telefonuyla oynayan Liam'a göz attı.

Liam başını kaldırmaksızın, "Nasılsın Cordelia?" diye sordu. Neden bu ismi kullanıyordu ki? Neden?

"Cüzama yakalandım."

"Güzel," diye mırıldandı Liam mesaj yazmaya devam ederken. Posey gözlerini devirdi. Vu-hu! Oda fırl fırl dönüyordu.

Liam telefonu cebine koydu ve "Eee anlat bakalım, bugünlerde cüzam tedavisi nasıl yapılıyor?" dedi. Posey'nin aldığı yudum boğazına kaçtı. Belli ki onu dinliyordu! Üstelik de hâlâ çok seksi ve kusursuzdu. Yemyeşil gözleri ıslık ıslık ve yüzünde yoldan çıkmaya hazır birini ipe götürecektir kadar günahkar bir gülümseme vardı. Posey bakışlarını kaçırmaya çalıştı. Yüzü alev alev yanıyordu. Tanrım! Bu adam tam yemelikti!

Ellerini ceplerine sokmuştu ve yanından ayrılmaya niyeti yokmuş gibi duruyordu. "Kızın burada mı?" diye sordu Posey hemen.

Liam başını salladı. "Hayır, arkadaşında yatıya kaldı. Ergenler, bilirsin!"

Vay be! Tam iki cümle kurmuştu. Belki de gerçek bir diyaloga adım atmak üzereydi. Bu düşünce Posey'nin aklındaki diğer her şeyi silip atmasına yetti. Eğer – sadece eğer – Liam'ı etkilemek istiyorsa (ki buna yeltenecek kadar aptal değildi) ve gerçekten ne kadar değerli biri olduğunu gösterip yıllar önce yaptığı kabalıktan dolayı onu utandıracaksa şimdi tam zamanıydı.

"Eee?" dedi. Pek de başarılı bir giriş sayılmazdı. "İşler nasıl?"

"Bugün açılış yaptık."

"Ah!" Vay be! Konuşma karşılıklı devam ediyordu. Beyni durmadan *konuşsana salak, düşün biraz!* diye komut veriyordu,

fakat Posey'nin aklına ilginç hiçbir konu gelmiyordu. Sonunda iç geçirip kadehinden bir yudum daha aldı.

“Liam! Adamım, nasılsın?”

Kahretsin! Rick. Rick Balin. Dünyanın en kötü mezuniyet kavalyesi ve New Hampshire'ın en büyük bira göbekli insanı. Küçük parmağı hâlâ sargılıydı. Mızımız pislik.

Liam onunla tokalaştı. “Merhaba,” dedi.

“Dostum, şehre döndüğünü duydum! Süper. Bir de motosiklet mağazası açmışsın! Bugün uğramak istedim ama olmadı. Kendime bir motor alayım diyorum. Ayağım yerden kesilsin, anlarsın ya! Senin motor hangisi? Bir ara takılalım dostum. Bira filan içeriz. Olmaz mı? Uzun zaman oldu!”

Liam'ın tepkisiz yüz ifadesi bir an bile değişmedi. Posey hafif çakırkeyif halde tezgaha yaslandı ve *bak sen şuna* dedi içten içe. Batman, Robin'i hatırlamıyordu. Gerçi Robin o günden beri epey kilo almış ve kelleşmeye başlamıştı ama tanınmayacak halde de değildi. Ne komik!

“O zamanlar çok eğleniyorduk değil mi? Lise yıllarını özleyorum,” dedi Rick iç geçirerek. Otto'ya seslendi: “Hey dostum, bana bir martini!” Liam'a dönüp açıkladı: “Grey Goose'a bayılırım.” Hâlâ Posey'yi fark etmemişti ama bu sorun değildi. “Daha pahalı olduğu bir gerçek ama kimin umurunda ki? En iyisi olsun yeter. Yanılıyor muyum?”

Liam Posey'ye manalı bir bakış attı ve gülümsedi. Gözlerinin kenarı kırıştı ve zaten kusursuz görünen yüzü tarifsiz bir güzelliğe bürüdü. Posey'nin gözlerinin içine bakıyordu. Sanki restoranda onlardan başka kimse yoktu ve aptal Rick Balin ikisi arasında küçük bir şakadan ibaretti.

Yüce Elvis! Orgazm Gezegeni'ne giden yolu çoktan yarılamıştı. Birbirilerine biraz daha yaklaştıklarını düşündü ve hemen içkisinden koca bir yudum alıp bakışlarını kaçırdı.

Merhaba Posey, Bay Taşvücut Yoldançıkaran'ı geride bırakmamış mıydın sen? dedi iç sesi ama o gülümseme... O gözler...

“Hey! Hey Posey! Neden oraya saklandın? Gel de biraz eğlen! Teyzem ve Max seni arıyor.” Gretchen geldi ve Posey’nin koluna girip onu Liam’dan uzaklaştırdı. “Merhabalar. Birkaç hafta önce tanışmıştık. Ben Gretchen Heidelberg. Çıplak Ayaklı Fraulein.”

Liam gülümseyerek, “Hatırlıyorum,” dedi ve Posey’nin damarlarında gezinen alkol bu gülümseme karşısında şampanya gibi köpürmeye başladı.

“Vay anasını!” dedi Rick. “Televizyonda görüldüğünden daha güzelsin.”

Posey kadehini Otto’ya verdi – bir kadeh daha içerse kaldıramayacaktı – ve arkasını döndüğünde Dante’nin sırtıyla burun buruna geldi. İki erkek Gretchen’ı aralarına almıştı. Demek ki erkekliğin kitabında birinci kural Çıplak Ayaklı Fraulein’in etrafında pervane olmaktı.

Posey annesi ve babasını bulmaya gitti. Yürürken yalpalıyordu, bu yüzden kadınsı ayakkabılar giymediği için kendi kendini tebrik etti. İşte oradalardı! Stacia ve Max ele ele duruyordu. Ne kadar da güzel bir manzaraydı! Her geçen gün birbirlerine daha çok benziyorlardı. Boyları hemen hemen aynıydı. Saçları sarının aynı tonlarındaydı. Yüzleri ve vücutları Bavyeralılar gibi kemikliydi. Posey ikisinin de ağaçlar gibi birbirlerine sokulduklarını görüp gülümsedi.

“Hey, en sevdiğim iki ağaç!” dedi gülümseyerek.

Stacia hemen Max’in yanından ayrıldı ve kızının yanağına bir öpücük kondurdu. “Bebeğim! İşte buradasın! Eğleniyor musun? Yüzün kızarmış. Ateşin mi var?” Elini Posey’nin alnına koydu ve “36.8. Hmmm...” diye söylendi.

“İçki içtim,” dedi Posey.

“Eğleniyor musun, minik turp?” diye sordu Max.

Posey anne ve babasına baktı. Ne kadar da mutlu görünüyorlardı. Gretchen'ın işleri devralması, hatta Glubby'nin kapı dışarı edilmesi onları mutlu edecekse sesini çıkarmayacaktı. “Hem de nasıl!” dedi. “Çok eğleniyorum. Bu arada Guten Tag yeni bir görünüm kazanacak ha?”

Max soruyu duymamış gibi, “Belediye başkanıyla konuşmamız lazım,” dedi. “Sen de bizimle gel, tatlım. Gazeteciler fotoğraf çekmek isteyeceklerdir.”

“Kusura bakma ama bu teklifi geri çevirmek zorundayım,” dedi dili sürçmeden konuşmaya çalışarak. “Gidip şu yeşil şeylerden bulacağım. Çok lezzizler. Size iyi eğlenceler! Sonra görüşürüz.” Dengesini kaybetmemek için büyük çaba harcayarak onları öptü ve ikisinin gülüşerek uzaklaşmasını izledi, fakat Gretchen fotoğraf çekimi için yanlarına gidince yeniden görünmez olmaya karar verdi.

BÖLÜM 7

“Yeni bir hormon tedavisine başlayacağımı söylemiş miydim?” dedi Bayan Antonelli.

Liam içtiği birayı soluk borusuna kaçırdı. “Ah... Hayır, söylememiştiniz.”

“Bu tedavi *çok daha iyi* sonuç veriyor.”

“Sevindim,” dedi ve kadının yüzüne bakmaktan kaçındı. Etrafta dolanıp herkese aynı şeyi mi söylüyordu? Yaşlılar arasında flört böyle mi oluyordu? Bu parti ne zaman sona erecekti? Saatine baktı.

“Saat kaç, canım?” diye sordu Bayan Antonelli hemen.

“Dokuza geliyor.”

“Ah! Gitmem gerek. Dokuz buçukta tansiyon ilacımı almam lazım. Tabii bir de östrojen hapım var. Geç kalmak istemem. Özellikle de östrojen hapi için! Ne demek istediğimi anlıyorsun, değil mi?”

Anlamıyordu. Tek bildiği yaşlı kadını buraya getirdiği gibi götürmek zorunda olduğuydu. Asansörde Bengay kokulu bir taze maruz kalmamak için dua etti. Bu esnada kadıncağz da onu yan yan kesiyor, saçlarını düzeltip duruyordu. Hazır başlamışken sutyenini de çıkarıp yüzüne atar mıydı acaba? Mesajı almıştı ama algılamak istemiyordu.

Telefonu titreşti. Ekranda *Nicole* yazıyordu. Uslu kızı tam ra-

por saatinde sözünü tutmuştu. “Telefona bakmam lazım Bayan Antonelli,” dedi. “Kızım arıyor da.”

“Ah sorun değil, tatlım. Ben Lenore’la döneceğim. Bize geçip *CSI: Miami* izleyeceğiz. Bu aramızda bir tür gelenek haline geldi. Sonra görüşürüz.”

Tanrı seni korusun Lenore. Telefonu açtı ve “Merhaba hayatım,” dedi.

“Merhaba baba! Eğleniyor musun?”

“Ah evet. Ya sen?”

“Gerçekten çok eğleniyorum. Şimdi *Kara Büyü* filmini izleyeceğiz. O yüzden kapatmam lazım.”

“Niç, sen korku filmi sevmezsin ki.”

“O zamanlar dokuz yaşımdaydım baba. Şimdi sorun yok. Seni sonra arayayım mı?”

Liam iç çekti. “Olur. Teşekkürler, hayatım.”

“Seni seviyorum.”

“Ben de seni seviyorum, Nicole.”

Daha cümlesi bitmeden karşı taraftan gelen sinyal sesini duydu. Bir an düşündü. *Bayan Antonelli gidebiliyorsa, o da gidebilirdi.* Bu sezon berbat bir başlangıç yapmış olsalar da Sox maçını izleyebilirdi. Bazı hesapları gözden geçirirdi. Kilitleri kontrol ederdi. Henüz aklına gelmeyen pek çok şey yapabilirdi.

Osterhagen’lara iyi akşamlar dedi ve kısa süre önce kendisini esir alan kırmızı yüzlü şişman adama görünmeden oradan ayrılmaya çalıştı. Belli ki o da lise arkadaşlarından biriydi.

Liam’ın lise yıllarıyla gurur duyduğu söylenemezdi. Yine de Emma’yı o yıllarda tanıdığı için şikayet etmek istemiyordu. Emma’dan öncesi kabus gibiydi. Kendisini güzel anılar ve sevgiyle anan insanlar sayıca pek fazla değildi. Bunlar arasında Osterhagen’lar, Shakespeare dersinden geçmesine yardımcı olan kütüphaneci, garajında çalışmasına izin veren ve açılışa gelip

motorlar hakkındaki acemilik günlerini anlatıp gülen Marty vardı. Osterhagen'ların yanında çalışmaya başlamadan önce gitar çalarak geçimini sağladığı Kittery'deki bardan kimseyle henüz karşılaşmamıştı.

Elbette onu görmekten mutluluk duymayan insanlar da vardı. Geçmişte fazlasıyla hevesli olup yüz bulamayan kızlar bugün Maya gibi kadınlara dönüşmüşlerdi ve nefret dolulardı. Geçen gün süpermarkette adamın biri yüzüne pis pis bakmış ve "Aşağılık," diye söylenmişti. Nedenini bilmiyordu ama bir kadınla ilgili olabileceğini düşünmüştü. Bu da şehirdeki insanların büyük oranda kindar olduklarını gösteriyordu.

İnsanları fil hafızalı ve kindar olsa da Bellsford güzel bir yerdi, ayrıca Güney Kaliforniya'ya hiç benzemiyordu. Aklından bunlar geçerken sıcacık restorandan çıkıp akşam serinliğine adımını attı. Küçük dükkanlar ve restoranlarla dolu olan şehir merkezinin Arnavut kaldırımlı yollarını antik görünümlü sokak lambaları aydınlatıyordu. Bir köşede granitten yapılma büyük ve eski bir bank vardı. Yolun aşağısındaki kilisenin beyaz çan kulesi karanlık gökyüzüne uzanmış sihirli bir değnek gibi görünüyordu. Bellsford ne terk edilmiş ücra bir köşe ne de büyük şehirler gibi karmaşık bir yerdi. Bu yüzden Nicole için ideal bir yer olmasını umut ediyordu.

Tate'ler – onların geri dönmesinden kesinlikle çok memnundu. Aslında özellikle Nicole'ün – ne de olsa biricik evlatlarının biricik yavrusuydu. Liam'a kanları kaynamamış olabilirdi ama torunlarını onlara yaklaştırdığı için eski damatlarını takdir ediyorlardı. Bu yakınlık ileride Liam'ın başını ağrıtabilirdi zira daha şimdiden Nicole'ün her hafta sonunu onlarla birlikte Emma'nın ölümünden sonra taşındıkları Ogunquit'te geçirmesini istiyorlardı.

Liam Boyden Caddesi'nde karşıdan karşıya geçti ve duraksa-

dı. Az ileride kolsuz bir elbise ve mühendis botlarıyla yalpalayarak ilerleyen kadın Cordelia Osterhagen'dı.

Hemen arkasından koşup yetişti. "Merhaba Cordelia."

"Ah, senmişsin! Sana da merhaba!"

Liam gülümsedi. "Biraz sarhoş musun?"

"Hmmm... Bir düşünelim! Hayır, pek sayılmaz. Sadece eve yürümek istedim."

"Sana eşlik edebilir miyim?"

"Bunu ne kadar çok istediğine bağlı Tanrı'nın Lütü!"

Vay be! Alkolün esiri olmuş bir Cordelia ile karşı karşıyaydı.

"Araban var mı Liam Murphy?"

"Var ama evde. Seni arabayla bırakmamı ister misin? Köprü-nün aşağısında oturuyorum."

"Yürüyebilirim," dedi dili sürçerek. "Yine de sağ ol."

Liam gülümsemeden edemedi. Bayan Osterhagen'ı sarhoşken görmek çok eğlenceliydi. Genç kadına dönüp, "Nerede oturuyorsun?" diye sordu kolundan tutup yangın söndürme musluğuna çarpmasını engelleyerek. Kolu buz gibiydi, bu yüzden hemen ceketini çıkarıp omuzlarına sarmaya çalıştı ama Cordelia yanından kaçıp az ilerideki vitrine yapışmıştı bile.

"Şu çok güzelmiş. Sence de öyle değil mi?" dedi ve ne olduğu belli olmayan bir şeyi gösterdi.

Liam bu fırsattan yararlanarak ceketini genç kadının omuzlarına sardı. "Çok güzelmiş, evet," dedi. "Bu arada senin evin nerede Cordelia?"

"Güney Kilise Yolu'nda oturuyorum. Eski kilisede. Bu yüzden oraya Güney Kilise Yolu diyorlar." Eliyle ağzını kapatıp yüzünü buruşturdu. "Alkolü biraz fazla kaçırmış olabilirim Liam Murphy."

"Kusmak ister misin?"

"Henüz değil." Derin bir nefes aldı ve yanında duran adama

baktı. “Söyle bakalım motorcu çocuk, geri gelmek nasılmış? Eminim geldiğine sevinenler kadar üzülenler de olmuştur.”

Hmmm... Sarhoş olsun ya da olmasın psişik çıkarımlarda bulunmada epey başarılıydı. “Haklısın,” dedi. “Sen hangi taraftasın?”

“Biraz ondan, biraz bundan diyelim.” Yalpalaması tehlikeli boyuta gelmişti. Liam hemen onun koluna girdi.

“Evin buradan uzak mı?”

“On sekiz kilometre.”

Liam gözlerini kırıştırdı ve “Seni evine arabayla bırakacağım Cordelia,” dedi.

“İyi fikir. Teşekkür ederim Tanrı’nın Lütfulu!” Ve bir kez daha yalpaladı.

“Gerçekten çok sarhoşsun. Kaç tane içtin?” Kilosuna bakılırsa fazla alkol kaldıracak durumda değildi.

“İki kadeh sek viski içtim ama yemek yememiştim. O yüzden çarptı. Yemekler de minicikti zaten. Minik yemekleri hiç sevmem!”

İşte eve gelmişlerdi. Işıklar yanıyor ve onları içtenlikle selamlıyordu. Kahretsin! Arabasının anahtarını mutfak masasına koymuştu. Cordelia’yı apartmanın girişine yönlendirdi. Ortalıkta kimseler yoktu. “Yukarı çıkıp anahtarı alacağım, tamam mı? Burada beklemek ister misin?” Ya kafasına göre kalkıp yürümeye başlarsa? “Vazgeçtim, hadi yukarı gel!”

“Güzel! Batman’in evini göreceğim!”

Liam güldü. “Gel hadi. Asansöre bineceğiz.” Tek başına olsa merdivenleri kullanırdı ama ayakta bile duramayan bir kadına beş kat merdiven çıkarmak büyük haksızlık olurdu.

“Amma da güzel asansör! Şuraya biraz uzanacağım.” Çömelip hızla yere oturdu.

“Hayır, hayır. Kalk bakalım. Hadi!” dedi Liam ve onu kol-

larından tutup yukarı çekti ama işe yaradığı pek söylenemezdi.
“Cordelia, hadi ama!”

“Kendimi iyi hissetmiyorum,” diye mırıldandı Posey.

“Sakin üstüme kuma,” diye uyardı Liam ve kolunu beline doladı.

“Neden yakışıklı? Güzelliğin mi bozulur?”

“Demek iki kadeh? Bunu unutmasam iyi olacak.” Beşinci kata geldiklerinde asansörün ikaz zili çaldı. Liam kendi başına asansörden inmesine imkan olmadığı için onu sürükleyerek dışarı çıkardı ve kapının yanındaki duvara yasladı. Duvardan kaymaya başladığını gördüğünde ise ona yaslanıp düşmesine engel oldu. Bir yandan da anahtarını çıkarmaya çalışıyordu. Tek tesellisi Bayan Antonelli’nin televizyona kilitlemiş olmasıydı. Aksi halde kapıdan kafasını uzatıp ahlaksız tekliflerde bulunabilirdi. Liam nihayet anahtarı buldu ve kapıyı açtı.

Posey’nin yüzüne baktı – gözleri hâlâ kapalıydı. Kirpikleri ince ve uzundu. Çok güzel kokuyor, portakalı andıran bir aroma kokusu yayıyordu. Çoktan uykuya dalmış gibiydi. Evine götürüp onu orada yalnız bırakma düşüncesi belki de sandığı kadar iyi bir fikir değildi.

“Cordelia?”

“Hı?” diye homurdandı gözlerini açmadan.

“Bu gece burada kalmak ister misin? Misafir odam var.”

Tek gözünü açtı. “Kızının beni burada görmemesini tercih ederim,” dedi. “Beni eve bırakabilirsen minnettar kalırım.”

Nicole’ü düşünüyor olması ne kadar ince bir davranıştı. “Kızım arkadaşının evinde.”

“Ah, tamam o zaman.” Yalpalayarak bir iki adım attı ve kapının çerçevesine çarptı. Lanet olsun. Bunun üzerine Liam onu kucağına aldı – tüy kadar hafifti – ve içeri girdi.

“Evin güzelmiş,” diye mırıldandı Posey gözleri hâlâ kapalı

olsa da. Liam sırttı ve onun kafasını duvara çarpmamaya dikkat ederek koridordan geçip misafir odasına doğru ilerledi. Misafir odasındaki yatak dergilerdeki gibi görünüyordu, üzerinde hiçbir işe yaramayan sayısız küçük yastık vardı. Nicole kendini evci-men hissettiği bir gün buraya da el atmış olmalıydı. Genelde bu gibi bir değişiklik yaptığında, “Odanın yalnızlığını dağıtmak istedim,” derdi. Emma da otel odalarındakiler dahil olmak üzere uyuduğu bütün yatakları toplardı. İnsanların genetikle kazandığı şeyler ne kadar da tuhaftı!

Liam Cordelia’yı yatağa yatırdı. “Çok rahat,” diye mırıldandı genç kadın sırtüstü uzanarak. Küçük yastıklardan biri yüzüne düşünce gözlerini açmadan yastığı alıp bir kenara fırlattı.

“Beğenmene sevindim,” dedi Liam ve onun botlarını çıkardı. Botları hem çok çirkin hem de inanılmaz derecede kaba görünüyordu. Emma erkeklerin tercih edeceği bu tür ayakkabılar giymektense ölmeyi yeğlerdi. Aynı şey Liam’ın şu an çıkarmakta olduğu yün çoraplar için de geçerliydi.

“Bir şeye ihtiyacın var mı?” diye sordu ama Posey’den cevap gelmedi. Belki de uykuya dalmıştı. Bir iki saniye başında dikildi. Üzerini örtmeli miydi? Tereddütte kaldı, sonra yatak örtüsünü üzerine çekip etrafına bakındı. Gençken sarhoşları yataklarına yatırmada uzmanlaşmıştı ama bunu yapmayalı yıllar olmuştu. Kusmak isterse diye yatağın başına bir kova koydu. Mutfağa gidip bir bardak suyla birkaç aspirin alarak komodinin üzerine bıraktı. Tekrar etrafa bakındı ve ihtiyaç duyabileceği başka bir şey daha olabilir mi diye son kontrolleri yaptı.

Bu oda şimdiye dek hiç kullanılmamıştı. Ne Nicole’ün ne de kendisinin misafiri olmuştu. Gerçi kızının San Diego’daki en yakın arkadaşı Cammie geleceğini söylemişti ama gelişi ancak yazın mümkün olacaktı. Ve bir gün – hem de arzu ettiğinden çok daha yakın bir tarihte – biricik kızı üniversiteye gidecek, onu bir

değil iki boş yatak odasıyla baş başa bırakacaktı. Belki arada bir ziyarete gelir, hatta gelirken arkadaşlarını da getirirdi ve evin içinde mutlu bir kalabalık olurdu.

Cordelia homurdandı ve anlaşılmaz birkaç şey söyledi.

İnce telli saçları, küçük çenesi, uzun kirpikleriyle sevimli bir elf gibi görünüyordu. Tabii dudaklarını da görmezden gelemezdi. Vücudunda bir gram yağ olmadığı gibi göğüsleri de pek küçüktü. Bacakları güzeldi. Ayakları şirindi. Liam'ın bakışları yeniden dudaklarına kaydı. Vücudunun geri kalanı ince ve narindi ama dudakları dolgundu, güzeldi ve baştan çıkarıcıydı.

Hatırladığı kadarıyla lisedeyken Cordelia kendisine aşıkta. Yanlış ailenin peşine düşmüş bir ördek yavrusu gibi onu izlerdi. Osterhagen'lar ona iyilik yaptığı için Liam da kızlarıyla olan mesafesini hep korumuştur. Değer verdikleri kızlarının, ıslahevinden çıkma bir zibidiye tutulmasına izin veremezdi. Bu yüzden ilk aşk ateşi sönene kadar onu görmezden gelmiş, sohbet etmekten kaçınmıştı.

Birden o kırmızı yüzlü şişman adamı hatırladı. Cordelia'yla çıkmamış mıydı? Liam anıları parça parça birleştirmeye çalıştı. Rob muydu? Rick. Rick ve Cordelia beraberdi... Belki de değildi. Başka biriyle karıştırıyor olabilirdi. O günlere dair hafızası pek net değildi. Bellsford on yedi yıl içinde yaşadığı on birinci yeri ve gittiği yerlere fazla bağlanmamayı gayet iyi öğrenmişti. Bu da işine geliyordu. Ta ki Emma'yı tanıyana dek.

Misafiri bir kez daha homurdandı ve yan tarafa döndü.

Liam, "İyi geceler, Cordelia," dedi ve kapıyı yavaşça kapatıp odadan ayrıldı.

Posey uyandığında pek de iyimser değildi. Hayır, kesinlikle değildi. Gün ışığı ondan nefret ediyor gibiydi ve ona böylesine sancılı bir gün bahşeden Tanrı ne kadar da acımasızdı. Üstelik

ağzı neden değiştirilme vakti gelmiş bir bebek bezi gibi kokuyordu?

Bir yastık alıp yüzüne gömdü ve Shilo'ya sarılıp teselli bulmak istedi. Ama koca bebeği yerinde değildi. Bir saniye... Bu yastık... Köpükle doldurulmuştu. Ve kesinlikle ona ait değildi. Onunkiler kuş tüyündendi. Tek gözünü açtı. Çarşaflar maviydi.

Onun çarşafları sarıydı!

Hızla yerinden doğruldu ama görünmez bir boğa tarafından kafası tekmeleniyor gibiydi... Neredeydi? Yüce Elvis Presley! Neredeydi? Bu odada daha önce hiç bulunmamıştı. Hem de hiç!

Panikle etrafına bakındı ama canı acıyordu. Ah parti! Otto'nun M&M's drajeleri gibi dağıttığı içkiler, minik aperatifler, Gretchen'in Guten Tag'ı istilasası! Tamam. Peki sonra ne olmuştu? Birinin evine gitmiş olmalıydı. Partide ya ayartılmış ya da birini ayartmıştı. Böyle bir şeyi hayatında *bir kez bile* yapmamıştı.

Yerde duran elbise kendisine aitti. Botlar ve iç çamaşırları da. Aman Tanrım! Bu demek oluyor ki...

Örtüyü kaldırıp altına baktı.

Çırlıçılaktı.

Ah, Bieber! Kim? Nasıl? Ne ile?

O esnada kapı hafifçe tıklatıldı. Tam cevap verecekti ki sesinin çıkmadığını fark etti.

Kapı aralandı. Ve Liam Declan Murphy içeri baktı.

Posey örtüyü çenesine çekti. Düşünceler zehirli atıklar gibi zavallı beynine dökülüp saçılmıştı. Liam mı? Liam Murphy mi? Ah hayır! Aman Tanrım! Resmen bir kaltaktı! Tam bir kaltaktı! Ne için? Koca bir hiç için... *Onunla* yatmıştı ve hiçbir şey hatırlamıyordu. Kaltaklığa giriş dersinde ilk ödevini vermiş ama hafızasına kaydetmeyi unutmuştu!

Ve Liam... Gerçekten onu eve atıp malum süreci başlatmış mıydı? Yoksa o da mı sarhoştü? Aklında yarım yamalak canla-

nan sahneler vardı. Liam onu *kucağında* bir yerlere taşıyordu! Korkunç! Tamam, bu çok heyecan verici ama bir o kadar da korkunçtu!

“Merhaba,” dedi gülümseyerek. Tıraşsız yüzü bu gülümseyle tarif edilemez bir güzelliğe büründü.

“Merhaba,” diye fısıldadı Posey yok olma umuduyla dizlerini çenesine dek çekerek. Evet, yok olmak istiyordu. Erime ya da olduğu yerde buhar haline dönüşme faydalı alternatiflerdi. Şu an hangisi olsa işine yarardı.

Liam yerdeki kıyafetlere göz attı, sonra da bakışlarını Posey’nin kıpkırmızı olmuş yüzüne çevirdi. “Kendini nasıl hissediyorsun?” diye sordu. Sesindeki o mahmurluk! Ah, Bieber, Bieber, Bieber!

“Hmmm... Akşamdan kalmayım,” diyebildi Posey.

Liam yatağın kenarına oturdu. Ve Posey çıplaktı. Kaburgaları yatak başıyla bütünleşmişti. Duvarı oyup geçemezse kaçabileceği başka hiçbir yer yoktu. Peki nefesi ne alemdeydi? Kendini ölü bir ejderha yutmuş gibi hissediyordu!

“Kahve ister misin?” diye sordu Liam.

“Hayır, teşekkürler. Çok sağ ol.”

“İyi o zaman,” dedi Liam. Tanrım ne kadar da güzel kokuyordu! Duş almış olmalıydı çünkü saçları nemliydi. Posey insanların sarhoş olup tanımadıkları ya da hoşlanmadıkları insanlarla birlikte olmalarını tasvip etmezdi. Fakat Liam’ın yanındayken dişiliği bahar görmüş topraklar gibi uyanıyordu. *Merhaba! Liam, şu anda son derece çıplak vücumdundan birkaç santim ötede oturuyor. Bir şeyler yap! Hemen!*

“Şey... Liam...” dedi Posey örtüyü sıkıca kavrayarak.

“Evet.”

Örtüye tırnaklarını geçirip sözlerine devam etti. “Liam dün gece...”

“Ne olmuş dün geceye?”

Posey gözlerini kapadı. Sonra açtı. Kıyafetleri hâlâ yerdeydi. Kendisi akşamdan kalmaydı. Çıplaktı. Liam Murphy’nin yatağındaydı. Sherlock Holmes olsa Posey ve Tanrı’nın Lütü’nün doğa kanunlarına karşı koyamayıp dün gece tek beden olduklarını söylerdi. Oysa Posey daha önce altı bin beş yüz yetmiş kez hayal ettiği bu olayı bir türlü hatırlayamıyordu. Öyle bir şey yaşamış olsa kendini daha iyi hissetmez miydi? Azıcık da olsa bir şeyler hatırlamaz mıydı? Hafızasını zorluyor ama tek bir şey bile anımsayamıyordu. Bir öpücük bile kayıtlara geçmemişti!

“Dün gece biz...”

“Biz ne?”

Yüzündeki çarpık gülümseme Posey’nin işlerini zorlaştırıyordu. “Dün gece... Biz...” *Sevişmek* kulağa pek doğru gelmiyordu. Takılmak? Cinsel birliktelik? Öpüşmek? Mercimeği fırına vermek? Bebek yapmak? Aman Tanrım! Ya hamile kaldıysa? “Dün gece bir şeyler yaptık mı? Nasıl desem... Yetişkin işi bir şeyler işte!”

“Hatırlamıyor musun?”

“Hayır, Liam. Hatırlamıyorum. Açıkça söyler misin? Yaptık mı yapmadık mı?”

Liam ona buğulu gözlerle uzun uzun baktı, sonra da bakışları dudaklarına – ah evet dudaklarına – kayarken, “Hayır,” dedi sırtarak.

“Hayır mı?”

“Lütfen ama dalga mı geçiyorsun? Aramızda bir şey olmadı!”

Tamam, bu kadar da abartmasına gerek yoktu. Hayır derken azıcık da olsa üzülmüş gibi yapamaz mıydı? Çok istemiş de olmamış gibi davransa ne olurdu? Hmmm? Bu kadar mı zordu yani! “Tamam, o zaman kıyafetlerimin yerde ne işi var?”

Liam getirdiği kahveden bir yudum alıp tek kaşını kaldırdı. “Bilmiyorum. Seni soyduğımdan eminim.”

A-ha! Yine bir aşağılama! “Pekala. Anladım ama söyler misin bu kadar...” dedi ve cümlesini tamamlamadı.

“Bu kadar ne?”

“Bu kadar empatik olmak zorunda mısın?”

Liam kahkaha attı ve sesi Posey’nin kulaklarını adeta okşadı. “Seni eve bırakacaktım ama çok... Halsizdin. Ben de burada uyuyabileceğini düşündüm,” dedi. “Yani en azından teklifine uyup asansörde uyumana müsaade etmedim.”

Ah Tanrım! Doğru söylüyordu... Hatırladığı kadarıyla asansör çok güzeldi.

“Durumundan faydalanmadım diye kızdın mı yani?” diye sordu Liam.

“Hayır! Tanrım, sende de nasıl bir ego varmış Liam! Vay be!”

Liam gülümserken Posey’nin yüzü daha da kızardı.

Dün geceye dair acı gerçekler bir bir gözünün önüne geldi. Bellsford caddelerinde yürüyüşü. Liam’ın çoraplarını çıkarması. Ah o kahrolası kaşındırıcı elbiseyi bizzat uykudayken çıkarmış olmalıydı! Tenine ilaç gibi gelen buz gibi çarşaf! İç çamaşırları... Hmmm Bay Taşvücut Yoldançıkaran yanındayken o konuyu düşünmese iyi ederdi!

“Kahvaltı etmek ister misin?” diye sordu Liam.

“Hayır, teşekkürler. Benim... Bir köpeğim var. Evde. Yalnız. Kedilerle beraber. Gitmem gerek.”

“Tamam.”

“Kızın burada mı? Arka taraftan sıvışabilirim,” dedi yanaklarının kızardığını hissederek. Babasının kucağında sarhoş ve yarı baygın bir kadınla eve girdiğini gören genç bir kıızı gözünde canlandırdı...

“Arkadaşının evinde,” dedi Liam.

Doğru ya! Dün gece böyle bir şey söylemişti. “Güzel. Harika. Pekala.”

“Ben çıkayım da rahatça giyin,” dedi Liam ve odadan ayrıldı. Posey birden tuhaf bir hayal kırıklığına kapıldığını hissetti. Yine de Liam son anda bir şey sormak için odaya dönebilir düşüncesiyle kıyafetlerini yatak örtüsünün altında giymeye karar verdi. Uzanıp iç çamaşırlarını aldı. Liam Murphy onları da görmüştü! Şansına yeni bir şeyler giymişti ve çok da çirkin değillerdi! Ah! Elbisesini başından geçirdi. Hâlâ kaşındırıyordu.

Hızla banyoya girip ağzını yıkadı ve yüzüne su çarptı. Tanrım! Bundan sonra içkili bir mekana giderken üzerinde “Ağzıyla içemez!” yazan bir tabela taşısa hiç fena olmayacaktı. Akan mas-kara yüzünden *Sefiller* filminin posterindeki çocuğa benziyordu, ancak onun kadar şirin olmadığı da kesindi. Normalde bile derli toplu durmayan saç şu an yatıştırılmaz haldeydi. Aman ne hoş! Nafile bir çaba olsa da ıslak elleriyle saçını düzeltmeye çalıştı ve derin bir nefes alıp koridora çıktı.

“Dün gece bana göz kulak olduğun için teşekkür ederim,” dedi Liam’a doğru güçlkle bakarak. Yine de yeterince şey görmüştü... Adam mutfak tezgahına öyle bir yaslanmıştı ki GQ dergisi için poz verse ancak bu kadar olurdu. Direkt olarak bakamayacağı kadar güzeldi. “Görüşürüz.”

“Hoşça kal, Cordelia,” dedi Liam gülümseyerek. Posey bu gülümsemenin ardından oradan hızla uzaklaştı. Koridora çıktığında asansöre binmek yerine merdivenlerden uçarcasına indi. *Bende bu şans varken kesin tanıdık biriyle karşılaşırım* diye düşünüyordu. Aralarında hiçbir şey geçmemiş olsa da dışarıdan nasıl görüneceğini biliyordu. Bir günahkar. Şafak sökene dek Liam’la her türlü yaramazlığı yapmış bir günahkar.

Tabii bu sadece bir hayaldi.

BÖLÜM 8

“Hadi küçük turp! Yapabilirsin!” Max’in doksanlardan kalma video kamerası Posey’nin softbol oynadığı dört yıl boyunca bütün atışlarını kayıt altına almıştı. Bir sezonda ortalama on oyun oynanıyordu, Posey de her oyunda dört kez topa vuruyordu... Bu da Max’in yaklaşık yüz altmış kaset doldurduğu ve kızının her vuruşunu belgelediği anlamına geliyordu. Ve bu gelenek şu anda da sürdürülüyordu.

Fenway Park bir saatlik mesafede olsa da beyzbol New Hampshire’da bir tür ibadet gibiydi. Yine de Posey’ye hitap etmiyordu. Zaten Stacia’nın beden temasını ve tehlikeleri yasaklayan kuralları nedeniyle pek fazla spor dalı deneme şansı da olmamıştı. Fakat çiçek aranjmanlarından spor faaliyetlerine kadar her işte becerikli olan Jon onu Guten Tag’ın takımına dahil olma konusunda ikna etmişti. Jon kısa duruş uzmanıydı – ve bunu takımın en seksi erkeğinin en seksi pozisyonu olarak tanımlıyordu. Posey ise top tutucuydu, fena sayılmazdı, ancak beyzbol sopasını eline aldığı anda her şey değişiyordu.

Bu konuda ne yaparsa yapsın olmuyordu. Sayı yapmada başarılı değildi. Topla sopayı üç kez buluşturdu. Heyecan verici bir histi! En azından topa vurup karşılığında birkaç morlukla ödüllendirilmiş olsa da koşuya geçebilmişti. Tabii bu koşuyu tamamlayabildiği anlamına gelmiyordu. Şehirde efsane olma yolundaydı!

Şimdi ikinci turun sonuna gelmişlerdi. Stubby's Hardware's takımında top atıcı olan José Rivera'yla karşı karşıyaydı. Söylen-tiye göre adamın profesyonel beyzbol liginde oynayan kuzenleri vardı.

Brianna ve James de oradaydı – Kate Guten Tag takımının ilk meydancısıydı ve bu işte gerçekten çok başarılıydı. Posey li-senin ağır ders programına çakılıp kaldıklarını bildiğinden on-ların sosyalleşiyor olmasına seviniyordu. Gerçi Brie James'ten hoşlanmıyormuş gibi görünüyordu ama olsun. Shilo da oradaydı. Çocukların yanına sırtüstü uzanmış koca göbeğinin okşanmasını bekliyordu. Kimse oralı olmayınca homurdandı ve James sonun-da ayağıyla onu okşamaya başladığında mest oldu.

Posey vurucu noktasına geçti. Takım arkadaşlarının hepsi ayağa kalkıp onu desteklemek için alkışlamaya başladı.

“Gözünü toptan ayırma, Posey!” diye bağırdı Peder Jerry. Sa-hibinin adını duyan Shilo ayaklandı ve havlamaya havladı.

“Fırlat gitsin, Merrill!” Bu tezahürat *İşaretler* filmi hayranı olan Kate ve Jon'dan gelmişti.

“Tarih yazmak üzeresin, Posey tatlım!” diye bağırdı Bruce Schmottlach. Takımın en yaşlı oyuncusuydu. Yetmiş sekiz ya-şındaydı ve topa isabet ortalaması dört yüz ikiydi. Yine de yapısı itibariyle biraz tuhaftı.

Posey dengesini kurup derin bir nefes aldı ve bekledi. Yapabi-lirdi. Hedefe isabet etmeyen bir vuruş bile büyük bir zafer sayı-lırdı. Var gücüyle sopayı salladı. Iska! Biraz geç kalmıştı. Bir kez daha denedi. Yine ıska!

“Yapabilirsin tatlım!” diye bağırdı Stacia.

Başka bir atış! Bir ıska daha!

“Üçte üç!” dedi hakem ve Posey hakkını kaybetti.

“Sonuç acınasıydı,” diye seslendi Brianna. “Ama denediğin için seni takdir ediyorum.”

“Bir dahaki sefere yaparsın tatlım!” dedi Stacia.

“Teşekkürler anne.” Posey yedek kulübesinden top tutucu pozisyonu için gerekli olan malzemeleri alıp sahadaki yerine geçti.

Stubby’s takımının vurucusu yerini aldığı anda ise yüzü kızardı.

Liam gelmişti. Ve Sarhoş Saçmalıkları Gecesi’nden bu yana hiç görüşmemişlerdi.

“Selam,” dedi Liam.

Posey de, “Selam,” dedi yüzündeki maskeye şükrederek. “Senin de oyuna dahil olduğunu bilmiyordum.”

“Mike Owens davet etti. Merhaba. Ben Liam Murphy.” Oyunun hakemi Lou’yla tokalaştı.

“Tanıştığımıza memnun oldum,” dedi Lou. “Hazır olduğunda başlayabilirsin.”

Posey tutucu olduğundan Liam’ın kasıklarıyla aynı hizaya gelecek şekilde pozisyonunu aldı. Üzerinde erkeksi bir üniforma ve üniformanın koruyucu parçaları olsa da şu anda kendini son derece seksi bir ortamda hissediyordu. Gerçi Liam’ı apandis ameliyatının ortasında görse bile çekiciliğine kapılıp gideceğinden hiç şüphesi yoktu. Gerçekten acınası haldeydi.

“Söyle bakalım, ne kadar iyisin, Liam?” diye sordu onun beyzbol sopasıyla vuruş denemeleri yapıp ısınmasını izlerken. Ah asıl ısınan kendisiydi! Sorduğu soru kolaylıkla belden aşağı vurulabilirdi! Hemen kendini topladı. “Yani beyzbolda!”

“Fena sayılmam.”

“Hadi Liam! Sahanın altını üstüne getir!” Stubby’s takımındaki kadınlar yedek kulübesinden bağıryorlardı. Posey hayal mi görüyordu yoksa bu kadınların hepsi her zamankinden çok göğüs dekoltesi mi vermişti?

Guten Tag adına top atışı yapan ve kendini son derece yetenekli sanan Rahip Jerry Liam’a baktı ve kaşlarını çatarak, “Tanrı’nın gazabının gücünü görmeye hazır ol!” dedi. Ardından

var gücüyle elindeki topu fırlattı. Liam sopasını savurdu ve topa sopanın kavuşma anında çıkan sestten sonra topu bir daha gören olmadı.

Posey, “Hiç de fena değilmiş,” dedi. Liam sırtıttı ve kalelere doğru hızla koşmaya başladı.

Altı kaleyi de başarıyla aştı ve her zamanki gibi oyunu Stubby’s kazandı. Takım arkadaşları – özellikle de kadınlar – Liam’ın etrafını sardılar. Sırtını sıvazlayanlar kadar kol kaslarını okşayanlar da vardı. Kadınlar saçlarını sağa sola savurup şuh kahkahalar atıyorlardı.

“Gitmem gerek, yarın James’le birlikte yoga yapacağız,” dedi Kate. “Giderken Brianna’yı de eve bırakabilirim. Yolumuzun üstünde ne de olsa.”

“Brie?” dedi Posey. “Ne dersin?”

Brianna James’e uzun ve manalı bir bakış attı, sonra da gülümseyip “Tabii,” dedi. James’in yanakları kıpkırmızı olmuştu. Posey pazar günü film izleyeceklerini (yine *Alacakaranlık* izleyeceklerdi ama bu kez patlamış mısır da olacaktı!) anımsatıp Brie’ye sarıldı ve çantasını omzuna asıp yolda Whopper ısmarlama sözü verdiği Shilo’yu kamyonetine bindirdi.

“Yeterince görüşemiyormuşuz gibi hissediyorum,” dedi Jon. Stubby’s takımına bira ısmarlamak için beraber Rosebud’un Yeri’ne gidiyorlardı.

“Daha dün öğle yemeği yedik.”

“Tamam, haklısın. İşler nasıl gidiyor? Vivian’ın imzasını alabildin mi?”

“İşler iyi,” dedi Posey. Bu sabah oldukça zevkli genç bir çift gelmiş ve dört vitray cam, şömineleri için oymalı bir raf ve dekor olarak bir aslan heykeli satın almıştı. Yarın Mac’la birlikte çiftin evine gidip siparişlerini teslim edeceklerdi. “Ama Vivian’la henüz anlaşılamadık.”

“O güzelim binanın yıkılacak olması çok üzücü.”

“Bir de bana sor. Ağabeyim bizimle burada mı buluşacak?” Posey barın kapısını açtı ve o anda hem barın gürültüsü hem de kızarmış baharatlı et kokusu etraflarını sardı.

“Elbette. Baksana, gelip Rose’la kavgaya tutuşmuş bile!” Rose lisedeyken Henry’yi gay olmadığına ikna etmeye çalışmıştı. Henry de ona o kadar düşküncü ki bitmek bilmeyen flört denemelerini gülümseyerek geçiştirmişti. Gretchen da buradaydı.

“Bu kadın hiç çalışmaz mı?” diye sordu Jon. “Şu anda restoranda çıplak ayak dolaşıp yemek yapıyor olması gerekirdi.”

“Görünüşe bakılırsa yemekler hâlâ Willem’in hünerli ellerinden çıkıyor,” dedi Posey.”

Stacia yanında Max ve Schmottlach’larla birlikte gelip, “Gretchen menüyü elden geçiriyor,” diye açıkladı. “Ayrıca yeni yemekler deniyor.” Posey’nin ailesi eleştirel gözlerle etrafa baktı – diğer restoranlara gitmeyi sevmiyorlardı ve bar konseptinde olan Rosebud’un Yeri bile onları memnun etmeye yetmiyordu. “Ah, işte Henry! Henry! Henry! Buradayız tatlım! Seni haftalardır göremiyoruz!”

“Daha pazar günü restorandaydık,” diye mırıldandı Jon ve Posey gülümsedi. Stacia ve Max zaman hesabı yapmada pek başarılı değildi.

Liam bir grup arasında kalmış öylece etrafa bakınıyordu. Lisede takıldığı kızlardan biri olan Taylor Bennington da nasılsa bu gruba dahil oluvermişti. Posey Liam’ın Taylor’ı hatırladığına bahse girebilirdi. Ne de olsa kız okulun koridorunda Liam’ın cebine tangasını sıkıştırmıştı. Üstelik aradan geçen yıllara rağmen hâlâ çok güzeldi.

“Herkes merhaba!” Gretchen masaya geldi ve tabağını bıraktı. Öyle bir eğildi ki göğüsleri servisin bir parçası sanırdınız! Jon bu manzarayı görmemek için bir peçete alıp yüzünü kapadı.

“Bu akşam nasılız bakalım? Enginar sosundan tatmak isteyen var mı? Ah selam Posey, seni görmemişim. Duyduğuma göre bugün de şeytanın bacağına kıramamışsın. Ne yazık. Biraz kilo alsan işe yarar mı acaba?”

Bu soruya nasıl bir cevap verebilirdi ki? *Kaybol!* Böyle demek yerine ayağa kalktı ve “Herkes her zamanki içkilerinden mi alıyor?” diye sordu.

“Ben bir kadeh pinot noir alayım. Tabii Willamette Vadisi’nden gelmişse ve bu yılın Kaliforniya pinot üzümlerinden yapılmışsa. Değil mi Henry?”

Posey gözlerini devirerek bara gitti. “Masadakilere dört bira. Bana soda. Kuzenim için de Kaliforniya pinot noir.”

“Hemen geliyor,” dedi Rose. Posey’ye sodasını uzattı ve “Ağabeyin her geçen yıl biraz daha yakışıklı oluyor,” diye sırıtip diğer siparişleri hazırlamaya koyuldu.

Liam bara geldi ve Posey’nin yanında durdu. Görünen o ki kadınların kışkacından kurtulabilmişti. “Duyduğuma göre bir kere bile topa vuramamışsın,” dedi.”

“Beyzbol topuna değil ama erkeklerinkine vurmuşluğum çoktur. Sadece uyarmak istedim.”

“Eminim öyledir,” dedi Liam ve Posey’nin elindeki bardağa baktı. “Alkol almıyorsun umarım.”

Flört mü ediyordu? Hayır. Bu çok... Hayır. Böyle bir şey mümkün olamazdı. Düşüncesi bile beyninin uyuşmasına yetiyordu.

“Liam! Merhaba! Seni görmek ne kadar hoş!” Elbette! Gretchen Posey’nin yanına geldi ve kıvrımlı kalçasıyla onu kenara itip Liam’a sarıldı. Gören de adamın Afganistan’dan ülkeye yeni döndüğünü sanırdı. “Bize katılsana! Stacia gelmeni çok istiyor. Teyzemin huyunu bilirsin, sözü illa dinlenecek!” Liam’a bakıp gülümsedi. Liam da ona gülümseyerek karşılık verdi. “Hadi ama

teyzemi kızdırmak istemem. Kuzenim de birazdan gelir, değil mi tatlım?” Posey’ye doğru eğilip duyulabilecek bir tonda fısıldadı: “Gelmeden kendine biraz çekidüzen vermek istersin belki... Biraz dağılmış görünüyorsun.”

Gretchen durmadan konuşup kahkahalar atarak Liam’ı Osterhagen’ların masasına doğru sürükledi. Ve onun hemen yanına oturdu. Tanrı aşkına! Şimdi de kendi ısırıldığı lokmadan Liam’a yedirmeye çalışıyordu! İğrenç! İkisi de iğrençti.

Kabullense iyi olurdu. Lise zamanlarındaki gibi Liam Murphy’yi arzulaması faydasız ve tehlikeliydi. Geçmişteki hataları yinelemesi anlamsızdı. İstemeye istemeye tuvalete gidip kendine çekidüzen verdi (Gretchen haklı olabilirdi) ve bara uğrayıp siparişleri alarak masaya geri döndü. Fakat Liam çoktan gitmişti.

Evet. Böylesi çok daha iyiydi.

Tampon alma işini erkekler üstlenmemeli diye düşündü Liam. Özellikle de tek bir rafta elli yedi farklı türde tampon satılıyorsa. Yanlış olanı aldıysa evde çekeceği cehennem azabını hayal bile edemiyordu. Belki de barda kalıp biraz daha sosyalleşmeliydi. Ama hayır! Eve gitme hatasına düşmüş ve biricik kızını dünyanın en acımasız regl sancılarının biriyle mücadele ederken bulmuştu. Ve işte buradaydı: Tampon rafının başında.

Elindeki listeye bir kez daha baktı. Nicole her şeyi büyük ve kalın harflerle yazmıştı. Belli ki (hormonları yüzünden) babasının koca bir aptal olduğunu düşünüyordu. Alması gereken son bir ürün kalmıştı. Rafa ürünün adını mırıldanarak bir kez daha baktı. Yoktu. Tekrar baktı. Kesinlikle yoktu. Belli ki burada kalmamıştı.

Cep telefonunu çıkarıp kızının öfkeli sesini duymaktan çekinerek evi aradı.

“Listedeki son şeyi bulamıyorum, tatlım,” diyerek söze girdi.

“Baba!” Biricik bebeği, bu dünyada duymayı en çok sevdiği iki heceyi öyle tiz bir sesle söylemişti ki! “Hadi ama! Ona ihtiyacım var! Ölmek üzereyim! Anlamıyorsun değil mi? Ne de olsa sen bir erkeksin!”

Tanrı’ya şükürler olsun! “Tamam, listeye yazdığın ilk üç şeyi aldım...” Zaten o üç parça başlı başına bir travma sebebiydi. Kadınlar bu kadar çok ürüne gerçekten ihtiyaç duyuyorlar mıydı? Pedler, günlük pedler, tamponlar... Bunları satın alacak olması yetmezmiş gibi bir de raftaki her ürünün adını kontrol etmişti. Her bir kutuyu tek tek ellemiş, üzerinde yazanı okumuştı. *İnce. Spor. Süper İnce. Süper Spor. Süper Rahat. Süper İnce.* Disleksi hastası bir adam için *süper* ve *spor* kelimeleri birbirinin aynı gibi görünüyordu. Harfler adeta dans ediyor, Liam hata yapsın diye bin türlü numara çeviriyordu. Yanlış ürünü alırsa Nicole kafasını üç yüz altmış derece döndürüp kusmaya başlayabilirdi.

Kızının artık dört yaşında olmaması ne kadar da kötüydü. Liam o zamanlar onun kusursuz bir çocuk olduğunu düşünüyordu. Yürüyeblecek, kendi başına yemek yiyip tuvalete gidebilecek kadar büyük... Babasının attığı her adıma hayran kalabilecek kadar küçüktü. Ama ne yazık ki zaman geçip gitmiş ve Nicole elindeki sıcak su torbasını karnına bastırmaya, gözyaşlarını silmek için yanında bir paket peçeteyle dolaşmaya başlamıştı

“Doğru markayı aldığından emin ol,” diye buyurdu prensesi. “Kotex istiyorum baba, sakın *Stayfree* alıp gelme. İkisinin arasında dağlar kadar fark var. Yanlış olanı alırsan mahvolurum, anlıyor musun?”

“Tabii ki anlıyorum, tatlım... Senin mahvolmanı istemem,” dedi Liam. “İlk üç şeyi buldum ama sonuncusunu...” Etrafına bakındı ve kimsenin olmadığını görünce fısıldayarak sözlerini sürdürdü. “Midol’ü bulamıyorum. Belki de burada kalmamıştır.

Onun yerine başka bir şey alabilir miyim?” Atları sakinleştiren türde bir şey?”

“Hayır, baba! *Orada var*, biliyorum! Anlaştık mı? Lütfen onu bul! Ah Tanrım!”

“Tatlım on dakikadır bakıyorum ama... Alo! Nicole?”

Harika. Telefonu suratına kapamıştı.

İki buçuk yıl sonra biricik meleği üniversite öğrencisi olacaktı. Bazen onu özlemeyeceğini düşünüyordu ama yanından ayrılacak olması fikri kalbini sıkıştırmaya yetiyordu. Harika! Tampon rafının önünde kalp krizi geçirse ne kadar da saygı uyandırır-
dı. Acil servisten görevliler gelir, polisler eve uğrayıp Nicole’e kötü haberi verirdi. Nicole kim bilir ne kadar üzülürdü. Kimsesiz kalan biricik bebeği Tate’lerin yanına taşınmak zorunda kalırdı. Onlar da babasının anısını silmek için ellerinden geleni yaparlardı.

Hissettiği panik yüzünden kalbi hızla atmaya, alnından ter boşanmaya başlayan Liam, “Sakin ol, sakin ol,” diye mırıldandı kendi kendine.

“Regl mi oldun?” diye sordu biri ve Liam hırsızlık yaparken yakalanmış küçük bir çocuk gibi irkildi. Konuşan Cordelia Osterhagen’dı ve bu gün içindeki ikinci karşılaşmalarıydı. Derin bir nefes alıp ona baktı. Üzerinde hâlâ beyzbol üniforması vardı – üniformadan kastı da Guten Tag tişörtü, beyzbol pantolonu ve kramponlardı. Sol göğsünün üstündeki ketçap lekesi dikkat çekiciydi. Bu manzara karşısında kendini nedense daha iyi hissetti.

“Beni mi takip ediyorsun?” diye sordu.

“Evet. Herkes senin tampon rafına ne kadar meraklı olduğunu biliyor zaten.”

Liam onun market arabasına baktı. Tapyoka pudingi, dört kutu Ben&Jerry’s dondurma, krem şanti, bir kalıp çeddar peyniri, Hindistan cevizli kek, dondurulmuş iki pizza, bir karton yumur-

ta... Yumurta çırpma teli mi? Evet, gördüğü kesinlikle bir çırpma teliydi. “Kolestrolüne epeyce dikkat ediyor gibi görünüyorsun.”

Posey gözlerini kıstı. “Yumurtalar köpeğim için. Bilgin olsun diye söylüyorum, köpeğim tek bir komutla önüne gelen herkesi ısırabilir. Peki ya sen ne arıyorsun?”

Liam rafa baktı. “Midol. Ekstra Etkili. Kızların özel günleri için olandan. Bilirsin işte... Babalarının boğazını kesip kanlarını içmek istedikleri o güzel günler için üretilenlerden.”

Posey sırttı. “Yanlış rafta arıyorsun,” dedi. “Midol, Motrin’le birlikte diğer koridorda. Şu soğuk algınlığı ilaçlarının yanında.”

Ah! Regl dönemi ilacını neden diğer regl zımbırtılarından ayırıp on iki raf öteye kaldırırlardı ki? Belli ki bu mağazayı yöneten bir kadındı. “Teşekkürler.”

Posey, “Sorun değil,” dedi ve uzaklaşmaya başladı.

“Hey, bir şey soracağım. Hayal gücüm çok mu geniş yoksa annen kuzeninle aramızı mı yapmaya çalışıyor?”

Yüzü kızarsa da Posey omzunu silkti ve dolgun dudaklarını büzerek, “Hiçbir fikrim yok,” dedi.

“Sence benden hoşlanıyor mu?”

“Tabii ki! Kural bu değil mi zaten? Kadınların hepsi ayaklarına na kapanmak zorunda!”

Liam sırttı. “Sen bu kurala pek uyuyor gibi görünmüyorsun. En azından ayıkken.”

Posey’nin yüzü iyice kızardı. “Endişelenme motorcu,” dedi. “Tipim değilsin.”

“Öyle mi? Emin misin?” Liam tek kaşını kaldırıp gülümsedi ve Posey’nin yüzü kırmızıdan Harley Davidson Şimşek Kırmızısına döndü.

“Adım kadar eminim.” Market arabasını itti ve Liam’ı geride bıraktı. “Küçük bir tavsiye! Gerçek aşkı bulmak istiyorsan aynaya bakman yeterli!”

Belli ki onu öfkeliendirmişti. “Hey Cordelia! Özür dilerim. Alışkanlık işte.”

“Boş ver. Umarım kızın kendini daha iyi hisseder. Giderken çikolata götürmeyi de unutma.”

Liam onun arkasına dönmeden konuşmasını izlerken kadınların böyle tepkiler göstermesine alışık olmadığını düşündü. Kendisinden nefret eden kadınlar bile birkaç dakika sonra onun büyüüne kapılıp yumuşayıverirlerdi. Ukala biri gibi görünmek istemiyordu ama gerçek buydu. Maya Chu barda onunla flört etmeye çalışmamış mıydı? Liam on dört yaşından beri kadınların kendisine zarf atmasına alışkındı. Evlenince gürül gürül akan flört deresi durulmuştu ama dul kaldığı günden beri kadınlar etrafından eksik olmuyordu. Emma’nın cenazesinde bile kadının biri gelip cebine telefon numarasının yazılı olduğu bir kağıt sıkıştırmıştı. Altı ay sonra durumundan endişe ettiğini söyleyen dört beş kadından telefon almıştı. Üstelik aralarında evli olanlar da vardı. Konuşmak, akşam yemeği yemek ya da sevişmek isterse müsait olduklarını söylüyorlardı.

Her karşılaşmalarında yüzü kızarsa da Cordelia kesinlikle onunla flört etmiyordu. Kuzeni Gretchen ise işi eliyle yemek yedirmeye kadar getirmişti... Liam’ın alışık olduğu davranış da buydu.

İlaç rafına gidip Nicole’ün istediği Midol’ü buldu ve ilacın işe yaraması için dua ederek çikolata rafına yöneldi. En büyük boy sütlü Lindth çikolatasından aldı. Bundan zarar gelmeyeceğinden emindi.

Kasada Cordelia’yla yeniden karşılaştı. Ve genç kadın bir kez bile dönüp ona bakmadı.

“Duyduğuma göre kurtarılmış eşya işindeymişsin,” dedi Liam kızsızal ürünlerden birini kasadan geçirirken.

“Evet.”

“Elinde Nicole’ün odasına uyacak türde bir şey var mı?”

Cordelia dönüp ona baktı. “Ne gibi bir şey?”

Güzel soru. Kurabiye Canavarı dışında nelerden hoşlandığını bilmiyordu. Noel’de ona Hello Kitty takvimi almış, karşılığında ise kızından artık küçük bir bebek olmadığına dair bir nutuk dinlemişti. Geçen hafta da Nicole alışveriş merkezine gitmiş ve kendine Hello Kitty pijaması almıştı. “Bilmiyorum. Farklı bir şey olsun yeter. Neyse boş ver. Sorun değil.”

“Bakarım,” dedi Cordelia. “Aklıma bir şeyler gelebilir.”

“Teşekkür ederim.”

Alışverişlerini aynı anda tamamladılar. Görünüşe bakılırsa arabalarını da yan yana park etmişlerdi. Liam’ın koyu mavi renkli Honda’sının yanında eski bir kırmızı Pikap vardı.

Yaklaşınca Cordelia’nın kamyonetinin camında siyah beyaz koca bir kafa gördü. Bu bugüne dek gördüğü en büyük köpekti. Hayvan önce esnedi, sonra da yumurtaların kokusunu almışçasına havayı koklamaya başladı.

“Ne kadar büyük,” dedi Liam.

“Shilo. Kendisi harika bir Danua’dır.”

“Sevebilir miyim?”

“Kolunu koparırsa dert etmezsin değil mi?”

Liam gözlerini kırıştırdı. “Isırıyor mu?”

Cordelia gülümsedi. “Hayır tabii ki. Sevebilirsin.”

Liam bugüne dek sadece bir kez köpek beslemişti. O zamanlar beş yaşındaydı ve Pennsylvania’da yaşıyorlardı. Babası saldırmak üzere bir pitbul yetiştiriyor ve onu ön bahçenin kapısına bağlıyordu. Adını Aptal koymuştu. Köpek Liam’ı iki kere ısırmıştı. Yine de onu besleme işi kendisine verilmişti. Onun yanına usulca sokuluyordu, Aptal da karnını doyuracak olmasına karşın ona sürekli hırlıyordu.

Tedbiri elden bırakmadan Danua’ya elini uzattı. Shilo önce

elini kokladı, sonra da yaladı. Liam gözlerini yummuştu, hayvanın elini yaladığını hissedince gülümseyerek hemen onun başını okşadı. Belli ki Shilo Aptal'dan beş kat daha büyük olmasına rağmen ona hiç benzemiyordu.

“Senden ağır olmalı,” dedi. “Nasıl eğittin?”

“Bilmiyorum. Kendi kendine alıştı galiba.”

Belki de Nicole'e bir köpek almalıydı. “Nereden aldın?”

“Barınaktan. Görüşürüz Liam.” Cordelia arabasına binip motoru çalıştırdı. Giderken tekerlerden öyle bir ses çıktı ki Liam'dan uzaklaşmak için can attığı söylenebilirdi.

Liam böyle tavırlara alışık değildi. Fakat on beş dakika sonra Nicole çikolata karşılığında yanağına bir öpücük kondurup onun gelmiş geçmiş en iyi baba olduğunu söylediğinde, yanından kaçarcasına uzaklaşan Cordelia Osterhagen'a minnet duymadan edemedi.

BÖLÜM 9

“Ah!” Kate masasına geçip otururken homurdandı. “Kasıklarım beni öldürecek. Galiba yumurtluyorum. Tanrım, bir insanın yumurtaları ne kadar devasa olabilir ki?”

“Bu konuda konuşmak zorunda mıyız?” dedi Jon.

“Mızımızlanma da adam ol biraz,” diye karşılık verdi Kate.

“Asıl sen adam ol, Venus Williams,” diye karşılık verdi Jon. “Ben eşcinsel bir ev ekonomisi öğretmeniyim. Adam olmak zorunda değilim. Hiçbir zaman adam olmayacağım. Tanrı şahidim olsun ki bir daha asla adam olmayacağım!”

Posey Chelmsford’daki bir çiftliğin yıkımı için fiyat belirleme işini tamamlamış, sonra da Brianna’yı almak üzere okula uğramıştı çünkü bu öğleden sonra baş başa takılacaklardı. Kate ve Jon’un öğle yemeğini geç yediklerini bildiğinden önce onların yanına gitti ve hemen araya kaynayıp Jon’un tavuklu salatasından (ayrıca salatanın yanındaki üzümlü bademli kruvasandan ve tatlı niyetine ikram edilen yulaf ezmeli kurabiyelerden) yemeye başladı. Kate’in odasında yiyorlardı, fakat oda soyunma dolaplarının hemen yanbaşında olduğu için Jon içerisinin ter koktuğundan şikayet ediyordu.

Kate sandalyesine yaslandı ve başını arkasındaki duvarda asılı duran posterdeki Mia Hamm’in spor sutyen kaplı göğüslerine

dayadı. “Bu yaz James’le birlikte Sedona’ya gitmeyi düşünüyoruz. Pilates, spa, meditasyon ve daha bir sürü şey.”

“Tam da ergen bir çocuğun hayallerini süsleyen tatil planı!” dedi Jon. “Neden Outward Bound’a ya da deniz kenarında bir yere gitmiyorsunuz?”

“Sen Outward Bound’u nereden biliyorsun? Daha demin ne kadar hanım hanımcık olduğunu söyleyen sen değil miydin Jon?” Zil çaldı. “Ups, gitme zamanı!” dedi Kate ve hemen yerinden doğruldu. “Siz ikiniz! Benimle gelin! Bugün nöbetçiyim. Ah bu arada Posey bu yılki mezuniyet töreninde gözetmene ihtiyacımız var. Gelmek ister misin?”

“Hayır,” dedi Posey. “Yalnız konuyu kaynatmana bayıldım. Çok başarılıydı.”

“Bence gelmelisin!” dedi Jon. “Beraber gidebiliriz, çünkü biricik ağabeyin lise mezuniyet balosuna gelmektense kolunu kesip yeniden dikmeyi tercih edecektir.”

“Demek Henry’yle ortak bir noktamız varmış. Üzgünüm çocuklar ama gelemem.”

“Ah hadi ama! Eğlenirdik!” diye söylendi Kate.

“Çok isterdim ama o akşam bileklerimi kesmeyi planlıyorum.”

“O kadar da kötü değil,” dedi Kate odasının kapısını kilitlerken.

“Aksine çok eğlenceli,” dedi Jon. “Ben her zaman baloların en popüler erkeği olmuşumdur. Balo kralı seçilme kriterlerine uysaydım her yıl o tacı başıma takardım!”

Tam o anda yanlarına güzel bir kız geldi. “Bay White... Keşke eşcinsel olmasaydınız. Size o kadar aşığım ki...”

“Sıraya geç, tatlım,” dedi Jon nazik ve esprili bir tavırla. “Örgü battaniyen için desen seçtin mi bakalım? Salı günü bitirmen gerektiğini sakın unutma.”

“Feci halde bir gözetmene ihtiyacım var,” diye sözlerini sürdürdü Kate. “Şu ana kadar sadece Jack Whalen gönüllü oldu. O da sırf kendisine şantaj yaptığım için.”

“Ne yaptı ki?” diye sordu Posey.

“*Kedi Güzeli* dergisine abone oldu,” dedi Kate. “Öğrencileri bunu duysa sınıftaki otoritesi ne hale gelir düşünebiliyor musun?”

“Ben de *Kedi Güzeli* okuyorum,” dedi Jon.

“Ona ne şüphe!” Kate okulun ana koridoruna açılan kapıyı itti. Koridor tıklım tıklımdı, dolapların kapakları bir açılıyor bir kapanıyordu. Bir köşede öpüşen gençler vardı, diğer tarafta da birbirlerine hakaret yağdıranlar, kıkır kıkır gülüp ne kadar popüler olduklarıyla övünenler, duvar boyunca dizilip sohbet edenler, görünmez olmaya çalışanlar...

Posey koridora göz attı ve bakışları okulun altın çifti gibi görünen kızla çocuğa takıldı. Kız sarışındı ve pembeleşmiş yanakları güzelliğine güzellik katarken dolabına yaslanmış olan yakışıklı çocuğa gülümsüyordu. Nicole Murphy olabilir miydi? Kesinlikle oydu çünkü annesine çok benziyordu.

Posey’nin boğazına bir yumru oturdu. Son derece sevimli ve nazik bir kız olan Emma Tate’yi bir yetişkin, bir anne ve bir eş olarak düşünmek çok tuhaftı... Özellikle de hastalandığını, zayıf düştüğünü ve öldüğünü düşünmek. En son görüştüklerinde o kadar kusursuzdu ki... Sağlıklıydı, mutluydu ve önünde harika bir gelecek vardı. Şimdi hepsi gitmiş, geriye biricik kız kalmıştı.

“Nicole Murphy,” dedi Kate ve Posey’nin tahminini doğruladı. “Gel de sizi tanıştırayım. Annesini tanıyan birileriyle tanışmak hoşuna gidecektir.” Jon’u kendisine hayran olan başka bir öğrenciyle bırakıp Posey’yi kıza doğru sürüklemeye başladı. “Bayan Murphy! Merhaba, Talcott nasılsın bakalım?” Kate’in beden eğitimi öğretmenini olduğu sesindeki vurgudan açıkça anlaşılıyordu. “Nicole, bu bayan Posey Osterhagen. Annenin arkadaşlarından biriydi.”

“Ah, merhaba,” dedi Nicole yüzündeki gülümseme buruk bir hal alırken.

“Merhaba,” dedi Posey boğazındaki yumruyu yutkunmaya çalışarak. “Annenle tam olarak arkadaş olduğumuz söylenemezdi... Biz daha çok... O benden iki yaş büyüktü ve gerçekten çok nazik biriydi.”

“Teşekkürler,” dedi Nicole belli belirsiz bir ses tonuyla. “Annemin birkaç öğretmeni daha aynı şeyi söylemişti. Tabii onu tanıyan pek çok insandan da benzer şeyler duymuştum.”

“Ona çok benziyorsun,” diye ekledi Posey. “Onun kadar güzelsin.”

Genç kız gülümsedi.

“Bay Harris! Bir dakika bekler misiniz?” diye bağırdı Kate. “Müsaade edin çocuklar. Gitmem gerek. Sonra görüşürüz Posey.” Hızla yanlarından uzaklaştı, belli ki çözmesi gereken bir sorun vardı.

Çocuk gözlerini Nicole'den ayıramıyordu. Genç kız Posey'ye bakıp tuhaf bir şekilde gülümsedi. Bunun üzerine onları baş başa bırakması gerektiğini düşünen Posey, “Seninle tanışmak güzeldi,” dedi ve arkasına dönerken bir adamın göğsüne yapışıp kaldı. Ve bu adam *tabii ki* Liam Murphy'den başkası değildi.

Ah, yüce Elvis! Ne kadar da *güzel* kokuyordu... Sabun, yağ ve metal, derinlerden gelen karanfil ve balkabalıklı turta kokusunu net olarak alabiliyordu. Saçları dağılmıştı, dahası ya sabah tıraş olmamıştı ya da birkaç saat içinde sakalları uzayabilen erkeklerden biriydi. Posey içten içe onu arzularken beyninin hâlâ mantıklı çalışabilen kısmı durmaksızın uyarı veriyordu. Bunun üzerine hemen bir adım geri çekildi ve ellerini kotunun ceplerine soktu.

“Nic, on dakikadır seni bekliyorum!” dedi Liam öfkeyle.

“Afedersin baba. Bayan Ellington beni anneciğimin eski bir arkadaşıyla tanıştırdı da.”

Anneciği... Zavallı küçük kız.

Liam Posey'nin orada olduğunu daha yeni fark etmiş gibiydi. "Ah, merhaba!" Belli ki bugün Yakışıklı Prens maskesini evde unutmuştu.

"Merhaba."

Liam dikkatini yeniden çocuklara verdi. "Sen kimsin?" diye sordu daha da asabi bir ses tonuyla.

"Baba, bu Tanner Talcott." Nicole tokalaşmak üzere elini babasına uzatan çocuğa biraz sokuldu.

"Tanıştığımıza memnun oldum, Bay Murphy. Nicole sizden çok bahsetti."

Liam çocuğun eline uzun uzun baktı, Tanner elini geri çektiğinde ise bakışlarını onun yüzüne çevirdi. "Beni iyi dinle evlat," dedi tehditkar bir ses tonuyla. "Senin gibileri iyi bilirim. Şu an aklından geçenleri okuyabiliyorum. Seni tanıyorum! Bir zamanlar ben de senin gibiydim! Pantolonunun içinde ne olduğunu biliyorum ve sana onu orada tutman gerektiğini söylüyorum!"

"Baba, biraz sakın olur musun?" Nicole'ün yüzü kıpkırmızı olmuştu. "Aman Tanrım! Gördün mü Tanner? Sana söylemiştim."

Liam kızının sözlerini umursamadı. "Nicole'ün elini tutabilirsin. Belki bir yıl sonra filan yanağından öpebilirsin. Anlaşıldı mı?"

Vay canına! İşler Posey'nin düşündüğünden çok daha eğlenceliydi. Gülmemek için dudaklarını ısıırıyordu.

İki ergen önce Liam'a, sonra da birbirlerine baktı. "Gördün mü?" dedi Nicole. "Psikotik."

"Haklısın tatlım," dedi Liam ve kolunu kızının boynuna doladı. "Nicole benim biricik kızım Tanner Talcott. Benim prenesim. Meleğim. Anladın mı?"

"Kesinlikle, Bay Murphy. Ne dersin Nicole, bir ara sinemaya gidelim mi?"

“Çok isterim. Mesajlaşırız.”

“Hayır, ona mesaj filan atamazsın. Evi arayacak ve benden izin isteyeceksin. Ama sana zaman kazandırabilirim. Cevabım hayır.”

Nicole kendinden emin bir tavırla, “Mesajlaşırız,” diye yineledi.

Tanner Posey’ye selam vermeyi ihmal etmeden, “İkinizle de tanıştığımıza memnun oldum,” dedi. En azından biri onun hâlâ orada olduğunu farkındaydı. Tanner çantasını omzuna attı ve Nicole’e gülümseyerek yanlarından ayrıldı.

“Ne kadar hoş bir çocuk,” dedi Posey. Nicole’ün gözleri parıldadı.

“Kapa çeneni, Cordelia,” dedi Liam.

“Ama gerçekten çok tatlı,” dedi Posey. “Bu arada Liam, geçen gün ne sorduğunu hatırlıyor musun?”

“Hayır.” Bakışları buz gibiydi.

“Süpermarkette sormuştun? Geçen hafta.”

“Ah, evet hatırladım.”

“Bugün müsait misiniz? İstersen gün içinde uğrayıp bırakabilirim.”

“Neden bahsediyorsunuz?” dedi Nicole merakla babasına bakarak.

İfadesi yumuşayan Liam Posey’ye göz attı – bırakacağı şeyin ne olduğunu *elbette* bilmiyordu. “Senin odan için... Bir şey.”

“Gerçekten mi? Harika! Bizim eve getirebilir misin, Posey?”

“Bayan Osterhagen diyeceksin,” dedi Liam homurdanarak.

“Bana Posey diyebilirsin. Saat beşte getirsem uygun olur mu? Öncesinde yapmam gereken bir iş var da.”

“Harika. Nerede oturduğumuzu biliyor musun?” diye sordu Nicole.

Evet, daha birkaç gün önce misafir odanızda uyumuşluğum

bile var. Hem de alkolün esiri olmuş ve çırılçıplak bir halde. Posey çaktırmadan Liam'a baktı ve içten içe yanaklarının kızarmasını diledi. "Evet. Biliyorum. Sonra görüşürüz." Bu sözlerin ardından Brianna'yı bulmak üzere koridorda uzaklaştı.

Liam'ın öğleden sonrası pek de yolunda gitmiyordu.

Önce Rick Balin garaja uğramıştı. Yine. Kendisi için özel tasarlanmış bir motor istediğini söylemişti. Fakat Liam onun lise yıllarına dönmeye çalıştığını anlamıştı, ne de olsa Rick sadece on yedi yaşında sükse yapabilmiş kaybedenlerden biriydi. Liam Emma dışında lise yıllarına dair pek bir şey hatırlamıyordu. Rick'in alkol sorunu olduğunu sanıyordu, yakın gelecekte kalp krizi geçirme olasılığı da yüksekti. Adam Liam'ın çizmiş olduğu üç tasarımdan birini seçmek yerine eskiden ne kadar güzel zaman geçirdiklerini yad etmiş, Liam'ın hayal meyal hatırladığı insanlar hakkında hikayeler anlatıp durmuştu... Jessica Bilmemkim, Mitch Kimbilirkim. Dükkandan ayrıldığında ise Liam'ın başına dayanılmaz bir ağrı girmişti.

Sonra Tate'ler aramıştı. Son iki gün içinde dördüncü aramalarıydı. Nicole'ün Paskalya'da müsait olup olmadığını soruyorlardı çünkü onu Paris'e götürmeyi planlıyorlardı. Paris! Sanki Liam biricik evladının onsuz Atlantik'i aşmasına izin verecekmiş gibi. Tate'ler ayrıca Nicole'ün çarşamba akşamı onlarda kalıp kalamayacağını da sormuştu. Bir gece yatıya gitmesi sorun değildi, fakat Liam onlara bir kez evet derse bir daha arkasının kesilmeceğini biliyordu. Tek bir çarşamba ziyareti her çarşamba yapılan düzenli ziyaretler haline gelecekti. Louise, "Sorun yapmazsın sanmıştım Liam, ne de olsa bu artık bir aile geleneği haline geldi," diyecekti. Ve Louise otuz saniye içinde gelenek yaratabilen ender insanlardandı. Tate'ler Nicole'ün doğduğu yıl Noel tatili için yanlarına gelmişti. Bir tatili birlikte geçirmek zor olsa da

katlanılabılır bir şeydi. Ama minik bir ziyaret yıl içinde *bütün* tatilleri kapsayan büyük bir geleneğe dönüşüvermişti. Şükran Günü, Paskalya, Anma Günü, 4 Temmuz, İşçi Bayramı, Cadılar Bayramı, Roş Aşana (Evet, ailede hiç kimse Musevi değildi ama hazır tatil varken neden ayrı kalsınlardı ki?).

Liam kızının büyükanne ve büyükbabasına yakın olmasını istiyordu. Fakat yakınlığın bu kadar sorun yaratacağını fark etmemişti. Bu çarşambanın uygun olmadığını söylediğinde karşı taraftan kırılgan bir iç çekişten başka bir tepki gelmemiş, titreyen bir ses tonuyla dile getirilen hoşça kal ifadesi Louise'in ne kadar incindiğini belli etmesine yetmişti. Ve dünya üzerinde hiç kimse Louise kadar incinebilir olamazdı.

Tabii bir de Şu Çocuk vardı. Tanner. Çocuğun adını hatırlamak bile Liam'ın tüylerini diken diken ediyordu. Çocuk Nicole'ün omzuna dokunmuştu. Yanlış. Hem de çok yanlış bir hareketti. Eve varana dek bu konuda tartışıp durmuşlardı.

“Baba, beni eve kapatamazsın!” diye mızızlanmıştı Nicole.

“İzle ve gör!”

“Neredeyse on altı yaşındayım! Erkek arkadaşım olabilir!”

“Kim demiş?”

“Baba!” İşte yine o iki hece! “O zaman ucube gibi görünürüm!”

“Ne olmuş? En azından hamile kalmazsın!”

Nicole, “Sen... Resmen gülünçleşıyorsun!” demiş ve camdan dışarı uzun uzun bakmıştı. “Onunla sinemaya gideceğim. Beni kilit altında tutamazsın.”

Hayır, kızını kilit altında tutamazdı. Kilitlerin işe yaramadığını biliyordu. Çünkü George Tate de kızını aynı yöntemle evde tutmaya çalışmıştı ve bu sadece Emma'nın evden kaçıp – biricik kızının yapmasını istemediği türlü türlü aktiviteyi hayata geçirmek adına – Liam'la buluşması için yeterli bir motivasyon kay-

nağı olmuştu. İkiyüzlü mü davranıyordu? Evet, kesinlikle. Ebeveyn olmanın özü bu değil miydi zaten?

Nicole odasında somurtuyordu ve keşfettiği başka bir sanatçı olan Bruce Springsteen melodileri evin dört bir yanını sarıyordu. Tate'ler sabahki konuşmadan bu yana tam iki kez daha aramış, ayrıca torunlarını Fransa'ya götürmenin ne gibi faydalar sağlayacağına dair bir liste çıkarıp e-posta göndermişti.–

Liam mutfak masasına oturup bir Harley'in karbüratörünü parçalamaya koyulmuştu, ancak o kadar öfkeliydi ki elindeki işi başaramayacağı kesindi.

O sırada kapı çaldı. Harika. Muhtemelen Carol Antonelli gelmişti ve rahim ameliyatının detaylarını anlatacaktı. Daha bu pazartesi ameliyat izini göstermeyi bile teklif etmişti, bu yüzden Liam başka bir eve taşınma konusunu ciddi ciddi düşünüyordu.

Koridorda hızla ilerleyip kapıyı açtı. Gelen Carol değildi. Cordelia Osterhagen'dı ve elinde kocaman bir paket vardı. Onun geleceğini tamamen unutmuştu. İşte Carol da kapıyı açmış, güvenlik zincirinin müsaade ettiği ölçüde onları izliyordu! Cordelia evinin kapısını kırıp içeriye ateşe verecek kadar tehlikeli bir tipmiş gibi! Keşke öyle olsaydı. Liam bir an için onu kucağına aldığı anda ne kadar hafif olduğunu anımsadı. Saçları çenesini okşamıştı. Dudakları ise o kadar dolgun ve yumuşak görünüyordu ki...

"Liam!" diye bağırdı Carol. "Posey sana bir paket getirmiş!"

"Doğru," dedi Cordelia. "Fakat paket Nicole için."

"Ne kadar tatlı bir kız!" dedi Carol. "Ne şeker! Nasıl da kibar!"

"Daha bugün tanıştık ama gerçekten öyle," dedi Cordelia ve tek kaşını kaldırarak Liam'a doğru döndü. "Pekala paket epeyce ağır. Orada öylece dikilecek misin yoksa içeri girecek miyim?"

Harika. İşte afralı tafralı bir karşı cins daha! Tam da ihtiyacı olduğu anda! Kapıyı iyice açıp kenara çekildi.

"Posey, annenle restoranda buluşup yemek yiyeceğimizi

söylemiş miydim?” dedi Carol. “Ah şu Gretchen! Tam bir talih kuşu! İtalyan yemeklerine bayılırım, yanlış anlama ne de olsa Mario Antonelli’yle evliydim, yine de Gretchen’in ekşi sosu dilere destan! Televizyondaki şovunu her gün izlerdim zaten.”

“Al birini vur ötekine!” diye homurdandı Cordelia duyulabilir bir sesle. “İyi eğlenceler Bayan Antonelli! Anneme selam söyleyin.”

Liam’ın yanından geçti ve paketi yere bıraktı. Üzerinde pazen bir gömlek ve kahverengi bir marangoz pantolonu vardı. Bu haliyle bir kadından çok *O Eski Ev* programından Norm Abrams’a benziyordu. Ayağındaki botlar insanda kalıcı hasara sebep olabiliyordu. Bir erkek gibi giyinmiş olsa da yine öyle güzel kokuyordu ki. Portakal. Liam onun parfüm kullandığına inanmakta zorluk çekiyordu, belki de şampuanı ya da sabunu portakal özlüydü.

Birden Cordelia’nın duşta olduğunu ve su damlalarının ıslak teninden aşağı kaydığını hayal etti.

Cordelia boğazını temizledi ve ona gözlerini dikmiş bakmakta olan Liam hemen kendini toparlayıp bakışlarını kaçırdı. Pekala az evvel olanlar fazlasıyla... Tuhaftı. Cordelia Osterhagen’la ilgili seks fantezileri. Belli ki uzun zamandır kimseyle birlikte olmadığı için epey çaresiz bir durumdaydı.

Kapıya baktı. Kilitlemeyi unutmuştu.

Aslında Bellsford sokaklarında hırsız çetelerinin dolaşmadığının farkındaydı, ayrıca Tate’ler yüzünden stres seviyesinin tavan yaptığını ve obsesif kompulsif bozukluğun en verimli anlarını yaşadığını da biliyordu. Kapı kilitlenmedi diye eli bıçaklı bir manyak evlerine dalacak değildi. Yine de o kahrolası kapı kilitli değildi! Bu kadar takıntılı olmamayı çok isterdi ama elinden bir şey gelmiyordu. En iyisi gidip şu lanet kapıyı kilitlemektir. Çünkü Nicole’ün düşen bir Air France uçağında yanarak can verdiğini düşünürken bir de kapının kilitli olmadığı gerçeğiyle uğraşacak

gücü yoktu. Dahası Cordelia Osterhagen ona tuhaf tuhaf bakıyordu. Kapıyı kilitleyip daha güzel şeyleri düşünmeye başlasa iyi olacaktı. Duş alan Cordelia gibi.

Genç kadının arkasına doğru uzandı. Tam o anda Cordelia bir adım geri sıçradı. Liam'ın ona vurmasından ya da onu ellemesinden korkuyormuş gibi. "Sadece kapıyı kilitleyecektim," dedi aksi bir şekilde.

"Ah, öyle mi?"

Liam kilidi çevirdi ve sürgünün yerine oturduğunu duyduktan sonra rahatladı. Sonra kilidi yeniden açıp kapadı. Bir kere daha denedi. Derin bir nefes alarak gözlerini birkaç saniye yumdu, ardından Cordelia'ya baktı. Genç kadın tuhaf bir şekilde ona bakıyordu. Kapıyı bir kez daha açıp kilitlemenin kimseye zararı olmazdı. Son bir kez daha.

"Bir sorun mu var?" diye sordu Cordelia.

"Hayır," dedi. Kollarını göğsünde kavuşturdu. Kabalık ettiğinin farkındaydı, misafirine doğru dürüst iki çift laf etmemişti. "Bunu getirdiğin için teşekkür ederim. İçindeki her neyse..."

"Görmek ister misin? İçinde..."

"Hayır, sorun değil. Nicole'ün odası... Koridorun sonunda sağda." Hediyeği kaldırmak üzere harekete geçti ama Cordelia paketi hemen kucakladı.

"İçindeki kırılabilir," dedi.

"Ağır olduğunu söylememiş miydin?"

"Evet, söyledim. Ağır ve kırılabilir." Küçük bir çocuk gibi kaşlarını çatarak ona baktı. Tamam. Madem taşımak istiyordu, lafı bile olmazdı.

Liam koridor boyunca ona eşlik etti ve Nicole'ün odasının önüne gelince durdu. Kapıyı tıklattı. "Nic? Cordelia hediyeği getirdi."

Nicole kapıyı açtı. "Merhaba!" dedi. "Buraya kadar getirdiğin

için teşekkür ederim. Fakat adının Posey olduğunu sanıyordum.”

“Gerçek adım Cordelia ama herkes Posey der. Bu kalınkafalı adam hariç.”

Nicole kahkahalarla gülmeye başladı. Bu ses Liam’ın kalbini sıkıştırıyordu. “Hadi içeri gir. Görmek için sabırsızlanıyorum!”

Cordelia paketi kızın yatağının üzerine bıraktı, sonra da cebinden Leatherman marka çok işlevli bir alet çıkardı. Liam daha önce hiçbir kadının cebinde böyle bir alet taşıdığına şahit olmamıştı. Genç kadın paketi yırttı ve kutunun kapağını açma kısmını Nicole’e bırakarak geri çekildi. Nic hemen kutunun etrafındaki süsleri çıkarıp kapağı kaldırdı. “Ah, harika!” dedi çığlığı basarak.

“Dur da kutudan çıkarayım,” dedi Cordelia.

Kutudan epeyce büyük bir şey çıktı ve Liam onun ne olduğunu görür görmez anıların istilasına uğrayarak kalbinin sızladığını hissetti.

Bu büyük, beyaz bir duvar saatiydi, etrafına da pembe renkli bir neon ışık kablosu sarılıydı. Saatin arkasındaki ahşap platformda ise *Dondurma Saati!* yazılıydı.

“Çok beğendim! Tam bir retro!” diye haykırdı Nicole.

Cordelia gözlerini saatten alamayan Liam’a baktı. “Sweetie Sue’s hatırası,” dedi.

Liam bir şey söylemedi. Emma’yla olan anılara dalıp gitmişti. Emma’nın üzerinde pembe üniforması ve gülen yüzüyle ona bir top dondurma ikram edişi, Liam’ın beyaz metal sandalyelere oturup vardiyası bitene dek onu bekleyişi...

“Sweetie Sue’s da ne?” diye sordu Nicole.

Liam yutkundu.

“Şehirdeki dondurma salonuydu,” dedi Cordelia bir nefeste. “Annen lisedeyken orada çalışırdı.”

“Gerçekten mi?” dedi Nicole.

Liam Cordelia'nın sesini duyuyordu ama ses çok uzaklardan geliyor gibiydi. Kızına Sweetie Sue's yıkılmadan önce kurtardığı diğer parçaları anlatıyordu. Eski bir dondurucu. Milkshake makinesi.

"Bu saati yatağımın başına asacağım," dedi Nicole. "Annemin de bu saate her gün bakmış olması ne kadar hoş!" Saate nazıkçe dokundu. "Ne dersin baba? Asabilir miyiz?"

Liam boğazını temizledi. "Tabii. Gidip alet çantamı getireyim. Hemen asabiliriz."

Nicole heyecanla babasına sarıldı. "Harika bir hediye!" dedi. "Bayıldım baba!"

"Cordelia'ya teşekkür et. Onun seçimiydi."

Cordelia dudaklarını ısırarak Liam'a bakıyordu. Elleri ceplerindeydi ve kaşları çatıktı.

"İkinize de teşekkür ederim o zaman," dedi Nicole ve yeniden saate bakmaya başladı.

"Gidip eşyalarımı alayım. Hemen dönerim."

Liam iki bayanı odada bırakıp alet çantasını bulmak üzere mutfığa gitti. Fakat mutfığa girince donup kaldı. Emma'ya dair anılar hareket etmesini güçleştirmişti. Tanrım, ona ne kadar da aşıktı... Emma gibi bir kızın onun gibi birini seçmesi inanılmazdı.

"Liam?"

Cordelia'nın seslendiğini duydu ve alet çantasını aramaya başladı. "Buradayım," dedi.

"Özür dilerim."

Liam ona baktı. Elleri ceplerine yapışmış gibiydi. "Neden?"

"Saat. Keşke... Sana önceden haber verseydim. Ben... Ben sadece..."

"Görmek isteyip istemediğimi sordun. Ben de hayır dedim." Duraksadı. "Harika bir seçim Cordelia. Gerçekten mükemmel."

Cordelia'nın gözleri kocaman açıldı. "Gerçekten mi?"

“Evet. Teşekkür ederim.”

“Rica ederim.”

Dolabın alt rafında duran alet çantasını aldı. “Borcum ne kadar?”

“Borcun yok. Benden bir hediye.”

“Evet. Kızım için bir hediye, bu yüzden parasını ödeyeceğim. Ne kadar Cordelia?”

Cordelia gözlerini kıstı. “Borcun yok.”

“Kızıma verilen bir hediyenin parasını ödeyebilecek durumdayım Cordelia.”

“Bak, motorcu çocuk,” dedi Cordelia aksi bir tavırla. “Karın bana her zaman çok nazik davrandı ve ben çok üzgünüm... Onunla bağımız koptuğu ve bir daha görüşemediğimiz için hep çok üzüldüm.” Bir şey daha söyleyecekmiş gibi duruyordu. “Ayrıca o saat sandığın gibi pahalı bir şey de değil.” Bakışları üzeri fotoğraflarla kaplı olan buzdolabına kaydı. Nicole San Diego’daki buzdolaplarının fotoğrafını çekmiş ve aynısını bu evde de canlandırmıştı. Çoğu Nic’in kendi fotoğraflarıydı... Dört yaşındayken balkabağı kostümü giydiği Cadılar Bayramı’ndan bir kare, bisiklete binerken çekilmiş bir fotoğraf ve ön dişinin düştüğü günden kalma bir anı. Birkaç fotoğrafta da Liam ve Emma vardı.

“Her neyse. Acınızı tazelediğim için özür dilerim,” dedi Cordelia kibar bir ses tonuyla.

“Sorun değil. Hediyen gerçekten harika.” Bir süre ona baktı. Yüzü yine kızarmıştı, ancak kızarıklığın bu kez boynuna dek yayıldığını görebiliyordu. Genç kadın bakışlarını kaçırdı ve Liam kendini biraz daha iyi hissettiğini fark etti. Cordelia bir kadındı... Hem de (gördüğü kadarıyla) karşı cinse ilgi duyan bir kadın. Onun çekiciliğine karşı koyamadığını görmek güzeldi. Aralarındaki çekim her neyse berabere kalmalarını sağlamıştı.

“Baba! Saati asacak mısın? Niye bekliyoruz?” Nic odasından bas bas bağıırıyordu.

“Geliyorum, sahip!” dedi Liam. Cordelia’ya bakıp gülümse-
di. “Bir saniye bekle. Sana bir şey sormak istiyorum ama önce şu
işi halletmem lazım.”

Liam Murphy’nin mutfağında bir başıyordu.

Posey artık onu Liam Murphy değil de Liam olarak düşünme-
si gerektiğini biliyor ama bu konuda pek de başarılı olamıyordu.
Bu bir ünlüyle karşılaşmak gibiydi. O... Gündelik hayatın için-
den olamayacak kadar efsaneviydi.

Aklından bunlar geçerken telefonu titredi. Jon’dan mesaj gel-
mişti: *Justin Bieber aşkına! Nicole Murphy’nin evine gidiyorum
mu dedin? Babası tam bir ateş parçası. Ne dersin, yaşı yaşıma
uygun mu sence?*

*Şu anda evlerinin mutfağındayım, diye cevap yazdı. Senin
için bir şeyler yürütmemi ister misin?*

Bir tutam saç teline ne dersin?

Posey gülümsedi. *Daha iyisini yapıp bir çift çorap yürütece-
ğim. Gitmem gerek. Öpücükler.*

Koridorun sonundaki odadan matkap sesi geliyordu. *Ah!* Po-
sey gözlerini devirdi. Şimdi de çivi çakılıyordu. *Ah! Çivile beni
erkeğim!* “Tamam, sakın ol içimdeki aşüfte!” diye mırıldandı ve
fotoğrafları yakından incelemek için buzdolabına yaklaştı. Nico-
le kesinlikle çok şeker bir bebektir. Gerçi DNA’sına bakınca buna
hiç şaşırmak gerekirdi. Emma’yla birlikte çektiirdiği fotoğrafta
on yaşında filan olmalıydı. Posey’nin boğazına yine bir yumru
oturdu. Dünyanın en içten gülümsemesine sahip bu güzeller gü-
zeli kadının ölmüş olduğuna hâlâ inanamıyordu.

Pekala. İşte bir başka fotoğraf daha! Liam üzerinde ameli-
yathane önlüğü, kucağında da küçücük pembe bir kundakla. İşte
bu fotoğraf yılın karesi ödölünü almalıydı. Kırmızı yüzlü kızına
gururla ve sevgiyle bakıyordu. Çok genç görünüyordu. Çok da

mutluydu. Nasıl olmuştu da Liam Murphy o yaşta aile kurabilmişti? Yaşı kaçtı hakikaten? Yirmi? Yirmi bir? Posey Max ve Stacia'nın kanatları arasına sıkışıp kalmıştı, aile kurmak şöyle dursun evliliğe bir adım bile yaklaşamamıştı. Ergenlik döneminde tanışan Liam ve Emma'nın ise aralarında özel bir bağ kurulmuştu. Fotoğraflar bunun kanıtıydı. Posey L.L. Bean'den palto siparişi verirmiş gibi kendine uygun bir eş bulmak için internette sörf yapıyordu. Oysa Liam ve Emma daha bira alacak yaşa gelemeden yuva kurmuştu.

“Posey! Gel de saatim nasıl durdu bir bak!” diye seslendi Nicole ve Posey itaatkâr bir uşak gibi içeri gitti.

“Harika görünüyor,” dedi.

Nicole ona baktı ve “Bayıldım,” dedi. “Söylesene Posey, anemi tanıyorsan, babamın da küçüklüğünü biliyorsundur değil mi?”

Posey uyarırcasına gözlerini kısmış olan Liam'a baktı. “Tabii ki,” dedi gülümseyerek.

“Nasıldı?” diye sordu Nicole.

“Nasıl mıydı? Yoksa nasıl olduğunu mu düşünüyordun?” diye sordu. Gülümsemesi şeytani bir hal almıştı.

“Dikkat et,” diye mırıldandı Liam.

“İkisini de bilmek istiyorum! Hem niye öyle söyledin ki? Pisliğin teki miydi yoksa?” Nicole heyecandan ellerini çırparak durmadan soru soruyordu.

“Heath Ledger'mış gibi küçücük okulumuzun koridorlarında dolanıyordu,” dedi Posey. “Deri ceket, yırtık kot, berbat notlar ve bildiğin diğer tüm klişeler işte.”

“Bütün notlarım kötü değildi,” diyerek itiraz etti Liam.

“Kızlar onunla çıkmak istiyordu. Erkekler de onun gibi olma-ya çalışıyordu. Nasıl desem... Biraz *asiydi*.” Posey bunları söyler söylemez Nicole kahkahalara boğuldu.

“Baba! Bugüne dek hep kusursuz bir profil çizmiştin!”

“Ah, öyleydi zaten,” dedi Posey dramatik bir biçimde iç çeke-
rek. “Kusursuz ve... Rüya gibiydi!”

“Ouv!” Nicole heyecandan yerinden duramıyordu.

“Tamam, ben yemek hazırlamaya gidiyorum,” dedi Liam.

“Ben de gitsem iyi olacak.”

“Ah, Posey bir dakika daha kalabilir misin?” diye sordu Nico-
le. Liam odadan çıkmak üzereyken duraksadı. “Posey’ye annem
hakkında bir şeyler sormak istiyorum da.”

“Tabii,” dedi Liam ve koridorda ilerledi.

Liam Murphy’nin yemek pişirdiğini düşünmek ne kadar da
tuhaftı. Masayı kuup çocuğunun sebze tükettiğinden emin ola-
caktı öyle mi?

“Sence... Nasıl desem... Bana biraz annemi anlatır mısın?”
dedi Nicole yatağına oturup heyecanla Posey’ye bakarak.

Posey çalışma masasının yanındaki sandalyeye oturdu. “El-
bette,” dedi. “Annenin çalıştığı dondurma salonuna sık sık gi-
derdim. Bana her zaman ekstra bir top dondurma verirdi. Hem
de bedavaya.”

“Tatlı konusunda harikaydı,” dedi Nicole gözleri dolarak. “O
konuda babamdan bile daha iyiydi. Başka ne yapardınız?”

“Aynı kiliseye giderdik, bazen onu orada görürdüm,” dedi Po-
sey. “Baban ailemin restoranında çalıştığından annen de arada
bir onu görmeye gelirdi. Her zaman dost canlısıydı. Sohbet etme-
yi severdi. Annen çok... İyi bir insandı. İçtendi. Herkesin mutlu
olmasını isterdi. Lakabı Bayan Günışığıydı.”

“Gerçekten mi? Nasıl yani? Neler yapardı?”

Posey bir an durup düşündü. “Okuldayken hep yemek bağışı
kampanyaları düzenler ve geri dönüşüm programları başlatırdı.
Hayır işleri yapardı. Bana da kıyafetlerim konusunda tavsiyeler-
de bulunurdu.”

“Çok güzel giyinirdi,” dedi Nicole özlem dolu bir sesle ve yeniden Posey’ye baktı. “Başka ne hatırlıyorsun? Seni sıkıyorsa özür dilerim... Ben sadece...” Boğazını temizledi. “Annem benim yaşımdayken neler yapardı bilmek istiyorum o kadar.”

Posey başıyla onayladı. “Pekala... Hmmm... Mezuniyete gitmem için birkaç düzenleme yapmıştı,” dedi. Bu konuda kelime seçimine dikkat etmeliydi.

“Gerçekten mi? Sana birini mi ayarlamıştı?” Posey yine başıyla onayladı. “Siz ikiniz mezuniyete annem ve babamla mı gitmiştiniz?”

“Hayır. Onların arkadaş grubu farklıydı. Nasıl olduğunu bilirsin.”

“Hayır, bilmem,” dedi Nicole derin bir iç çekerek. “Hiçbir zaman da öğrenemeyeceğim sanırım. Babam sosyal yaşantım konusunda psikopatlaştığı için elbette. Annem olsa daha anlayışlı davranırdı. Hatta şimdiye dek bir erkek arkadaşım olmasına müsaade ederdi.”

Posey gülümsedi. Bir zamanların asi çocuğu şimdi geri kafalı bir baba olmuştu ve mutfakta tıklar tıklar yemek hazırlığı içindeydi.

“Onun da hayatını yaşaması lazım. Bu sayede belki beni de bu kadar takıntı haline getirmez,” dedi Nicole. “Babamın takılabileceği birileri var mı? Belki sizin restorandaki kadınla çıkar, ne dersin?”

Posey gülümsemeye çalıştı. “Ah... Belki... Neden olmasın? Ben...” İrkilerek sözlerine devam etti. “Neler yapabileceğime bir bakarım.”

“Hey,” dedi Nicole heyecanla. “Yemeğe kalmak ister misin? Baba! Posey yemeğe kalabilir mi?”

“Evin içinde bağırmayı bırak!” diye haykırdı Liam koridorda. Kısa süreli bir sessizlik anı yaşandı. “Kalmak isterse, elbette ka-

labilir.” Bu o kadar yarım ağızla ifade edilen bir teklifti ki Posey gözlerini devirdi.

“Kalmak ister misin?” diye sordu Nicole. “Bana daha çok anı anlatabilirsin. Annem ve babam hakkında tabii. Babamın tam bir serseri olduğuna inanamıyorum!”

“Ah... Baban serseri değildi.” Lanet olsun! “O çok... Bilirsin işte.”

“Çok *ne* Cordelia?”

İşte Bay Testesteron da gelmişti. “Kendini beğenmişti, o kadar.”

Yine gözlerini kısmıştı. Böyle yaptığında ne kadar seksi göründüğünün farkında mıydı? Nicole kıkırdadı.

“Ama annenle tanışınca ilk görüşte aşk ve bilinen bütün o güzellikler beraberinde geldi,” diye ekledi Posey.

“Yemeğe kalıyor musun?” diye sordu Liam. Hâlâ yeteri kadar nazik değildi.

“Üzgünüm. Önceden yapılmış planlarım var.” *Köpeğimle yapılmış planlar* dedi kendi kendine. Sandalyeden kalktı. *En azından köpeğim senden kibar* diye düşünmeden edemedi. “Belki başka sefere.”

“Hoşça kal Posey! Saat için çok teşekkür ederim! Bayıldım!” Nicole yataktan fırladı ve Posey’ye sarıldı.

Posey de genç kızın kolunu sıvazlayarak, “Sonra görüşürüz,” dedi. Gözleri dolmuştu. Emma’nın kızı da kendisi gibi tatlıydı. “Seninle tanıştığıma gerçekten çok memnun oldum.”

Liam ona yol vererek, “Önden buyurun,” dedi. Posey koridorda ilerledi, mutfağın yanından geçti ve yere bıraktığı sırt çantasını aldı.

“Görüşürüz Liam,” dedi.

“Dur bir dakika,” dedi Liam ve Posey birden sıçradı. Adam tam arkasıdaydı. Yavaşça arkasına döndü.

Bütün o hafif yaşlanmış ama bir rock yıldızı kadar seksi

imajı hakkını veriyordu. Tişörtünü çıkarsa nasıl görüneceğini merak etti. Dövmesi var mıydı? Onun vücudunu milim milim incelemeyi... Hatta diliyle tatmayı... *Yeter Posey!* Liam gibi adamların bu hayatta ihtiyaç duydukları en son şey egolarını şışerecek zavallı bir kadındır! Zaten birkaç ömre yetecek kadar onu arzuladın!

Yine de karşısında durmuş ona böyle bakarken... Az da olsa tahrik olmaması mümkün değildi.

“Yarın akşam sinemaya gitmek ister misin?” diye sordu Liam ve Posey o kadar şaşırıldı ki tükürüğü nefes borusuna kaçtı.

Öksürürken ancak, “Ne?” diyebildi.

“Sinema? Yarın akşam?”

“Ah... Ben... Şey... Hangi film?”

Liam gözlerini kıstı ve Posey içinde bir çılgılığın yükseldiğini hissetti. *Hemen şimdi bu adamı soymalısın! Şu anda yalnızsınız işte, soy şu adamı!* “Ne önemi var ki?” dedi Liam.

Bu sözler üzerinde soğuk duş etkisi yarattı. “Tabii Liam, çok haklısın. Ne önemi var ki? Senin varlığın yeter değil mi? Beni iyi dinle Tanrı’nın Lütü, artık o kadar da etkili değilsin.”

Liam’ın dudakları yavaşça kıvrıldı ve bir gülümseme halini aldı. Posey içinde bir isyanın koptuğunu hissedebiliyordu. “Hangi filmi izlemek istersin?” dedi Liam. Sesi öyle bir çıkmıştı ki *Şimdi bütün bedenini balla kaplayıp ağır ağır yalayacağım Posey Osterhagen* der gibiydi.

“Ben... Bilmiyorum. Hangi... Filmler gösterimde?” diye mırıldandı.

“Sen şu filmi falan filan falan filan...” diye sordu Liam. Posey onun bir şey sorduğunu biliyor ama kelimelere bir türlü odaklanamıyordu. Çünkü gözlerini onun dudaklarından alamıyordu. Ah evet dudakları kesinlikle çok güzeldi! Üst dudağı biraz daha dolgundu. Acaba nasıl öpüşüyordu? Dudakları birbirine değse neler

olurdu? Ya da vücudunun başka herhangi bir yerine? Hmmm... Dirseğine, ayak başparmağına...

“Harika. O zaman yedide seni almaya gelirim,” dedi Liam.

Ouv! Belli ki Liam Murphy’nin teklifini kabul etmişti. Liam. Declan. Murphy. Onu. Sinemaya. Davet. Etmişti. Yüce. Elvis. Presley! Bu bir randevu muydu? Romantik bir randevu mu olacaktı? Yoksa iki eski arkadaş olarak buluşup takılacaklar mıydı? Açıkça sormalı mıydı? Ne fark ederdi ki? Adamı yere yatırıp akşam yemeği niyetine onu yiyebilir miydi?

“Görüşürüz,” diye mırıldandı ve daha fazla saçmalamadan oradan uzaklaştı.

BÖLÜM 10

“Bu şey bir gün üzerine düşecek ve seni öldürecek,” diye söylen-di Henry çan kulesinin sahanlığında dikilirken. Posey’ye bakıp iç geçirdi ve birden geri sıçradı. “Aman Tanrım! Burada bir kedi var. Kedilerin olduğunu tamamen unutmuşum.” Henry kediler-den korkuyordu, Jon ve Posey ise bu durumdan son derece keyif alıyordu. “Neden buraya geldim ki?”

“Jon burada diye geldin,” dedi Posey. “Tavsiyeye ihtiyacım var. Ayrıca o çan emniyetli. Sayılır. Sakın altında durma, tamam mı? Biricik kıymetli oğullarına uf olursa annemle babam beni öldürür. Shilo, sen de kenara çekil ahbab!” Birlikte mutfağa geç-tiler ve Shilo zemini sarsarak kendini Henry’nin ayaklarının dibine atıverdi, sonra da masum bir ifadeyle ona hayran hayran baktı.

Henry iç çekip bir şişe şarap aldı, sonra da kız kardeşinin sıra-dan bir marka tercih etmiş olmasına derinden üzölmüş gibi kafa-sını iki yana sallayıp şişeyi yerine bıraktı. “Beğenmediysen daha iyilerini alıp gelebilirsin Hen,” dedi Posey.

“Sana daha iyi bir ev almayı tercih ederim. Burası bir ölüm tuzağı. Şu kediyi benden uzaklaştırabilir misin?”

“Köfte, git buradan! Henry seni sevmiyor. Ayrıca evim bir ölüm tuzağı değil! Harika bir yer! Bir karakteri var.”

“Ve gereğinden fazla hayvan. Toplamda kaç taneler Posey?”

“Bir köpek ve üç kedi. Kediler kiliseyi aldığımnda burada ya-

şıyorlardı. Hepsi de kilisenin birer meleği sayılır, öyle değil mi Sagwa? Sakın korktuğunu belli etme Henry. Bu afacanlar korkuyla beslenir.” Ağabeyinin rengi atınca kıkırdadı.

“Konuşmaya son verebilir miyiz?” dedi Jon. “Hazırlanmamız gereken bir randevu var ve kardeşinin saçları sihirli perileri bile zorlayacak türde. Teşekkür ederim. Şimdi. Hoş görünmek istiyoruz ama çok çabaladığımız belli olmasın. İyi ki malzemelerimi yanımda getirmişim.” Çantasından saç kurutma makinesi ve fön fırçası çıkardı.

“Söyle bakalım. Kiminle randevun var?” diye sordu Henry.

Jon dramatik bir şekilde iç çekti. “Söylediklerimi dinlemiyor musun sen? Adı Liam. Bir dul ve inanılmaz seksi. Son çıktığın süslü beyefendiye kıyasla bin kat daha iyi tatlım.”

“Sen biriyle mi çıkıyordun?” diye sordu Henry.

Jon Posey’ye bakıp kafasını salladı. “Onu görmezden gel. Şimdi. Biraz Natalie Portman tarzı verelim diyorum, ne dersin?”

“Ne iş yapıyor?” diye sordu Henry.

“Motosiklet tamircisi. Özel yapım motorlar, tamirat ve hakkında en ufak bir bilgimizin dahi olmadığı bir sürü erkeksi iş yapıyor,” diye yanıtladı Jon. “Posey, başını hafif yana yatır tatlım.”

“Motosikletler benim mesleğim için biçilmiş kaftan,” dedi Henry. “Geçen hafta bir Cehennem Meleği’ne kariyerimin en başarılı ampütasyonlarından birini tatbik ettim. Anlatmış mıydım Pose?”

Jonathan saç kurutma makinesini tam güç çalıştırdı. “La la la la, ampütasyon hikayelerini anlatamazsın tatlım. Bu konuyu daha kaç kez konuşmamız gerek? Posey, bu akşam ne giyiyoruz?”

“Üçüncü çoğul şahsı kullanmak zorunda mısınız?” dedi Henry. “Gay olmanın el kitabında mı yazıyor bu?”

“Pekala, böyle bir el kitabı varsa okumalısın. Ne de olsa sen de benim gibisin. İlk bakışta anlaşılması ne kadar da üzücü.

Posey, ağabeyin o kadar heteroseksüel giyiniyor ki gören de onu renk körü bir bilgisayar programcısı zanneder. Bu durum kalbimi acıtıyor. Başını yatır.”

Posey bu akşamın bir randevu olmadığına farkındaydı. Belki de öyledi ama kendisinin haberi yoktu. “Posey seni çok çekici buluyorum ve seninle vakit geçirmek istiyorum,” denseydi ne olduğunu anlayabilirdi. Ya da, “Çok sıkıldığım için sana dışarı çıkalm dedim çünkü şu anda karşımda duruyorsun ama sana karşı özel duygular beslemiyorum,” denseydi. Keşke erkekler biraz daha açsözlü olabilselerdi.

Saç kurutma makinesinden yayılan sıcaklık kulaklarını kaşındırıyordu. Bunun iyi bir fikir olduğundan emin değildi. Liam’dan hoşlanıp hoşlanmadığından bile emin değildi. Adama karşı şehvetli duygular besliyordu, hepsi bu. Yani etrafındaki tüm kadınlar gibi.

Ama.

Bir bakışıyla dizlerinin bağına çözen adamın randevu teklifini de geri çeviremezdi. Adam iki sene boyunca Posey’nin kalbini avuçlarının içinde tutup bir güzel sıkıştı.

Belki... Belki de ondan hoşlanıyordu. Ah kahretsin! Yine on beş yaşındaymış gibi düşünüyordu. Bu hiç iyi değildi. Hem de hiç.

“Tamam. Saçın... Gayet iyi. Güzel.” Jon geri çekildi ve saçlarını çatarak Posey’nin saçlarına baktı. “Saç spreyin yok, değil mi?”

“Onun ne olduğunu biliyor muyum acaba?” dedi Posey. “Hem çok çabalamış gibi görünmeme planına ne oldu?”

“Ne giyeceksin?” diye sordu. Henry telefonundaki mesajları kontrol ediyordu.

“Kot pantolon ve kazak,” dedi Posey.

“Hangi kot? Hangi kazak? Makyaj yapıyoruz, değil mi? Hadi çocuğum, başını kaldır. Tanrı aşkına, bu far kaç yıllık?”

“Epey eski,” dedi Posey. “Bush yönetiminden kalma.”

“Herbert Walker mı? Yoksa sadece Walker mı? Neyse kötü olursa ilk gören sen olacaksın. Gözlerini kırptır.”

“Çocuk fahişeler gibi görünmeyeyim de.”

“Öyle görünmek istemediğine emin misin?” dedi Jon gözlerini devirerek. “Tatlım lütfen. Cadılar Bayramı’nda kimin Kate Moss gibi giyindiğini ve onun ikizi gibi görüldüğünü hatırla!”

“Kahretsin! Parçalanmış bir dirsek ameliyatını kaçırdım!” Henry elinde iPhone’u kendi kendine söyleniyordu. “Parçalı dirsek kırıklarını çok severim.” Başını kaldırıp, “Jon ve ben bir çocuk evlat edinmeyi düşünüyoruz,” dedi ve Posey hemen sandalyesinden fırladı.

“Tanrım! Bu harika bir haber! Hala olacağım! Nihayet!”

“Aynı annem gibisin,” dedi Henry sırtarak. “Pekala, birkaç farklı ajansla görüşüp neler yapılması gerektiğini araştırmaya başladık. Artık hazırız. Değil mi Jon?”

“Kesinlikle hazırız,” dedi Jon. “Yerine otur Posey. Evet, bu konuda düşünmeye başladık. İlla yeni doğmuş bir bebek olmak zorunda değil, değil mi? Ama önce sana sormam gereken bir şey var. Henry’ye de sorabilirim ama maalesef onda normal insan duyguları bulmak biraz zor. Posey... Kendini hiç evlatlıkmiş gibi hissettin mi?”

“Ben evlatlığım zaten,” dedi Posey.

“Evet, farkındayım. Ama... Bilmiyorum işte. Biyolojik anne ve babanı düşündün mü hiç?”

“Ben düşünmedim,” dedi Henry.

“Düşünmediğini biliyorum. On yıldır evliyiz. Peki ya sen Posey?”

“Ben düşündüm,” dedi Posey. “Bazen bana benzeyen birini görüyorum ve acaba kuzenim olabilir mi diye merak ediyorum.

Keşke onların durumu hakkında biraz bilgim olsaydı. En azından Henry o konuda bilgi sahibi.”

“Evet, trajik öksüz.”

“Evet. Annemin beni neden evlatlık verdiğini bilmek isterdim. Bunun dışında başka bir merakım olmadı. Max ve Stacia benim ailem.”

“Kız kardeşimi sorgulamayı tamamladın mı?” diye sordu Henry. “Bir ampütasyon çağrısı var ve kaçırmak istemiyorum.”

Jon iç çekti. “Bir gurme yemeği ve *Dexter* DVD’leriyle geçecek yalnız bir akşam daha.”

“Kulağa cennet gibi geliyor,” dedi Posey.

“Saçmalık. Randevun çok eğlenceli geçecek.” Posey’nin yanağına bir öpücük kondurdu ve inatçı bir tutam saç son bir kez daha yatıştırmayı denedi. “Eve dönünce ara. Uyanık olurum. Ve sen köpek! Sakın bana bakma. Bu pantolonun bana ne kadara mâl olduğunu biliyor musun?”

“Şu çanı da indir Pose,” dedi Henry ve Jon’la birlikte kapıya yöneldi. “Bir gün ölümüne sebep olacak.”

Aslında o çan Posey’nin en sevdiği eşyasıydı. Herkes bu evin ölmek için sayısız neden barındırdığını düşündüğünden ailesine çanın emniyetli olduğunu söylüyordu ama düşüp düşmeyeceğinden emin değildi. Yine de duvardaki saat yüz yılı aşkın bir süredir oradaydı, biraz daha dayanabilirdi.

Makyajı gözlerini yakmaya başlamıştı. Demek ki üç aylık son kullanma tarihi uyarısı gerçekten bir anlam ifade ediyordu. Yukarı çıkıp yüzünü yıkadı, sonra da aynada uzun uzun kendine baktı.

Hiçbir zaman şişman bir kadın olamayacağı bilinen bir gerçektir. Yirmili yaşlardayken göğüs ölçüsü 75A’dan 75B’ye çıkmıştı ve bunun için Tanrı’ya her gün şükrediyordu. Çirkin değildi ama saçlarının biraz daha şekilli olmasını isterdi. Sürekli kısa kestiriyordu çünkü uzattığında kıvırcıklaşıp kabarıyor, kafasının

koca bir lolipopa benzemesine neden oluyordu. Yine de on üzerinden kendine bir not verecek olsa altı derdi. Hatta altı buçuk bile olabilirdi.

Gretchen ise on üzerinden ondu.

Liam... Kesinlikle on üzerinden kırk dokuzdu.

Neden onu davet etmişti? Artık kimse randevulaşmıyordu, öyle değil mi? İnsanlar bilgisayarda bir form doldurup tanışıyorlar, ya yollarını ayırıyorlar ya da evleniyorlardı. Üstelik Liam Murphy... Randevulara gidecek bir adam değildi. Daha çok bir kadını duvara yapıştırıp aklını başından alana dek öpecek ve günlerce yatağından çıkarmayacak türde bir erkekti. Ah be! Ne düşünce ama!

Tam o anda kapı zili çaldı ve Posey olduğu yerde sıçradı.

Zil sesi köpeğinin korumacı içgüdülerini uyandırmıştı. Shilo hemen merdivenlerden indi ve havlayarak narkotik ajanı gibi kapıya yaklaştı.

“Shilo! Sakin ol! Sakin ol oğlum! Yavaş!”

Shilo bu seslenişi bir davet olarak algılayıp üstüne atladı. Posey neredeyse düşecekti. “Hemen in aşağı!” diye bağırdı ve köpek denileni yerine getirince üstünü düzelterip kapıyı açtı.

İşte buradaydı. Bay Taşvücut Yoldançıkaran. Detaylar önemli değildi – aslında hissettiği arzudan ötürü çoktan görüşü bulanıklaşmıştı – özetle *hadi beni yatağa at* dedirtecek cinstendi. Shilo da onunla aynı fikirde olacak ki olduğu yere çöküp patilerini öne doğru uzattı. “Merhaba,” dedi Liam. Posey oracıkta zevkten bayılacağını sandı. Gözü hemen duvara ilişti. *Tanrı aşkına!* Belki de onu duvara yapıştırıp...

Shilo mızırmızlanmaya ve kuyruğunu sallamaya başladı. Misafirini selamlaması gerektiğini fark eden Posey sadece, “Evet, merhaba,” diyebilirdi. Sesi o kadar kısıp çıkmıştı ki adamın aklından geçenleri okuyabildiğinden emindi. Yutkundu. “İçeri girmek ister misin?”

“Bu şey beni yer mi?”

“Belki. İçeri gel de anlayalım.”

Liam sırtıttı. *Sakin ol, sakin ol* diyerek kendi kendini telkin etmeye çalıştı Posey. *Adam eve girdi diye orgazm olmanın bir anlamın yok.* Hadi ama! Adam yakışıklı değil resmen *güzeldi.* Çenesi hafif sakallıydı, siyah saçları yataktan kalkmış gibi dağınmıktı, yüzünde de mahzun bir ifade vardı. Posey gömleğini yırtıp boynunu yalasam ne yapar acaba diye düşündü. Aslında bu oldukça mantıklı bir fikir gibi görünüyordu. Shilo da aynı fikirde olduğunu gösterircesine ağzını şapırdatıyordu. “Eee?” dedi Posey ve boğazını temizledi. “Evi gezmek ister misin?”

“Tabii.”

Birlikte içeri girdiler. Posey ona dokunmamak için kendini zor tutuyordu. Ya da bakmamak için. Ya da orgazm olmamak için. “İşte benim evim. Eskiden bir kiliseydi.” Köpeği sözlerini teyit etmek istercesine havladı.

“Evet, anlaşılıyor zaten,” dedi Liam. Yüksek tavana baktı. “Orada gördüğüm şey binaları birbirine bağlayan bir köprü mü?”

“Evet.”

“Yukarı çıkıp bakmamın bir sakıncası var mı?”

Yukarı mı? *Yatak odasının* olduğu yere mi? “Elbette yok,” dedi tiz bir sesle. “Shilo, sen burada kal!” Köpek hemen itaat etti ve bir insan gibi homurdanarak yere çöktü.

Posey Liam’ın peşinden yukarı çıktı. Uzanıp ona şöyle bir...

“Buradaki işleri kendin mi yapıyorsun?” diye sordu Liam kedilerin uzanmakta olduğu yarı kaplanmış parkeleri işaret ederek. Köfte başını kaldırıp şöyle bir baktı, ardından yeniden uyuklamaya başladı.

“Hmmm... Bazı işler için adam tuttum... Elektrik, tesisat filan. Ama genelde evet. Çoğunu kendim yaptım. Testereyle aram iyidir.” *Harika! Ne kadar da seksi! Eminim Liam şu anda feci tahrik olmuştur.*

“Bu bir çan ipi mi?”

“Ah, sakın ona dokunma!” Onu öyle bir itti ki Liam sendeleyip şaşkın bir ifadeyle Posey’ye baktı. “Çalışmıyor da. Biraz... Emniyetsiz. Hmmm... Film saat kaçta?”

“Yedi buçuk. Gidelim mi?”

“Tamam.”

Hissettiği şiddetli arzu sohbet etmesini imkansızlaştırıyordu, bu yüzden Liam’ın arabasıyla yola koyulduklarında Posey kendini aptal durumuna düşürmektense susmayı tercih etti. Ayrıca beyninde bir dünya soru dolaşıyordu. Neden buradaydı? Bu bir randevu muydu? Liam onu öpecek miydi? Gerçekten öpse ne olurdu? Yüce Elvis Presley, Liam’ın bu gece onunla sevişmek gibi bir düşüncesi olabilir miydi? Shilo ve kedilerin oluşturduğu üçlü nerede uyuyacaktı? Liam Murphy içten içe kendisine hayran mıydı? Üzerinde delik ya da çizgi film karakteri olmayan bir pijama takımı var mıydı?

Sinemaya vardılar. Liam biletleri aldı ve Posey güç de olsa kendini kibar bir sohbetin içinde buldu. Evet, patlamış mısır yiyebilirdi. Büyük boy olmasını tercih ederdi. Evet, sütlü çikolata da olurdu. Zencefilli gazoz da. Teşekkürler.

Gerçeküstü bir an yaşadığı hissine kapılmadan edemedi. Tüm bunlar bir rüya gibiydi. Çok tuhaf ve inanılması güçtü. Eski sınıf arkadaşlarından Kylie Duchamps da buradaydı ve şaşkınlıktan ağzı açık kalmış halde onlara bakıyordu. Hemen yanındaki ergen kızı ise biriyle mesajlaşıyordu. Posey’nin tanımadığı bir kadın da kasada aldıklarının parasını ödemeye çalışan Liam’ı süzüyordu.

“Merhaba Bay Murphy,” dedi biri nefes nefese. Nicole yaşlarında bir kızdı, üstelik saç diplerine kadar kızarmıştı.

“Merhaba, Caroline,” dedi Liam rahat bir tavırla ve gülümse-di. Genç kızın kıkırdamaya başladığını gördüğünde ise elindeki patlamış mısır paketini Posey’ye uzattı.

“Teşekkürler,” dedi Posey ve sütlü çikolatayı patlamış mısırın üzerine ufaladı, bu sayede çikolatalı patlamış mısır yemiş olacaktı. Bir de insanlar onun iyi yemek yapamadığını düşünürlerdi.

“Bay Murphy, acaba Nicole arada bir bize gelebilir mi?” dedi kıkırdak kız.

Kylie Duchamps hemen Posey’nin yanına geldi. “Selam!” dedi. Lisedeyken ponpon kızların başıydı – başka bir deyişle Posey’yle asla konuşmayanlar grubundaydı, bambaşka bir deyişle ona Anne Frank demeye bile tenezzül etmemiştir. “Liam Murphy mi o? Geri döndüğünü duymuştum. Burada ne işi var ki?”

“Sanırım film izlemeye geldi,” dedi Posey.

“Hadi canım! Seninle mi?”

“Evet.” Birileri on dört yaşın üstündekilerin *hadi canım* demesini yasaklayan bir kanun çıkarsa hiç fena olmayacaktı. Jon hariç tabii.

“Bu çok... Vay be!” Kylie lisede güzeliği ve kendinden emin tavrıyla hafif meşrep, popüler kızlardandı. O zamandan bu yana biraz kilo almış, yüzü de balon gibi şişmişti. Bazen hayat ne kadar da *adil* davranıyordu. Kylie dayanamadı ve “Ne tuhaf, değil mi?” diye ekledi.

“Tuhaf olan nedir?”

“Anneee!” diye haykırdı onun bir kopyası gibi görünen ergen kızı. “Fragmanları kaçırmak istemiyorum. Hadi girelim!”

Kylie kızını görmezden geldi. “Buraya *seninle* gelmiş olması tuhaf. Liam! Uzun zamandır görüşemedik, yabancı!” Kendini adamın kollarına attı ve ona sıkıca sarıldı. “Harika görünüyorsun! Seni görmek ne hoş!”

“Anne, içeri girebilir miyiz?” diye mızızlandı Kylie’nin kızı. “Hadi ama!”

Liam Posey’ye alaycı bir bakış attı, sonra da kadına dönüp,

“Sizi tanıyor muyum?” dedi kendini Kylie’nin pençelerinden zorlukla kurtarıırken.

“Beni kandıramazsın! Kim olduğumu gayet iyi biliyorsun. Aynı *lisedeydik* unuttun mu? Hıh!” Liam kadınların üzerinde zaman makinesi etkisi yaratıyor olmalıydı çünkü Kylie lise yıllarındaki gibi konuşuyordu.

“Ah. Üzgünüm.”

“Kylie Duchamps? Tabii şimdi evliyim ve bir anneyim. Buna inanabiliyor musun?”

“Anneee! Hadi!”

Liam başını salladı. “Tanıştığımıza memnun oldum. Cordelia, hazır mısın?” Posey’nin koluna girdi ve hem Kylie’den hem de sinir bozucu kızından uzaklaştı.

“Eskileri yad etmek istemediğine emin misin?” dedi Posey adamın kolundan yayılan o uyuşturucu etkiyi hissetmemeye çalışarak. Belli ki bu bir randevuydu. Ne de olsa Liam ona dokunuyordu. Yanılıyor muydu? Dokunmak niyetin bir göstergesi değil miydi? Üstelik bir sürü de yiyecek almıştı.

“Çok komik! Geldiğimden beri bunun gibi kaç olay yaşadım biliyor musun?”

“Ne yani? Yattığın kızlar bir bir karşına mı çıktı?”

“Ben kimseyle yatmadım,” diye mırıldandı Liam.

“Emin misin?” Posey sırtımdan edemedi.

“Şşş...” Liam onun geçmesi için kapıyı tuttu (ki bu da randevuların altın kurallarından biriydi) ve Posey stadyuma benzeyen salona girer girmez donup kaldı. Ah! Demek bu yüzden buraya gelmişti.

Nicole Murphy dördüncü sırada okul koridorunda konuştuğu çocuğun hemen yanında oturuyordu. Babasını görünce o mutlu yüz ifadesinin yerini korku ve şaşkınlık aldı. “Baba! Ciddi olamazsın!”

“Hadi şuraya oturalım Cordelia,” dedi Liam ve beşinci sıraya yöneldi.

“Baba! Hayır!”

“Ah, selam tatlım. Senin de burada olduğunu bilmiyordum. Ne tesadüf!” Sesi tehditkar bir tona büründü. “Tanner.” Doğruca zavallı çocuğun gözlerinin içine baktı.

Böylece her şey açıklığa kavuşmuş olmuştı. Bu bir randevu değildi. Kızının bekaretini korumak için düzenlenmiş bir takipti. Harika! Keşke Posey bu kadarını önceden tahmin edebilseydi.

“Afedersiniz,” dedi arkasında duran bir adam. Tabii ya! Şaşkınlıktan orada öylece kalakalmıştı. Tam bir aptaldı!

“Merhaba Nicole,” dedi. “Üzgünüm. Bunun bir takip görevi olduğunu bilmiyordum.”

“Boş ver,” diye mırıldandı Nicole.

Tanner arkasına döndü ve Posey’ye gülümseyerek, “Merhaba,” dedi. “Sizi tekrar görmek çok güzel.”

“Ne kadar nazik bir gençsin,” dedi Posey ve bu sözler Nicole’ü gülümsetirken babasının homurdanmasına neden oldu. “Annene seni ne kadar iyi yetiştirdiğini söyle.”

“Teşekkür ederim, iletirim,” dedi Tanner. “Umarım filmi beğenirsiniz Bay Murphy.”

“Buraya film izlemek için gelmedim,” dedi Liam açıkça. Cebinden minik boy bir Pürel çıkarıp kızına uzattı. Uzun bir süre öylece bekleyince Nicole sonunda dayanamadı ve antibakteriyel jeli alıp eline biraz döktükten sonra arkasına bakmadan ona geri verdi.

“Evlat edinilmek istiyorum,” dedi genç kız ellerini öfkeyle ovuşturarak.

“Ben evlatlığım,” dedi Posey.

Nicole arkasına döndü ve ona baktı. “Gerçekten mi? Ne kadar güzel! Beni evlat edinir misin?”

“Tabii,” dedi Posey. “Köpekleri sever misin? Evde bir Danua var da.”

“Köpeklere bayılırım!”

“O zaman anlaştık!”

“Çok komik!” dedi Liam antibakteriyel jeli ellerine yedirmeye çalışarak. “Sen de biraz ister misin?”

“Böyle iyiyim, sağ ol,” dedi Posey.

“Buraya geldiğine inanamıyorum baba,” dedi Nicole. “Tanner, gerçekten çok özür dilerim.”

“Sorun değil,” diye karşılık verdi çocuk.

“Burası özgür bir ülke Nicole,” dedi Liam.

“Gel, bir de benim açımdan bak,” diye homurdandı Nicole öfkeyle önüne dönerken. “Resmen takip ediliyorum.”

“Aynen öyle.”

Işıklar kapandı ve Liam patlamış mısır almak için elini uzattı. “Git de kendine ayrı bir mısır al,” dedi Posey paketi ondan uzaklaştırarak.

“Vay be! Ne kadar da kabasın!”

“Kızını takip etmek kabalık değil sanki Liam!”

“Teşekkür ederim,” dedi Nicole. Fragmanlar gösterilmeye başlandı.

“Bak...” diye fısıldadı Liam ve Posey bu sesteki feci halde tahrik oldu. “Kızım on beş yaşında. Bu palyaço ise son sınıfta. Hesabı sen yap!”

“Ne hesabı?”

“Seks hesabı!”

“Sen tam bir aptalsın,” dedi Posey ağzına bir avuç mısır tıkararak. Liam bu kadar kabalaşmışken nazik olmasına ne gerek vardı ki?

Liam onun elindeki mısır paketine bakıp, “Bunları tek başına mı yiyeceksin?” diye sordu.

“Evet, Liam. Hızlı çalışan bir metabolizmam var. Çok yemem lazım. Yoksa kemik torbasına dönerim. Şimdi çeneni kapa ve filmi izle.”

Karanlıkta öfke içinde oturuyordu. Sadece Liam’a değil, kendine de kızgındı. Bunun bir randevu olamayacağını bilmesi gerekirdi. Bir tuhafılık olduğunu sezmeliydi. Koluna girmesini başka tarafa çekmemeliydi. Ya da sinemaya gitme teklifini yaparken ne kadar seksi olduğunu düşünmemeliydi. Ne de olsa adam her daim seksiydi. Muhtemelen dışçisine bile seksi bakışlar atıyordu. Ya da proktoloğuna. Posey onun için özel bir anlam ifade etmiyordu. Sadece onunla sinemaya gitmeye can atan çaresiz kadınlardan biriydi.

En azından film fena değildi. Doğanın altüst oluşunu anlatan bir bilim kurguya gelmişlerdi. Melez uzaylı birinin kafasını kopardığında Nicole çığlık attı, Tanner da kolunu onun boynuna doladı. Liam hemen çocuğun koltuğunu tekmeledi ve Tanner arkasına dönüp bakınca, “Kolunu çocuğumdan uzak tut,” dedi kısık ama tehditkar bir sesle. Tam bir kabalık örneği sergilese de Posey onun sesindeki sahiplenme vurgusundan etkilenmişti. Baba Aslan kızının onurunu koruyordu. Tanner savaşta gazi olmuş gibi iç çeken Nicole’e baktı ve sonunda pes ederek kolunu indirdi.

Melez uzaylı öldüğünde (ölmeden önce de filmin devamının geleceğine dair bir mesaj vermişti) ışıklar yandı. “Ne kadar da eğlenceliydi,” dedi Liam. “Nic, aynı yere gittiğimize göre Tanner’a fazladan benzin yaktırmayalım da seni eve ben bırakayım.”

“Dostum, buna hiç gerek yok,” dedi Tanner.

“Dostum, bana Bay Murphy desen iyi edersin. Ayrıca kızımı arabana bindirmene müsaade etmiyorum. Gençlerin yaptığı trafik kazalarına dair istatistiklere baktın mı hiç?”

“Diyen adam sizin yaşıңызdayken motosikletiyle küçük mahallemizde tozu dumana katardı,” dedi Posey.

“Baba! *Liseyden* motora mı biniyordun?” Nicole’ün gözleri kocaman açılmıştı. “Bütün bunları nasıl sır gibi sakladın?”

Liam Posey’ye bakmak için kafasını usulca çevirdi “Teşekkürler.”

“Benim için bir zevkti,” dedi Posey dipte kalan taneleri yemek için mısır paketini ağzına dikerek.

“Tanner, kızımı eve ben götüreceğim. Nicole, film için Tanner’a teşekkür et.”

Nicole ceketini düzeltilti. “Tanner, hayatımı mahveden aptal babama katlandığın için teşekkür ederim. Benimle bir daha görüşmek istemezsen bunu anlayışla karşılarım.”

“Bence sen çok tatlısın,” dedi Tanner. Posey bu sözler üzerine çocuğu takdir etti. Ya çok cesurdu ya da çok aptaldı – ya da ikisi birden.

“Gerçekten de tatlıdır,” dedi Liam ona katılarak. “Aynı zamanda reşit değildir. Anladın mı? Hakkında o kadar hızlı suç duyurusunda bulunurum ki ne olduğunu anlayamadan kendini hapishanede sabun toplarken bulursun.”

“Baba! Lütfen!” Nicole’ün yüzü kıpkırmızı olmuştu.

“Okulda görüşürüz,” dedi Tanner. Nicole’ü yanağından öpmek için eğildi, fakat Liam omzuna yumruk atarak onu durdurdu.

“Arabayı dikkatli sür,” dedi Liam çocuğa ve mesajı alan Tanner yanlarından hızla uzaklaştı.

“Seninle eve gelmiyorum,” dedi Nicole öfkeyle. “Beni küçük düşürdün! Bu akşam buraya geldiğine inanamıyorum! Bir erkekle sinemaya gidemeyecek miyim yani?”

“Bir erkekle sinemaya gittin ve şimdi de eve gidiyorsun,” dedi Liam sakın bir şekilde.

“Yürüyerek gidiyorum.”

“O halde ben de arabayla seni takip ediyorum. Binaya girdiğini görünce de Bayan Antonelli’yi arayıp sana göz kulak olmasını istiyorum.”

“Senden nefret ediyorum!” dedi Nicole. Posey’ye bakarak ekledi: “Özür dilerim.”

“Buraya nasıl geldin?” diye sordu Posey.

“Babam bıraktı,” diye mırıldandı Nicole ve telefonunu eline alıp birkaç tuşa bastı. “İğrenç! Baba! İnanamıyorum!”

“Ne oldu?” diye sordu Liam.

“Caroline Connors senin ne kadar seksi olduğunu yazmış! Bu kesinlikle iğrenç!”

“Kesinlikle,” diyerek ona katıldı Posey.

Nicole parmakları tuşların üzerinde adeta uçarken bir yandan da söyleniyordu. “Babam hakkında konuştuğunu hatırlatmak isterim. Ayrıca kendisi pisliğin tekidir.”

Sessiz geçen on dakikanın ardından Liam’ın evinin önünde durdular. “Işıklar yanana dek bekleyeceğim,” dedi Liam ama kızı onu dinlemeden arabadan indi. “Ayrıca yirmi dakika sonra eve dönmüş olurum.”

Ve bu cümleyle Posey’nin aklında geceye dair tek bir şüphe dahi kalmamış oldu.

Posey beşinci katta ışıklar yanana ve Liam motoru çalıştırıp yola koyulana dek sessizliğini korudu. “Biraz fazla korumacı davranmıyor musun Liam?” diye sordu Bank Caddesi’ne saparlarken.

“Evet. Bana korumacı olmayan bir baba gösterir misin?”

“Ağabeyimin eşi Tanner’ın iyi bir çocuk olduğunu söyledi.” Liam’ın sorgulayan bakışlarını üzerinde hissedince ekledi: “Dünün hakkında birkaç soru sordum da.”

“Muhtemelen iyi bir çocuk değildir. Ayrıca öyle olsa ne olur? Yapma Cordelia. On sekiz yaşına gelmiş hangi erkek seksten başka bir şey düşünebilir?”

“İstiyor olması, yapacağı anlamına gelmez. Ayrıca Nicole aptal bir kız değil. Eminim onunla bu konular hakkında konuşmuşsundur.”

“Konuştum.”

“Demek ki asıl korktuğun şey Tanner’ın senin gibi biri olması. Böylece iyi kızlar onun tuzağına düşüp...”

“Bak ne diyeceğim?” dedi Liam onun yüzüne bakmaksızın öfkeyle. “Neden bana nutuk çekme kısmını tek başına çocuk yetiştirmeye başladığın zamana bırakmıyoruz?”

“Tamam. Sen de kızını takip edeceğin zaman başka birini peşine takarsın.” Posey ellerini ceplerine soktu ve bakışlarını torpidoya kenetledi.

“Neden şikayet ediyorsun ki?” dedi Liam. “Sana sinema bileti ve bir koca paket patlamış mısır aldım. Filmi de beğenmiş gibi görünüyordun.”

“Liam...” Posey derin bir nefes aldı ve tek kelime etmeden sessizliğe büründü. Ne diyecekti ki? Bunun bir randevu olduğunu düşündüğünü mü? Birlikte oldukları süre boyunca onunla neredeyse hiç konuşmadığı için gururunun incindiğini mi? Sinemaya onu davet etmesinin asıl sebebinin, akşam için hiçbir planı olmadığını düşünmesi olup olmadığını mı?

Liam kilisenin önüne yanaşıp arabasını park etti. “Bak,” dedi keskin bir ses tonuyla. “Kötü vakit geçirdiğin için üzgünüm. Ben sadece... Neyse, boş ver. Nicole’e göz kulak olmaya çalışıyorum ve senin de bunu dert etmeyeceğini düşündüm çünkü ondan hoşlanmış görünüyordun.”

Posey cevap vermedi. Ne diyeceğini bilmiyordu.

“Yine de aptal gençlik yıllarıma dair anılarını kendine saklasan sevinirim,” diye ekledi Liam. “Nicole benim ne kadar rezil biri olduğumu bilmek zorunda değil.”

“Rezil biri değildin,” dedi Posey. Aslında öyleydi. Yatağa atıp sonra da terk ettiği kızların hepsi bu cevabı verirdi. Peki Posey nasıl bir cevap verirdi? Zayıf diye bir kızla alay ettiği ve kavalyesine onun ne kadar çirkin olduğunu söylediği göz önünde bulun-

durulursa... Evet. Gerçekten rezil biriydi. Peki ya o sokak kedisi? Ya koridorda, herkesin içinde Posey'ye selam verdiği o gün?

Liam onun yüzüne bakıyordu. Bakışlarından bir anlam çıkarmak imkansızdı. “Üzgünüm,” dedi.

“Pekala, eve dönsen iyi olur.” İkisi de başka bir şey söyleyemedi. Posey arabadan inip evine doğru koştu. Kapıyı açıp içeri girdi ve pijamalarını giymiş olan Gretchen'ı koltuğunda bir güzel uzanmış halde buldu. Üstelik dolaptaki son Ben&Jerry's fin-dıklı dondurmasından yiyordu. Başka bir deyişle evinde gibiydi.

BÖLÜM 11

“Merhaba. Nerelerdeydin?” diye sordu Gretchen. Gözlerini televizyon ekranından güçlükle ayırdı – yemek kanalındaki rakiplerinden birini izliyordu – ve sahte bir gülücük atıp sözde en sevdiği kuzenini baştan aşağı süzdü. Posey bunun Güzelce Eleştirelim bakışı olduğunu çok iyi anımsıyordu.

“Gretchen! Burada ne işin var?” dedi Posey. Shilo hemen üstüne atladı ve patlamış mısır kokusunu alınca yalanmaya başladı. “İçeri nasıl girdin?”

“Anahtarı annen ve babandan aldım. Beraber vakit geçirmemizin hoş olacağını düşündüm. Seni özledim.”

“Şaka yapmanın sırası değil Gretchen.”

“Bir süre yanında kalırım dedim. Çok eğleniriz! Pijama partisi veriyormuşuz ya da kızlar yurdunda kalıyormuşuz gibi. Hadi ama Pose! Yıllardır görüşmedik.”

“Görüşmekten kastın... Senin bu eve taşınman mı? Ciddi misin?” diye sordu Posey otururken.

“Elbette. Max ve Stacia’yı çok seviyorum ama bazen... Çok meraklı olabiliyorlar. Ne demek istediğimi anlıyorsun değil mi?”

“Ah, tabii ki anlıyorum. Ne de olsa annem ve babamdan bahsediyoruz.”

“Üstelik buraya gelip birlikte vakit geçireceğimizi ve ayrı geçen yılları telafi edeceğimizi söylediğimde çok mutlu oldu-

lar.” İşte yine bir sahte gülücük daha! “Eee? Söyle bakalım ne-redeydin?”

“Sinemada.”

“Yalnız?”

“Arkadaşlarımla.” Liam’la birlikte olduğunu söylemektense gözlerini oyup Gretchen’a sunmayı tercih ederdi. Kim suikast silahını kullanıma hazır halde düşmanına verirdi ki? Yerinden kalktı ve derin bir iç çekerek salondaki piskopos koltuğuna oturdu. Shilo da ıslak burnunu onun dizine dayadı.

“Ne hoş. Bu arada evin çok şeker,” dedi Gretchen geniş salo-nu işaret ederek. “Gerçekten... İlginç zevklere sahipsin.”

“Sen de gelip buraya yerleşmeye karar verdin, öyle mi?”

“Yerleşmek denemez Posey. Sadece birkaç gün kalacağım. En fazla bir hafta. Eğlenceli olur sanmıştım.”

Posey onu azıcık tanıyorsa, Gretchen ölen anne ve babasın-dan bahsederek Kendini Acındırma Kartını kullanacaktı.

“Sonuçta...” dedi Gretchen. “Annem ve babam öldüğünden beri beraber pek vakit geçiremedik.”

Bingo!

O yıl herkes için kabus gibi geçmişti. Özellikle de Gretchen için. Gretchen hıncını Posey’den çıkarmaya kalkmış, onu her fir-satta aşağılamış ve onun değer verdiği şeyleri – babasının hedi-yesi olan kalpli kolye ve büyükannelerinin ördüğü mavi battani-ye gibi – aşırıya kalkmıştı. Posey ona anlayış göstermişti ama bu hiç de kolay olmamıştı.

Sonuçta aile, aileydi.

“Haklısın,” dedi istemeden de olsa. Shilo derdini paylaşır bir ifadeyle koca kafasını onun kucağına koydu. “Elbette. Bir süre-liğine burada kalabilirsin. Annem ve babam hakkında söylemeye çalıştığını gayet iyi anlıyorum.”

“Harika!” Gretchen ellerini çırpı ve hemen televizyonun se-

sini açtı. “Yiyecek bir şey var mı?” diye sordu. “Dondurma dışında?”

“Hmmm... Şef olan sensin Gret,” dedi Posey.

“Aynı zamanda misafirim,” diye karşılık verdi Gretchen bakışlarını televizyondan ayırmaksızın.

Posey bir an duraksadı. “Tamam. Bir yerlerde peynir, kraker filan olacaktı.”

“Harika olur,” dedi Gretchen. “Saf zeytinyağı ve Fransız ekmeği varsa onları da getir olur mu? Dikkat et, yalnızca saf zeytinyağı yiyebiliyorum.”

“Fransız ekmeği hamurundan hazır pizza var,” dedi Posey. “İşe yarar mı?”

Gretchen bir kez daha Posey’yi baştan aşağı süzdü. “Hiç yoktan iyidir.”

Bir hafta sonra Posey kiliseyi içinde Gretchen’la birlikte ateşe vermeye hazırdı.

“Gerçekten o kadar kötü mü?” diye sordu Elise Çıplak Ayaklı İstilanın altıncı gününde.

“Restoran Anma Günü’ne kadar sadece perşembe ve pazar günleri arasında açık,” diye cevap verdi Posey. “O yüzden aşçımızın bir sürü boş vakti var.”

Mac nadiren kurduğu tam cümlelerden birini bahşetti. “Bütün gün ne yapıyor?”

“Dergilere bakıyor, uzun uzun düş alıyor ve mutfağı birbirine katıyor. Fakat hâlâ evde yiyecek bir şey yok.” Posey kahvesinden bir yudum aldı. “Banyoda işi bitince havluları yere atıyor. Sehpaların üzeri kullanılmış peçetelerle dolu. Her yerden bardak çıkıyor. Güya Guten Tag’ın dekorasyonu için çalışması gerek ama ortalıkta tek bir çizim, tek bir plan bile yok. Ah bu arada anneme Mutti, babama da Papa demeye başladı. Sanırım en ağırı

bu oldu.” Özellikle de Gretchen Stacia’nın annesinin tek yumurta ikizi olduğunu – tam iki kez – vurguladığından beri. Posey aralarındaki kan bağının farkında değilmiş gibi.

“Derek Jetter’ı tanıyor mu?” diye sordu Elise. “Aynı binada yaşamıyor muydu onlar? New York’ta? Susan Lucci de oradaydı. Onu çok mu seviyorum ne? *Tüm Çocuklarım*’da oynamamış mıydı o?”

“Gretchen’a bakılırsa, yaşayan bütün ünlüleri tanıyor ve her nasılsa hepsi onunla çıkmak istiyor.”

“Ben bir ünlüyle çıkmak istediğimi sanmıyorum,” dedi Elise ve Mac’a hayran hayran baktı. “Ben daha çok, nasıl desem, mavi yakalı sınıfa mı düşünüm acaba?”

Mac bir şeyler mırıldandı ve hemen arka odaya gitti.

“Posey, sen o adama ne yaptın öyle? Dayak mı attın? İşkence görmüş zavallı bir köpek gibi.”

Vivian Appleton içeri girerken Posey ve Elise aynı anda arkalarını döndüler. “Merhaba Viv! Ben gelip alacaktım seni,” dedi Posey.

“Bir taksi çağırdım. Yoksa taksiye binmem yasak mıydı? Akbabalar olsa hayatta izin vermezlerdi. Şu hale bak! Taksiciye ödediğim para yüzünden mirastan altı dolar eksildi. Üstelik bir türlü ölemiyorum. Her neyse. Senin derdin nedir genç bayan?” Girişteki masanın yanında duran deri sandalyeye oturdu ve gözlüklerini takıp Elise’e baktı.

“O adam? İşkence görmüş köpeğe mi benzetmiştin? Mac. İşte ben ona deliler gibi aşığım,” diye fısıldadı Elise.

“Senin için biraz yaşlı değil mi tatlım?”

“Umurumda değil. Ne kadar oldu? Buraya geldiğim ilk günden beri? O kadar aşık oldum ki... Demek istediğim bazen bunun önüne geçemezsin, anlatabiliyor muyum? Yine de benimle pek konuşmuyor, öyle değil mi?”

“Belki de bütün cümleleri soru haline dönüştürdüğün içindir,” dedi Viv.

“Öyle olduğunu mu düşünüyorsun?” dedi Elise ve tırnaklarını kemirmeye başladı.

“Hayır. Tırnaklarını yeme,” dedi Vivian ve Eşsiz Eserler’in iç dekorasyonuna göz attı. “Yaşlı ve çirkin erkeklerden genelde iyi koca olur,” diyerek sözlerini sürdürdü. “Minnettarlık duygusu onları evlerine bağlar. Denemeye devam et canım. Biraz daha dar bir şeyler giy. Üzerindeki çuval gibi duruyor.”

“Ciddi misin? Gerçekten mi?”

“Ben her zaman ciddiyimdir.”

“Ne yani? Bilge bir kadın filan mısın?” dedi Elise. “Ah demek istediğim... Ne kadar da bilge bir kadınsın. Soru sormuyorum, öyle değil mi? Posey, ona kuzeninden bahset! Eminim sana da yardımcı olacaktır!”

Posey gözlerini devirdi ve Vivian’a olanları anlattı.

“Sen de hiç pratik değilsin,” dedi Vivian. “Tek yapman gereken onu kapı dışarı etmek. Anlattıklarına bakılırsa tam bir parazit.”

“Değil mi ama?” dedi Elise Vivian’a hayran hayran bakarak. “Kesinlikle katılıyorum.”

“Mesele pratiklikte değil,” dedi Posey. “Mesele annem ve babam. Gretchen ve benim kardeş gibi yakın olacağımıza dair hayaller kuruyorlar, şu sıralar birlikte vakit geçiriyoruz diye de çok mutlular. Oysa işin aslı bambaşka. Kadın koca memeli sarışın bir kütük gibi yatıyor.”

Vivian alaycı bir şekilde gülümsedi. “Evet, hatırladığım kadarıyla o kısımdan epeyce kutsanmıştı.”

“Sakın bana onun programını izlediğini söyleme.”

“Bir iki kez izledim. Alman yemeklerini sevdiğimden değil tabii. Zaten kim Alman yemeği sever ki?”

“Ben severim,” dedi Posey annesinin konuşulanlara kulak mîsafiri olabileceğini düşünerek. Stacia’nın sağ solı belli olmazdı.

“Ne kadar da sadıksın. Beni öğle yemeğine götürecek misin götürmeyecek misin?”

“Elbette götüreceğim. Nereye gitmek istersin?”

“L’Auberge’e gidelim,” dedi Viv. “Almanlardan o kadar çok bahsettik ki canım Fransız yemeği çekti. Savaş yıllarına şahit olduğumu biliyorsun değil mi? Ailen iyi insanlar olabilir ama asla onların restoranında yemek yemeyeceğim.”

“O halde L’Auberge’e gidiyoruz. Anlaştık,” dedi Posey ama bir an tereddüt etti. Oraya gitmek için Meadows’un yer aldığı 149’uncu Cadde’den geçmeleri gerekecekti. Viv eski evini mi görmek istiyordu? Belki de hem evini hem de Posey’nin o evi ne kadar sevdiğini görme niyetindeydi.

“Uzun yoldan gidelim,” dedi Vivian onun aklından geçenleri okumuş gibiydi. “Bugün hava çok güzel.”

BÖLÜM 12

“Tamam. Her şey hazır olunca asistanım seni arayacaktır.” Allan Linkletter elini uzatarak ayağa kalktı. Liam adamla tokalaştı, fakat Allan geri çekilmeye niyeti yokmuşçasına onun elini sıkıca kavradı. “Aynı beyzbol takımında olmamız ne komik değil mi?”

“Sanırım,” dedi Liam. Allan hâlâ elini çekmemişti.

“Oyundan sonra Rosebud’un Yeri’nde karımla görüşüyordun. İkinizin lisede kırıştırdığını bilmiyordum.”

Kahretsin! Bu gibi durumlarda verilebilecek en uygun cevap neydi? “Şey... Senin karın kimdi?”

“Taylor Bennington.”

Liam yüzünü buruşturmamak için kendini zor tuttu. Taylor’ın gençliğini gayet net hatırlıyordu. Ve kadın geçen gece karşılaştıklarında evli olduğundan bahsetmemişti. “Taylor Bennington. Tabii ya.” Gülümsemeli miydi? Taylor’ı evliliğe ikna ettiği için Allan’ı tebrik mi etmeliydi? Hatırladığı kadarıyla Taylor... Epey yetenekli bir kızdı. Biraz ürkütücüydü ama kesinlikle çok yetenekliydi.

“İlk kez seninle beraber olduğunu söyledi,” dedi Allan elini daha da sıkı kavrayarak.

Liam Taylor’ın dişleriyle kemerini açtığı anı hatırladı. Demek ilk seferiydi? Nedense pek inandırıcı gelmiyordu. “Avukatım olmak istediğinden emin misin Allan?”

Allan omzunu silkti ve sonunda Liam'ın elini bıraktı. "Geçmiş, geçmişte kaldı. Geçmişte kalmaya devam ettiği sürece sorun yok. Aksi olursa, yani geçmiş bugüne taşınırsa geleceğini karartırım."

Bu sözler Liam'a okuldaki dilbilgisi derslerini hatırlattı. Hakkını vermeliydi. Allan zaman kalıpları konusunda epey başarılıydı. Kısa boylu bir adamdı ve spor salonunda çok fazla zaman geçiriyor gibi görünmüyordu. Aklından geçenleri okumuşçasına, "Hatırı sayılır tanıdıklarım var," dedi. Sonra da New Hampshire'da yaşayan bir avukatın mafyayla bağlantısı olamayacağını fark edip ekledi: "Pekala. Tanıdığım filan yok ama karımı çok seviyorum."

"Ben kendime sevgili filan aramıyorum ki." Özellikle de dişleriyle yaptığı onca güzel şeye rağmen evli bir kadın.

"Harika!" dedi Allan. Gülümsedi ve Liam'ın omzuna yumruk atıp onunla kapıya doğru yürüdü. "O motor gerçekten hoşuma gitti. Bu hafta içi uğrarım."

"Güzel." Görünüşe bakılırsa Liam'ın karısıyla olan geçmişi, avukatın orta yaş krizini atlatmak için göz koyduğu motora olan aşkını söndürmeye yetmemişti.

Liam asansöre gitti ve düğmeye basıp iç çekti.

En azından işi hallolmuştu. Garaj dahil olacak şekilde güncellenen vasiyetine kapsamlı bir sağlık güvencesi ekletmiş, tüm talimatları vermişti. Velayet konusuna gelince... Tate'ler varken başka birini vâsi seçemezdi. Diğer bir seçenek bir üvey anneydi, ancak Liam ikinci kez evleneceğini pek sanmıyordu.

Emma öldükten yaklaşık bir yıl sonra garajının aşağısındaki çiçekçi dükkanını işleten Paige adlı hoş bir kadınla sorunsuz bir ilişki yaşamıştı. Aradığı da zaten böyle bir ilişkiydi. Ayda bir iki kez akşam yemeği yiyorlar, sonrasında sevişiyorlardı. Güzeldi. Lise son sınıftan sonra sadece Emma'yla birlikte olmuştu, bu

yüzden başka bir kadınla birlikte olmak... Farklıydı. Saçının koku, ten uyumu... Biraz tuhaftı. Yine de seks güzeldi. Ne de olsa seksti. Kötüsü olabilir miydi? Sadece... Özel bir anlam taşımıyordu.

Paige bir ilişkiden daha fazlasını beklediğini söylediğinde anlaşılarak ayrılmışlardı. Kadını bu konuda suçlayamazdı. Gençti ve bir yuva kurmak istiyordu... Bu oldukça normal bir istektir. Fakat bu isteği yerine getirebilecek kişi Liam değildi. O yüzden de alınıp kırılacak bir şey yoktu.

Asansörün kapıları açılınca Liam içeri girdi. Apartmandaki asansör başa bela değilmiş gibi avukatının ofisi de yirmi üçüncü kattaydı ve bina epeyce eskiydi. Yukarı çıkışı acı verici derecede uzun sürmüştü. Liam yutkunarak giriş katın düğmesine bastı ve beklemeye koyuldu. Aşırı romantik bir Niel Diamond şarkısı çalıyordu. Ah geçen hafta gönlünü almak için Nicole'ü götürdüğü Sox maçında da bu şarkı çalmıştı.

Asansör birden sarsıldı ve Liam elleriyle kabinin duvarına yapıştı. Kahretsin! Asansör inmeye devam ediyordu ama Liam'ın hassas kulakları dişlilerden gelen hafif gıcırtyı duyabiliyordu. Gerçekten duyabiliyor muydu? Yoksa paranoya mı yapıyordu? Bugünlerde kaç asansör kablosu kopmuştu? Fazla olmasa gerek. Zaten böyle bir olay yaşansa bile nereden haberi olacaktı ki!

Kalbi yerinden çıkacakmış gibi hızla atıyor, göğsü sıkışıyor. Ağır ağır nefes alıp vermeye çalıştı. *Sakin ol aptal herif* dedi kendi kendine. *İyisin. Bir şeyin yok. Panikata geçirecek zaman değil. Nefes al. Nefesini tut. Şimdi bırak. Hızlı hızlı solumayı kes.* Sürecin nasıl geliştiğini biliyordu, bu yüzden aşama aşama kendisini telkin etmeliydi. Tabii evladının sahip olduğu tek ebeveyn olmak durumu daha da kötüleştiriyordu.

Belki de asansörden inmeli ve merdivenleri kullanmalıydı.

Daha on sekizinci kattaydı. Burada durup kaçınılmaz sonu beklemekten iyiydi. Liam zorlukla yutkundu.

Asansör durdu, kapılar açıldı ve karşısında cep telefonuyla meşgul olan Cordelia Osterhagen belirdi. Genç kadın asansöre doğru bir adım attı ve Liam'ı görüp durdu. "Ah, merhaba," dedi.

"Merhaba." Kapılar kapanmak üzereydi. "Binecek misin?" diye sordu Liam ve elini uzatıp kapıların kapanmasını engelledi. Göğsü hâlâ sıkışıyor olsa da en azından hızlı nefes alıp vermiyordu. Şimdilik.

"Evet, bineceğim," dedi Posey ve telefonunu kotunun cebine sokup içeri girdi. Üzerinde sağlam görünen bir kot vardı ve yine pazen bir gömlek giymişti. Sahip olduğu tek kadınsı şey o güzelim dudaklarıydı. Pekala, bir de bol gömleğinin altından güçlükle seçilen göğüsleri. Ne yapıyordu? Şarkıyı mı mırıldamıyordu?

Asansör yeniden hareket etmeye başladı. Kahretsin! İnecekti ve şansını kaçırmıştı. "Bu şarkıyı biliyor musun?" diye sordu gömleğinin koluyla alnında biriken teri silerken.

"Bu şarkıyı herkes bilir. Ayrıca benim en sevdiğim şarkıdır. Dalga geçmeyi planlıyorsan hemen vazgeçmeni öneririm."

"Neil Diamond hayranısın demek."

Posey ona ölümcül bir bakış attı ve sesini yükseltip şarkıyı mırıldanmaya devam etti.

Gördün mü bak? Gayet iyi gidiyorsun dedi içinden bir ses. Kopan kabloları düşünmüyorsun artık. Nicole'ü tabutuna sarılmış ağlarken hayal etmiyorsun. Kızının Tate'lerin yanına taşınmasını ve Tate'lerin torunlarını yanlarına alıp onu tam bir...

Dişlilerden tuhaf bir sürtünme sesi yükseldi, hemen ardından tiz bir ses duyuldu ve asansör bir anda durdu. *Kahretsin!* Korktuğu her şey başına geliyordu!

Birden ışıklar söndü.

"Ah Tanrım," dedi Cordelia.

Liam nefes almaya çalıştı. İşe yaradığı pek söylenemezdi.

Tamam. Asansöre adımını attığından beri bu anı gözünde canlandırdı diye... Hayır. Gerçek olmasına imkan yoktu. Kablo kopmamıştı. Henüz. Fakat kabindeki oksijen miktarı giderek azalıyordu.

“Bu hiç iyi olmadı,” dedi Cordelia. “Yirmi dakika sonra bir randevum var.”

“Konuşma,” diye homurdandı Liam. Çünkü konuştukça havayı tüketiyordu. Elektrik olmadığına göre havalandırma sistemi çalışmayacaktı – *beni yavrumdan ayırma Tanrım!* – ve bu karanlık yerde tıklılıp kalmışlardı. Cığerleri şimdiden oksijene özlem duyuyordu. Birden dizlerinin bağı çözüldü ve kabinin duvarına yaslanırken karanlığın içine gömüldüğünü hissetti. Cordelia ne durumdaydı? O da nefes almakta güçlük çekiyor muydu? “Cordelia, iyi misin?”

“Tabii ki iyiyim. Dur bir saniye.” Kıyafeti hışırdadı ve sonunda içeride bir ışık belirdi. Harika! Belli ki Cordelia fenerli anahtarlık taşıyan türde bir kadındı. Bravo! Oksijen sorunu çözülmemişti ama en azından karanlıkta ölmeyeceklerdi.

Cordelia ışığı düğmelerin olduğu panele doğru tuttu. “Sence acil durum düğmesine basmalı mıyım?”

“Evet! Elbette! Ne bekliyorsun?” dedi Liam son nefesini veriyormuş gibi boğuk bir sesle.

“Sakin ol Liam. Sadece asansörde kaldık. Kablo filan kopacak değil ya!”

Neden öyle demişti? Psişik güçleri mi vardı? Neden kablo kopmasına değinmişti? Bu bir öngörü müydü? Asansör yeniden sarsıldı ve Liam yere yığılıverdi.

“Pek iyi görünmüyorsun,” dedi Posey ışığı onun yüzüne tutarak. Gözleri kamaşınca Liam elini yüzüne siper etti. “Liam, yüzün kireç gibi bembeyaz!”

“Şu lanet düğmeye bas,” dedi derin bir nefes daha alarak. Yeterince hava alamamış gibi göğsü sıkışınca boğazından bir hırıltı yükseldi.

“Yüce Elvis! İyi misin?”

“Düğme Cordelia, düğme!” Genç kadın nihayet acil düğmesine bastı. Bir zil çaldı, sonra da derin bir sessizlik oldu. Hiç güven verici değildi. Hem de hiç.

Cordelia onun hemen yanına çömeldi. “Liam,” dedi o aptal ışığı yine yüzüne tutarak. Gözleri korkuyla kocaman açıldı. “Çok terlemişsin! Göğsün acıyor mu? Acıyor, değil mi?”

Acıyordu. Ve görünüşe bakılırsa farkında olmadan tek eliyle göğsünü ovalıyordu. Cordelia onun bileğini kavradı ve telaştan fenerli anahtarlığı yere düşürdü. “Hayır, hayır, hayır,” diye söyleyerek elini cebine atıp telefonunu çıkardı. “Alo! Mirren Binası’nın asansöründe kaldık. Sanırım yanımdaki adam kalp krizi geçiriyor! Bilmiyorum. Hayır, yerde. Ben... Tamam, tamam!”

“Ben kalp...” Ya gerçekten kalp krizi geçiriyorsa? Ya bütün bunlar sıradan bir panikatağın ötesindeyse? Göğsü biraz daha sıkıştı. “Cordelia ben...”

“Merak etme, ben buradayım.” Kendisinden beklenmeyecek bir kuvvetle Liam’ı yere yatırdı. Bu sırada Liam başını yere çarp-tı, nefes alabiliyor olsa oracıkta ağzının payını verirdi ama...

Cordelia, “Ah lütfen ölme, lütfen ölme, lütfen, lütfen,” diye mırıldanarak gömleğinin önünü açıp kulağını kalbine dayadı. “Tanrım! Hiçbir şey duyamıyorum. Güçlülkle nefes alıyor! Ölüyor!” Telefonu yere düşürdü, sonra da bacaklarını açıp onun üzerine oturdu.

“Cordelia...” dedi Liam ama gerisini getiremedi. Ah! Ciğerlerindeki son oksijen kalıntısı genç kadının göğsüne bastırmasıyla tükendi. “Cord... Ah!” Canı acıyordu!

“Dayan Liam! Nicole’ü düşün! Alo! 911’ciler! Telefonu elim-

den düşürdüm ama acele edin! Acele edin!” Bir kez daha bastır-
dı. Liam’ın sağ tarafından tarifsiz bir acı yükseldi.

“Dur,” dedi hırıldayarak. Bu kadın ölümüne neden olacaktı.

Asansör sarsıldı, bir gürültü koptu ve aşağı inmeye başladılar. “Tanrı’ya şükür!” dedi Cordelia bir kez daha göğsüne baskı uygulayarak. Sağ tarafındaki ağrı göz kapaklarına kadar çıkmıştı. Bir kolunu kurtarıp Cordelia’nın bileğini kavradı. “Karşı koymayı kes, Liam!” dedi Cordelia ve adeta onunla güreşmeye başladı. “Yardım ekipleri geliyor!” Bir kez daha göğsüne bastırdı ve Liam’ın sağ tarafına dayanılmaz bir ağrı saplandı.

Asansörün kapıları açılınca Cordelia, “Kalp krizi geçiriyor!” diye bağırdı ve sağlık görevlileri Liam’ın üzerine üşüştiler.

BÖLÜM 13

“Kalp krizi belirtisi yok,” dedi doktor. “Daha çok çatlamış bir kaburga kemiği ağrısı gibi görünüyor.”

Anladık dedi Posey içinden. Abartmanın bir anlamı yok.

“Ben kaburgamı filan çatlatmadım,” dedi Liam güçlkle konuşarak. “O yaptı. Bu kadın benim kaburgamı kırdı.”

“Kalp krizi gibi *görünüyordu*,” diye homurdandı Posey. “Sen uyumaya devam et.”

Liam ağır kesici iğne vurulur vurulmaz uykuya dalmıştı. *Erkekler*. Ne kadar da dayanıksızlar! Posey geçen yıl Mac’la birlikte bir süs çeşmesini taşıırken iki parmağını birden kırmış, sonra da parmaklarını elektrik kablosuyla sarıp çalışmaya devam etmişti.

“Kalp krizi *değildi*,” diye homurdandı Liam. Mızımız bir bebek gibiydi.

“Biliyorum Liam! Peki ama ya kalp krizi olsaydı? O zaman hayatını kurtarmış olacaktım, tamam mı?” Bir kadın dayanışması özlemiyle doktora döndü. “Terlemişti. Göğsünü ovalıyordu ve nefes alamıyordu. Ben de tedbirli olmak istedim.”

“Panikatak çoğu zaman kişinin kalp rahatsızlığı çekiyormuş gibi görünmesine neden olur. Haklısınız,” dedi zeki doktor.

“Gördün mü?” dedi Posey hemen Liam’a dönerek. Adamın gözleri kayıyordu.

“Kemiğimi kırdın.”

“Ah, kes mızımızlanmayı.”

“Senden de ne hemşire olur ama! İstersen kalbime bir bıçak sapla da kurtul bu işkenceden.”

“Beni kışkırtma!”

“Siz ikiniz evli misiniz?” diye sordu doktor.

“Hayır!” dedi ikisi de aynı anda.

Doktor teslim olur gibi ellerini havaya kaldırdı ve “Pekala,” dedi. “Bay Murphy birazdan danışmanımız gelecek, sonra da evinize gidebileceksiniz anlaştık mı? Şimdilik dinlenin.” Posey’ye baktı. “Birilerinin onu evine bırakması lazım.”

“Ben ilgilenirim,” dedi Posey.

“İlgilensen iyi olur,” dedi Liam. “Hatta yalnızca eve götürmen yetmez, benim uşağım olmalısın.”

“Ah, yüce Elvis!”

“Bunlar yapmanız gerekenlerin listesi,” dedi doktor. “Herhangi bir sorunuz olursa poliklinik doktorlarını arayabilirsiniz. Konsültasyondan sonra ayrılabilirsiniz. Bol şans.”

Posey elindeki kağıda göz gezdirdi. Liam’ın kendisini iyi hissedene kadar (mızımızlanma potansiyeline bakılırsa kendisini hiçbir zaman iyi hissedemeyebilirdi) fazla hareket etmemesi gerekiyordu. Doktor çatlak kaburgadan çok panikatak üzerine açıklamalarda bulunmuştu.

Panikatak herhangi bir sebep yokken artan korku ile başlayan ve fiziksel tepkiler doğuran ani bir episoddur. Panikatak oldukça korkutucu olabilir. Panikatak başladığında hasta kalp krizi geçirdiğini, hatta ölmek üzere olduğunu düşünebilir

“Aynen öyle,” diye mırıldandı Posey. Kendini hâlâ biraz suçlu hissediyordu. Tamam, *epeyce* suçlu hissediyordu. Liam kalp krizi geçirmediğini söylemeye çalışmıştı, fakat Posey onun kemiklerini kırmakla o kadar meşguldü ki ne dediğini bile anlamamıştı. Yedinci sınıfta aldığı ilkyardım eğitimi buraya kadardı!

Liam onun bir panikatak krizi olduğunu biliyorsa... O zaman daha önce de böyle bir kriz geçirmiş olmalıydı.

Yeniden uykuya dalan hastasına baktı. Başı hafifçe yana düşmüştü. Tıraş olması gerekiyordu. Beyaz yastık üzerinde saçları normalden daha siyah görünüyordu. Bakışları dudaklarına kaydı. Asansörde onun kucağına oturup gömleğini parçaladığını düşününce... Keşke biraz daha keyfini çıkarsaydı.

Harika. Şimdi de tahrik oluyordu. Belli ki acil servis tam bir afrodizyak etkisi gösteriyordu. Liam Murphy ile asansörde kalmak... Pek de erotik hikayelerde anlatıldığı gibi olmamıştı, öyle değil mi? Ter içinde kalıp panikleyen bir adam, çaresizce kemiklerini kırmaya çalışan bir kadından kurtulmaya çalışmıştı. Demek ki klostrofobisi vardı. Ya da asansörlerden korkuyordu. Belki de ikisi birden. Emma'nın ölümüyle ilgili de olabilirdi.

Zavallı adam.

Posey ayağa kalktı ve Liam'ın yanına gitti. Battaniyeyi biraz daha yukarı çekip göğsünü örttü. Omzunda bir dövme vardı (tabii dövmesi olacaktı, yoksa Serseri Erkeklerin Güzellik Kitabı'nda yazan önemli bir maddeyi atlamış olurdu). Kelt düğümü gibi bir şeydi. Güçlü ve erkeksi.

Liam gözlerini açıp, "Kemiklerimi kırdın," diye mırıldandı.

Posey de nazikçe, "Neden panikatak geçiriyorsun?" diye sordu.

"Bay Murphy? Ben Brenda Lutz. Sosyal hizmetlerden geliyorum." Yapılı ve gri saçlı bir kadın odaya girmişti. "Nasıl olduğunuza bakmak istedim." Posey'ye döndü. "Merhaba, siz eşimisiniz?"

"Hayır, sadece arkadaşıyım. Hatta biraz dışarı çıkıp bekleyebilirim. Ne dersiniz?"

"Gitme," diye mırıldandı Liam.

"Hâlâ ağrı kesicinin etkisinde," diye açıkladı Posey. "Kaburgasındaki ağrı için vermişlerdi."

“Kaburgamı kırdı,” dedi Liam.

“Kırık değil, çatlak!” dedi Posey.

“Anlıyorum.” Kadın Liam’a döndü ve sesini yükselterek konuşmaya başladı. Sanki adam uykulu değil de sağırdı. “Pekala Bay Murphy, hatırlamanız gereken tek bir şey var... Kendinizi nefes alamıyor ve ölüyor gibi hissedebilirsiniz, kalbiniz duracak gibi olabilir ama aslında bunların hiçbirisi gerçek değildir. Anlaştık mı?”

“Tamam,” diye mırıldandı Liam.

“Panikatak ve anksiyete ciddi sorunlardır Bay Murphy. Oldukça yıpratıcı olabilirler. Bazen insanı elden ayaktan düşürürler. Korkutucudurlar. Pek çok insan bu rahatsızlıklardan kurtulmayı başarmıştır, fakat bazılarında hiçbir zaman son bulmamıştır. O insanlar işe gidemez, uyuyamaz, yemek yiyemez, hayattan zevk alamaz...”

“Tamam, nasihatler için teşekkür ederiz,” dedi Posey. “Son günlerde biraz stres altındaydı ama şimdi gayet iyi. Teşekkür ederiz. Size ihtiyacı olursa telefon açabilir.”

Sosyal hizmetler görevlisi derin bir nefes aldı ve kaşlarını çattı. “Pekala. Kartımı bırakıyorum. Benimle baş başa görüşmek isterse arayabilir.”

“Kartı kaybetmemesi için elimden geleni yaparım.” *Bravo hanımefendi. Yeterince paniklememişti sanki. Bunları söylediğin çok iyi oldu.*

“Kadını başımdan savdığın için teşekkür ederim,” diye mırıldandı Liam.

“Tamam, koca bebek. Hadi seni eve götürelim. Kalk bakalım. Gömleğini giy.”

Liam iç geçirip yattığı yerden doğruldu (bu süreçte Posey kaburgasını çatlattığını aklından çıkarmasın diye de bol bol inledi) ve hastane önlüğünü çıkardı. Posey karşılaştığı manzara karşı-

sında dizlerinin bağının çözüldüğünü hissetti. Şoke olmuştu? Ne şoku? *Annene gel bebeğim!* Kol ve karın kaslarıyla adamın vücudu Yunan tanrılarının heykellerine kalıp çıkarılacak türdendi. Kot pantolonu hâlâ üzerindeydi. Tüh... Görünüşe bakılırsa kalp krizi şüphesi, hastayı çırılçıplak soyamak için yeterli bir neden değildi. Gömleğini alıp ona uzattı.

“Düğmelere ne oldu?” diye sordu Liam gömleğe bakarak.

“Düğmeler... Kayıp diyelim. Hadi ama böyle de gayet iyi görünüyorsun.”

Görevlilerden biri Liam’ı tekerlikli sandalyeyle çıkış kapısına dek geçirdi (işte bu Posey’nin suçluluk duygusunu daha da tetikledi) ve genç kadına arabayı getirene dek hastanın yanından ayrılmayacağını söyledi. Shilo ön koltuğa yayılmış uyuyordu. “Üzgünüm dostum,” dedi Posey ve köpeğinin şoför koltuğuna uzanan kısmını zor da olsa kaldırıp direksiyonun başına geçti. Motoru çalıştırdı ve derin bir nefes aldı. Bu hiç de güzel bir gün değildi. Dün akşam yemek pişirme ihtiyacı duyan Gretchen kendini videoya çekmek istemiş, bu da yetmezmiş gibi Çıplak Ayaklı Fraulein’in bölümlerinden birinde oynuyormuş gibi attığı her adımı açıklamaya başlamıştı. Fon müziği olarak seçtiği tuhaf new-age melodisi ise Shilo’nun titreyerek inlemesine, Jöle ve Sawga’nın tıslamasına, Köfte’nin durmadan miyavlamasına... Özetle huzursuz bir akşam geçirmelerine neden olmuştu.

Bu sabah Chelmsford Çiftliği’nin sahibinden telaşlı bir telefon almıştı. Tarihi değeri olan bölgenin belediye başkanı son dakikada çiftlikle ilgilenmeye başlamıştı, bu nedenle çiftlik sahibi de Posey’yi arayıp avukatıyla görüşmesini istemişti. Posey işte bu yüzden Mirren Binası’na gitmişti.

Sonra da Tanrı’nın Lütü’nün kemiklerini kırmıştı. Tek istediği adamın hayatını kurtarmaktı, ancak maalesef iyi niyeti hüsrarla son bulmuştu.

Tamam. Zavallı adamı eve götürme zamanı! Acil servis çıkışına park etti ve görevli Liam'ın pikaba binmesine yardımcı oldu. Duruma uygun davranmaya (ya da her koşulda uyumaya) alışkın Shilo hemen arka koltuktaki yerini aldı.

Liam eve giderken yine uykuya daldı. Güzel ve erkeksi eli Posey'nin baldırının sadece birkaç santim uzağında duruyordu. Dante'nin elleri yumuşacıktı – hatta Posey'ninkilerden bile yumuşaktı. Dante'nin yakışıklı olduğuna şüphe yoktu – yine de Liam'ın vahşi çekiciliğinin yanında biraz fazla parlak ve özenilmiş duruyordu. Liam'a yeniden göz attı. Kirpikleri kül rengiydi. Ne tuhaf! Adam Posey'den daha güzeldi.

“Beni izlemeyi kes,” diye homurdandı Liam gözlerini açmaksızın ve Posey hemen dikkatini yola verdi.

Liam'ın evine vardıklarında Posey kamyonetinden inip yolcu kapısını açtı. “Hadi seni yatağa yatıralım sert erkek,” dedi ve hastasını dikkatle aşağı indirdi. Liam dengesini kuramayıp bir süre öylece durduğunda ise kolunu onun – o şekili ve sıcacık – beline doladı.

“İyi misin?” diye sordu aklına üşüşen müstehcen fikirleri dağıtmaya çalışarak.

“Hı-hı,” dedi Liam ve ona iyice sokuldu. Bu halde müstehcen fikirleri uzağında tutması pek de kolay olmayacaktı. Üzerinde kat kat giysi olmasına rağmen adamın vücudundan yayılan sıcaklığı teninde hissedebiliyordu. Bakışlarını yere indirmek istedi ama bu kez de parçaladığı gömlekten görünen o taş gibi sert karınla karşılaştı. Mükemmel. Tam bir maskülen şaheserle baş başaydı. Çatlattığı o kaburga kemiğini saymazsa.

“Birazdan dönerim Shilo,” dedi sesi titriyerek. Shilo'nun yanıtı ise içten gelen bir horlama oldu. Asansörle çıkarlarken Liam bütün ağırlığını üzerine vermeye başlamıştı. “Saçın çok güzel kokuyor,” dedi ve Posey'nin içi ürperdi.

Neyse ki Bayan Antonelli'nin kapısı kapalıydı. Gerçi muhtemelen orada öylece dikilmiş, kapı deliğinden dışarıda olup biteni izliyordu. “Anahtarların nerede Liam?”

“Cebimde,” dedi Liam. Gözleri kapalıydı.

Posey kendini bir sapık gibi hissederek elini adamın cebine soktu. *Sakin orasını burasını muncıklama* diye uyardı kendini. Dayanmak çok zordu ama yapacak başka bir şey yoktu. Kapıyı açtı. Bir dejavu içindeydi, ancak bu kez kendinde olmayan Liam'dı. Birkaç hafta önce Liam'ın onu taşıdığı koridorda rolleri değişmişlerdi. Tabii bu kez odalar da farklıydı. Bu turun galibi Liam'ın odası olmuştu.

Yatağın üzerine serilmiş olan koyu kahverengi yorgan fazlasıyla erkeksiydi. Bir eşin tüm o naif dokunuşlarının eksikliği yüzünden odanın tam bir erkek odası olduğu anlaşılıyordu. Komodinin üzerinde Nicole'ün salıncakta sallanırken çekilmiş çok hoş bir siyah beyaz fotoğrafı vardı. Genç kızın kumsalda çekindiği başka bir siyah beyaz fotoğraf ise şifonyerin üzerinde duruyordu. Bunlar dışında oda epeyce sadeydi.

Liam yorganı çekti ve inleyerek kendini yatağa bıraktı. Posey onun ayakkabılarını çıkardı ve üzerine örttü. Gençlik fantezilerinin başkahramanı Liam Murphy'yi bir çocuk gibi uykuya hazırlıyordu. Belki de eve gidip Hello Kitty günlüğüne olup biten her şeyi yazmalı ve hemen arkasında bir Luke Perry filmi izlemeliydi. Ya da otuz üç yaşında olduğunu hatırlayıp aklını başına toplamalıydı.

“İstediğin bir şey var mı?” diye sordu. “Kızını aramamı ya da not bırakmamı ister misin?” Duraksadı. “Ya da gelene kadar bekleyip neler olduğunu ona bizzat anlatabilirim.”

“Gidebilirsin. Ama sakın Nicole'e bir şey söyleme.”

“Ona kaburganın çatladığını söylemeyecek misin? Bence bir sorun olduğunu hemen anlayacaktır Liam. Ne de olsa bir bebek gibi mızızlanıyorsun.”

Liam gözlerini açmaksızın hafifçe gülümsedi. “Kaburga olayını anlatırım. Belki. Ama panik olayına girmem.”

“Asansörlerden korkuyor musun? Ağabeyim de kedilerden korkuyor.”

“Asansörlerden korkmuyorum,” dedi Liam, gözleri hâlâ kapalıydı. “Asıl korktuğum ölmek ve kızımı yapayalnız bırakmak.”

Bu sözler Posey’nin kalbine oturdu. Ağzını açtı ama bir şey söyleyemeden kapadı, sonra yeniden denedi. “Ölmeyeceksin Liam. Yani elbette bir gün hepimiz öleceğiz ama... Buna daha uzun zaman var.”

“Ama ben neredeyse ölüyordum. Geçen sonbahar motosikletimi parçaladım.”

“Sen... Kaza mı yaptın?” Liam başıyla onayladı. “Bir şey oldu mu?”

Liam nihayet kızarmış gözlerini açıp ona baktı. “Hayır. Ama direktten döndüm. Polis dedi ki... Neydi o kelime? İnsanlar ölünce denir ya hani?”

“Ölümçül kaza mı?”

“Evet. Çünkü motorum... Harap olmuştu.”

“Nasıl oldu?”

Gözlerini açık tutmakta zorlanıyordu. “Otobanda gidiyordum. Porsche’lu bir adam...” Eli çaresizce yatağa düştü. “Bilirsin işte.”

“Yanından mı geçti?”

“Evet. Aynen öyle. Sonra da kendimi emniyet şeridinde yatar-ken buldum. Motorum da...” Elini bir şey buruyormuş gibi döndürdü. “Ezilmişti. Ama ben...” Yine bir el hareketi daha.

“Fırlamış mısın?”

“Evet.”

“Kaskın var mıydı?”

“Kaskım olmasa ölmüş olurdum,” diye mırıldandı Liam. “Ona rağmen beyin sarsıntısı geçirdim. Fakat bunu duymamış

ol, çünkü bu zamana dek bu konuyla ilgili kimseye tek kelime etmedim.”

Posey dudağını ısırды. “Tamam. Bir şey duymadım.”

“Güzel. Çünkü bu bir sır.”

Belli ki ağrı kesicinin yanı sıra bir de dürüstlük serumu vermişlerdi. Liam biraz kıpırdandı ve acıyla yüzünü buruşturdu.

Vay be! Adam ölümden dönmüş ve kimseye bir şey söylememişti. Belki de – sadece belki de – söyleyecek kimsesi yoktu.

Bu düşünce Posey’nin başının ağrmasına neden oldu. Başına bir şey gelirse ve çocuğum yalnız kalırsa diye tasalanmak ne kadar da kötüydü. Nicole’ün büyükanne ve büyükbabasına yakın olmak için New Hampshire’a geri döndüğünü söylemiş... Sadece *bir gün ölürsem diye* ifadesini eklemeyi unutmuştu.

Posey’nin göğsüne tuhaf bir ağrı saplandı.

“Bir yastık verir misin?” diye sordu hastası.

“Yanında iki tane var ya.”

“Bana nazik davran. Sonuçta kemiğimi sen kırdın.”

“Ben gayet naziğim Liam. Ayrıca kırmadım çatlattım! Ne kadar da abartıyorsun! Geriye kalan iki yüz beş sağlam kemiğin daha var.” Söylenmesine rağmen yatağın diğer tarafından bir yastık aldı.

“Ne yani? Şimdi de doktor mu oldun? O zaman nasıl oldu da kalp krizi geçirmediğimi anlayamadın?”

“Şşş... İşte yastığın Kıymetli Prenses.”

“Kaburgamın altına sıkıştırabilir misin? Hani şu kırdığın var ya...”

Posey yüksek sesle iç geçirip yorganı kaldırdı – işte o güzelim karınla yine karşı karşıyaydı, merhaba şeker şey – ve başka bir alternatifi olmadığından Liam’ın üzerine doğru eğildi. Şehvetli değil şefkatli davranmaya çalışarak yastığı yan tarafına yerleştirdi.

“Nasıl oldu?” diye sordu.

Çok iyi bir iş çıkarmış olacak ki Liam onu saçlarından kavrayıp kendine doğru çekti ve dudaklarını dudaklarına bastırdı. Liam Murphy *onu* öpüyordu! Bu o kadar şoke edici ve derin bir öpücüktü ki... Posey’nin içini eritiyordu. Yüce Elvis! Bu inanılmazdı. Elleri Liam’ın göğsündeydi ve çıplak teni ne kadar sıcak ve mükemmel ve... Ah her şey çok...

Çabuk bitmişti. Evet, her şey sona ermişti. Dudakları dudaklarından ayrılmış, eli saçlarını terk etmişti.

Posey biraz geri çekildi. Liam’ın gözleri kapalıydı, kirpiklerinin gölgesi yanaklarına düşüyordu. “Liam?” diye fısıldadı.

Liam’ın dudakları hafif bir gülümsemeyle kıvrılmıştı. O dudaklar biraz önce onu öpüyordu ama şimdi... Mühürlenmiş gibiydi. “Liam?” dedi yeniden, bu kez sesini yükselterek.

Tık yoktu. Liam uykuya dalmıştı.

Posey hemen doğruldu. Yüzü alev alev yanıyor, eklemeleri sızlıyordu. Göğsü de helyum çekmiş gibi şişmişti.

Liam Murphy *onu* öpmüştü.

Üstelik öpüşmenin ortasında uykuya dalmıştı. Posey neşeli bir şarkı mı söylemeli yoksa gözyaşlarına mı boğulmalı bilemiyordu.

BÖLÜM 14

“Hadi, hadi, hadi! Bu taraftan. Kaybedecek zamanımız yok. Mavi saçlıların yerimizi kapmasını istemeyiz,” dedi Steve.

Posey tam olarak ne demek istediğini çözemesi de bu akşam randevulaştığı adamın peşinden gitti. Evet, bu akşam bir randevusu vardı. Öylece oturup Liam Murphy’nin yaptığı şeyi hatırlamasını bekleyemezdi. Öpücüğün üzerinden tam beş gün geçmişti ve adam bu süre zarfında ne özür dilemiş ne de o işin devamını getirmişti. Posey kaburgasının sağlam tarafından dürtüp gerçekten uykuya daldığını görünce ne olur ne olmaz diye otuz saniye beklemişti. Bu otuz saniye boyunca da *bir kere daha öpsem mi öpsem mi* diye düşünmüştü. Ah hadi ama bu *inanılmaz* bir şeydi! Muhteşemdi! Gerçi uyuduğuna göre onun için pek de muhteşem sayılmazdı. İstemsizce mi yapmıştı? Kim bilir? Her neyse zaten umurunda değildi. O günden beri hiç karşılaşmamışlardı ve böylesi daha iyiydi. Çünkü kızını yalnız bırakmaktan korkuyor olsa da, bugüne dek gördüğü en güzel kirpiklere sahip olsa da, o öpüşmenin düşüncesiyle bile kediler gibi mırlıyor olsa da Liam Murphy tam bir serseriydi. Gerçekten öyleydi. Çünkü sadece serseriler kadınları öper, sonra da hiçbir şey olmamış gibi hayatlarına devam ederlerdi.

“Ah, harika! Hadi bakalım,” dedi Steve ve onu kumar makinelerinin olduğu tarafa yönlendirip boş koltuklardan birine

oturttu. “Bol şans!” dedikten sonra kendi montunu, Posey’nin montunu ve sırt çantasını diğer üç makinenin önündeki koltuklara yerleştirdi. Makineden bir kart geçirmesinin hemen akabinde ise tuşlara basmaya başladı.

“Tamam, o zaman ben...” Posey cümlesini tamamlayamadı. Steve çoktan transa geçmişti, ekrana bakıp kendi kendine bir şeyler söylüyordu.

Steve, Elise’in kuzeniydi – Elise’nin on binlerce kuzeni vardı ve Steve yakın zamanda sahalara geri dönmüştü. “*Belki* hoşlanırsın, olmaz mı?” demişti Elise şarkı söyler gibi tatlı bir ses tonuyla. “Ne dersin?”

“İyi biri midir?” diye sormuştu Posey. “Seri katil filan değil, değil mi?” Ne kadar da yüksek standartları vardı. Fakat o öpücükten sonra Liam Murphy’yi aklından çıkaramıyordu... O öpücüğü aklında kaç kez canlandırdığını bile hatırlamıyordu. Dikkatini dağıtacak bir şeye yönelmeliydi. Bir an önce.

“Ah, hayır? Tabii ki seri katil değil. İyi biri... Sanırım. Steve’le görüşmeyeli çok uzun zaman oldu? Nasıl desem? On iki yaşında filandık. Evet. On ikiydi galiba?”

Posey umduğu tavsiyeyi alamamıştı ama... Ne olacaktı ki sanki? Herkesin bir kusuru yok muydu? Tek bir randevu. Ne zararı olabilirdi ki? Elise kuzeninin bir fotoğrafını bulmuştu. Çok tatlıydı. Daha ne isteyecekti ki? Seri katil değildi, tatlıydı. Evlilik çanları mı çalıyordu?

Steve’le birbirlerine e-posta yollamışlar, sonra da telefonda konuşmuşlardı. Posey buluşup yürüyüşe çıkmayı umuyordu – hem hava çok güzeldi hem de öğleden sonra Meadows’a gidip tohum ekecekti – ama Steve başka bir teklifte bulunmuştu. Ve kendilerini bir Kızılderili kumarhanesinde – Posey’nin deyimiyle Beyaz Adam’dan İntikam Alma Merkezi’nde – bulmuşlardı. Önce biraz laflamışlar, sonra da Steve şu anda oturmakta olduğu koltuğa yerleşivermişti.

Yüzlerce farklı makine aynı anda çalışırken kumarhanede tuhaf ve rahatsız edici bir ses yükseliyordu. Üstelik sigara içildiğinden içerisi çok kötü kokuyordu. Reklamlarda gösterilenlerin aksine kimse dans etmiyordu ya da iyi giyimli ve mutlu insanlardan eser yoktu. Saçlarının yarısını pembeye boyamış bir kadın Posey'nin yanına oturdu, sigara paketini de diğer makinenin önüne koydu. Görünüşe bakılırsa tek seferde birden fazla makine de oynanabiliyordu.

“Merhaba,” dedi Posey. Kadın cevap vermedi, kıyafetini düzeltti ve derin bir nefes alıp kartını makineden geçirdi. Kartı sık kullandığı her halinden belliydi, çünkü kimlik kartı misali bir zincire takıp boynuna asmıştı. Dört beş makine ileride yürüteçli yaşlı bir adam, onun yanında da makinenin tuşlarına hararetle basan kırmızı peruklu bir kadın vardı.

Posey cebinden bir çeyreklik çıkarıp makineye attı, sonra da kolu çevirdi ve kaybetti. Altı dakika sonra kumarhanede harcamak için ayırdığı yirmi doları tüketmişti. Sesli bir şekilde, “Bugünkü bu kadar yeter,” dedi ama ne Steve ne de yaşlı kadın ona cevap vermeye tenezzül etti.

Ayağa kalkıp Steve'in yanına gitti ve makineye yaslanarak, “Söylesene Steve, geri dönmek nasıl bir duygu?” diye sordu. “Elise, Teksas'tan yakın zamanda döndüğünü söylemişti.”

“Her şey gayet iyi,” dedi Steve ona bakıp gülümseyerek. Güzel. Demek Posey'nin burada olduğunun farkındaydı. Makinenin kolunu bir kez daha çevirdi ve ona dönerek, “Şans meleğim olmak ister misin?” diye sordu.

“Tabii.”

Kolu bir kez daha çevirdi. Yine kaybetti. Sonra Posey'ye bakıp, “Sen oynamayı bıraktın mı?” dedi.

“Evet. Yirmi dolar ne kadar çabuk bitti anlatamam.”

“Yirmi dolar mı? Sadece o kadar mı harcadın?” Duyduklarına

inanamıyormuş gibiydi. İşte bir kez daha kaybetmişti. Uzandı ve yine kolu çevirdi. Kaybetti, küfretti. Kolu çevirdi, kaybetti, küfretti. Posey iç geçirdi. İyi haber: Posey'nin kumar düşkünlüğü yoktu. Kötü haber: Steve'in vardı.

Steve bir küfür daha savurdu. "İnanamıyorum!" diye haykırdı makinenin ekranında beliren uyarıya dik dik bakarak. "Kredi kartımın limiti dolmuş! Harika!" Ekranı yumrukladı, sonra ellerini ceplerine sokup iç geçirdi.

Steve'in çocuklarının babası olmayacağı açıldı.

"Tam bir fiyasko." Posey'ye göz attı. "Kredi kartın var mı?"

"Şey... Evet."

"Bana biraz borç verir misin? Yüz dolar kadar."

"Hayır, üzgünüm."

Steve yine iç geçirdi. "Tamam. O zaman bir oda tutup yukarı çıkalım mı?"

Posey gözlerini kırıştırdı. "Hayır. Ben böyle iyiyim." Elise'in başının etini yiyeceğinden emindi.

"Öyleyse," dedi Steve telefonuna bakarak. "Ne yapsak? Bilemiyorum ki. Yürüyelim mi biraz? Beş parasız kaldım da."

Seks Randevularının Kralı Dante her geçen dakika gözüne daha da iyi görünmeye başlamıştı. En azından yemek ikramında bulunuyordu.

"Steve, neden yollarımızı burada ayırmıyoruz?" diyerek bir öneride bulundu. Buradan şimdi ayrılırsa, kapanmadan Angie's'te güzel bir pizza yiyebilirdi. Sonra da eve gidip film izlerdi...

"Ah, hayır! Posey, şurada biraz durabilir misin? Sakın kıpırdama tamam mı?" Eğildi ve ayakkabılarının bağcıklarını bağlıyormuş gibi yaparak Posey'nin kalçasının ötesine göz attı. "Kahretsin! Hadi gidelim! Çabuk çabuk!" Posey'nin elinden tutup sigara içen kadının yanından geçti. Bir eliyle de paparazzilerden kaçan Lady Gaga misali yüzünü kapamaya çalışıyordu.

“Steve, dur! Ne yapıyorsun?” Posey omzunun üstünden arkaya baktı. “Yüce Elvis! Senin için mi geldiler?”

Üniformalı iki polis ve kumarhane güvenliğinden iri yarı dört adam sağı solu işaret ediyor, telsizleriyle konuşuyorlardı. Posey hemen durdu. “Seni tutuklamaya mı geldiler?” diye bağırdı ve elini hızla çekip Steve’in tutuşundan kurtardı.

“Steven Aubrey, tutuklusun,” diye seslendi kadın polis. “Dur yoksa bu şok tabancasıyla Charlie Sheen diyemeden seni etkisiz hale getiririm.”

Steve durdu.

“İnanamıyorum,” dedi Posey. Sonra da sigaralı kadına dönüp sordu: “Buna inanabiliyor musun?” Kadın yine cevap vermedi, onun yerine makineye birkaç bozukluk attı.

“İşte seni yakaladım serseri,” diye haykırdı yaşlı kadın. Kazanmıştı. Posey’ye dönüp gülümsedi ve “Sen benim şans meleğim olmalısın,” dedi.

“Bu akşam çıktığım adam tutuklandı,” dedi Posey.

“Bana kendisi ödünç verdi!” diye bağırdı Steve. “Aklını kaçırmış olmalı. Ödünç verdiğini unutmuş, o kadar!”

“Nişan yüzüğünü rehin bıraktığını da unutmuş olabilir mi?” dedi polis. “Ellerini başının üstüne kaldır, pislik!”

Steve bir an duraksadı, sonra kaçmaya başladı. Fakat yaşlı adam yürüteciyle yolu kapayınca yere kapanlandı. Güvenlik görevlisinin ayaklarının dibine. Adam sakın bir tavırla ayağını onun sırtına bastırdı.

Posey birilerinin kendisini dürttüğünü fark etti. “Hanımefendi? Ellerinizi havaya kaldırın lütfen,” dedi kadın polis.

“Durun bir dakika,” dedi Posey denileni yerine getirerek. “Bu adamı doğru dürüst tanımıyorum bile. Bizi kuzeni tanıştırdı. Ne kadar da eğlenceli bir ilk buluşma, sizce de öyle değil mi?”

“Bu adamın büyükannesinin arabasını ve mücevherlerini çaldığını biliyor muydunuz?” diye sordu polis.

“Hayır! Tanrım, Steve! Bu yaptığın tam bir alçaklık.”

“Onun hiçbir şeyden haberi yok,” dedi Steve. Suratı haliya yapıştığı için sözleri zar zor duyuluyordu. “Daha yeni tanıştık.” Polislerden biri onu kelepçeledi.

“Seçimin bir harika doğrusu kardeşim,” dedi kadın polis.

“Ya ne demezsin!” dedi Posey.

“Ben de annemin ayarladığı ayak hastalıkları uzmanından kötü-
tüsü olamaz diyordum ama sen kazandın.”

“Şu an bir ayak hastalıkları uzmanıyla olmak için neler ver-
mezdim. Ayak masajı filan yapardı. Bu arada ellerimi indirebilir
miyim?”

“Tabii.” Kadın polis onun adını ve telefon numarasını aldı,
fakat Posey kısa süre içinde suçsuz bulundu. Suçsuz bulundu!
Bir insan kaç kez randevuya gider de suçsuz bulunup döner ki?
Her neyse. Güzel bir hikayede rol almıştı. Vivian bunu duyunca
çok eğlenecekti. Jon da öyle. Ailesi ise... Pek hoşlanmayabilirdi.
En iyisi bunu onlarla paylaşmamaktı.

Görünüşe bakılırsa Steve’in enerjisi hâlâ tükenmemişti çünkü
ayağa kaldırıldığı anda yeni bir kaçma girişiminde bulunup koş-
maya başladı. Tam önünde Japon bir aile vardı – anne, baba ve
bebek arabasında ufak bir çocuk. Elleri arkadan kelepçeli olma-
sına rağmen Steve çocuğu rehin alacakmış gibi arabanın kolunu
kavradı. Bunun üzerine çocuğun annesi çığlık attı ve arabayı sı-
kıcı tutup kendine çekti. Ve Steve birden yere yığılıp kıvranmaya
başladı. Onu izleyen çocuk heyecanla gülümsüyordu.

“Tam isabet!” dedi kadın polis şok tabancasına öpücük atarak.

“Artık doğum günümde nasıl bir hediye istediğimi biliyo-
rum,” diye mırıldandı Posey.

“Aslında bunu yaptığım için mutlu olmamam lazım,” dedi
polis. “Ama Tanrı aşkına! Adam bebek arabasını tutunca kendi
ipini çekmiş oldu. Keşke belden aşağısına isabet ettirseydim.”

Steve sürüklenerek oradan uzaklaştırılırken Posey sırt çantasından telefonunu çıkarıp Elise’i aradı. “Kuzenin tutuklandı.”

“Ah, Tanrım! Yine mi?”

“Elise! Yine mi derken?”

“Şey, öyle mi dedim? Aslında... Bana yeni bir sayfa açtığını söylemişti? Her neyse.”

“Büyükannenin arabasını çalmış. Ah bir de mücevherlerini.”

“Ne kadar kötü. Ama büyükannemin de aklını kullanması gerekirdi, sence de öyle değil mi?”

Posey dişlerini gıcırdattı. “Elise, bir dahaki sefere bana birini ayarlayacak olursan önce sabıka kaydını kontrol ettir tamam mı?”

“Tamam? Ah, evet tamam. İyi fikir. Unutmadan şuraya yazayım.” Bir sessizlik oldu. “Sabıka kaybı kontrolü... Tamam Posey. Notumu aldım.”

“Yarın görüşürüz Elise.”

“Posey? Bayan Appleton aradı. Biraz yalnız kalmış gibiydi.”

Ah zavallı Vivian. Mezara geri sayım olarak nitelendirdiği Akbabaların ziyaretinden sonra hep hüzünleniyordu. Akrabalar etrafına toplanıp yüksek sesle konuşuyorlar, Viv’in battaniyesini bacaklarına sıkıca sarıyorlar, sonra da son nefesini vermesine kaç dakika kaldığını hesaplamak istercesine kollarındaki saatlere bakmaya başlıyorlardı. Posey randevulaştığı adamın tutuklanmasını izlemektense Vivian’ın yanında olmayı tercih ederdi. Gerçi adamın şok tabancasıyla yerle bir edilmesini izlemek çok eğlenceliydi, morali biraz düzelmişti.

Posey ifadesini verdiğinde saat epey geç olmuştu ve midesi kazanıyordu. Yemek yenen bölümden çikolata kaplı çubuk kraker aldı ve çıkış kapısına yöneldi. Etrafta ne bir saat ne de pencere vardı. İçeride sıkıcı bir hava hakimdi, öyle ki para babası kumarbazların olduğu salonda bile yüzler gülmüyordu. Posey içeridekilere bakarken duraksadı. Yüce Elvis Presley!

Posey'nin sol tarafında kalan masada tanıdık biri oturuyordu. Gretchen.

Tek omuzlu zümrüt yeşili elbisesiyle bir döner sandalyeye oturmuştu. Yanında takım elbiseli bir adam vardı ve hararetli bir tartışma içindeydiler. Gretchen bu adamla mı çıkıyordu? Adam elini onun koluna koyunca Gretchen hızla geri çekildi. "Benim kim olduğumu biliyor musun?" diye sordu. "Ellerini üzerimden çek! Bu elbise bir Stella McCartney!"

"Gret! Merhaba!" diye seslendi Posey. "Nasılslın?" Hemen kuzeninin oturduğu salona girdi. Mühendis botları ve kotuyla kesinlikle bu dünyaya ait değildi. Gretchen başını kaldırıp ona baktı, sonra da yanındaki adama göz attı.

"Tanışıyor musunuz?" diye sordu adam.

"Kuzeniyim," dedi Posey. "Bir sorun mu var?"

Adam kollarını kavuşturdu. "Yanınızda üç bin dolar varsa, sorun çözüldü demektir."

"Sana borcumu ödeyeceğim," dedi Gretchen birlikte eve dönerlerken.

Posey sinyal verdi. "Anlamıyorum Gret," dedi kuzenine bakarak. "Madem paran yoktu, neden iddiaya girdin?"

"Çok safsın Posey." Gretchen başını çevirip pencereden dışarı baktı.

"Haklısın. Ama borcunu ödediğimi hatırlatmak isterim. Az evvel üç bin dolarlık bir çek imzaladım!"

"Ben de teşekkür ettim, değil mi?"

"Gret... Bana neler olup bittiğini anlatman lazım."

"Tamam. Evde anlatsam olur mu?"

Yarım saat sonra Posey maymunlu pijama takımını giymiş, koltukta oturuyordu. Shilo koca kafasını onun kucığına koymuş, karnının okşanmasından duyduğu memnuniyeti hafifçe gırlaya-

rak dışa vuruyordu. Gretchen mutfaktan salona geçti ve elindeki tepsiyi sehpanın üzerine bıraktı. Üzerinde saks mavisi saten bir sabahlık vardı ve oldukça uzun, uçşan, pahalı görünen bir seçimdi.

Posey fincanını alıp ev yapımı sıcak kakaodan bir yudum içti, sonra da parmağını fincana batırıp tatması için köpeğine uzattı.

“Kahlua tadını alıyor musun?” dedi Gretchen. “Aynı zamanda pastörize edilmemiş süt kullandım. Krema tadı vermiş, sence de öyle değil mi?”

“Evet, harika olmuş,” dedi Posey. “Anlat bakalım. Üç bin bin dolara ne oldu?”

Gretchen bir koltuğa oturdu ve sabahlığını düzeltti. “Tamam. Pekala.” İç geçirdi. “Paramı bir fona yatırdığım için şu anda nakit sıkıntısı çekiyorum.”

Shilo kuyruğunu hafifçe sallayarak koltuğa vuruyordu. “Beş parasızsın yani?” dedi Posey.

“Beş parasız biraz kaba bir tabir,” dedi Gretchen ve bakışlarını Posey’den kaçırarak kakaosundan bir yudum aldı. Genlerinde hainlik olan Jöle koltuğa zıplayıp hemen onun yanına sokuldu.

Posey bir şey söylemedi ama Stacia’nın sözlerini hatırlıyordu... Ruth ve Ralphie kızlarına epey yüklü bir miras bırakmıştı, akıllı davranırsa Gretchen’in ömür boyu para sıkıntısı olmayacaktı. “Ailenden kalan paraya ne oldu?”

“Aşçılık okulunun ve Fransa’da geçirdiğim bir yılın masraflarını o parayla karşıladım. Tabii bir de araba aldım.” Gretchen kendine iki kapılı ve üstü açık bir Mercedes almıştı – hem de lise mezuniyetinde. Öyle bile olsa geriye parası kalması gerekirdi. “Birkaç mücevher... Kılık kıyafet...”

“Peki ya maaşın?”

“Televizyoncuların iyi para kazandıkları koca bir yalan. Paranın çoğu reklamlardan ya da ürün tanıtımlarından geliyor. Ama

kendini pazarlamak istiyorsan şık görünmen şart. Kıyafetlerim için verdikleri ekstra bütçe oldukça azdı. Üstelik Manhattan'da yaşıyordum. Düzgün bir yerde oturmak istiyorsan masraftan kaçınmaman gerekiyor.”

Gretchen Hudson Nehri kıyısında gökdelenvari bir apartmanda yaşıyordu. Elise'in söyledikleri doğruysa bina ünlülerle doluydu.

Shilo gerindi ve patisini uzatıp Posey'nin kafasına vurdu. “Yani kazandığından çok harcıyordun,” dedi.

“Evet. Aslında bu şekilde özetlenebilir. Bak, ben ünlü biriyim tamam mı? Anlayamıyor olabilirsin ama benden beklenen o kadar çok şey var ki... Tüm bu dış görünüş...”

“Kmart marketlerinin açılışında insanların içeride ne bulacaklarına dair beklentilere kapılması gibi mi?”

“İnsanlar televizyonda gördükleri ünlülerin zengin olduğunu düşünüyorlar. İnanamazsın Posey! İnsanların beklentileri o kadar yüksek ki! Evet, kazandığımdan çok harcıyordum. Aman ne kadar önemli! Donald Trump bile arada bir iflasın eşğine geliyor.” Kafasını hafifçe eğip kakaosundan bir yudum daha aldı.

Posey cevap vermedi. Gretchen kendini zenginler ve ünlülerle kıyaslamaya başladığında yapılabilecek hiçbir şey yoktu. Birkaç dakika öylece oturdular, sonra Gretchen iç çekti. “Bak Posey. Benim koca bir sahtekâr olduğumu düşünüyorsun, bunun farkındayım. Aptallık ettiğimi kabul ediyorum. Yirmi bir oynamaya başladım... Yanımdaki adam Atlantic City'de bir kumarhanenin ortağıydı. Başlarda kazanıyordum. Her şey harikaydı! Tek seferde bin dolar, hatta iki bin dolar kazandığını düşünsene!” Yüzünde hayal alemine dalmış gibi bir ifade vardı. “İnsanın içinden daha fazlasını kazanmak geliyor! Yani dört binle giriyorsun ve bir saat içinde paranı ikiye üçe katlıyorsun.”

“Sanırım bu kadar kolay olsaydı şu an parasız kalmazdın,” dedi Posey.

Gretchen onu duymazdan geldi. “Bir keresinde Pose... Bir gecede tam yedi bin kazandım.”

“Kaybetmen ne kadar sürdü?”

Gretchen yavaş yavaş dünyaya dönüyor gibiydi. “İşte sorun da orada,” diye itiraf etti. “Kendini kaptırıyorsun. Peş peşe altı el kaybedince moralin bozuluyor ama sonra bir el kazanıyorsun ve hemen ‘Ah, şansım döndü! Paramı geri kazanacağım’ diyorsun. Kazansan bile hep daha fazlasını istiyorsun.”

Birilerinin sevgiye ihtiyacı olduğunu anlayan Shilo hemen Gretchen’in yanına gidip onun dizini yaladı. Gretchen ilk kez köpeği kendinden uzaklaştırmadı ve uzanıp onun başını okşadı. Jöle ilginin köpeğe kaydığını görünce hemen kalktı ve koltuktan atlayıp bir köşeye çekildi.

“Yemek kanalından istifa etmedim,” dedi Gretchen. O kadar kısık sesle konuşuyordu ki Posey onu duymakta güçlük çekiyordu. “Beni kovdular. Pek hoş olmayan birinden borç aldım. Sonra da ödeyemedim. O da kanala gitti ve olan biteni anlattı. Adama borcunu ödediler ama beni de kovdular.”

“Borcun ne kadardı?” diye sordu Posey.

“Yirmi beş bin dolar.”

“Ah, Gret!” Posey gözlerini yumdu. “Çok üzüldüm.” O saçma televizyon programı kuzeninin her şeyiydi.

“Üzülme,” dedi Gretchen öfkelenerek. “Kimse bir şey bilmiyordu. Pazarlama departmanı beni görmezden geliyordu. Beni bu saçma stüdyoya sokup bölüm başı bir milyon izleyiciye ulaşmamı nasıl beklersiniz durumundaydım. Üstelik Rachael Ray’le yarışıyordum ve kadının her istediği gümüş tepsilerle önüne geliyordu. Bir yıl içinde tam yedi kilo alan kim? O ucuzcu Giada’dan bahsetmeye başlarsam...”

“Tamam, şimdi bu öfkeden sıyrılalım. Sana sormak istediğim

bir şey var?” dedi Posey. “Madem hayatın kumar yüzünden altüst oldu, bu akşam neden kumarhaneye gittin?”

“Neden mi? Bu buz gibi evde seninle yaşamaktan memnun olduğumu mu sanıyorsun? Max ve Stacia’nın *bana* nasıl yemek pişireceğimi anlatmalarından hoşlanıyor muyum sanıyorsun?”

“Hop! Dur bakalım prenses! Seni buraya kabul eden benim. Anne ve babama gelince... Bana kalsa her gün ayaklarını öpmeli ve tuvaletlerini temizlemelisin! O yüzden bu konulara girmesen iyi olur, anlaştık mı?”

Gretchen ellerine baktı. “Sadece hayatımı geri kazanmak istedim,” dedi alçak bir sesle. “Birkaç bin dolar kazanabilseydim yeniden başlayabilirdim.”

“Kumara yatıracak parayı nereden buldun?”

Gretchen bir süre cevap vermedi. “Annenlerden. Restorasyon için verdikleri parayı kullandım.”

“Gret! O parayı harcayamazsın!”

“Ama harcadım! Aptallık ettiğimi biliyorum ama... Anlamıyorsun...”

“Ne kadar aldın?”

“İki bin.”

Posey derin bir nefes aldı, sonra da yavaşça bıraktı. “Tamam. O parayı da yerine koyacağım. Ama bir anlaşma yapacağız. Bana olan beş bin dolarlık borcunu ödeyeceksin. Neden mi? Çünkü beni meteliksiz bıraktın Gret! Biliyorsun ki ben zengin biri değilim.”

“Öyle mi? Hiç anlaşılmıyor,” dedi Gretchen ve tek kaşını kaldırdı.

“Bir şey daha söyleyeyim Fraulein! Artık bu evde bana yardım edeceksin. Duvarları boyayacaksın, pencereleri sileceksin, çöpleri atacaksın...”

“Boya yapmayı bilmem. Cam silmekten anlamam.”

“Çok kolay Gretchen. Öğrenebilirsin.”

BÖLÜM 15

Uzun bir hafta sonunun ardından gelen çarşamba günü. saatler 18:23'ü gösteriyordu. Çalışabilirdi. Ya da yemek yiyebilirdi. Yemek hazırlayıp beslenebilir, sonra da işe koyulabilirdi. Belki de televizyon izlerdi.

Nicole yine yatılı bir misafirliğe gitmişti. Öğretmenleri mesleki gelişim eğitimine katılacağı için ertesi gün okul kapalıydı. Cuma günü de Kurucu Günü diye tatildi. Taşındıklarından beri üçüncü kez arkadaşında kalacaktı. Arkadaş edinmesi iyi bir gelişmeydi, fakat eve bir dizi erkek atıp onlarla beraber uyuşturucu ve alkolün esiri olma ihtimali düşünüldüğünde bir anlamda da kötüydü. Ne de olsa gecenin sonunda bir arabaya doluşup çılgınlık peşinde koşarken bir kaza sonucu can verebilirlerdi.

Kızını daha yirmi dakika önce arkadaşının evine bırakmış, ev sahipleri Emily ve Chris Carlisle'la uzun uzun konuşmuş ve her ikisinin de bütün gece evde olacağından emin olmuştu. Carlisle'lar sorumluluk sahibi insanlar gibi görünüyorlardı ama ne olacağı belli olmazdı. Bu yüzden onlara hem ev hem de cep telefonu numarasını vermiş, adresini bırakmıştı. Bu esnada Nicole'ün ölümcül bakışlarına maruz kalmış ve canına kıymak isteyen Cordelia Osterhagen sayesinde hâlâ acıyan kaburgasına da bir dirsek yemişti.

Bu arada hastaneden çıktıktan sonra yaşananları hayal meyal

anımsıyordu. Ağrı kesiciler sersemlemesine neden olmuştu ama yine de hatırlaması gereken bir şey varmış gibiydi. Hastanedeyken Cordelia'yla atışmışlardı, genç kadın devasa köpeğiyle onu eve bırakmıştı... Fakat aklının bir köşesinde hatırlanması gereken bir şey daha vardı. Bu çok sinir bozucuydu.

Nicole akşam dokuzda ve on birde mesaj çekmeye, sabah da telefon açmaya söz vermişti. Sonra da kendisini kontrol etmek için Carlisle'lara telefon açarsa intihar edeceğini söyleyerek ciddi bir tehditte bulunmuştu. "Hoşça kal!" demişti. "Git ve biraz eğlen! Evden çık, tamam mı? Henüz ölmedin, hayatın tadını çıkar!"

Ve işte evindeydi. Yalnızdı. Çocuğunun başına gelebilecekleri düşünen dul bir adamdı. Hiç ama hiç eğlenmiyordu. Çalışmak istemiyordu. Zaten işten çıkıp Nicole'ü almış ve partiye bırakmıştı. Hayır. Evde oturamazdı. Dışarı çıkmalı ve insanların arasına karışmalıydı. Hayat hızla değişiyordu ve Nic haklıydı. Ölmemişti. Henüz. Gazeteyi eline aldı ve şansının döndüğünü hissetti.

Kısa bir süre sonra Belediye Binası'nın önündeydi. Gazetede ki ilanda kursun herkese açık olduğu yazıyordu ve işte buradaydı. Web sayfası tasarlamak öncelikler listesinin üst sıralarında yer almıyordu ama garaj için bir sayfa tasarlasa hiç de fena olmazdı. Ayrıca bekarlar için yemek pişirme ya da balo dansı kursuna katılmaktansa web tasarımını tercih ederdi.

Tam o sırada dansçılar karşısında beliriverdi. Ah, kahretsin! İşte yetenekli Taylor Bennington da buradaydı. Onu görünce kadının yüzü aydınlandı. Liam ise başıyla hafifçe selam verip kordorda ilerlemeye devam etti.

Sarımsak kokusunu alınca yavaştı. İçeriden kahkaha sesleri geliyordu. Başını uzatıp içeri baktı. Çiftler halinde eşleşmiş insanlar birlikte bir şeyler doğrayıp tadına bakıyorlardı. Koku iştah açıcıydı.

Cordelia Osterhagen da oradaydı. Ağzını açmış, partnerinin kendisine kaşıkla uzattığı bir şeyi tatmaya hazırlanıyordu. O an Liam'ın gözünde aniden bir anı belirdi... Cordelia üzerine doğru eğilmişti, dudaklarını dudaklarının üzerinde hissedebiliyordu. O dolgun ve güzel dudaklarını...

“Merhabalar!”

Liam irkildi. Otuzlu yaşlarda bir adam tam önünde duruyordu. “Ben Jonathan White. Kızının ev ekonomisi öğretmeniyim, hatırladın mı? Geçen akşam Rosebud'un Yeri'nde karşılaşmıştık.”

Liam başını sallayarak elini uzattı. “Tekrar görüşmek çok hoş.” Hatırladığı kadarıyla bu adamın Cordelia ile bir yakınlığı vardı.

“Nicole harika bir çocuk. Keşke onun gibi yirmi öğrencim olsa. Aç mısın? Bize katılmak ister misin?”

“Aslında açlıktan ölmek üzereyim.”

“Hadi gel,” dedi öğretmen gülümseyerek. “Dersin sonunda hep birlikte yemek yiyeceğiz. Tabii Posey birinin parmağını kesmezse.”

“Keşke yapmış olsaydım da bu övgü dolu sözleri hak etseydim,” dedi Cordelia. “Maalesef sadece şansım yaver gitti.” Liam'ı görünce gülümsemesi kayboldu ve yüzü kızardı. “Ah, merhaba!”

“Merhaba,” dedi Liam. Ah evet. Bu dudaklarla ilgili bir şey vardı ama ne?

“Millet, bu bey Liam, öğrencilerimden birinin babası. Bizimle takılsa sorun olmaz, değil mi? Ne de olsa bolca yemeğimiz var.”

“Merhaba Liam!” diye seslendi Kate Ellington ve Liam ona gülümsedi. Kadının yanında yaşı geçkin bir adam vardı ve gözlerini Kate'in iri göğüslerinden ayıramıyordu. Liam onu bu konuda suçlayamazdı çünkü manzara güzeldi.

“Seni Ginny'yle eşleştirelim, olur mu?” dedi Jon ve Liam'ı ellilerinde bir kadının yanına götürdü.

“Ah, vay be! Teşekkürler Jon, sana borçlandım,” dedi kadın.

“Merhaba, ben Liam Murphy,” dedi ve kadına elini uzattı.

Kadın bir kez daha, “Vay be!” dedi. Ellerini üzerinde vampir filmindeki kurt adamın resmi bulunan tişörtüne sildi. Tişörtün üstünde *Jacob Ekibi* yazılıydı. “Ben de Ginny. Merhaba. Hakkaten çok hoşsun.”

“Tanıştığımıza memnun oldum,” dedi Liam sırtarak. Cordelia’nın yanındaki masada duruyorlardı ve genç kadın onları görmezden geliyordu. Yanındaki yakışıklı adamın kafasında kulaklarını kapatan kürk bir şapka vardı.

“Kaburgam da iyileşti. Sorduğun için sağ ol,” dedi Liam Cordelia’nın duyacağı şekilde.

Karşılığında ise, “Bunca yemek pişirme kursu varken, illa benimkine geleceksin öyle değil mi?” cevabını aldı.

Devam eden yarım saat içinde Liam sürekli kıkırdayan ve iç geçiren Ginny’yle flört etti. Kurs gerçekten eğlenceliydi... Bolonez sosu yapıyorlardı ve havada baharatlı bir koku vardı. Liam iyi bir aşçı sayılırdı, yine de yetişkinler arasında olmak güzeldi. İnsanlar şakalaşıyorlar ve gülüyorlardı. Cordelia hariç. Liam’ın gördüğü kadarıyla Cordelia epey sessizdi. Masaları birleştirip yemek yeme faslına geçildiğinde Liam sandalyesini onun karşısına geçecek şekilde ayarladı.

Makarnasından bir çatal alarak, “Senin iyi bir aşçı olduğunu sanıyordum,” dedi. Ayağı yanlışlıkla Cordelia’nın ayağına çarpınca genç kadın sıçradı. “Afedersin.” Sonra konuşmaya devam etti. “Ailenin restoranı olduğu için böyle bir düşünceye kapılmış olmalıyım.” İnsanlar Guten Tag’a yemekleri için gitmiyordu ama olsun.

“Haklısın. Ufak tefek şeyler pişirebiliyorum,” dedi Cordelia onun yüzüne bakmaksızın ve Liam gülümsedi.

Öğretmenleri masalarına yaklaşıp kollarını Cordelia’nın boy-

nuna doladı. “Yalan söylüyor,” dedi. “Kendisi görümcem olur. Ağabeyiyle uzun yıllardır birlikteyim ve Posey’nin hazır pizzaları ısıtmaktan başka bir şey yaptığını hiç görmedim.”

“Pardon ama ısıtılmış pizzalarımın tadı hep leziz olmuştur.”

“Başka meziyetleri olduğuna eminim,” diye mırıldandı Liam ve bam! Yanakları kıpkırmızı olan Cordelia bakışlarını kaçırarak makarnasından bir çatal alıp ağzına attı. Üzerinde birkaç düğmesi açık kareli pazen bir gömlek vardı, Liam altına dantelli bir kamisol giydiğini görebiliyordu. Başka bir deyişle kızsal kıyafetler giymişti. Liam birden o kamisolu parçalayıp içinde yatan gizemi görmek istedi.

Hmmm... Belli ki biriyle birlikte olmayalı epey uzun zaman olmuştu. Cordelia’yı çıplak hayal etmekten kendini alamıyordu. Belki de ufak tefek görünmesine rağmen çok hoş bir hazineye sahipti. Narin ama sevimli. Sebebini bilmiyordu ama ona bakınca aklına hep *ateş parçası* tabiri geliyordu. Cordelia aklından geçenleri okumuşçasına kollarını öne uzatıp gerindi ve parmaklarını küttetti. Bir yandan da gözlerini kısmış ona bakıyordu. Osterhagen tarzı ölümcül bakış bu olsa gerekti. Liam gülümsedi ve Spagetti Bolonez’den bir çatal daha aldı.

“Seninle tanışmak gerçekten çok güzeldi,” dedi Ginny ve Liam hemen ayağa kalktı.

“Seninle tanışmak da öyle,” dedi ve kadını yanağından öptü. “Çok güzel vakit geçirdim.”

“Bir süre bu akşamı düşünerek yaşayacağımdan emin olabilirsin,” dedi Ginny ve Liam gülümseyip kadını yeniden öptükten sonra yerinde oturdu.

İnsanlar yavaş yavaş ayrılıyorlardı. Jon kapıya yaslanmış, öğrencilerinden biriyle gülüşüyordu. Masada sadece Liam ve Cordelia kalmıştı – genç kadın önemseymiymiş gibi yapsa da onun hâlâ karşısında oturduğunu gayet iyi biliyordu – ve Liam henüz eve gitmeye hazır değildi.

“Bu akşam için bir planın var mı?” diye sordu.

“Hmmm... Evet.”

“Hayır, yok.”

Cordelia yine gözlerini kıstı. Çok güzel gözleri vardı ve Liam bunu şu an fark etmişti. Kahverengi. Kahverengi gözler her zaman tercihi omuştu. “Neden herhangi bir planım olmadığından bu kadar eminsin Liam?”

“Var mı peki?”

Yine yanakları kızardı. “Jon’la birlikte bir şeyler içmeye gideceğiz. Rosebud’un Yeri’nde? Değil mi, Jon?”

Jon duraksadı, bakışları Posey’nin yüzünden Liam’inkine kaydı. “Şey... Evet.”

“Ben de size katılsam olur mu?” diye sordu Liam.

“Ben... Posey?”

Posey elindeki çatalı bıraktı ve kaşlarını çatarak Liam’a baktı. “Tamam Liam, pes ediyorum. Bu akşam eve gidip kedilerim ve köpeğimle film izlemekten başka bir planım yok. Oldu mu? Mutlu musun şimdi?”

Liam başını hafifçe yana yatırıp, “Sen bana kızgın mısın?” diye sordu.

“Hayır.”

“Kızgın görünüyorsun.”

Jon’un telefonu çaldı. “Ah, Henry arıyor. Siz atışmaya devam edin genç aşıklar. Yarın araşırız Posey. Seni yeniden görmek güzeldi Liam.”

“Aynen,” dedi Liam. “Kalmama izin verdiği için teşekkürler.”

Salonda yalnızca ikisi kalmıştı. Cordelia kızgındı ama neden? Hazır konu açılmışken neden içindekileri dökmüyordu? *Kadınlar!* Bu evrendeki en çetrefilli yaratıklar onlardı. “Eee...” dedi Liam. “Kaba davranışlarına dönecek olursak... Her zaman böyle aksi misindir?”

Cordelia makarnadan koca bir parça aldı. “Hayır,” dedi ağzı dolu olmasına rağmen. “Seni görünce cinlerim tepeme çıkıyor.” Dudaklarını yaladı ve Liam *bu anı daha önce yaşamıştım* izlenimine kapıldı yine.

“Tamam, şuna ne dersin?” dedi Liam. “Gidip birer bira içelim mi? Kahve de olur.”

Cordelia’nın yanakları kızardı. “Liam, şehre döndüğünden beri sırf sana yakın olmak için sıraya girmiş en az bir düzine kadın olduğundan eminim. Neden onlardan birini aramıyorsun?”

“Peki sen neden benimle birlikte dışarı çıkmak istemiyorsun?”

“Randevulaşmak mı istiyorsun? Benimle resmi bir buluşma mı ayarlamaya çalışıyorsun, Liam? Çünkü unutma ki şu anda bekarlar için düzenlenmiş bir yemek kursundayız ve bu tür kursalara yalnızca çaresiz insanlar katılır. Ben hiç evlenmedim. Otuz üç yaşındayım. Üç kedim var. Annemin doğmamış çocuklarım için aldığı oyuncaklar evin bir odasını işgal etmiş durumda. Benimle gerçekten bir bira içmek istiyor musun? Çünkü o biradan sonra ben aramızda olanları ciddiye alıp gelinlik alışverişine çıkmaya hazır hale gelebilirim.”

Liam hafifçe gülümsedi. “Bu evet demek mi?”

Cordelia çatalını hızla masaya bıraktı ve “Hayır,” dedi.

Liam resmen şoke olmuştu. En son ne zaman bir kadın tarafından reddedildiğini düşündü ama hatırlayamadı. “Tamam. O zaman arabana kadar sana eşlik edeyim.”

“O bir kamyonet!”

“Her neyse.”

Havada yağmur kokusu vardı ve nehrin nemi her yanı sarmıştı. Liam derin bir iç çekti. Belli ki eve gidip yalnız başına oturacaktı. Tamam. En azından birkaç saatliğine de olsa dışarı çıkabilmişti.

Saçı rüzgarda uçuşan Cordelia kamyonetine doğru ilerlerken soğuk hava yüzünden ceketine sıkıca sarınmıştı.

Birden, “Liam,” dedi ve durdu. İç geçirip ellerini ceplerine soktu. “Gerçekten benimle bir yerlerde oturup bira içmek istiyor musun yoksa sinirimi bozmaya mı çalışıyorsun?”

Liam ona baktı. Genç kadın bakışlarını pikabın kapısını kilitlemişti. “Seninle bira içmeyi çok isterim Cordelia.”

“Neden?”

Liam bir an için tereddüt etti. “Çünkü yalnız bir dulum ve boş daireme gidip bütün gece duvarları izlemek istemiyorum.”

Cordelia kollarını kavuşturdu ve kaşlarını çatarak bakışlarını kaldırıma çevirdi. Liam’a baktığında öfkesi kaybolmuştu. “Tamam ama sırf dul kartını öne sürdüğün için.”

“Bu da bir şeydir.”

Cordelia birden gülümsedi ve bu gülümseme karşısında Liam uzun zamandan beri ilk kez sıcacık bir heyecan dalgasının içinde kabardığını hissetti. “Rosebud’un Yeri’nde görüşürüz.”

Pikabına binip anahtarı çevirdi. Liam sesi duyunca aracın aküsünün boşalmış olduğunu anladı.

“Benim arabamla gidelim,” dedi sırtarak.

“Kahretsin,” dedi Cordelia. “Aküme takviye lazım.”

“Benimkinden bu koca kamyonete yetecek kadar destek çıkmaz,” dedi Liam.

“Farkındayım,” dedi Cordelia yüzünü buruşturarak. Liam *gerçekten* bu kadınla bira içmek istiyordu.

“Şuna ne dersin?” dedi. “Yarın gelir, garajdan bir kamyonetin aküsüyle seninkine takviye ederim. Bu gece de şoförlüğünü yaparım. Olur mu?”

“Tamam,” dedi Posey biraz düşündükten sonra.

Liam, “Harika!” diyerek yolcu kapısını açtı ve gülümseyerek Cordelia’yı beklemeye koyuldu.

Tam motoru çalıştıracakken saatin 21:20 olduğunu gördü.

Nicole'ün çağrısını kaçırmıştı. “Bir dakika bekle,” dedi genç kadın emniyet kemerini takarken. Telefonunu çıkardı ancak ne mesaj ne de bir çağrı vardı. Hemen bir mesaj yazdı. *Eğleniyor musun? Yaşlı babacığına bir mesaj at!* Biraz bekledi... Nicole her genç kız gibi telefonunu elinden düşürmezdi. Birkaç saniye içinde cevap yazacağından emindi.

Ama yazmadı. “Hadi,” diye mırıldandı kendi kendine.

Bu halini fark eden Cordelia, “Bir sorun mu var?” diye sordu.

“Hmmm... Henüz yok.” Kızını arayacaktı. Nicole aranmaktan nefret ederdi ama kontrol saatini kaçırdığı için buna katlanmak zorundaydı.

“Merhaba, Nicole Murphy'nin telefonu! Üzgünüm şu anda size cevap veremiyorum. Lütfen mesaj bırakın.”

“Nicole, benim baban. Beni ara!” diye homurdandı Liam.

Cordelia gülümseyerek onu taklit etti. “Nicole, benim baban!” Duraksadı. “Bunu söylemene ne gerek var ki? Eminim seni sesinden tanıyordur.”

“Hiç komik değil,” dedi Liam. “Şu anda bir partide. Erkekler gelmiyor dediler ama... Bahse girerim içerisi erkek doludur!”

“Neden ev sahiplerini aramıyorsun?”

“İyi fikir.”

Ne yazık ki Carlisle'ların telefon numaralarını rehberine eklememişti. Çok ilginç. Nicole'ü bırakırken numaralarını almalıydı. Kendi numaralarını bırakmıştı, Nicole'ün de telefonu yanındaydı. Neden Carlisle'ların numarasını istememişti ki? Dahası, onlar neden böyle bir teklifte bulunmamışlardı? Ah? Çünkü Liam'ın bu bilgiye sahip olmasını istemiyorlardı. Uyuşturucu satıcısı olmanız, siz de numaranızın bilinmesini istemezsiniz. Öyle değil mi? Ve uyuşturucu satıcıları hep çocukları hedef alırdı. Nicole de çocuk sayılırdı. Biraz abartıyor olabilirdi ama bu senaryonun gerçek olma ihtimali epey yüksekti.

“Evlerine uğrayıp hemen ayrılacağız, tamam mı? İyi olduklarını görelim yeter,” dedi ve park alanından ayrılırken tekerlerden keskin bir ses yükseldi.

“Harika. Liam’ın kızını gözetlemekle geçen harika bir gece daha!” dedi Cordelia. “Beni şu köşede bırakır mısın? Ocakta bir şey unuttuğumu hatırladım da.”

Liam cevap vermedi. En iyi ihtimalle Nicole gençliğin verdiği ihmalkarlıkla babasını aramayı unutmuştu. En kötü ihtimal neydi? Votka. Ekstazi. Erkekler. Arabalar. Kopmuş kol ve bacaklar ya da ölüm.

Carlisle’ların evinin bulunduğu Lighthouse Bulvarı’na saptıklarında hız göstergesi tavan yapmıştı. “Elvis aşkına, biraz yavaşlar mısın?” dedi Cordelia torpidoya tutunarak.

Liam yine cevap vermedi çünkü terlemekle meşguldü. Evin alt katındaki perdeler çekiliydi. Hem de hepsi. Bu hiç hoş değildi. Hatta hayli şüphe uyandırıcıydı. Direksiyonu sıkıca kavrayarak eve uzun uzun bakmaya başladı.

“Eee... İçeri mi gireceksin?” diye sordu Cordelia.

“Ne? Hayır. Sadece... Gidip bir bakacağım.”

“Bakacağım derken?”

Liam arabanın kapısını açtı. “Bakacağım işte... Çünkü içeride yasadışı bir şeyler yapıyorlarsa elimde kanıt olsun istiyorum.”

“Yasadışı mı? Liam sen... Hey, geri gel!”

Liam Cordelia’yı duymuyordu. İçeride erkekler varsa... Ah içeride erkekler varsa Nicole’ün başı büyük beladaydı. Bir daha gün yüzü göremeyecekti çünkü hayatının geri kalanı boyunca odasında hapis hayatı yaşayacaktı. Daha kötü bir manzara varsa... Mesela ot içiyorlarsa (Tanrım! Lisedeyken gittiği bütün partilerde ot içilirdi!) ya da şırıngayla uyuşturucu...

Birinin kolundan tuttuğunu hissetti. “Sen ne yaptığını sanıyorsun?” dedi Cordelia.

“Ağaca tırmanıp içeri bakacağım.”

“*Deli* misin? Bir grup genç kız mı röntgenleyeceksin? Yasadışı mevzulara girmek ister misin Liam? O ağaca tırman da gör bakalım! İşte o zaman polisi bizzat ben arayacağım.”

“Tamam, o zaman kapıyı çalar ve evde uyuşturucu olup olmadığını sorarım. Olur mu?”

“Liam, kızın sadece sana telefon açmayı unuttu. Sakin ol!”

“Tabii ya,” dedi Liam öfkeyle. “Sakin ol! O insanları tanımıyorum ve küçük kızım içeride. O benim her şeyim. Güvende olduğunu bilmem lazım.” Yine göğsü sıkıştıyordu. Eliyle göğsünü ovaladı ama Cordelia’nın bunu fark ettiğini görünce durdu.

“Liam,” dedi Cordelia tatlı bir ses tonuyla. “Kızın güvende. Arkadaşında yatıya kalıyor o kadar. Eminim her şey yolundadır. Hemen en kötüsünü aklımıza getirmeyelim.”

“Öyle mi?” dedi Liam. “Güvende mi? Her şey yolunda mı? O zaman neden aramadı? Gerçekten içeride mi acaba? Neden telefonunu açmıyor? Carlisle’lar neden numalarını vermediler? Perdelerin hepsi kapalı. Uyuşturucu satıcıları malları paketlerken böyle tedbirler almazlar mı?”

“Tamam çatlak herif! Beni iyi dinle,” dedi Cordelia. “Ağaca tırmanacağım ve içeride erkekler, kaçakçılar ya da Ninja suikastçılar var mı diye bakacağım. Olan biteni sana rapor ederim, anlaştık mı?”

Liam isteksizce kafasını salladı. “Tamam, iyi fikir.”

“Hayır, değil! Bu korkunç bir fikir! Ama en azından seni tutuklanma riskinden kurtarmış oluyorum. Bu ay çıktığım erkeklerden biri tutuklandı zaten. İkincisine hiç gerek yok. Beni havaya kaldır, şapşal!”

Rüzgarlı bir nisan akşamında ağaca tırmanmak ve bir pijama partisini gözetlemek... Kesinlikle ilginç bir tecrübeydi. Ayrıca

ağaca tırmanmak da sandığından eğlenceliydi. Ajanlık yapmak da. Liam haklıydı. Bu noktadan içerisi rahatlıkla görünüyordu.

“Tamam,” dedi ve dünyanın en çatlak babasına göz attı. Ne kadar endişeli olduğu yüzünden belli oluyordu, bu yüzden kalbi sızladı. Pencereye döndü yeniden. “Dört kız var. Nicole’ün pijaması yeşil renkli ve Hello Kitty desenli mi?”

“Evet.”

“O zaman kızın içeride. Görünüşe göre Wii oynuyorlar. Golf sanırım. Ya da bowling. Ah, işte bir kadın geldi. Kırklı yaşlarda. Elinde koca bir kase var. Kasede de... Şıngırmı mı onlar?”

“Ciddi misin?”

Posey sıırttı. “Hayır. Kasede patlamış mısır var. Sence bir SWAT birimine haber vermeli miyiz?” Başını eğdi ve bir kez daha Liam’a baktı. Adam kollarını göğsünde kavuşturmuş eve bakıyordu. Rüzgar siyah saçlarında dans ediyordu. “Artık aşağı inebilir miyim?”

“Evet.”

Düşmemek için çok dikkat ediyordu çünkü nem yüzünden dallar kayganlaşmıştı. Yere inmek üzereyken bir daha gece tırmanmayacağına ve insanları gözetlemeyeceğine dair kendine söz verdi. Son daldan aşağı atladı ve elleriyle üstünü silkeledi.

Liam hâlâ eve bakıyordu. “Üzgünüm,” dedi alçak bir sesle. Posey’ye bakmıyordu ama bakışları... Çaresizdi. Posey geçen hafta kazayla ilgili yaptığı itirafı anımsayınca içinin acıdığını hissetti.

“Sorun değil,” dedi ve Liam’ın omzuna hafifçe vurdu. “Nicole, iyi bir çocuk. Sen de iyi bir babasın. Biraz kuruntulusun ve kaçıksın, o kadar.”

“Haklısın.”

“Hadi ama! Eminim pek çok anne baba ilk önce kötü senaryoları aklına getiriyordur.”

“Doğru.”

“Tabii tek bir farkla... Senin gibi çılgına dönmedikleri kesin.”

Liam gülümseyerek Cordelia'ya baktı. “Ağaca tırmandığın için teşekkür ederim.”

“Rica ederim. Çok eğlenceliydi.” Liam'ın gülümsemesi genişleyince içi kamaştı. *Tehlike çanları çalıyor, Posey.* “Hava çok nemli. Gitsek iyi olmaz mı? Hatta bira içmesek daha iyi. Beni doğruca eve bırakabilirsin. En iyisi bu.” Arabaya doğru bir adım attı ama Liam yolunu kesti. “Ne var? Yine mi ağaca çıkacağım?”

“Hayır.”

Liam ona – özellikle de dudaklarına – bakıyordu. Karnında kelebeklerin uçtuğunu hisseden Posey, “O zaman hadi gidelim!” dedi.

Liam kafasını salladı ama kıpırdamadı. Öylece durmuş onun dudaklarına bakıyordu. Sonunda göz göze geldiler. “Geçen gün seni öptüm mü?”

Yüze kızaran Posey bakışlarını kaçırdı. Carlisle'ların evine, arabaya, ağaca baktı.

“Öptüm mü?”

Tanrım, bu ses! Kısık ama buğulu... Tam bir afrodizyak! Boğazını temizledi. “Sayılır... Evet.”

Liam cevap vermedi. Posey risk alarak onun yüzüne baktı ve gülümsediğini gördü. Belli belirsiz bir gülümsemeydi. İster istemez dudaklarını yaladı. Bunun büyük bir hata olduğu kesindi çünkü Liam'ın bakışları yeniden dudaklarına kaymıştı. Sanki... Yeniden...

“Nasıldı?” diye sordu Liam ve Posey'nin dizlerin bağı çözüldü.

“Hmmm... Nasıl desem? İlaçların etkisi altındaydın. O yüzden daha iyileriyle karşılaştığımı söyleyebilirim.” Nefes nefese kalmıştı. Adam bir adım atsa, hamile kalıverecekti.

“Bir şans daha verir misin?”

Yüce Elvis Francis Aloysius Xavier Presley! “Şey...”

Liam biraz daha yaklaştı, öyle ki Posey onun sıcaklığını hissedebiliyordu. “Sen hatırlıyorsun ama ben hatırlamıyorum. Bu haksızlık, değil mi?” diye mırıldandı.

“Hayat haksızlıklarla dolu,” dedi Posey ama sesi titriyordu.

“Seni öpebilir miyim Cordelia?”

O anda iç sesi nasihatlerini sıralamaya başladı. Liam’ın geçmişteki hareketleri, peşinde koşan kadınların sayısı, ah gözleri... O kadar güzeldi ki... Bu kadar güzel gözlere sahip olmak yasalara aykırı olmalıydı. O kadar hoş bakıyordu ki. Posey bir adım atsa bedenleri birbirine değecekti.

“Tamam,” dedi. “Yap da kurtul!” Ellerini ceplerine soktu ve beklemeye başladı.

Liam aralarındaki ufacık mesafeyi kapattı, o kadar sıcaktı ki Posey adeta erimek üzereydi. Elleriyle Posey’nin yüzünü kavradı, ifadesini incelerken gülümsemesi kayboldu. Posey kendine engel olamayarak gözlerini yumdu ve birden Liam’ın dudaklarını dudaklarının üzerinde hissetti. Yumuşak, nazik... Kemerine sarılıp onu yere yatırmamak için ceplerindeki ellerini yumruk yaptı. Ah, Elvis! Bu dünyanın en mükemmel öpüşmesiydi. Cennette gibiydi. Dudakları birbirlerini öpmek için yaratılmış olmalıydı.

Sonra her şey son buldu ve Posey zor da olsa gözlerini açtı. Liam ona bakıyordu. Gözleri hâlâ ıslık ıslık. Posey yutkundu ve “Fena değil,” dedi. “Biraz abarttım sanırım. Ne bileyim. Daha fazlası olur diye düşünmüştüm.”

Liam kahkahalarla gülmeye başladı ve Posey buna o kadar şaşırdı ki ister istemez geriledi. “Senden cidden hoşlanıyorum,” dedi Liam.

“O halde bu dünyaya geliş amacımı yerine getirmiş bulunuyorum,” dedi Posey titrediğinin fark edilmemesini umarak.

Liam arabanın kapısını açarak, “Yani şimdi seni evine bırakıyorum, öyle mi?” diye sordu.

“Sadece evime bırakıyorsun koca adam. Aklına başka şeyler gelmesin.”

“Cüret edemem.”

Posey hâlâ cümle kurabildiği için şaşkındı zira kulakları uğulduyor, tüm bedeni elektrik verilmişçesine karıncalanıyor, kalbi yerinden çıkacakmış gibi hızla çarpıyordu. Liam arabayı çalıştırınca yola koyuldular.

“Bu hafta sonu geçit törenine katılacak mısınız?” diye sordu Posey bir süre sonra.

“Sanırım,” dedi Liam ve South Curch Yolu’na saptı. “Guten Tag hâlâ törenlerde stand açıyor mu?”

“Tabii ki.”

Liam evin önüne yanaşıyordu ki Posey araç durmadan kapıyı açıp, “Tamam o zaman sonra görüşürüz,” diyerek kendini dışarı attı.

Liam’ın arkasından, “Ah... İyi geceler...” diye bağırdığını duydu.

Eski kilisenin kapısını menteşelerinden sökercesine hızla açtı ve içeri girip kapadı, sonra da kendine hakim olamayarak yere yığılıp kaldı. Shilo salondan iki kez havladı ve odun sobasının yanına çöktü. Tanrı’ya şükürler olsun ki Gretchen geç saatlere kadar çalışacağını söylemişti. Köfte miyavlayarak hoş geldin dedi, kulaklarının uğultusu dışında duyabildiği bir diğer ses çan kulesini sarsan rüzgardı.

Evinde güvendeydi ve yeniden *öpücüğü* düşünmeye başlayabiliirdi. Liam bir öpücükle onda böylesi hisler uyandırıyorsa...

Birden kapı çaldı ve Posey yerinden sıçradı. “Kim o?” Koruma amaçlı aldığı köpek içeride horlamakla meşguldü.

“Benim, Liam.”

Posey yerden kalktı ve kapıyı biraz araladı. “Evet?”

Liam’ın yüzünde tuhaf bir ifade vardı. “Çantayı unutmuşsun.”

“Ah, teşekkürler.”

Liam hafif yıpranmış deri sırt çantasını ona uzattı. “İyi geceler,” dedi ve arkasını döndü.

“Sana da. Hmmm... Liam?”

Liam ona doğru döndü ve Posey hiç düşünmeden deri ceketinin yakasından çekip onu içeri soktuktan sonra öpmeye başladı. Bir eliyle Liam’ın yumuşacık saçlarını, ceketinin içine soktuğu diğer eliyle de tenini okşuyordu. Liam hem gülümsüyor hem de onu öpmeye devam ediyordu. Sonunda Posey’yi girişteki duvara yapıştırdı. Ah! Duvar! Güçlü kollarıyla onu sıkıca sarıp bedenini bedenine yasladı. Sıcaklığı, gücü, dudakları... Posey olanlara inanamıyordu. Nefes nefes kalmıştı. Liam dudaklarını dudaklarından ayırıp boynuna kaydırды ve Posey’nin bacakları bedenini taşıyamaz oldu.

Sonra Liam hafifçe geri çekildi, dudaklarına küçük bir öpücük daha kondurdu ve gözlerini kısarak Posey’ye baktı. “İtiraf etmeliyim ki...” dedi başparmağını genç kadının alt dudağında gezdirerek. “Biraz şaşkınım.”

“Hmmm...” dedi Posey zira konuşacak halde değildi ve ayakta durmasını sağlayan tek şey Liam’ın bedenini saran kollarıydı.

“Benden hoşlanıp hoşlanmadığından emin bile değildim.”

“Hoşlandığımı kim söylüyor ki?” Liam gülümsedi ve Posey istemsizce onun gömleğini sıkıca kavradı.

Liam ona doğru eğilerek, “İçeri girip bir süre kalmama izin verecek kadar hoşlanıyor olabilir misin?” dedi. Yüce Elvis! Biraz daha eğilirse olanlar olacaktı!

Posey cevap vermedi. Hayır demek için bir neden aradı.

Bulamadı.

“Gitmemi ister misin?” diye sordu Liam ve onun çenesine bir öpücük kondurup parmağını boynunda gezdirmeye başladı.

“Hayır,” dedi Posey sakın bir şekilde.

“Emin misin?”

“Evet,” dedi Posey. *Ya şimdi ya da asla Posey!* Elinden tutup onu salona doğru çekti. “Shilo, Liam’ı hatırlıyorsun,” dedi köpeğin yanından geçip mutfığa doğru ilerlerken. Shilo havayı kokladı ve yeniden uykusuna döndü. Gretchen’in dağıttığı mutfaktan geçerken Posey içten içe *Tanrım ne olur fikrini değiştirmesin, ne olur bu konuyu kafasında çok büyütmesin* diye dua ediyordu.

Üst kata çıktıklarında yatak odasının kapısını açtı ve Liam’ın elini bıraktı. Hiç kolay olmasa da onun yüzüne baktı.

Liam Murphy. Yanıbaşındaydı. Ergenlik yılları boyunca ettiği dualar ve son dönemde hissettiği tutku dolu arzular sonucunda bu noktaya geleceklerine hiç ama hiç inanmamıştı. Liam’ın kendisini seçeceğine ihtimal bile vermemişti. Onun dikkatini çekeceğini hiç ummamıştı.

Ve sonra Liam elini uzatıp Posey’nin dudaklarına dokundu. O kadar nazikti ki...

Dudakları dudaklarının üzerinde bir kez daha gezinmeden önce Posey ona aşık olmuştu.

Yine!

BÖLÜM 16

Liam gözlerini kısarak saate baktı. Zaten odada ışık saçan tek şey oydu. Saat 00:13'ü gösteriyordu. Birkaç dakika içi geçmiş olmalıydı. *Biraz kestirip dinlenmeyi fazlasıyla hak ettim nasıl olsa* diye düşündü sırtarak. Uzun zamandır biriyle birlikte olmamış olabilirdi ama performansı hâlâ hiç de fena sayılmazdı.

Aslında fena sayılmak şöyle dursun oldukça sıra dışıydı.

Kolunu hafifçe yana uzattı ama yatağın öbür tarafının boş olduğunu fark edince şaşırdı. Olimpik seksin ardından Cordelia'nın da uyuyakalmış olmasını beklerdi. Pekala, yatakta bir şey vardı... Görünüşe bakılırsa bir kediydi çünkü çok geçmeden miyavlayıp usulca yere atladı. Fakat kendisi dışında başka bir insana dair herhangi bir işaret yoktu.

"Cordelia..." diye seslendi. Cevap yoktu. Ne yazık! Şu anda onu öpmek için neler vermezdi. Hatta öpücükle kalmaz devamım da getirirdi. Kareli gömleğin altında yatanlara dair tahminlerinde yanılmamıştı. O gömleği çıkarmanın ödülü büyük olmuştu. Cordelia ufak tefekti ama her şeyi orantılıydı. Zayıf değildi... Hoştu. Güçlüydü de... Birlikte olurlarken Liam bir kez olsun canını yakarım diye endişelenmemişti. Teni şaşırtıcı derecede yumuşak ve tatlıydı, aynı zamanda öyle güzel kokuyordu ki bağımlılık yaratabilirdi. Portakalı andıran ferah bir kokusu vardı. Ve dudakla-

rı... Öpüşmeyi biliyordu ve bacaklarını beline doladığı anda... Evet, Olimpik en uygun kelimeydi.

Yataktan kalktı ve kot pantolonunu bulup üzerine geçirdi. Belki de Cordelia duştaydı. Belki de onun kendisine katılmasını bekliyordu.

Banyo boştu. İlginç... Merakla merdivenlerden aşağı indi. Cordelia seksten sonra sarmaş dolaş olup uyuyacak türden biri gibi görünmese de çoğu kadın iyi geçen bir birlikteliğin ardından yataktan sıvışmazdı öyle değil mi? Eskiden yataktan kaçmak için can atan Liam olurdu. Bu da onu pislik herifin teki yapardı ve kendisi de durumun farkındaydı. Her iki taraf durumu baştan kabullenmiş olsa da seks için kadınlardan faydalanmış olması gurur duyduğu bir davranış değildi. Artık o taraklarda bezi yoktu. On yedi yaşındayken bu gibi tavırlar sergilemiş olabilirdi, fakat baba olmak bir adamın perspektifini epeyce değiştiriyordu.

Kedilerden biri... Kafası nispeten daha büyük olan Liam'a tısladı ve yukarı kaçtı. Bu eski kilise gerçekten ilginç bir yerdi. Mutfaktan ışık süzülüyordu ama Cordelia orada değildi. Ama bir saniye! İçeride bir kapı aralıktı. A-ha! Ambalaj sesini duyabiliyordu. Kapıyı itti ve işte Cordelia karşısındaydı. Kilerde. Üzerinde bornozu vardı ve saçları karmakarışık. Aynı anda ağzına dört beş kraker atmakla meşgüldü. Devasa köpeği de yanındaydı ve ağzından sular akarak onu izliyordu. Liam kollarını çıplak göğsünde kavuşturarak, "Merhaba," dedi.

Cordelia sıçradı. "Umf..." benzeri bir ses çıkardı ve o anda ağzındaki krakerlerden bir kısmını dışarı püskürttü. Yüzünden başlayan kızarıklık boynuna dek yayıldı. Zorla yutkundu ve krakerleri tuttuğu eliyle Liam'a el salladı. Shilo bu işareti üzerine alındı ve Cordelia'nın elindeki krakerleri ağzına atıp kilerden ayrıldı.

Cordelia bir kez daha yutkundu ve ellerini bornozunun cep-

lerine soktu. Mavi yeşil renklerin hakim olduğu kumaş yığını Liam'a alkolik amcasının giydiği bornozu anımsattı. Genç kadın yalınayaktı ve ayakları cidden çok sevimliydi. "Merhaba," dedi sonunda.

"Nereye gittiğini merak ettim."

"Ah... Sadece... Bir şeyler atıştırıyordum. Sen de ister misin?"

"Hayır, böyle iyiyim," dedi Liam ve karşısında öylece dikilip Cordelia'ya baktı. Kilerden çıkmaya niyeti yok gibiydi. "Bütün bir gece burada mı kalacaksın?"

"Hayır." Posey yüzü kızararak onun yanından geçti – işte yine o portakal kokusu! – ve mutfak masasına oturdu. Liam da ona katıldı.

Bir şeylerden rahatsız olduğu belliydi. Ve ne kadar da şirindi. O koca kahverengi gözleri, küçük çenesi... Tam bir elfe benziyordu. Fakat Liam kadınların kıyaslamalardan hoşlanmadıklarını çok iyi biliyordu. Bakışları Liam'ın boynundan, çıplak göğsüne, oradan kollarına kayan Cordelia yeniden yutkundu ve masanın üzerinde duran şekerliğe odaklandı.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu Liam.

"Tabii. Evet. Neden olmasın ki?"

"Bilmiyorum. Kilere inip saklanan ben değildim."

"Saklanmıyordum. Sadece... Seni uyandırmak istemedim."

"Ne kadar düşüncelisin."

"Kuzenim birazdan evde olur," dedi Posey gözlerini şekerlikten ayırmadan.

"Gitmemi mi istiyorsun?"

"Ah! Hmmm... İstiyorsan gidebilirsin..."

Hâlâ onun gözlerine bakamıyordu. Liam iç geçirdi. Neden kadınlar yanlarında bir kullanma kılavuzu taşımıyorlardı ki? Eve geldiğinde resmen üzerine atlamıştı, şimdi ise yüzüne bile bakamıyordu. "Cordelia, birlikte çok eğlendiğimizi düşünmüştüm. Yanılıyor muyum?"

“Hayır. Gerçekten eğlendik. Hem de çok. Teşekkür ederim.” Yüzü yine kıpkırmızı oldu. Dudaklarını ısırды. Keşke ısırmasaydı. Çünkü Liam artık onlardan başka bir şey düşünemez olmuştu. Üzerindeki o saçma sapan bornozun kemerini tutup onu kendine çekmek istiyordu. Sonra da kemeri çözüp çıplak bedenini mutfak masasına yatıracak ve...

Tam o anda Cordelia, “Emma’yı düşünüyor musun?” diye sordu. Liam bu soruya o kadar şaşırdı ki hafifçe geri çekildi. “Yani düşünüyor olmalısın. Bu çok doğal. Onu seviyordun. O senin karındı. Anlıyorum. Benim açımdan bir sorun yok.”

Emma. Pekala.

“Demek istediğim... Sen ve Emma uzun yıllar birlikteydiniz. Onu aklından çıkaramamış olabilirsin. Emma’yı yani.” Nihayet gözleri buluştu. “Değil mi Liam?”

“Şu anda onu düşündüğüm kesin. Ne de olsa durmadan adını anıyorsun.”

Cordelia başını salladı. “Daha öncesinde düşünüyor muydun?”

“Öncesinde derken? Üst kattayken mi?”

Yüzü artık kıpkırmızıydı. “Evet.”

“Hayır.” Emma bir kez bile aklına gelmemişti. Aslında bu tam olarak doğru sayılmazdı. Çünkü Emma onun için temel bir referans kaynağıydı. Uzun yıllar boyunca yalnızca onunla birlikte olmuştu. Tabii her seferinde malum sona ulaşmıyorlardı ama arada bir işler renkleniyordu. Cordelia konuyu açtığı anda ise ister istemez kıyaslama yapmaya başlamıştı. Cordelia Emma’dan daha ufak tefekti. Daha enerjikti. Saçları da Emma’ninkinden kısaydı.

Cordelia bornozuna sıkıca sarındı. “Üşüdün mü?” diye sordu Liam.

“Hayır. Sen üşüdün mü? Üzerinde hiçbir şey yok da...”

Liam hafifçe gülümsedi. “Böyle iyiyim.”

“Pekala.” Bakışları yine şekerliğe yöneldi – tüm dikkatini çektiğine göre Rosetta Taşı gibi bir şey olmalıydı. “Ben ilk mi oldum? Emma’dan sonra yani...”

“Hayır.”

Bornozuna biraz daha sarınarak yeniden başını salladı.

“San Diego’da bir kadınla birlikte oldum,” dedi Liam. “Emma öldükten yaklaşık bir sene sonra. Aslında arkadaşlık ama arada bir ihtiyaçlarımızı karşılıyorduk.”

“Anladım.”

Liam’ın sabrı taşmak üzereydi. “Cordelia, seni korkutacak bir şey mi yaptım? Yukarıda iyi vakit geçiriyor gibi görünüyordun.”

“İyi vakit geçiriyordum! Sadece bu konuda nasıl hissettiğini merak ettim. Emma konusunda yani.”

Liam sonunda bağırarak, “Emma aklımın ucundan bile geçmedi!” dedi ve hemen sesini alçalttı. “Bu konuyu aklıma sokan sensin.”

“Liam, nasıl oluyor da bu düşüncelere engel olabiliyorsun anlayamıyorum,” dedi Cordelia boğuk bir sesle.

“Ben bir erkeğim Cordelia! Önümde ne varsa onu düşünürüm.”

“Bağırmana gerek yok, sersem!” diyerek onu tersledi. “Köpeğimi korkutuyorsun.” Köpeği ağzının suyu akarak sırtüstü yatıyordu. “Özür dilerim,” dedi ama hiç de üzgün görünmüyordu. “Ben sadece... Daha önce hiç bir dulla birlikte olmamıştım. Sonra Emma’yı hatırladım. Ne kadar nazık biri olduğunu düşündüm.”

Harika. Şimdi de gözleri dolmuştu. *Kadınlar!* Kesinlikle zor insanlardı. “Çok nazikti. Ben ona aşıkтым,” dedi Liam. “Ama yukarıdayken yalnızca seni düşünüyordum.”

“Gerçekten mi?”

Liam bir şey söylemek için ağzını açtı ama sonra kapadı. Bir kez daha denedi. “Evet, Cordelia. Dediğim gibi ben bir erkeğim. Bizim sistemimiz çok basittir. Sen şu an buradasın ve ben de

senden hoşlanıyorum. Bu buz gibi mutfakta oturup saçma sapan konulardan konuşmaktansa yukarı çıkıp seninle birlikte yatağa uzanmayı tercih ederim. Ama illa konuşmak istiyorsan pekala... Emma'yı her gün düşünüyorum. O benim bir parçam. Çocuğumun annesi. Unutmam mümkün değil. Fakat ikinizi kıyaslamıyorum. Yukarıdayken sadece seni düşünüyordum... Dudaklarının ne kadar güzel olduğunu. Hatta şu anda bile dudaklarına kenetlenmiş durumdayım."

İşte. Bu sözler Cordelia'nın çenesini kapamasına yetmişti. Yanakları bir kez daha kızardı ve gözlerini birkaç kez kırıştırdı. Nihayet minik bir "Ah!" ifadesiyle durumu kavradığını ortaya koydu.

"Dilin mi tutuldu?"

Cordelia sırttı ve kafasını salladı.

Liam yerinden kalktı ve Cordelia'nın yanına gidip diz çöktü. "Güzel." Eğilip onun dolgun, pembe dudaklarını öptü. Karşılığında ise derin bir iç çekişle ödüllendirildi. "Şimdi senin için de bir sakıncası yoksa..." Cordelia'nın boynuna hafifçe kokladı. "Seninle yukarı çıkmak ve bu iğrenç bornozu ortadan kaldırmak istiyorum. Ne dersin?" Geri çekilip onun yüzüne baktı.

Cordelia gülümsüyordu. "İyi fikir motorcu çocuk!"

Liam aniden gözlerini açtı ve saate baktı. 7:02'yi gösteriyordu. Çatı kirişlerindeki örümcek ağlarının ıslıl ıslıl parlamasına neden olan gün ışığı pencerelerden içeri süzülüyordu.

Eve gitmesi gerekiyordu. Nicole saat 10:00'da geri dönecekti.

Cordelia hâlâ uyuyordu. Saçları tuhaf bir şekil almıştı, kirpikleri de yanaklarının üzerinde tutam tutam duruyordu. Elf gibi şirindi. Bu şirinliği tanımlamanın başka bir yolu yoktu. Dudakları biraz şişmişti. Boynu da Liam'ın sakalları yüzünden tahriş olmuştu. Bir dahaki sefere tıraş olsa iyi ederdi.

Bir dahaki sefer. Bu düşünce bir an duraksamasına neden oldu.

Cordelia Osterhagen iyi bir aileden geliyordu. Muhtemelen evlenmek, çocuk sahibi olmak, ev alışverişi yapmak filan isteyecekti. Hepsi de birbirinden güzel isteklerdi... Ama Liam'ı ilgilendirmiyordu.

Evliliği kabus gibi değildi ama kolay de geçmemiştir. Beklenmedik hamilelik haberini saymıyordu, çünkü Nicole küçükken mutlu zamanlar geçirmişlerdi. Asıl zor olan her geçen gün Emma'nın aşkının azaldığını hissetmesiydi. Evet, Emma günler geçtikçe bir zamanlar aşık olduğu ve çocuk yaptığı o ıslahevi görmüş çocuktan soğumuştur.

Üstelik bir de Nicole'ü düşünmesi gerekiyordu.

Yataktan kalkıp sessizce giyindi, sonra da eğilip Cordelia'yı usulca dürttü. "Hey... Gitmem gerek. Nicole'ü arkadaşından alacağım."

"Tamam," dedi Cordelia uykulu bir ses tonuyla. Sonra fırlayıp yataktan kalktı ve kafasını Liam'ın kafasına çarptı. "Ah! Afedersin."

Liam kafasını ovalayarak, "Sorun değil," dedi. "Görüşürüz?"

"Ah... Tabii."

Bu bakışı biliyordu. *Aramızda bir şey var mı? Beni arayacak mısın? Seni bir daha ne zaman görebileceğim? Bu yaşananların hiçbir anlamı yok muydu?* Bu ifadeyi geçmişindeki onlarca kızın yüzünde gördüğü gibi Paige'in yüzünde de görmüştü. Şimdi Cordelia'da da aynı ifadeyi yakalayınca... Kahretsin!

Cordelia yatak örtüsünü üzerine iyice çekti ve bakışlarını kaçırdı. Odadaki tuhaf sessizlik karbon monoksit gibi nefes alıp vermelerini engelliyordu. Liam yatağın kenarına oturdu ve botlarını giymeye başladı. "Dün gece harikaydı."

"Evet," dedi Cordelia yanakları kızarak ve Liam'ın göğsüne

tuhaf bir acı saplandı. Cordelia kapıyı açıp üzerine atladığında... Ah hiçbir erkek bu teklifi geri çeviremezdi – özellikle de kan akışı beyninden belden aşağısına kaymaya başladığında. Dün gece mutfakta otururlarken tek istediği onun içini rahatlatmaktı. Nedenini bilmiyordu ama yanında kalmak istemişti. Oysa Cordelia kaçması için her türlü ortamı sağlamıştı... Emma konusunu açmış ve bir sürü anlamsız bahane üretmişti.

“Cordelia, dinle,” dedi.

“Ciddi bir ilişkiye hazır değilsin. Bakman gereken bir çocuğun var. Hâlâ yeni hayatına alışmaya çalışıyorsun. Arada bir takılmak hoş olur ama bağlanmaya karşısın.”

Vay be! Belli ki şu an bir tuzağın içindeydi. Cordelia kızgın görünmüyordu, ağlayacak gibi de değildi ama kadınların tuzakları meşhurdu. “Aslında bir bakıma... Evet.”

“Tamam, o zaman. Görüşürüz,” dedi Cordelia ve yatağa uzanıp gözlerini kapadı.

Liam orada öylece kalakaldı. *Şaşkındı*. Belki arkasını döndüğünde Cordelia koluna bir bıçak saplayacaktı. Belki duyguları cidden incinmişti. Belki de bir daha görüşüp görüşmeyecekleri umrunda bile değildi. Belki de... Tuhaf bir düşünceydi ama belki de... Cordelia seks için ondan faydalanmıştı.

Kesinlikle bir kullanma kılavuzuna ihtiyacı vardı. “Pazar günü müsait misin?” diye sordu. Kelimeler istemsizce dudaklarından dökülmüş gibiydi.

Cordelia tek gözünü açtı. “Olabilir.”

“Bir şeyler yapmak ister misin?”

Gözleri yine kapalıydı. “Bağlanma gerektirmeyen ama gönül eğlendirecek bir şeyler mi?”

“Şey... Şu anda salak yerine konuyormuşum gibi bir hisse kapıldım. O yüzden sorunu yanıtsız bırakıp sadece seni görmek istediğimi söylesem olur mu?”

Cordelia onu bir kez daha şaşırttı ve kahkahalarla gülmeye başladı. Yattığı yerden doğruldu ve Liam'ın dizine vurarak, "Tabii motorcu çocuk. Şimdi çık evimden. İşe gitmem lazım," dedi.

Liam bir an tereddüt etti, ancak Cordelia ayağının ucuyla dürtünce kalkıp evden ayrıldı. Kafası karışık ve biraz kuşkulu olsa da... Ah, kendini mutlu hissediyordu.

BÖLÜM 17

“Aman Tanrım! Onunla yattın mı? Hemen bana her şeyi anlatıyorsun. En ince detayına kadar. Tıraşlı mıydı?”

“Bu da ne demek şimdi Jon? Ben gay değilim, hatırladın mı?” Posey gülümsedi. Biraz ukala bir tavrı vardı. İçten içe fazlasıyla tatmin olmuştu. Ayrıca hâlâ biraz hassastı. Liam Murphy’yle yatmıştı (Yüce Elvis!) ve bir daha buluşmak üzere teklif almıştı. Her ne kadar adam ciddi bir ilişki peşinde olmasa da. Fakat erkekler ilk başta hep böyle şeyler söylemezler miydi? Bazı durumlarda bu tür sözler bir süre daha devam etse de içinden bir ses Liam’ın farklı olduğunu haykırıyordu.

“Tıraşlı demek, sırtında kıl var mı demektir tatlım. Lütfen hayır de! Lütfen...”

“Sırtında kıl yoktu. Ama omzunda bir dövme vardı. Kelt düğümü gibi bir şeydi.”

“Biraz klişe ama şimdilik bunu görmezden gelebiliriz. Merhaba Lorraine, bir meleğe dönüşmek ister misin? O zaman senden biraz daha kahve rica edeceğim. Bugün çok güzel bir gün.”

Posey ve Jon Rooney’s’de kahvaltı ediyorlardı. Burası Mincer Caddesi’nde yer alan küçük bir kahvaltı salonuydu. Genelde Kurucular Günü kutlamalarında burada yer bulmak için en az bir saat beklemek gerekirdi, fakat Jon güzellik, perakende ve eğitim sektöründe hayranlar kazandığı gibi gıda sektöründe de pek çok

hayran edinmişti. Tek bir el hareketiyle bu güzel verandada hoş bir masa kapmayı başarmıştı. Üstelik müessesenin ikramı olarak iki peynirli çörek gelmişti.

“Bu arada...” dedi Jon. “Sana bir Keurig kahve makinesi aldım. Doğum günün için. Böylece o iğrenç makineden kurtulabilirsin. Şimdi sıra kirli çamaşırlarında. Dökül bakalım.”

“Ah, Keurig’i çok severim! Teşekkürler Jon! Karşılığında hemen sana kirli çamaşırlarımı anlatayım...” Omletinden bir çatal aldı ve kibirli bir tavırla yemeği ağzında gevelemeye başladı. “Bilirsin. Ben Liam için kendimce bir lakap uydurmuştum. Tanrı’nın Lutfu. Kadınlara lütfu manasında, anladın mı?” Ona bakıp pis pis sırtıttı. “Ve gördüm ki gerçekten öyleymiş. Beklediğime değmiş.”

“Yirmi yıllık bir bekleyiştten mi söz ediyoruz?”

“Aslında on beş yıl oldu ama evet, aynı bekleyiştten söz ediyoruz.”

“Öpüşme konusunda uzmanmış gibi duruyor, yanılıyor muyum? Nasıl öpüşüyor? Sence nasıl olduğunu anlamam için beni bir kez olsun öper mi?”

“Hayır, eminim öpmez ve evet kesinlikle harika öpüşüyor, Jon. Liam beni öptüğünde resmen bacaklarımı hissetmez hale geldim.”

“Olley! Artık Henry’nin hastanede sabahladığı gecelerde hayalini kuracağım bir manzara oluştu zihnimde.” Kahvesinden koca bir yudum alırken bile gözlerini ondan ayıramıyordu.

Posey bu bakışı gayet iyi tanıdığı için, “Ne var?” diye sordu.

“Hiçbir şey.”

“Bir şeyler var, belli. Rahatsız olduğun bir şeyler var.”

Jon yüzünü buruşturdu. “Tamam. En iyi arkadaşın ve enişten ve yemek hocan olarak birkaç sorum olacak.”

“Sor bakalım.” Posey devasa omletinden bir parça daha aldı ama ağzının tadı kaçmıştı.

“Liam lisedeyken tam bir ayran gönüllü değil miydi?”

Posey kafasını salladı. “Okulun asi çocuğuydu. Üzerine atlayan her kızla birlikte oldu. Ta ki Emma Tate ile tanışana dek. Zaten onunla evlendi.”

“Emma... Nasıl bir kızdı?”

“Bildiğimiz kızlardandı işte. Temiz, nazik, hanım hanımcık. Baloya beni o hazırlamıştı.”

Jonathan’ın kaşları kalktı. “Ah, şu mezuniyet balosu... Hani şu çok eğlendiğin!”

“Kavalyem beni ekti. Ne var? Bu pek çok kişinin başına gelmiştir.” Kahvesinden bir yudum aldı.

“Bence daha fazlası var. Neden dersen... Bugün bile mezuniyet balolarına gözetmen olarak gelmeyi reddediyorsun. Her neyse... Gelelim Asi Çocuğun Evcilleştirilmesine. Lisede şu prenses kızla tanıştı ve kız ölene dek mutlu mesut yaşadılar, öyle mi?”

“Bildiğim kadarıyla öyle.”

“Liam hâlâ... Nasıl desem? Önüne gelenle yatıyor mu? Çapkın mı? Çünkü öyleyse onu bir güzel dövmem gerekecek.” Posey onun bu sözlerine gülümseyerek karşılık verdi.

“Ev ekonomisi öğretmeni, motor tamircisini benzetti! Ne hoş bir manşet,” dedi. “Ama hayır. Adama asılan bir sürü kadın gördüm, yine de onun varı yoğun kızı gibi görünüyor.”

“Ben de öyle duydum.” Jon her lise öğretmeni gibi dedikodulara kulak kabartırdı. “Peki bu senin için ciddi bir ilişki mi?”

İşte kaçınılmaz sorunun zamanı gelmişti. “Şey... Her şey çok yeni. Yani Çarşamba gecesinden beri.”

“Ama çoktan aşık olmuş gibi görünüyorsun.”

“Lütfen,” dedi yanakları kızarıırken.

“Ah, tatlım,” dedi Jon.

“Mesele şu ki... Liam tamamen bir yabancı sayılmaz, öyle değil mi?” Jon başını salladı. “Yıllardır ona karşı bir çekim ve hayranlık hissediyordum.”

“Kim hissetmez ki?” dedi Jon nazik bir şekilde. “Sadece dikkatli olmanı istiyorum. O da seninle aynı hisleri taşıyorsa ne ala! Ama taşımıyorsa Dante durumuna geri döneriz.”

“Ben Dante’ye aşık değildim,” dedi Posey. “Yani... Diğetine de aşık oldum denemez ama...”

Ama hayır. Bir buçuk ay önce Guten Tag’ın mutfağında Liam’ı gördüğü andan beri onu düşünmeden duramıyordu. Dün geceye kadar onu gördüğü her yerde, hatta onu düşündüğü anlarda bedenini bir sıcaklık kaplıyordu. Daha önce hiç aşık olmamıştı. Ron’u saymazsak tabii – gerçi o da sonradan Anderson Cooper hayranı olup çıkmıştı ama neyse. Dante’ye karşı bir çekim hissediyordu, bu konuda şüphesi yoktu, onunla ilgili pek çok şey hoşuna gidiyordu, fakat gerçek şu ki daha fazlasını hissedebilecek kadar çok tanımıyordu onu.

Dün sabahdan beri bulutların üzerinde yürüyor gibiydi ve ısıldı. Gözünün önünde gecedен kalma birkaç sahne canlanınca yanakları kızarıyor, konuşmasını yarıda kesip kalıyordu. Hatta Elise dayanamamış ve iyi olup olmadığını bile sormuştu. Gretchen bile onda bir tuhafılık olduğunu sezmiş ve restorandayken, “Posey, neyin var? Cildin kızarmış gibi...” demişti. Tabii bu sözler üzerine Stacia hemen bir termometre kapmıştı.

Evet. Bütün semptomlar aşık olduğunu gösteriyordu.

Jon kıkırdadı. “Merhaba! Dünyaya geri dön tatlım! Dinle beni. Senin adına çok mutluyum. Umarım seni hak eden bir erkektir. Dante Bellini’yi sana hiç yakıştıramıyordum. Yaptığı makarnalar... Tamam, kabul, adamın yemekleri bir harikaydı ama sizinkilere orada yemek yediğimi söylersen son nefesime kadar inkar ederim. Fakat Dante Bellini sadece bir görüntüden ibaretti.”

Posey fincanını masaya bıraktı. “Dante demişken... Bence ondan resmen ayrılmamanın zamanı geldi,” dedi fısıldayarak. “Yani akıllarda en ufak bir soru işareti kalsın istemiyorum.”

“İlişkinize ara verdiğinizden beri aradı mı seni hiç?”

“Şey... Hayır.”

“Seni bilmem ama bana kalırsa adamın aşk acısı çeker gibi bir hali yok. Al işte sana fırsat. Şu anda son derece gösterişli arabasından iniyor.”

Posey kafasını çevirdi ve Dante’nin saks mavisi Audi’sinin Inferno’nun önüne yanaştığını gördü.

“Hesabı ben hallederim,” dedi Jon. “Sen git ve resmi ayrılığı gerçekleştir. Hatta benim çöreğimi de yanına al. Bugün dar kıyafetler giymem lazım, o yüzden yemesem daha iyi. Sen ve ağabeyin tam bir doğa harikasısınız, bu hiç adil değil.”

“Tayt mı giyeceksin?”

“Elbette! Prens rolünü kim kaptı sanıyorsun?” Jon’un yüzünde gururlu bir gülümseme belirdi.

“Senin için biçilmiş bir kaftan!” dedi Posey. “Kahvaltı için teşekkürler.” Çöreği alıp Jon’un omzuna hafifçe vurdu ve cad-denin karşısına geçti. Harika bir bahar günüydü, hava güneşliydi ve hafif bir esinti vardı. Tam bir tören havasıydı. Gerçi asıl tören yarındı ama şimdiden hazırlıklar başlamıştı. Nehir kıyısında havai fişek gösterileri yapılacak ve bando konser verecekti. Posey, Mac ve Elise çimler üzerinde küçük bir stand açacaklar, Eşsiz Eserler’den küçük parçaları – birkaç vitray cam, tabelalar, tavan dekorları ve taşınması kolay bir iki parça daha – satışa çıkaracaklardı. Genellikle satışa sundukları her şey tükenirdi. Diğer standlara kıyasla işleri bir hayli iyiydi. Belki Liam da motorlarından biriyle etkinliğe katılırdı. Dün telefon açar diye ummuş ama umduğu gerçekleşmemişti.

Önemli değildi (aslında önemliydi ama çok önemli değildi). Kuşlar ötüyor, renkler pırıl pırıl parlıyor, çiçekler çok güzel kokuyor, dünya her zamankinden daha güzel görünüyordu gözüne. Bir gecelik bir kaçamağın üzerinde yarattığı etki inanılmazdı.

Özellikle de bu kaçamak cennetten çıkma gibiyse. Cennetle kıyaslamak çok mu iddialıydı? Biraz düşündü. Hayır, değildi. Durumu kusursuz bir şekilde ifade ediyordu.

Ah, Elvis! Adam nasıl da güzel öpüşüyordu! Bazen şu asi çocuk imajı taşıyan erkekler ilişkiye girme konusunu pek önemsemezlerdi (en azından *Sex and the City* dizisinde böyle söyleniyordu) oysa Liam birlikte oldukları her anı ağır ağır ve tadını çıkararak değerlendirmişti. Uzun uzun, yavaş hareketlerle içini eriterek... Ve eğlenceli bir tavırla. Posey çok gergindi ve biraz da kendinden şüphe ediyordu. Üzerine çöken şehvetle içten içe öleceğini hissediyordu. Liam kendini o kadar mutlu ve güzel hissetmesini sağlamıştı ki... Ah! Sanki eski iki arkadaşın kavuşması gibiydi. Öpüşürlerken gülümsüyordu. Parmakları Posey'nin saçları arasında geziniyordu. Portakal gibi koktuğunu söylemişti. Gecenin olmadık bir saatinde, "Ah Tanrım, hadi bir kez daha!" demişti. Adamın yatak odası sesiyle yaptığı *hadi göster hünerlerini* çağrısını hatırlayınca Posey kaldırımdaki elektrik direğine çarpıverdi.

"Direğe çarptığını gördüm!" diye seslendi Jon arkasından. Posey ona el salladı ve Inferno'dan içeri girdi. Restoranın dekorunu çok seviyordu. Romalı Aziz Agnes'in kucağında kuzu tutan ikonu, köşeye konmuş hoş bir heykel, ceviz ağacından sık bir bar... Her şey büyük bir titizlikle seçilip yerleştirilmiş, sonuçta ortaya zengin, samimi ve zevkli bir görüntü çıkmıştı.

Mutfaktan birkaç tabak çanak sesi ve bağırışmalar yükseldi (İtalyan restoranı olunca sıcakkanlı insanların birden parlayan öfkelerine tanıklık etmek hiç de şaşırtıcı değildi). "Merhaba!" diye seslendi.

Bağırışmalar son buldu. "Üzgünüm, henüz açılmadık... Ah, sen misin?" Dante beyaz takım elbisesi ve mavi gömleğiyle mutfaktan çıktı.

“Merhaba Dante. Bir dakikanı alabilir miyim?”

“Tabii,” dedi Dante. Onun için hemen bir sandalye çekti ve birlikte bir masaya oturdular. Posey ona dikkatle baktı. Yanık tenli bir güzellik duruyordu karşısında. Yüzünde tuhaf bir gülümseme belirdi. Bir an için bu adamla bir şeyler yaşamış olması inanılmaz göründü gözüne. Kendisi çirkin olduğundan değil ama (ne de olsa Liam Murphy’yi yatağa atmayı başarmıştı!) Dante’nin zevklerine bakılacak olursa Carhartt marka mont giyen bir kadına ilgi göstermesi şaşırtıcıydı. Dante’nin yüzü gülmüyordu ve gerçek şu ki yüzü gülmeyen Dante biraz korkutucu olabiliyordu.

“Eee nasılsın?” dedi Posey.

“İyiyim. Sen?”

“Ah, harikayım! Bu hafta sonu için hazır mısın?”

“Evet.” Guten Tag’ın aksine Inferno korteje katılmıyordu. Böyle bir restoran için bu çok basit bir eğlenceydi. Onun yerine çimenliklerde bir şarap ve peynir standı kurmuşlardı. Standlarını üzümler ve şık masalarla dekore etmişlerdi. Kısacası Stacia’nın bu yıl için seçtiği *Kaz Çobanı* temasının epeyce uzağındalardı.

Dante parıldayan siyah gözleriyle ona bakıyordu. “Neden buradasın Posey?” diye sordu.

Onun bu soğuk tavrının canını sıkması normal miydi? İlişkilerini bir üst seviyeye taşımak istemeyen zaten oydu. Belki de her şeye rağmen Posey’nin kendisine döneceğini sanmıştı. Yine de bu ihtimaller Posey’nin kendisini kötü hissetmesine engel değildi.

“İlişkimiz hakkında konuştuklarımızı hatırlıyorsun, değil mi? Aradan epey zaman geçti de.”

“Evet.”

Posey botlarının içinde sıcacık duran ayak parmaklarını büzdü. Tanrım, bu tarz konuşmalar ne kadar da zordu! Gerçi daha önce böyle bir konuşma yapmamıştı ama olsun... Keşke önceden

konuşma kartları hazırlamış olsaydı. “Bence ikimizin de farklı şeyler aradığı gün gibi ortada.” *Ayrıca ben başka biriyle yattım ve ona deliler gibi aşık oldum.* “Sadece ilişkimizin bittiğini netleştirmek istedim.”

“Netleştirmek mi?” dedi Dante tek kaşını kaldırarak.

Posey masa örtüsüne baktı. “Yani ara verelim demiştik. Verdik. Şimdi de bitirelim. Böylece sonradan bir yanlış anlaşılma olmasın.”

Dante boğazını temizleyip arkasına yaslandı ve kollarını kavuşturdu. “Benim için hava hoş. Başka bir konu var mıydı?”

Ah! Bu biraz sert olmuştu! Yutkundü ve başını iki yana salladı. “Hayır. Başka bir şey yok.”

“O zaman sana iyi günler.” Dante bu sözlerin ardından kalktı ve mutfığa dönüp yeniden bağırmaya başladı.

Posey masadan kalkıp sandalyesini dikkatlice geri itti, sonra da kapıya yöneldi. Koşarak uzaklaşmamak için kendini zor tutuyordu. Bütün vücudunu tuhaf bir his kaplamıştı. Utanç. Umut-suzluk. Ne olduğunu bilemiyordu. Tek bildiği Dante’nin istediğini elde ettiğiydi.

Posey gerçekten kendini onun kız arkadaşı olarak görebileceğine inanmış mıydı? Evet, inanmıştı. Hatta evlenip karısı olabileceğini bile düşünmüştü. Birkaç seks kaçamağının daha derin bir ilişkiye uzanacağını mı sanmıştı? Onu isteyen de ondan ayrılan da kendisiydi... Yine de şu an kendini aşağılanmış hissediyordu. Mezuniyet balosunda tuvalete saklanacak kadar aşağılanmış.

Dante Bellini’nin ona karşı hiçbir ciddi niyeti yoktu. Ve o an için Posey boştaydı. Elinin altındaydı. Hiçbir talebi yoktu. Kolayca yatağa atılabilirdi.

Beyninin derinliklerinden Gretchen’inki gibi sinir bozucu bir ses uyarıda bulunuyordu: *Söyler misin... Liam’la ilişkinin bundan ne farkı var?*

BÖLÜM 18

Stacia elindeki kepçeyi hızla bırakınca ocağın üzerine yağ sıçrat-
tı, sonra da derin bir nefes alıp Posey’ye göz attı. “Doğum günün
için plan yapmamız lazım. Sadece birkaç haftamız kaldı,” dedi.

“Eve gidip üstümü değiştirmem lazım anne. Tören bir saat
içinde başlıyor.”

Annesi pek mutlu görünmüyordu. Babasının da çok mutlu ol-
duğu söylenemezdi. Max ofisinde saklanmayı tercih etmişti ve
Posey kafasını içeri uzatıp selam verdiğiğinde sadece homurdan-
makla yetinmişti.

“Bence beraber bir akşam yemeği yemeliyiz. Evde. Çünkü
başka türlü ağabeyini de seni de evde görmek mümkün olmu-
yor.”

“Anne, daha salı günü sizdeydim...”

“O halde biz üçümüz, Henry, Jon ve Gretchen. En sevdiğin
yemekleri pişireceğim. Brathering mit Bratkartoffeln.”

“Ah, yaşasın!” dedi Posey yüzünü buruşturmamaya çalışarak.
Nedendir bilinmez Stacia Posey’nin bu Alman yemeğini sevdiği-
ne dair bir düşünceye kapılmıştı. Yemekten kasıt da önce kızar-
tılan, sonra salamura hale getirilen bir bütün ringa balığıydı. Son
on beş yıldır Posey’nin geleneksel doğum günü yemeğiydi. Po-
sey aslında bu yemekten nefret ettiğini annesine söyleyememiş,
buna cesaret edememişti.

“Ne idüğü belirsiz etnik bir restorana gitmeyi reddediyorum,” dedi Stacia. Sözlerindeki ironinin farkında değildi ve tam o anda üzerinde yeşil deriden kısa Alman pantolonu, pantolon askısı ve Bavyera şapka olan Otta içeri girdi. Guten Tag Kurucular Günü kutlamalarında kahvaltı ikramında bulunurdu. Yumurta, balık, sosis ve patates.

“Merhaba Otto! Bugün sen de geliyor musun?” diye sordu Posey.

“Şansa bak ki karım salı günü safra kesesini aldırdı, bu yüzden evde kalıp ona bakmam lazım,” dedi Otto ve Stacia’ya çaktırmadan başparmaklarını kaldırdı.

“Sen oraya gitmek istemiyorsun, değil mi? Tabii ki istemiyorsun. Aklından neler geçiyor bilmiyorum.” Stacia durmadan söyleniyordu.

“Afedersin anne ama nereye gitmekten bahsediyorsun sen?”

“Inferno! O yerden içeri bir adım bile atmam! Asla! Neden bilmem geçen hafta Kitty McGrew oraya gitti. Güya arkadaşım olacak. Her neyse. Ah bu arada Kitty’nin kızını tanıyor musun? Ellen? Evlendi. Bir bankacıyla. Onun yerinde sen de olabilirdin tatlım. Nasıl oluyor da bekar kalmayı başarıyorsun, anlayamıyorum. Lezbiyen misin? Oğlumuz gay. Kızımızın lezbiyen olmasını kaldırabiliriz.” Otto sırtıttı, sonra da Posey’ye el sallayarak arka kapıdan çıktı.

“Anne, Henry’nin gay olduğunun farkındayım. Ne de olsa kız kardeşiyim. Ama hayır. Ben lezbiyen değilim.” Lezbiyen olmadığını hatırlatan o geceye dair anılar gözünde canlanınca dizlerinin bağı çözüldü. Oysa Liam dün ne aramış ne de tören provasına gelmişti. Her neyse bu durum umurunda bile değildi. Tamam, biraz umurundaydı. “Inferno hakkında söylenmenin bir nedeni var mı anne?”

“Evet, var. Kuzenin senin oraya gitmek isteyebileceğini söy-

ledi. Doğum günün için. Ben de senin oraya gitmektense ölmeyi tercih edeceğini söyledim.”

“Gitmek istemem tabii ama ölümle Inforno arasında bir seçim yapmam gerekirse gider Inforna’da tıka basa yemek yerim.” Üstelik dün yaşanan diyaloga rağmen!

Stacia onun önüne patatesli bir çörek koydu (biraz tuzluydu ama Posey bu ikramı reddedecek değildi). “Ben de bu konuda kuzenine gereken cevabı verdim. O adamla iş yapmak başka bir şey – senin için iyi bir gelir kaynağı biliyorum ve bu konuda seni bağıslıyorum – restoranında yemek yemek başka! Lütfen. Zavalılı Gretchen o kadar iyi kalpli ki Dante Bellini gibi adamların bize karşı ne kadar kaba ve aşağılayıcı tavırlar sergileyebileceğini akıl edemiyor. Ucuz bir işletmeymiş. Ucuz işletmenin ne olduğunu gösteririm ben ona! Gretchen gerçekten çok saf biri.”

Gel de Stacia’nın hangi gezegende yaşadığını merak etme! “Evde bir akşam yemeği gerçekten kulağa hoş geliyor anne,” dedi.

“Güzel. Bence ne yapmalıyız biliyor musun? Liam’ı ve güzeller güzeli kızını da davet etmeliyiz. Sence de Liam ve Gretchen harika bir çift olmaz mıydı?”

Posey ağzına attığı çöreği çiğnemededen yuttu. “Ah... Aslında bu konuda sana katılmıyorum.”

“Delirdin mi sen? İkisinin çocukları ne de güzel olurdu. Max! Buraya gel! Kızın seni görmek istiyor!”

“O halde buraya gel Posey! Ne o bacakların mı kırıldı yoksa?”

“Hayır, baba. Şimdi geliyorum!” Posey ofise girdi ve babasını kaşlarını çatmış, bilgisayara bakarken buldu.

“Bilgisayara bir şeyler yüklemeyi biliyor musun?” diye sordu Max. “Keşke bilgisayar hiç icat edilmeseydi.”

“Tabii, yardımcı olabilirim.”

“Teşekkürler.” Yüzünde acı tatlı bir gülümseme belirirken eli-

ni dizine vurdu ve “Babanın dizine oturamayacak kadar büyümedin, değil mi?” diye sordu.

“Neredeyse otuz dört yaşındayım baba.”

“Pekala. Eline bir bıçak al da kalbime sapla olur mu tatlım?” diye homurdandı Max.

Bunun üzerine Posey hemen babasının yanağına ıslak bir öpücük kondurdu. “Ne yüklemek istiyorsun?”

“Gretchen’in bir fotoğrafını,” dedi Max. “Bence onun için daha fazla tanıtım yapmalı ve reklam vermeliyiz. Ne de olsa ünlü biri.”

“Ah,” dedi Posey bunun kimin fikri olduğunu tahmin ederek. Max’in istediği fotoğrafın olduğu klasörü açtı ve “Tadilat işleri nasıl gidiyor?” diye sordu.

“Kuzeninin bir sürü fikri var.”

“Umarım sadece istediğin değişikliklerin yapılmasını sağlar-sın baba,” dedi Posey. “Yani bütün bu yeniliklere yavaş yavaş ayak uydurmalısınız.” Birkaç yıl önce Osterhagen’ların evinde küçük bir yangın çıkmıştı (yaşlı çift *aşk ateşine* kapılınca romantik akşam yemeğinden kalma mumları söndürmeyi unutmuştu ki Henry ve Posey bu olayı ne zaman hatırlasa gülme krizine giriyordu). Sonucunda ise Stacia ve Max birtakım tadilat işine girmiş, olan olmuştu. Hâlâ eskiden kiler kapısının olduğu yerdeki duvara toslayıp duruyorlardı. Üstelik üzerinden altı yıl geçmiş olmasına rağmen. Bu yüzden tamamen yeni bir restoran fikri... Pek de mantıklı görünmüyordu.

Max fotoğraflardan birini göstererek, “İşte Gretchen’in istediği fotoğraf bu,” dedi. Posey hemen o fotoğrafı Guten Tag’ın internet sayfasına yükledi. Gretchen ve devasa göğüsleri artık restoranın çevrimiçi görünümünü ele geçirmişti.

“Merhaba Mutti! Merhaba Papa!” İti an çomağı hazırla diye boşuna dememişler...

“Merhaba tatlım,” dedi Max. “Posey’yle web sayfası üzerinde çalışıyorduk.”

“Ah. Merhaba Posey. Bugün ne kadar hoş görünüyorsun!” Gretchen kör edici beyazlıktaki dişlerinin tamamını göstererek gülümsedi. “Sanki yeniden on bir yaşına dönmüşsün de babanın kucağına tünemiş gibisin. Ne hoş!”

“Ah, çok teşekkürler Gretchen.”

Gret gülümsedi ve Posey’ye sorgulayıcı bir bakış attı. “Bu arada biyolojik aileni arama çalışmaların nasıl gidiyor?”

Max yerinden fırladı ve Posey’nin yere düşmesine neden oldu. Mutfaktan da şangır şungur sesler yükseldi. Saniyeler içinde Stacia ofisin kapısında belirdi. Yüzünde trajik bir ifade vardı. “Bu da ne demek oluyor? Biyolojik aileni mi arıyorsun?”

“Hayır,” dedi Posey yerden kalkarak. “Neden bahsettiğini bilmiyorum Gret.”

“Şu kitabı gördüm. Adı neydi? Gerçek aileni bulmakla ilgili bir ismi vardı işte. Mutfaktaki rafta duruyordu.”

“Ah, ondan söz ediyorsun demek,” dedi Posey. “O kitap James’in. Çocuğa bir türlü geri veremedim.”

Gretchen kocaman açılmış gözlerle Max ve Stacia’ya baktı, sonra da Posey’ye döndü. Büyük bir sırrı ağzından kaçırmış gibi davranıyordu. “Ah, haklısın. Mutti, tamamen bir yanlış anlaşılma olmuş. Eminim kitap James’indir.”

“Evet, James’in kitabı anne,” dedi Posey kuzenine dik dik bakarak. “Benim kimseyi aradığım filan yok.”

Stacia ağlamaklı bir sesle, “Eğer biyolojik ailen hakkında bilgi toplamak istiyorsan sana gücenmeyiz tatlım,” dedi. “Bunu tamamen anlayışla karşılırsınız.”

“Ben kimseyi aramıyorum anne.”

“Köklerini bilmelisin. Bu senin en doğal hakkın. Bizi sevdiğine eminiz,” dedi Max. *Evlatlık Aldığınız Çocuğunuz Cevap Aramaya Başlarsa* broşüründen alınmış cümleleri kuruyor gibiydi.

“Ben kimseyi aramıyorum! James kitabını Eşsiz Eserler’de unutmuş. Ben de eve götürdüm ve geri vermeyi unuttum.”

“Konuyu açtığım için özür dilerim Posey. Gerçekten. Afedersin.” Gretchen ona göz kırptı ve Posey o an kuzeninin bir düzine öfkeli rakun tarafından paramparça edildiğini hayal etti. Kumarhanedeki geceden beri Gretchen hiç olmadığı kadar düşmanca tavırlar sergilemeye başlamıştı. Üstelik zeki hamlelerde bulunuyordu. Kendisine karşı bir suçlamada bulunmak mümkün değildi.

“Pekala,” dedi Stacia. Hâlâ kuşkulu gözlerle Posey’ye bakıyordu. “Geçit için hazırlanma zamanı geldi. Hadi kızlar! Posey, zavallı Brianna nerede? Gelecek mi?”

“Buradayım Bayan Osterhagen,” dedi zavallı Brianna ve Posey’ye bakıp gözlerini devirdi.

“Güzel. Kostümleriniz arkada. Gretchen, kostümünü görene dek bekle! Bayılacaksın! Daha dün geldi.”

“Senden nefret ediyorum. Yarın ilk işim Ağabeyler & Ablalar Programı’nı arayıp seni kovdurmak olacak!”

“Şşşş...” dedi Posey. “En azından yüzün görünmüyor. Bana baksana... Garson kılığına girmiş fahişe gibiyim. Benim gibi mi giyinmek isterdin genç bayan?”

“Hayır. O kıyafeti giymektense ölmeyi tercih ederim.”

Brie haklıydı. Aslında Posey’nin kıyafeti bir kostüm sayılmazdı – on yedi yaşındayken Guten Tag’da garsonluk yaparken giydiği üniformasıydı. Fırfırlı beyaz gömlek (ki eskidiği için beyazdan çok sarıydı) ve göğüs altına gelen cüce desenli yeşil bir yelek. Altına da fırfırlı etek, yeşil çorap ve üzeri desenli takunya terlikler.

“Çok eğlenceli olacak Brianna,” dedi. “Gelmek isteyen sendin, hatırladın mı? Evde oturmaktan iyidir.”

“Hayır, kesinlikle değil. Resmen bir kaz oldum Posey! Kaz bılığı içindeyim! Bu kısmı atlama lütfen!”

“İyi o zaman, git ve beni dava et!” dedi Posey. “Al bakalım, biraz badem ezmesi ye. Fena sayılmazlar. Sadece yumuşaması için bir süre ağzında bekletmen lazım. Geçit töreni on dakika sonra başlıyor. O yüzden moralini düzeltmeye bak ufaklık.”

“Senden nefret ediyorum,” dedi Brianna ve badem ezmesini ağzına attı.

Posey üç, Henry dokuz yaşındayken Osterhagen’ler Kurucular Günü kutlamalarına katılma kararı almışlar, Hansel ve Gretel temasını seçmişlerdi. Henry ve Posey el ele tutuşmuşlar, etrafa el sallamışlardı. Henry arada bir yere ekmek kırıntıları atmıştı. Büyük ilgi toplamışlardı. O günden sonra Osterhagen’lar Grimm Kardeşler temasına sadık kalmışlardı. Jon’a göre Almanların ünlü olduğu iki alan vardı ve Grimm Kardeşler kesinlikle Nazi’lerden iyiydi. Guten Tag’ın arka odası eskimiş hayvan kostümleriyle doluydu – fareler, atlar, bir iki tane kurt ve elbette kazlar. Geçit töreninde görevli olan Guten Tag ekibi kalabalığa badem ezmesi atardı, insanlar da mermi gibi sert şekerlerden korunmak için kollarını kendilerine siper ederlerdi.

Geçit töreni görevinden kaçmak vatan hainliği sayılıyordu, bu yüzden restoran çalışanlarından bazıları nedendir bilinmez tören günü hastanelerin acil servislerini ziyaret etme ihtiyacı duyuyordu. Henry her seferinde bir ameliyata katılmak zorunda kalıyor ve ailesi tarafından bağışlanıyordu, ne de olsa harika bir cerrahtı. Bu durumdan gerçekten keyif alanlar sadece Jon ve Posey’ydi... Ve Gretchen. Geçen birkaç yılda Eşsiz Eserler gösterinin sponsorlarından biri haline gelmişti. Posey dekor olarak Lake George bölgesindeki Santa’s Village’dan eski ama büyük bir kızak bulmuştu. Kızak bir römorka yüklenmiş ve Mac’in kullandığı bir traktörle çekilmişti. Ve bu yıl gösterinin yapılacağı alanın yan

tarafında Posey'nin daha önce görmediği bir afiş asılıydı. Üzerinde ise şöyle yazıyordu: *Grimm Kardeşler'den Kaz Çobanı... Başrollerde Çıplak Ayaklı Fraulein Gretchen Heidelberg! Guten Tag ve Eşsiz Eserler Ortak Yapımı.*

Başka dekorlar da kurulmuştu. Kütüphane açık kitap şeklinde bir tören korteji hazırlamıştı, 4-H çocukları her zamanki gibi yanlarına bir keçi ya da inek yavrusu almışlardı, marinadakiler de gösterişli botlarını yine gün yüzüne çıkarmışlardı. Rick Balin yanında titremekle meşgul olan bikinili bir kız almış, elinde içki-si güvertede oturuyordu. Okul bandoları, küçükler lig takımı ve birkaç emekli asker de gelmişti. Fakat Guten Tag'ın dekoru bir ikon gibiydi ve gösterilerde her zaman kapanışı yapardı.

"Ah Tanrım! Ne kadar eğlenceli, değil mi? Beni davet ettiğiniz için teşekkür ederim Bayan Osterhagen," dedi Elise. O da kaz kostümü giymişti. Mac'ın yanına doğru gitti ve kaz sesi çıkardı. Zavallı Mac yutkundu ve onu görmezden geldi.

"Tanıdık birini görürsem kendimi anaokulu geçidinin önüne atacağım. Böylece o masum çocuklar ölümüne tanıklık edecekler," dedi Brianna.

"Gaganı kapatırsan kimse yüzünü görmez. Ve lütfen abartma. Ben üç yaşından beri bu etkinliğe katılıyorum, o yüzden sana acıyacak halde değilim. Hem de hiç. Gelmek istedin ve buradasın."

"Ah, Brie! Ne kadar da tatlısın!" dedi Jon ve hemen römorka bağlı kızak üzerindeki yerini aldı. "Peki benim gerçek prensesim nerede?"

"Ameliyathaneye filan saklanmıştı," dedi Posey.

"Keşke ben de ameliyathanede olsaydım. Buradan kurtulmak için bacağımı kırmaya hazırım," dedi Brianna.

O esnada Stacia'nın sesi duyuldu. "Jon, geç kaldın tatlım!"

"Saçımı kusursuz hale getirmem gerekiyordu. Öyle de olmamış mı ama? Tam bir Prusyalı prens olmamış mıyım?" Posey'ye

döndü ve fısıldayarak sözlerini sürdürdü: “Prens demişken seninkinden bir ses var mı?”

“Hayır,” dedi Posey mırıldanarak. “Ama sorun değil. Sanırım yarın için sözleşmiştik.” Yine de arasaydı hiç fena olmazdı. Kahretsin! Telefonun başında çaresizce bekleyecek kızlardan değildi ama dün bütün gece o iğrenç telefonun çalmasını beklemişti ve bu halinden nefret ediyordu!

Jon anlayışlı bir şekilde ona baktı ve sonunda merhamet edip konuyu değiştirdi. “O afiş de nereden çıktı?”

“Gretchen kendi elleriyle yaptı!” dedi Stacia. Kraliçe kılığına girip en öne geçmişti. “Ne kadar hoş değil mi? Şimdi herkes Guten Tag’da ünlü bir şefin çalıştığını bilecek!”

“Bu haberi duymayan kaldı da sanki...” dedi Jon Posey ve Brie’ye göz kırparak.

“Pekala, tam olarak ne yapmamız gerekiyor?” diye sordu Brie.

“El salla ve badem ezmesi dağıt,” diye yanıtladı Posey. “Kim-senin kafasına atmamaya çalış çünkü gerçekten acıtıyor.”

“Biraz sessiz olabilir misiniz?” dedi Gretchen. “Karakterlerimize adapte olmalıyız.”

“Şaka mı bu?” dedi Brianna.

“Ben hikayenin ne olduğunu bilmiyorum ki,” dedi Jon. “Bana yakışıklı görünmem gerektiği söylendi, o kadar. İşte buradayım ve çok yakışıklıyım!”

Kızak diğer ekiplerin çoktan yerini aldığı resmi geçit törenine katılmak üzereydi. Bando takımındaki üniformalı çocuklardan Pedersen erkeklerine dek herkes törenin başlayacağını ifade eden topun ateşlenmesini bekliyordu.

Kızağın önünde Max ve Stacia ile beraber oturan Gretchen ayağa kalkıp arkaya döndü. “Hikaye şu ki Jon... Ben gerçek prensesim ve Posey...”

“Cadı hizmetçi,” dedi Posey.

“Pek sayılmaz ama onun gibi bir şey,” dedi Gretchen. “Posey, benim kıskanç hizmetçim. İkimiz birlikte komşu krallığa gidiyoruz. Çünkü ben o krallığın prensiyle evleneceğim. Fakat hizmetçim kıyafetlerimi çalıp benim yerime geçiyor. Bu arada ben de kazları güdüyorum. Ama kral – ki bu Papa’nın rolü – benim gerçek prenses olduğum açıklıyor ve ben seninle evleniyorum Jon.”

“Seni şanslı şey!” diye mırıldandı Posey.

“Peki hizmetçiye ne oluyor?” diye sordu Brie.

“Ah, ben üzeri çivili bir varil üzerine yatırılıp şehir içinde oradan oraya yuvarlanarak can veriyorum,” dedi Posey. “Ne kadar eğlenceli, değil mi? Bir gün bu masalları yavrularıma okumak için sabırsızlanıyorum.”

“Peki neden Posey gerçek prenses değil?” diye sordu Brie korumacı bir ses tonuyla. Posey o anda bu kızı ne kadar çok sevdiğini bir kez daha anladı... Brianna tam bir melekti.

“Prenseslik benim tarzım değil,” dedi. “Kötü hizmetçi olmayı tercih ederim. Tarzımız yakın sayılır.”

“Yani Koca Memeli esas kız rolünü kaptı, öyle mi?” dedi Brianna.

Bu doğrudu. Gretchen’in cömert göğüs dekoltesi New Hampshire’da fahişeliğin yasaklandığı günden bu yana birtakım hizmetlerden mahrum kalanların gözünü gönlünü açacak türdendi. Kostümü dar, yakası açık ve beyazdı, üzeri de pullar ve simlerle kaplıydı. Tacı ise İyi Cadı Glinda’nın taktığı tarzın Vegas versiyonuna benziyordu. Posey giyime kuşama meraklı olmadığından bu durumu ciddiye almıyordu. Yani fazla ciddiye almıyordu.

Max arkasına döndü ve gülümsedi. “Sen yine de benim prensesimsin tatlım.”

“Ah! Teşekkür ederim baba!”

“Sohbeti kesebilir miyiz? Herkes yerine geçsin!” Gretchen komut vermeye başlamıştı. Elise uslu bir kız gibi söz dinleyip hemen arkadaki yerini aldı.

Brianna’ya doğru eğilip, “Bu harika, değil mi?” diye sordu. “Kaz olmak harika bir şey, yanılıyor muyum?”

Brianna, “Şu an bir tabancam olsaydı...” diye söze girmişti ki Posey onun gagasını kapadı.

“Pekala millet! Hadi harika bir gösteri yapalım!” dedi Gretchen yüksek sesle ve gülümsedi. “Brianna, adın buydu değil mi? Her neyse sen ve Elise arada bir kaz gibi öterseniz sevinirim. Çok gürültü yapmayın. Geri sayım başlasın. Beş, dört, üç...” İkiye gelince sustu ve çekimdeymiş gibi sadece parmaklarıyla saymaya devam etti. O anda geçit töreni başladı ve kızağı çeken traktör harekete geçti. “Merhabalar!” diye seslendi Gretchen. “Sizi görmek ne hoş! Kurucular Gününüz Kutlu Olsun! Teşekkür ederiz!”

“Şu şekeri alıp kafasına atabilir miyim?” dedi Brianna. Sesi kostümünün içinden epeyce boğuk geliyordu.

Jon kıkır kıkır gülerken Posey, “Hayır,” dedi. “Kibarca insanlara doğru at!”

Roller bir yana, Posey bu töreni çok seviyordu. Tanıdığı pek çok insan vardı. Gretchen’in küçük şöhretine kapılan bir iki kız kızağa yaklaşıp imzalı fotoğraf istemişti, kuzeni de abartılı hareketlerle ricaları kabul etmişti. Brianna’nın atışları isabetliydi, öyle ki kaz kılığındayken hoşlanmadığı bir iki sınıf arkadaşının kafasına sert badem ezmeleri fırlatmayı başarmıştı. Kate ve James de oradaydı. Kate yüksek sesle burnunu silip duruyordu. Brie elindeki badem ezmelerini James’e doğru atıyor, James de ona eliyle barış işareti yapıyordu. Çocuklar Jon’a sesleniyorlardı, yakışıklı presns de neşeli bir şekilde Gilbert ve Sullivan’dan replikler okuyordu. Elise inanılmaz zaman geçiriyor, kahkahalar atıp kaz sesleri çıkarıyor, arada bir de kızaktan eğilip Mac’a bakı-

yordu. Tanıdık bir grubun önünden geçtiler. Vivian ve yaşlı dostları da gelmişti. “Merhaba Vivian!” diye bağırdı Posey hemen ve yaşlı kadın korku filminden bir sahne görmüş gibi eliyle ağzını kapatınca kahkahalara boğuldu. Vivian hemen cep telefonunu çıkarıp fotoğraf çekmeye başladı ve “Son gülen iyi güler!” dedi. Posey o fotoğrafların birkaç dakika içinde Facebook’ta yayınlanacağından emindi.

Ne yazık ki çok geçmeden gökyüzünü gri bulutlar kapladı ve sıcaklık birkaç derece düştü. Posey incecik kıyafetiyle titrerken pamuklu kıyafetler içindeki Gretchen’a ve anne babasına imrenerek baktı.

Geçit töreni Miner Caddesi’ne ulaştığında insanlar alkış tutup Çıplak Ayaklı Fraulein’ı işaret etmeye başladılar. Gret bu ilgiden epeyce memnundu. “Çok teşekkür ederim! Hepinizi burada görmek çok güzel! Kurucular Gününüz Kutlu Olsun!”

Inforno’nun önüne vardılar. Tuğla bina gerçekten göz kamaştırıyordu. Pencerelerin kenarlarında sarmaşıklar ve mor kartopu çiçekleri vardı. Camlar pırıl pırıldı. Personelin tamamı siyah giymişti. Max ve Stacia yolun diğer tarafındaki kalabalığa el sallayarak mekanı görmezden geliyordu.

İşte Dante de oradaydı, Inferno’dan çıkıyordu. Üzerinde beyaz takım elbisesi vardı ve bu haliyle siyahlar içindeki personeliyle tezat oluşturunuyordu. Onu görmek – ya da yediği dört badem ezmesi – Posey’nin karnına kramplar girmesine neden oldu. Yeniden Liam ve Dante arasındaki benzerlikleri fark etti. İkisi de yakışıklıydı ve ikisinin de ciddi bir ilişki arayışı yoktu. Yine de kızığın üzerinde otururken anne ve babasının ilgisizliğini telafi etmek istercesine Inferno çalışanlarına el salladı.

Dante kollarını kavuşturdu ve başını iki yana salladı. “Şu kazalar, hayata veda etmek üzere gibi duruyorlar,” dedi. Bunu o kadar yüksek sesle söylemişti ki kızak üzerindeki herkes duymuştu.

“Eminim en kısa zamanda Guten Tag menüsündeki yerlerini alırlar.” Sırtarak Guten Tag ekibine bakarken personeli kahkahalara boğuldu.

Posey hemen anne ve babasına baktı. Stacia’nın ağzı açık kalmış, Max’in yüzü beyazdan kırmızı dönmüştü. Gretchen ise dosdoğru ileri bakıyordu ama onun da yüzü kızarmıştı.

Posey Dante’ye baktı. Restoranın önünden geçmişler, Guten Tag’a yaklaşıyorlardı. “Dante, Inforna’da leziz makarnalar yapıyor olabilirsin ama zerre kadar eğlenmediğin kesin!” diye seslendi yüzünde kocaman bir gülümsemeyle. Sözlerinin anlaşıldığından emin olduktan sonra ekledi: “Zicke zacke, zicke zacke!”

“Hoi, hoi, hoi!” sesleri yükseldi kalabalıktan. Ne de olsa Bellsford’un neredeyse tamamı en az bir kez Guten Tag’a uğramıştı. Yemeklerin tadını beğenmeseler de eğlenceli dakikalar geçirmişlerdi. Onlar için unutulmaz bir akşam olmuştu ve aileden biri gibi muamele görmüşlerdi.

Bu kez bağırان Jon’du. “Zicke zacke, zicke zacke!”

Kalabalık yine koro halinde karşılık verdi.

Posey öne doğru ilerleyip annesinin elini tuttu. “İyi misiniz?” diye sordu.

“Teşekkürler tatlım,” diye cevap verdi Stacia.

“İyi işti bebeğim,” dedi Max. Gretchen yüzünde yapmacık bir gülümsemeyle elini sağa sol sallıyordu, yüzü pancar gibi kıpkırmızıydı.

Posey bir kez daha Dante’ye bakmak için döndü. Aralarındaki mesafeye rağmen adamın yüzündeki aşağılayıcı ifadeyi seçebiliyordu.

Dante onun göğsünü işaret ederek, “Kıyafetine bayıldım,” diye bağırdı.

Genç kadın hemen üzerine baktı. Ah, hayır! Gömleği önden ikiye ayrılmıştı. Eskimiş kumaş kızağın bir kenarına takılmış ol-

malıydı. Posey hemen iki kanadı tutup önünü kapamaya çalıştı ama kumaş elinde kaldı. “Kahretsin!”

“Yanlış kostüm seçimi,” diye mırıldandı Brianna. “Hey, en azından sutyen giymişsin.”

Evet. Üzerinde çengelli iğneyle tutturulmuş eski bir gri sutyen vardı. Gretchen çamaşırları yıkamayı unuttuğu için iç çamaşırı çekmecesinin derinliklerinde sadece bunu bulabilmişti.

Kalabalığa sırtını dönerek, “Jon, yardım et!” dedi. Brie ve Elise de iki yanına geçip etrafını kuşattılar.

“Victoria’s Secret’a gitmemiz gerek, yanılıyor muyum?” dedi Elise onun göğüslerine bakarak.

“Ah, Tanrım!” dedi Jon. “Dikiş Krallığımda bir sorun yaşanıyor. Yanında pelerini olan var mı? Yok mu? Kahretsin! Tamam, burada dur. Sakın kırırdama! Az bir yolumuz kaldı zaten.”

Gretchen ile Osterhagen’lar kraliyet görevlerine geri dönüp Posey’nin başına gelenlerden habersiz bir şekilde insanlara selam vermeye devam ettiler. Kimsenin üzerinde Posey’yi örtecek türden bir kostüm yoktu.

“Merhaba Cordelia.”

Posey başını kaldırdı ve kaldırımdan kızığa doğru yaklaşan Liam’ı gördü. Liam hemen deri ceketini çıkarıp Jon’a uzattı.

Posey’nin içini bir sıcaklık kapladı. Liam şu anda onu *kurtarıyordu*. Tabii maalesef aynı zamanda çekmecesindeki en çirkin sutyeni de görmüş bulunuyordu. “Teşekkürler,” dedi belli belirsiz bir ses tonuyla.

“Sen tam bir prenssin Liam,” dedi Jon ve ceketini Posey’ye uzattı. “Gerçek bir prens!”

“Liam! Bira bahçesindeki partimize katıl tatlım,” dedi Stacia. “Güzel kızını da getir.”

“Tamam,” dedi Liam, sonra da Posey’ye göz kırparak Nicole’ün yanına geri döndü.

Liam'ın ceketi ağır ve sıcacıktı. Onun gibi kokuyordu. Posey'nin bugüne dek giydiği en güzel şeydi.

“Şu ana dek yeterince aşık olmadınsa, eminim şimdi aşkın derinliklerine doğru yuvarlanıyordur,” diye mırıldandı Jon. “Çünkü ben tam olarak bu hislerin esiri olmuş durumdayım.” Dönüp kendisine seslenen öğrencilerine el salladı.

Brie de şaşkınlığını gizlemeyerek, “Adam resmen kışını topladı,” dedi. “Tabii bir de memişlerini.”

Üç saat ve beş konuşmanın ardından Kurucular Günü kutlamaları son buldu. Guten Tag'ın bira partisi tıklım tıklımdı. Otto da karısının yanından dönmüş, akodeonuyla polka müzikleri çalıyordu. Posey Liam'ın ceketini hâlâ çıkarmamıştı. Ona kalsa bir daha asla çıkarmazdı. Hatta bu ceketle gömülmeyi bile düşünebilirdi.

Liam bu düşüncelerden haberdar değildi çünkü Tanner Talcott'a kötü kötü bakmakla meşguldü. Tanner Nicole'ün yanına oturmuş İngilizce sınıfını anlatıyor, genç kız da onu hayranlıkla dinliyordu. Görünüşe bakılırsa Liam Posey'yle aynı masada oturmasına rağmen onun varlığının farkında değildi. Buna rağmen Posey iç sesinin konuşmasına engel olamıyordu. *Merhaba Liam. Ceket için teşekkürler. Aslında bir sürü seksi sutyenim var. Sana daha sonra göstermek isterim. Ayrıca seks için de teşekkürler. Şu anda umursamıyormuş gibi dursam da adeta aklımı başımdan aldın. Ah bu arada yarın için planımıza ne oldu? Hatırlıyor musun, bana pazar günü müsait olup olmadığımı sormuştun? Hâlâ müsaitim. Yarın da günlerden pazar. Geçen sabah yatağımdan çıktığından beri beni hiç aramadın.*

James ve Kate masaya gelip insanlarla selamlaştı. Sonra Kate, “Geçit töreni çok güzeldi, değil mi?” dedi ve Posey'nin yanına oturdu. “Sizinki geçidin bir numaralı şovuydu. James, Posey'ye onları ne kadar beğendiğimizi söylesene.”

“Çok ama çok beğendik,” dedi James tek kaşını kaldırarak.

Kate sandalyesini geri iterek, “Daha yeni oturdum ama hemen şişim geldi,” dedi. “James, sen de gelmek ister misin?”

“Ben iyiyim anne,” dedi James gözlerini yumarak.

Kate uzaklaşınca Posey James’e dönerek, “Kitabın bende,” dedi. “Birkaç hafta önce Eşsiz Eserler’de unutmuşsun.”

“Ah, şu biyolojik aile kitabı mı? Sorun değil.”

Stacia bira bahçesinin diğer köşesinden, “Liam! Liam tatlım, buradayız!” diye seslendi.

Liam geldiğinden beri ilk kez ağzını açtı ve “Müsaadenizle,” diyerek ayağa kalktı. Nicole’e bir şeyler söyledi, Tanner’a ters ters baktı, sonra da Stacia’ya doğru ilerledi. Güzel bir esmer yolunu kesip ona gülümseyince Posey gözlerini bu manzaradan güçlkle ayırabilirdi.

Çarşamba gecesinin üzerinden yüzyıllar geçmiş gibiydi.

Posey Brianna ve James’e baktı. İkisi de Nicole ve Tanner’ı izliyordu.

“Altın Çift,” dedi Brianna mırıldanarak.

“Kesinlikle,” diye katıldı James. “Bize kıyasla mükemmeller.”

Posey hemen söze girdi ve “Siz de mükemmelsiniz,” dedi.

“Evet. Farklı olmak için elimizden geleni yapıyoruz, değil mi James?” İkisi de gözlerini devirdi. Hey! Bu da bir şeydi!

Gretchen’in kahkahaları kalabalığın içinden seçilebiliyordu. Posey hemen sesin geldiği tarafa baktı. Liam Osterhagen’ların yanına gitmişti. Gret parmaklarını göğüs dekoltesinde gezdiriyordu. Liam daha önce fark etmemişse bile şimdi ikizlerle tanışmış olmalıydı. Gülümsedi. Max bir şeyler söyleyince hep birlikte güldüler.

James Brianna’ya doğru eğilerek, “Çantamda DS var,” dedi. “Ejderha Avcısı oynamak ister misin?”

“Olur,” dedi Brianna. “Sence de uygun mu Posey?”

“Elbette. Keyfinize bakın. Annene nerede olduğunu söylerim James.”

James gülerek, “Kendine buna mecbur hissetme lütfen,” dedi.

İkisi masadan ayrıldı ve Posey Brianna’nın James gibi bir arkadaşı olduğu için Tanrı’ya şükretti. Çünkü Brianna yalnızdı. Ailesinin durumu, ucuz kıyafetleri ve fazla kiloları lise yıllarını çekilmez bir hale getirmişti. James ise mutlu bir çocuktur. Üstelik Kate’in bitmek bilmeyen ortak yaşam çabalarına rağmen. Yine de hakkını vermek lazımdı çünkü Kate gerçekten iyi iş çıkarıyordu. James nazik, düşünceli ve iyi bir çocuktur. Sıradan ergenlere benzemiyordu. Tanrı’ya şükretmek için bir neden daha!

Posey etrafına bakındı. Sekiz kişilik bir masada yalnız kalmıştı. En azından önünde kocaman bir patatesli çörek yığını vardı. Tam kendini tuhaf hissetmeye başlamıştı ki Henry ve Jon geldi. “Nasılız?” dedi Jon onun önünde bir bira koyarak.

“İyiyiz. Hastane nasıldı Henry?”

“Harikaydı! Tam bir DK vakası geldi. Mükemmeldi!” Kardeşinin yüzündeki karmaşık ifadeyi görünce açıklama ihtiyacı duydu. “Diz Kopması. Adamın dizinden aşağısı kopmuştu ve feci haldeydi. Kendimi övmek istemem ama harika bir iş çıkardım. Görmek ister misin? Fotoğraflarını çektim.” Elini cebine atıp iPhone’unu çıkardı.

Posey alışkın olduğu üzere hayranlıkla fotoğraflara baktı. Jon ise gözlerini kaçırdı.

“Bu yılki geçit nasıldı?” diye sordu Henry.

Posey ve Jon göz göze geldi. Önce Posey konuştu. “Geçit... Çok...”

“Bir tür Chagall kabus teması hakimdi diyebiliriz,” dedi biri.

Liam gelmişti. Kızının önüne bir şişe soda koydu, sonra da Posey’nin yanına oturdu. Dizleri birbirine değiyordu ve Posey yanaklarının kızardığından emindi.

“Chagall kabusu,” diye tekrarladı Posey. “Ne kadar da kültürlüyüz.”

“Los Angeles’ta yaşadım. Feci halde havalıyım,” dedi Liam bakışları onun dudaklarına kayarken ve Posey’nin ayak parmakları o aptal takunyalar içinde büzüşüverdi.

“Ah, canım. Annen çağırıyor,” dedi Jon. “Hadi Henry. Gitmemiz gerek.”

“Daha yeni oturmuştum,” diye söylendi Henry.

“Hadi! İyi bir evlat olma vakti. Siz ikiniz... Sonra görüşürüz!” Jon eğildi ve Posey’nin yanağına bir öpücük kondurdu. “Adamın önündeki çörekleri yeme. O demirden çenen bazen korkutucu olabiliyor,” diye fısıldadı ve Henry’yi alıp uzaklaştı.

Liam kızına bakıyordu. Posey de ona bakmamak için adeta mücadele veriyordu. Dünyanın en yakışıklı erkeği Liam olmalıydı, bu yüzden ona el sallayıp gülücük atan kadınlara kızamıyordu.

Bir iki dakika sonra, “Ceket için teşekkür ederim,” dedi. “Yarın geri getiririm.”

“Olur,” dedi Liam birine başıyla selam vererek.

Posey birden normal kıyafetlerinin restoranda olduğunu hatırladı. Gidip hemen üzerini değiştirebilirdi. Aslında çoktan değiştirmiş olması lazımdı. Fakat ceketten ayrılmak istemiyordu çünkü hâlâ on beş yaşında ergen bir kız çocuğuydu.

“Baba, Tanner’la birlikte yürüyüşe çıkabilir miyiz?” dedi Nicole.

“Hayır.”

“Baba! Hava hâlâ aydınlık, herkes sokaklarda, tamamen emniyetli bir ortam. Değil mi Posey?”

“Bence haklısın,” dedi Posey. Nicole gülümsedi ama Tanner akıllıca davranıp herhangi bir yorumda bulunmadı.

Liam ona baktı. Bunun üzerine Posey en şirin haliyle gülüm-

sedi. Oysa Liam'ın yüzünde gülümsemeden eser yoktu. Gözleri ateş saçıyordu. Çok geçmeden kızına döndü. "On beş dakika. Buradan yolun yarısını görebiliyorum. Emin olun, gözüm üzerinizde olacak. Anladın mı evlat?"

"Evet, efendim, Bay Murphy. On beş dakika," dedi Tanner ve o kadar hızlı ayağa kalktı ki neredeyse sandalyesini düşürecekti.

"Gözüm üzerinizde!"

"Teşekkürler baba!" dedi Nicole hızla uzaklaşırken ve Liam derin bir nefes aldı.

Posey onu takdir ederek, "Uslu çocuk," dedi.

Liam homurdanarak ayağa kalktı ve bir süre caddeyi izledi. "Harika," dedi. "El ele tutuşuyorlar!"

Posey kendini tutamadı. "Ne şeker!"

Liam ona ölümcül bir bakış atıp yeniden iç çekerek, "Bu arada..." dedi fısıldayarak. "Nicole'ün takıldığımızı bilmesini istemiyorum."

Takılmak mı? Ne kadar korkunç bir ifade! Tamamen içi boş bir kalıp! "Tabii sorun değil," dedi Posey bakışlarını kaçırarak.

"Peki, bu hafta sonu başka neler olacak?" diye sordu Liam.

"Yarın tekne yarışları var," dedi Posey. "Yani pazar günü." Pazar. *Pazar günü müsait misin?* sorusundaki pazar!

"Güzel." Aradan birkaç dakika geçti. *Erkekler!* Duvarlar kadar anlayışlılardı.

"Annen beni Greta'ya ayarlamaya çalışıyor," dedi. Posey o anda mutluluktan havalara uçabilirdi çünkü Gretchen'in adını yanlış söylemişti! Ne kadar hoş!

"Anneme kalsa dünya üzerindeki herkes birini bulup evlenmeli," dedi Posey. Sonra da cümlemin yanlış anlaşılabilirliğini düşünerek ekledi: "Ama herkesin bir eşi olmak zorunda değil. Anlarsın ya..."

Yine bir sessizlik oldu. "Gidip Nicole'ü beklesem iyi olacak,"

dedi Liam ve bugün ilk kez karşılaşıyorlarmış gibi Posey'ye baktı. "Yarın görüşürüz. Seni öğlene doğru alırım."

Posey kendini tutamadı ve gülümsedi. "Olur."

Liam eğildi – bir an için Posey herkesin gözü önünde öpüşeceklerini sandı – ve bir tabağın altına bahşiş bıraktı. "Bugün gecitte çok hoş görünüyordun," dedi. O kadar beklenmedik bir şey söylemişti ki Posey'nin dili tutuldu. Sonra Liam gülümsedi ve masadan ayrıldı. Posey de mutluluktan göğsü sıkışarak bir süre orada öylece kalakaldı.

BÖLÜM 19

“İyi eğlenceler tatlım,” dedi Liam ve Nicole’ün alnına bir öpücük kondurdu. Pazar günü gelip çatmıştı.

“Teşekkürler baba!”

“Büyükannenin Amex kartıyla alışveriş çılgınlığına kapılma sakın, olur mu?”

“Tamam.”

“Alışveriş şenliğine gidiyoruz tatlım. Tabii ki her istediğini alabilirsin,” dedi Louise ve Nicole’ün saçını okşarken Liam’a soğuk bir bakış attı.

“Sen yine de fazla abartma Nic,” dedi Liam. Son alışveriş şenliğinden sonra kızıyla ciddi bir konuşma yapmak zorunda kalmıştı, çünkü Tate’ler biricik torunlarına sekiz yüz dolarlık bir çanta almıştı.

“Canım, arabaya geçer misin artık? Büyükbaban seni bekliyor. Ben de babanla bir şey konuşup hemen geleceğim.” Nicole altı yaşında bir çocuk gibi söz dinleyip dışarı çıktı, sonra asansöre binip kapılar kapanmadan babasına bir öpücük yolladı, Liam da bu öpücüğü havada yakalıyormuş gibi yaptı. Biricik kızı bugün çok mutluydu.

Asansörün kapıları kapanır kapanmaz Louise çenesini hafifçe yukarı kaldırdı. Emma’yı sinemaya götürmek için kapılarını çaldığı günden beri maruz kaldığı o eleştirel ve hor gören bakışlar

bir kez daha Liam'ı tepeden tırnağa süzüyordu. "Liam, George ve ben torunumuzla daha çok vakit geçirme konusunda seninle biraz konuşmak istiyoruz."

Liam'ın boğazında bir yumru oluştu. "Aslına bakarsanız yeterince çok görüştüğünüzü düşünüyorum. Haftada bir kez akşam yemeği yiyorsunuz ki bu genelde pazar günleri oluyor. Arada bir de yatıya kalıyor. Bence bu kadarı yeterli."

"Ama biz onu daha çok görmek istiyoruz. Ayda iki hafta sonu bizde kalsın ve haftada bir akşam da beraber yemek yiyelim istiyoruz."

"Bu... Bu mümkün değil Louise. Sizi görmek çok hoş..." Bu koca bir yalandı! "Ama Nicole'ün bir sürü okul uğraşı oluyor. Hafta sonları da beraber vakit geçiriyoruz. O yüzden işleri akışına bırakalım, olur mu? Özel bir durum olduğunda beni arayabilirsiniz. O zaman duruma göre bakarız."

"Nicole bizim tek torunumuz. Emma'dan kalan tek parça."

Bu bir yakarıştan çok suçlamaya benziyordu. Nedendir bilinmez Emma'nın hasta olmasında onu suçluyor gibi bir halleri vardı. Nicole'ü ne kadar çok severlerse sevsinler onu her zaman biricik prenseslerini hamile bırakan fakir serseri olarak görecektiklerdi. Liam Nicole olmasaydı ve sadece Emma'nın dul eşi olarak kalsaydı Tate'lerin kendisiyle hiçbir şekilde iletişime geçmeyeceğinden emindi.

Mümkün olduğunca nazik davranmaya çalışarak, "Biliyorum Louise," dedi. "Buraya taşınmamızın sebebi de size yakın olmaktı zaten."

"Bunun için minnettarız Liam. Fakat Nicole'ü daha çok görmek istiyoruz."

Liam başını salladı. "Yaz geldi sayılır. Eminim Nicole tatilde sizinle daha çok zaman geçirmek isteyecektir."

Louise'in yüzü gerildi. "Ayrıca doğum günü için ona bir ara-

ba almak istiyoruz. Mercedes. En emniyetli otomobiller onlar.”

“Kesinlikle olmaz.”

“Neden?” diye çıkıştı Louise. “Liam, torunumuza bir şey almamıza hiç müsaade etmiyorsun! Geçen yıl onu Londra’ya götürmek istedik ve sen yine hayır dedin!”

“Londra’ya *bir aylığına* götürmek istediniz. Hem de okullar açıkken Louise. Arabaya gelince... Kararım kesin! Hayır. Zaten gelecek sonbahara kadar ehliyeti olmayacak.”

“Öyle olsun. Ne de olsa babası sensin.” Bu sözleri lanet okurcasına dile getirmişti.

“Teşekkür ederim,” dedi Liam içten olmaya çalışarak. “Akşam sekizde geri getirirseniz sevinirim. Yarın okul var.” Sekiz derse ondan önce dönmüş olurlardı.

“Tamam,” dedi Louise ama sesinden saat sekizde evde olmayacakları açıkça belli oluyordu. Hoşça kal bile demeden arkasını dönüp koridorda ilerledi.

Liam kadın asansöre binene kadar bekledi, sonra da içeri girip kapıyı kilitledi. Kilidi açtı. Bir daha kilitledi. Lavaboya gitti. Sıcak suyu sonuna kadar açıp ellerini dezenfekte etti. Elli beş saniye. Tate’lerle birlikteyken hiçbir zaman yeterli değildi. Kıtanın bir ucundan diğer ucuna taşınıp torunlarına yakın olmalarını sağlamış, o iğrenç akşam yemeklerine katlanmış, aşağılamalarını görmezden gelmişti, ama yine de yetmiyordu. Ve onlar başına bir şey gelirse çocuğunun sığınacağı tek limandı. Gerçi artık Nicole’e çocuk demek pek de mümkün değildi.

Ellerini yıkayıp kurulamıştı. Kapıyı kilitlemişti. Fakat hâlâ çenesi kasılıyordu.

Cordelia’yı kaçta alacaktı? Şimdi gitse ne olurdu? Şimdi gitse olurdu heralde, öyle değil mi?

Yirmi dakika sonra Cordelia’nın kiliseden bozma evinin önündeydi ve kendini biraz daha iyi hissediyordu. Genç kadının

kilisesi yapayalnız görünüyordu, yakınlarda birkaç ağaç öbeği dışında hiç komşusu yoktu. Üzerinde hâlâ uğraşılması gerekse de girişteki küçük mor çiçeklerle gün ışığında gayet hoştu. Yaşamak için güzel bir yerd.

Tıklatmasıyla kapı hemen açıldı ve Şef Adı Her Neyse çırılçıplak denecek bir halde karşısında belirdi. Bir elini kapının çerçevesine dayayarak, “Merhaba Liam,” dedi.

“Merhaba,” dedi Liam. Önce bir havlama sesi geldi, sonra da devasa köpek kendini gösterip yanına gelerek burnunu kasıklarına dayadı. Kuzen hemen köpeği tasmaından tutup çekti. Hayvan bir kez daha havlayıp kuyruğunu sallamaya başladı, ardından patisini uzattı. Aklınca bekçilik yapıyordu.

Kuzen bu arada Liam’ı gözleriyle yiyordu. “Bugün nasılsın?” diye sordu onu baştan aşağı süzerek.

“İyiym, teşekkürler. Cordelia evde mi?”

“Evet, evde. İkiniz birlikte çok şeker görünüyorsunuz,” dedi. “İçeri girsene.” Arkasını dönünce Liam da peşinden gitti. Sağa sola salladığı kalçalasına bakmamak için kafasını çevirdi ama itiraf etmeliydi ki manzara güzeldi. Dikkat çekici kısalıkta bir şort giymişti. Hem de dışarısı biraz serin olsa da. Ya da içerisi. Kilisenin pek de sıcak bir yer olmadığı aşıkardı. “Biliyor musun Liam, ikinizin çıktığını fark etmemiştim. Seni yaramaz çocuk!”

“Biz sadece arkadaşız.”

“Birbirinden faydalanan arkadaşlardan mısınız?” dedi cüretkar bir tavırla ve saçını savurdu. “Otursana. Rahatına bak.”

Liam oturmadı ama koca kafalı beyaz kedi kuzenin davetini kabul etmiş görünüyordu. Liam etrafa bakındı. Geçen gece geldiğinde pek bir şey görmemişti zira Cordelia onu resmen yatağa sürüklemişti. Gerçi bu durumdan şikayetçi değildi. Yine de içeride bir sürü ilginç şey vardı. İşlemeli taht benzeri bir koltuk, geyik boynuzlarından yapılma bir avize, günahkarların kışına tekme

basacak gibi görünen çatık kaşlı bir melek heykeli. “Cordelia nerede?” diye sordu kuzenin bakışlarını üzerinde hissedince.

“Yukarıda. Seninle buluşacağını söylediğinde... Pekala itiraf etmeliyim o şirin ve utangaç hallerini gören de ilk kez biriyle randevulaştığını sanır! Dur bir dakika. Düşündüm de belki gerçekten ilktir. Her neyse. Seninle buluşacağını da zorla öğrendim zaten. Çünkü geçen gün senin evden çıktığını sandım. Dün de bira bahçesinde yan yana oturduğunuzu gördüm. Parçaları birleştirmem uzun sürmedi.”

“Ne kadar zekisin!” dedi Liam.

“Teşekkürler. Cordelia bir marangoz çırağı gibi giyindiği için – ki bunu zaten fark etmişsindir – ona biraz yardımcı olayım dedim. Zavallı Posey.” Kollarını yukarı kaldırıp göğüslerini öne çıkararak gerindi. “Onu gördüğünde bana teşekkür edeceksin.”

Kuzen iş üstündeydi demek.

“Posey! Kavalyen geldi!” Aynı zamanda şoke edici bir sese sahipti.

Yukarıda bir kapı kapandı, sonra da merdivenden ayak sesleri geldi. Kararsız ayak sesleri. Bu arada hem kuzen hem de köpek Liam’ın kasıklarına gözlerini dikmişti. *Çabuk ol Cordelia!* dedi Liam içten içe. *Bu ikisinden biri her an üzerime atlayabilir.*

Cordelia odaya girdi ve köpek deli gibi havlamaya başladı. Liam biraz geri çekildi sonra da, “Ah... Merhaba,” dedi.

“Merhaba,” dedi Cordelia kaşlarını çatarak. “Çok abartılı olmuş, değil mi?”

Sahibinin sesini duyan köpek biraz sakinleşti, sonra da inleme ve ağlama karışımı sesler çıkarmaya başladı. “Shilo, benim,” dedi Cordelia. Köpek gördüklerine inanamıyormuş gibi hırladı ve yeniden havladı.

Kuzen ellerini çırparak, “Ne kadar da şirin olmuşsun!” dedi.

Cordelia hiç de şirin görünmüyordu. Kahretsin! Bunu nazik-

çe söylemenin bir yolu yoktu! Cordelia annesinin kıyafetlerini giymiş bir çocuk gibi görünüyordu. Başka bir şekilde ifade etmesi gerekirse... Fahişeliğe zorlanmış küçük bir kız çocuğunu andırıyordu. Uzun kirpiklerine siyah çamur bulanmış gibiydi, göz kapaklarında mor renkli far patlaması yaşanmıştı, her ne kullandıysa saçları da kazık gibi sertleşmişti. En kötüsü de dudaklarıydı... O güzelim dudaklarına kırmızı ve yağlı bir şey sürmüştü. Liam onu öpmek istese yüksek yağ oranı yüzünden kayabilirdi. Üzerine büyük gelen bir mini etek giymişti ve bluzu (kuzenin olmalıydı) siyah iç çamaşırını gözler önüne seriyordu. Bu... Cordelia değildi. Liam onunla göz göze gelince genç kadının dik bakışlarını fark etti.

“Kişisel tercihim sorarsan,” dedi. “Eski halini daha çok beğeniyordum.”

“Ben de,” dedi Cordelia. “Hemen dönerim.”

“Bence harika görünüyorsun,” diye bağırdı kuzen. “Ah, peki! Bütün emeğim boşa gitti.”

Cordelia on dakika sonra geri döndü. Saçları ıslaktı ama eski haline dönmeyi başarmıştı. Kot, kareli gömlek ve mühendis botları. Böylesi kesinlikle çok daha iyiydi. “Hazırım,” dedi sırt çantasını alarak. Liam’a bakmaktan kaçınıyordu.

“İyi eğlenceler çocuklar,” dedi kuzen.

Dışarı çıktıklarında Cordelia, “Üzgünüm,” dedi yüzü kızarak. “Bir an için aklımı yitirdim ve öyle giyinirsem tıpkı şeylere benzeyeceğimi düşündüm.”

“Fahişelere mi?” dedi Liam.

Cordelia ona önce ters bir bakış attı ama sonra gülümsedi. “Hayır, onu kastetmemiştim. Gretchen’la yaşamaya başladığımdan beri saçmalıyorum. O çok gösterişli ve ıslıl ıslıl... Bana da zamanla alışacağımı söyledi. Bense gözlerimdeki o balçık yüzünden önümü bile göremez haldeydim.” Elinde bir şey vardı,

çikolataya benziyordu ve renkli bir kağıda sarılıydı, ağzına götürüp bir ısırık aldı. Dudakları yine dikkat dağıtmaya başlamıştı. Çikolatayı çiğnemeye koyuldu.

“Aslında,” dedi Liam. “Senin kendine özgü bir havan var.”

Cordelia şaşkınlıkla başını kaldırdı ve panikleyerek elindeki çikolatayı yere düşürdü. Hemen yerden aldı ve şöyle bir baktıktan sonra ısırıldı.

“Şaka mı bu?” dedi Liam.

“Şşşş... Bu çikolatayı üniversitedeki oda arkadaşım yolladı. Hem de Z. Cioccolato’dan almış. San Francisco’dan tamam mı? Bu hayatta en çok sevdiğim şeylerden biridir.” Liam’a uzattı. “İster misin?”

“Kalsın, almayayım.”

“Sen kaybedersin.”

Dudaklarına çikolata bulaştığını görünce Liam biraz tahrik olduğunu hissetti. Pekala, biraz kısmını geçeli epey oluyordu. Tam anlamıyla tahrik olmuştu. “Kuzenin seninle mi yaşıyor?” diye sordu başka bir şeye odaklanmaya çalışarak.

Cordelia homurdandı. “Şimdilik evet. Bir geçiş aşamasında da.”

Liam güldü. “Annene çok benziyor, değil mi? Hatta senden bile fazla.”

Cordelia ona tuhaf bir bakış attı. “Ben evlatlığım.”

“Ah, öyle mi? Bilmiyordum.”

“Evet. Ağabeyim de öyle.”

“Evet, onu tahmin etmiştim. Dış görünüşünden kendini ele veriyor. Nereli? Vietnamlı mı?”

“Evet.”

“Sen nerelisin? Etnik açıdan tabii.”

“Bilmem. Benimki kapalı dosyayla evlatlık verme usulüymüş. Eee... Söyle bakalım nereye gidiyoruz?”

Liam mesajı almıştı. “Şey...” Evet, aslında bu kısmı önceden

planlaması gerekiyordu ama biriyle çıkmayalı çok uzun zaman olmuştu. Her neyse. “Nereye gitmek istersin?”

Cordelia bir süre düşündü ve “Gidip bir yeri kontrol etmem gerek,” dedi. “Senin de hoşlanabileceğini düşünüyorum. Benimle gelmek ister misin?”

“Olur.”

“Shilo’yu da alayım. Bizimle gelmesi sorun olmaz değil mi?”

“Tabii ki olmaz.”

Geri dönüp kapıyı açtı ve köpeğini çağırdı. Tay büyüklüğündeki köpek neşeyle yanına gelip etrafında dönerken, “Benim kamyonetle mi gidiyoruz?” diye sordu Cordelia.

“Benim arabamla gidebiliriz,” dedi Liam. Arka kapıyı açtı ve köpeğin binmesini bekledi. Hayvan içeri girer girmez kafasını eğip koltuğa uzandı, burnu neredeyse paspasa değecekti.

“Bugün motorunla gelirsin sanmıştım,” dedi Cordelia ve emniyet kemerini taktı. “Hava çok güzel de.”

“Artık fazla kullanmıyorum.”

“Kazadan beri mi?”

Liam ona keskin bir bakış attı. “Kazayı kimden duydun?”

Cordelia sırttı. “Senden motorcu çocuk! Ağrı kesicilerin etkisindeyken anlatmıştın.”

“Tabii ya. Senin kaburgalarımı kırdığın gün.” Arabayı çalıştırıp yola koyuldu.

“Kırık değil, çatladı. Ayrıca endişelenmene gerek yok. Sırrın benimle güvende. Dur işaretinden sonra sola dön.”

“Söylesene Cordelia... Beyzbolda hep o kadar kötü müsün?” dedi Liam ve karşılığında koluna bir yumruk yedi.

“Geçen gün neredeyse topa vuracaktım... Çok az kalmıştı.”

“Vay be! Ne kadar heyecan verici!” Cordelia’dan bir yumruk daha yese de neşeyle sırıtıyordu.

“Herkes senin gibi kusursuz olamaz Liam. Geçen gün Oasis’e karşı dört vuruş yapmışsın.”

“Aynen öyle.”

“Güzel. Eğlenmene sevindim. Şuradan sola dön.” Liam direktiflere harfiyen uyuyordu. “Kızın nerede?”

Yüzündeki gülümseme kayboldu. “Büyükanne ve büyükbabasıyla.”

“Onlar nasıllar? Yani Nicole’ün yanındayken?”

Liam kendini bir anda Tate’lerle olup bitenlerin özetlenmiş versiyonunu Cordelia’ya anlatırken buldu. Sonu gelmeyen hediyeler, abartılı taleplerden bahsetti. Tüm bunları anlatabileceği birinin olması çok güzel bir histi. Taşındıklarından beri pek arkadaş edinememişti. Avukat Allan iyi biriydi, ancak kemer ısırın Taylor yüzünden araları bir tuhaftı. Barmen Rose’un Harley motoru harikaydı, arada bir garaja getiriyor ve asılmaksızın onunla sohbet ediyordu. Pastanedeki kızlar da dost canlısıydı.

Fakat Cordelia... Belki de ailesine olan yakınlığından kaynaklanıyordu ama Cordelia’nın yanında kendini güvende hissediyordu. Cordelia onu dinliyordu. Liam anlattıklarını böylesine içten bir şekilde dinleyen biriyle yıllardır karşılaşmamıştı.

“Yokuşun sonunda sağda,” dedi Cordelia eliyle işaret ederek. “Kenara çek ve motoru durdur, olur mu?”

Hafif eğimli ve çimlerle kaplı bir alanın etrafı taş duvarlarla çevriliydi. Tepede bir ev vardı. Liam yapıyı ağaçların arasından güçlükle görebilmişti. Görünüşe bakılırsa Viktorya tarzını yansıtan büyük bir malikaneydi. Arkada uyuyan Shilo hemen kafasını kaldırıp iki koltuğun arasından uzattı ve nereye geldiklerine baktı. Demir kapının üzerinde *Meadows* yazıyordu. Cordelia arabadan indi ve metal bir kutuyu açıp kodu girdikten sonra araca geri döndü. Demir kapılar otomatik olarak açıldığında Liam içeri girdi. Manzara mükemmeldi.

“Sahibini tanıyor musun?” diye sordu.

“Evet. Vivian Appleton. Eskiden burada yaşıyordu ama şimdi

çok yaşlandı.” Gözlerini evden ayırmıyordu. “Tanrım, şu fulyalara bak! Geçen hafta hiçbirinden eser yoktu!”

Krem rengi ve mavi çerçeveleri olan yeşil bina inanılmaz derecede gösterişliydi. Düzinelerce pencere, çift kanatlı devasa bir kapı, iki yandan kıvrılarak gelen bir veranda. Ve evet, yüzlerce, hatta binlerce sarı fulya güneşin altındaki yeşilliklerin arasında ışıldıyordu.

Cordelia arabadan indi ve arka kapıyı açıp köpeğini dışarı çıkardı, sonra da taş bir terasa uzanan granit basamaklardan çıktı. “Hadi,” diye seslendi. “Bu taraftan gideceğiz. Ön kapı açılmıyor.” Araziye yabancı olmayan köpek etrafta gezinmeye ve havayı koklamaya başladı. Liam hemen genç kadının peşine takıldı. “Boş ama yine de harika! Sahibinin vârisleri burayı yıkacak, bu yüzden mimari eserleri kurtarma işini almaya çalışıyorum.”

“Yıkacak mı? Şaka mı yapıyorsun?”

Cordelia arkasına döndü ve Liam’a baktı. “Ne düşündüğünü gayet iyi anlıyorum. Gel hadi. İçeriye görmen lazım.” Yine bir kod girdi ve kapıyı açtı.

İnanılmaz bir yerdi. Bakıma ihtiyaç duyduğu belli olsa da her şey gösterişli ve pahalıydı. Ceviz ağacından merdivenler, Fransız kapılar, kurşun kaplı pencereler, alçı kaplamalar ve tavandaki süslemeler... Güzellikler saymakla bitmiyordu. Cordelia birkaç yeri işaret etti, fakat o da Liam kadar evin büyüüne kapılmış görünüyordu. Vitray camlardan süzülen güneş ışığı pürüzlü zeminin – ve peşlerinden içeri giren köpeğin – üstüne yansıyor adeta bir renk cümbüşü sunuyordu.

“Şehir buraya sahip çıkmıyor mu? Müze filan yapsalar, olmaz mı?” Liam bir yandan soru soruyor, bir yandan da göz alabildiğince uzanan araziye bakıyordu.

“İnan bana çok çabaladım ama buraları bilirsin. Adım atsan tarihi bir yere rastlarsın. Yok George Washington’ın adım attığı

yol, yok Franklin Pierce'in yemek yediğı ev. Burası için yeterince bütçeleri yoktu." Elini mermer şömine rafının üzerinde gezdirdi. "Vivian yeğenlerinden birinin burada yaşamak isteyeceğini umuyordu ama umutları boşa çıktı. Bir inşaat firması arazi için astronomik bir teklifte bulundu." Üzüntüyle iç geçirdi. "Bence Viv burayı onlara miras bırakmazsa vârislerinin onun için deli raporu alacağından ya da hayatı ona zindan edeceğinden korkuyor. Ziyaretlerine son verme ihtimalleri bile onun için büyük bir üzüntü kaynağı."

"Ne yazık."

"Bence de." Cordelia bir süre sessizce durdu, sonra yüzü ışıladı. "Kahyanın evini görmek ister misin? Eskiden orada kalabalık bir aile yaşıyormuş. Kahya, beş çocuğı ve aşçı olan karısı."

Kahyaya ait olan kır evi görünümlü yapı malikanenin biraz arkasında kalıyordu ve üzerine dev bir alaçamın gölgesi vuruyordu. Pırlanta biçimli pencereler, taştan şömine ve küçük ama kullanışlı bir mutfak. "Viv bir süre burada yaşamayı denedi," dedi Posey tur rehberi gibi bir edayla. "Fakat kalp krizi geçirdikten sonra burası bile zor geldi. Ne kadar güzel bir yer değil mi? Burada yaşayan ailenin yerine koysana kendini."

Burası çocukken kaldığı yerlere zerre kadar benzemiyordu, bu yüzden Liam burada yaşadığını hayal etmekte bile zorlanıyordu. Kendine ait odası olmadığı gibi aklında yer eden tek şey bira kokulu kanepeler ya da taş zemine konmuş şişme yataklardı... Ağaçlar ve çiçeklerle bezeli bir bahçe yerine eski araba parçalarıyla dolu bir alan... Yemek pişirmek yerine eve abur cubur getiren ebeveynler.

"Gerçekten çok hoş," dedi.

"Gel de araziyi gör! Her yer çok güzel. Umarım McMalikaneler inşa ederken çiçek yataklarının hepsini ezip geçmezler."

Dışarı çıktılar. Cordelia arada bir nadir rastlanan bir ağacı

gösteriyor ya da yazın burada yetişen bitkiler hakkında bilgi veriyordu. Liam'a göre burası tam bir park gibiydi... Azametli yaşlı ağaçlar, hafif eğimli çimenlikler, etrafı çiçeklerle kaplı taş duvarlar, hatta küçük bir dere. Beraber yürüyorlardı ama birbirlerine dokunmuyorlardı. Hafif bir esinti vardı ama güneş soğuğu kırıyor. Köpek yanlarında koşturuyordu, önce biraz ileri gidiyor sonra da geri gelip yanından ayrılmadığını göstermek istercesine Cordelia'nın elini kokluyordu. İleride, ormanlık arazinin sıklaştığı yerde iki geyik belirdiğinde bile peşlerine takılmayıp sadece iki kez havlamıştı.

Liam titreyen telefonunu çıkardı, ekrana baktığında ise yine çenesinin kasıldığını hissetti.

"Bir sorun mu var?" diye sordu Cordelia.

"Hayır... Tate'ler Nicole'e küpe almış. İki karatlık pırlanta küpeler. O da bana bir fotoğrafını yollamış." Telefonunu uzatıp fotoğrafı Cordelia'ya gösterdi.

Genç kadın ısıklık çaldı ve "Vay be! Çok güzellermiş," dedi.

"Evet," dedi Liam. "Şimdi beni anlıyor musun? On beş yaşında bir kızın beş bin dolarlık küpe takmasına gerek yok. Onlar da sırf bu yüzden ona böyle pahalı hediyeler alıyor. Ben gidip kızıma o küpelerin lise için biraz abartılı olduğunu söyleyeceğim. Nicole sinirlenecek. Tate'ler onun daha iyilerine layık olduğunu söyleyecek. Sonunda kötü adam ben olacağım."

"Sanırım bu da baba olmanın zorunluluklarından biri."

"Haklısın."

İleride, çam ağaçlarının dibinde taştan bir kulübe vardı. Cordelia anahtarlarını kurcaladı ve birini seçip kapıyı açtı. "Burası eskiden pompa istasyonuymuş," dedi. "Ve ta-ta-tam!" İçeriden bir battaniye aldı ve yere serip üzerine oturdu. "Bazen öğle yemekleri için buraya gelirim." Elini gözlerine siper ederek Liam'a baktı ve "Otursana motorcu çocuk, gergin görünüyorsun," dedi.

Liam önce biraz tereddüt etti ama sonra oturdu. Rüzgar çam ağaçlarının hışırdamasına neden olurken bir yanda da tepeli bir karga ötüyordu. Cordelia haklıydı. Çok gerilmişti. Boynu öyle bir kasılmıştı ki kafasını güçlkle hareket ettiriyordu.

“Hadi. Başını kucağıma koy ve uzan. Sesini kes ve dediğimi yap!” Yüzü yine kızarmıştı. Liam ona uzun uzun bakıp gülümsedi. Cordelia ne zaman cüretkar ya da *lafın gelişi* romantik bir şeyler söylese kızarıyordu. İki kez yumruk atmanın haricinde bugün Liam’a hiç dokunmamıştı. Şimdi de yere oturmuş, evlilik teklifi etmişçesine kıpkırmızı kesilmişti.

Nedendir bilinmez onun bu hali Liam’ın çok hoşuna gidiyordu.

Sırtüstü uzandı ve başını Cordelia’nın kucağına koydu. “Gözlerini kapa!”

“Ne kadar da buyurgansın,” dedi Liam ama denileni yerine getirdi.

“Şşşş... Sessiz ol ve dinle.”

“Seni mi? Buna mecbur muyum?”

“Beni değil, doğayı şapşal herif! Kendini daha iyi hissedeceksin!”

Rüzgar uğulduyordu. Bir Harley’in tali yolda ilerlediğini duyabiliyordu. Sesi bir süre sonra tamamen yitip gitti. Kuşlar ötüyor, ıslık benzeri sesler çıkarıyordu. Bir yerden horoz sesi yükseldi. Çok geçmeden ağır nefes sesleri işitti. Ve pat diye bir gürültünün kopmasıyla yanında tuhaf bir sıcaklık hissetti.

“Shilo senden hoşlandı,” dedi Cordelia.

“Bence Shilo’nun hoşlanmadığı kimse yok.”

“Haklısın.”

Kolunu köpeğin üzerine attı, Shilo da kafasını hemen onun göğsüne yasladı. Cordelia haklıydı. Burası gerçekten çok güzeldi. Boynundaki gerginlik hayli hafiflemişti. Güneş tüm bedenini ısıtıyordu. Cordelia’nın parmaklarının saçlarında gezindiğini

hissedince ona göz attı. Yanaklarının pembeleştiğini fark edince gülümseyip yeniden gözlerini yumdu.

“Alabilirsen bu senin için büyük bir iş olacak,” dedi köpeğin koca karnını okşayarak.

“Evet. Gerçekten başarılı bir girişim olacak. New England’da ki bütün mimari eseleri kurtarma şirketleri bu evin haklarını almak istiyor. Tabii Vivian bu durumun öyle bir keyfini çıkarıyor ki hepimiz diken üstündeyiz.” Konuşurken bu işten ne kadar zevk aldığı belli oluyor, sanki gülümsemesi ses tonuna yansıyor.

“Mimari eserleri kurtarma, pek alışılmadık bir iş,” dedi Liam.

“Öyle de denebilir.”

“Neden bu işle uğraşıyorsun? Seni çeken ne?”

Cordelia bir süre cevap vermedi ama sonra içindekileri dökmeye başladı. “Hmmm...” dedi. “Bir şeyleri kurtardığında hem acı hem de tatlı bir iş yapmış oluyorsun. Bir yandan bir çiftliği, evi, işletmeyi ya da her neyse yıkıyorsun ki bu işin acı tarafı, çünkü yapıyla birlikte sayısız anı da yıkılıyor. Mac’la birlikte bir evi yıkmaya başladığımızda hikayeleri, anıları, zamanında orada yaşanmış duyguları düşünerek ibadet ediyormuş gibi bir hisse kapılıyoruz. Diğer yandan pek çok parçayı kurtarıyorsun ve onlara yeni bir hayat veriyorsun. Yeni bir hikayeleri oluyor.” Birden sustu. “Pekala. Kulağa ahmakça geliyor olabilir. Neticede bu sadece bir iş. İlginç bir iş.”

“Bana hiç de ahmakça gelmedi.” Aslında sözleri Liam’ın kalbinde tuhaf bir his uyandırmıştı. Panikatak tarzı bir şey değildi. Sıcacık, Cordelia’dan biraz daha etkilenmesini sağlayan türde bir histi.

“Sen neden motorlarla ilgileniyorsun?”

Liam onun yüzüne baktı. “Çünkü bildiğim tek iş bu.”

“Nedense inanmakta güçlük çekiyorum.”

“Ah tabii bir de jigololuk var...” Yattığı yerden doğruldu ve

genç kadına bakarak gülümsedi. Cordelia'nın yüzünde ise gülümsemeden eser yoktu. "Şaka yapıyordum."

"Hmmm..." Kotunun diz kısmındaki yırtıktan çıkan ipliklerle oynamaya başladı. Belli ki bu şakadan hiç hoşlanmamıştı. "Kendini bu kadar basit görmemelisin Liam," dedi neredeyse fısıldayarak.

Liam böyle bir şey duymayı hiç beklemiyordu. Bir süre bakışlarını başka bir yöne çevirdi.

"Sana bir hediyem var," dedi Cordelia sırt çantasını karıştırarak. Kumaş parçasına sarılı küçük bir nesne çıkarıp Liam'a uzattı. "Eski bir şey, bir süredir elimdeydi. Geçen gün gördüm ve aman neyse ne işte."

Liam kumaşı yavaşça açtı. Pirinç bir plakaydı. Üzerinde eski moda bir motosiklet kabartması vardı. *Motorcycle Gypsy Tour, 1917*. "Bunu nereden buldun?"

"Tilton'da eski bir garajdan." Kotundaki iplikleri bir bir sökme kararıydı. "Birinci Laconia Motor Haftası'ndan. Winnepesaukee yakınlarında yapılan büyük motor yarışları var ya."

"Evet, Laconia'nın ne olduğunu biliyorum."

"Ah, tabii ya. Haklısın. Ben sadece... Hoşuna gidebileceğini düşündüm."

"Gitti de." Dikkatle karşısında duran kadına baktı. "Bu çok güzel bir hediye Cordelia."

Genç kadının yüzü aydınlandı. "Beğenmene sevindim." Kotundaki yırtık iyice büyüyordu.

"Hem de çok beğendim." Hediyeği bir kenara bırakıp yeniden Cordelia'ya döndü. "Buraya gel ve bize bir öpücük ver."

"Sana mı? Shilo'ya mı?"

Liam güldü. "Köpeğini sonra öpebilirsin."

"Peki o zaman." Kısa bir süre Liam'a baktı ve kot pantolonuna açtığı savaşa son verip dudaklarını onun dudaklarına bastırdı.

O kadar güçlü bir çekimdi ki bu... Yumuşak dudakları ve cezbedici tadı... Dilleri birbirine temas ettiğinde Liam'ın duyduğu şehvet doruğa ulaşmıştı.

“Teşekkür ederim,” dedi Cordelia'yı kucağına çekerek. Göğsünü kavradı – hatırladığı kadarıyla sutyeni siyahtı – ve o yumuşak dolgunluğun avcunu kapladığını hissedip öpüşmeye kaldığı yerden devam etti. Dudakları ne de güzeldi. Bir ay boyunca hiç ara vermeden onu öpebilirdi. Hem de hiç sıkılmadan.

Cordelia hafifçe geri çekildi. “Asi çocuk klişelerinden birine uyup cüzdanına bir şeyler koymamışsındır, değil mi?” diye fısıldadı. “Para dışında bir şeyden söz ediyorum tabii.”

Liam kahkahalara boğuldu. “Aslında koydum. İçten içe bugünün şanslı günüm olacağını umuyordum.”

Cordelia gülümsedi ve Liam'ın kalbinde yine o sıcak his belirdi. Aslında yalnızca kalbi değil kasıkları da epey etkilenmişti. “Öyleyse şansını kaçırma.”

Liam hiç vakit kaybetmeden onun gömleğini ve geri kalan tüm kıyafetlerini çıkardı, ardından çam ağaçları rüzgarla hışırdarken battaniyenin üzerine uzanıp onunla tek vücut haline geldi.

En çok sevindiği şeyse birbirlerine kapılıp giderken köpeğin kendine başka bir uğraş bulmuş olmasıydı.

Öğleden sonrasının büyük bir kısmını Vivian'ın arazisinde geçirdiler, sonra da bir restorana gittiler. Cordelia kendisi için şaşılacak miktarda yemek siparişi verdikten sonra köpeğine de iki peynirli burger istedi. Eve dönüş yolunda radyonun kanallarını kurcalıyordu, nihayet 1970'lerden kalma eski bir parçada karar kıldı ve pencereden dışarı bakıp melodiyi mırıldanmaya başladı.

“Ciddi misin?” dedi Liam. “Yine mi Neil Diamond dinliyorsun? Bu adamdan hoşlanmak içim altmış yaşıma üstünde olmak gerekmiyor mu? Sen şimdi Engelbert Humperdinck'i sevdiğini de söylersin.”

“Engelbert’in yeterince takdir edilmediğini düşünüyorum, evet. Fakat Neil tam bir ikondur. Şimdi kapa çeneni motorcu çocuk. Çünkü bu dinlediğimiz son derece güzel bir şarkı.” Sesini yükseltip şarkıya eşlik etmeye devam etti.

Liam güldü ve biraz dinleyince şarkının hiç de fena olmadığını karar verdi.

Cordelia’nın evine vardıklarında beraberce kapıya kadar yürüdüler. “Bugün harika bir gün geçirdim,” dedi Liam. Gerçekten de öyleydi. Hatta Emma öldüğünden beri Nicole’dan uzak geçirdiği ilk güzel gündü.

“Ben de,” dedi Cordelia yüzünde o meşhur pembelik belirirken.

Shilo (Cordelia bu ismi bir Neil Diamond şarkısından esinlenerek köpeğine vermişti) koca kafasını onların arasına soktu. “Yürü bakalım Shilo!” dedi Cordelia ve onu eve soktu. “İçeri gelebilirsin. İstersen tabii.” Yüzü artık kıpkırmızıydı.

Liam’ın kafasında uyarı çanları çalmaya başladı. Bugün çok güzel vakit geçirmişlerdi, yine de Cordelia’nın aralarında olanlara kendini kaptırmasını istemiyordu, çünkü ona bundan fazlasını veremezdi. “Gitsem iyi olur.”

“Tamam. Yemek için teşekkür ederim.”

“Ben de plaka için. Ve tabii benimle olduğun için.” *Beni rahatlattığın, kendimi iyi hissetmemi sağladığın, harika bir hediye verdiğin ve beni en sevdiğin yere götürdüğün için. Bu arada sakin bana aşık olma, Cordelia. Olanların hiçbirisi sonuçtan memnun kalmadı.*

“Rica ederim.”

“Görüşürüz.” Onu başından savar gibiydi, bu yüzden böyle söylediği için kendinden nefret etti. Ama yine de ileri gidemeyeceklerine dair ufak bir hatırlatmada bulunması da gerekiyordu. Aralarında bağlayıcı olmayan ve takılmaktan ibaret olan bir ilişki vardı. Birbirinden faydalanan iki arkadaşlardı. Ötesi yoktu.

Cordelia'nın yüzüne bakınca mesajın alınmış olduğunu gördü. "Dur bir dakika, neredeyse unutuyordum." İçeri girdi ve birkaç saniye sonra geri döndüğünde elinde Liam'ın deri ceketini vardı. "Ceketini ödünç verdiğin için teşekkür ederim."

Liam bir an için tereddüt etti. "Bir süre sende kalabilir. Ben de birkaç tane daha var." Beyninden bir ses *neden böyle bir şey yapıyorsun ki?* diye uyarı veriyordu.

"Benim kendi ceketim var," dedi Cordelia ona geri adım atma fırsatı tanıyarak.

"Yine de sende kalsın." Tam bir aptaldı. Ama o aptal güzel bir gülücükle ödüllendirildi.

"Tamam, motorcu çocuk. Görüşürüz."

Liam onu öpmek istiyordu. Fakat bunun yerine genç kadının omzuna hafifçe vurdu ve "Görüşürüz," dedi.

BÖLÜM 20

“Resmen aşığım,” dedi Posey. Jon ve Henry onu akşam yemeğine davet etmişti (aslında Jon davet etmişti, Henry de sadece yemeğe teşrif etmiş bulunuyordu). Posey Viktoryan tarzı bir kanepeye uzanmıştı. Bu kanepeyi yıllar önce Jon için getirmişti. Jon da üzerini altın sarısı ve mavi tonlarında ortanca desenli bir kumaşla kaplatmıştı. Beylerin evinde limon ve kişniş kokusu hakimdi. “Eminim, o da bana sırlısıklam aşık!”

Aradan geçen üç hafta içinde Liam’la bir düzen kurmuşlardı. Haftada birkaç kez görüşüyorlardı – Nicole’ün arkadaşında kaldığı ya da Tate’lere gittiği günlerde birliktelerdi. Liam ne derse desin çıkıyorlardı. Bir gece Portsmouth’da şık bir restoranda yemek yemişlerdi. Bir pazar tekne kiralayıp nehir ağzında ağır ağır gezinmiş, balıkçılları ve balık kartallarını seyretmişlerdi. Bir keresinde de (Gret arkadaşında, Nicole Tate’lerde kalırken) Liam geceyi onun evinde geçirmişti. Birlikte olmuşlar, yemek yemişler, bir tur daha sevişip uyuyana kadar film izlemişlerdi. Posey başı Liam’ın kucağındayken uyuyakalmıştı. Köfte ve Jöle karnının, Shilo ise bacaklarının üzerindeydi. Liam Murphy saçlarını okşarken uyanıp televizyonda *Iron Man 2* filminin devam ettiğini görmek cennete gitmek değildi de neydi?

Liam henüz aşık olmamışsa da aşık olmasına çok az kalmıştı. Kesinlikle çok mutlu görünüyordu. Birlikte oldukları zamanlar-

da hep neşelilerdi. Şakalaşıyorlar, birbirlerine takılıyorlar, gülüşüyorlar ve bol bol öpüşüyorlardı. Üstelik Liam kızı konusunda biraz daha rahat davranır olmuştu. Bir gece Posey onu kilisedeki çan kulesinin sahanlığına çıkarmıştı, küflü çan ve çarkların karışısında el ele oturup şarap içmişlerdi. Bu aşk değildi de neydi?

“Üzgünüm tatlım ama topluluk içine çıkmadığınız sürece birbirinize aşık olduğunuzu söyleyemezsiniz,” dedi Jon. “Romantik duyguların kalabalıklar arasında dışarı vurulması lazım. Mesela hayatının iki önemli erkeği olan bizlerin yanına gelmeli ve burada da vakit geçirmeli. O zaman duyguları daha anlamlı olur, öyle değil mi Henry?”

“Ne dedin?” dedi Henry ve başını elindeki kitaptan güç bela kaldırdı. Kitabının adı *Steril Olmayan Ortamlarda Travmatik Ampütasyon Ameliyatları*’ydı.

“Ailelerle tanışma, aşkını herkes ilan etme. Hatırladın mı? Max ve Stacia ebeveyn günü için geldiğinde el ele tutuşuyorduk. Avluda öylece yürüyorduk Posey ve her yerde aileler vardı. Sonra ağabeyin elimi tuttu. O zaman aramızdakilerin gerçek olduğunu anladım.”

“Neyin gerçek olduğunu anladın?” diye sordu Henry kaşlarını çatarak.

“Yok bir şey,” dedi Jon ve iç çekti. “Posey söyler misin, Liam başka insanların önünde öptü mü seni?”

Posey cevabı bilse de bir süre düşünüyormuş gibi yaptı. “Hayır ama geçen gün pastanede karşılaştık ve konuştuk.”

“Ne hakkında?”

“Şey... Beyzbol. Bir maçta beş sayı yapmıştı. Onun sayesinde Stubby’s 6’ya 17 kazanmıştı.”

“Kime karşı oynamışlar?”

“Curl Up and Dye Güzellik Salonu’na karşı.”

“Anladım. Vay be! Kim bir maçta beş sayı yapar ki?”

“Ben olmadığım kesin.”

“Her neyse. Konumuza dönelim. Topluluk içinde sana aşkım diyor mu öpüyor mu ya da boynunu yalıyor mu?”

“Hayır. Yalama olayı hiç gerçekleşmedi.” Ama kalabalık içinde gerçekleşmemesi evde baş başalarken gerçekleşmediği anlamına gelmiyordu. Bu düşünce Posey’nin gülümsemesine neden oldu.

“O zaman Liam’ın gerçekten aşık olup olmadığını bilemeyiz. Henüz. Ya da olmuştur da duygularını açacak cesareti yoktur.”

“Kimden bahsediyoruz?” dedi Henry.

Jonathan derin bir nefes aldı. “Posey, her gün nelere maruz kaldığımı görüyor musun? Bütün gün çalışıyorum. Eve gelip partnerimin beni dinlemesini bekliyorum ama hayır. Popom ateş olsa gözünün göreceği yok.”

“Henry, aşkına hoş bir şeyler söylesene,” dedi Posey.

Henry de, “Jon, sen harikasın,” demekle yetindi.

Jon durumu abartıp, “Biraz daha övgüye ihtiyacım var, lütfen,” dedi.

“Harika giyiniyorsun, evimiz kataloglardan çıkmış gibi, yemeklerin tanrıları kıskandıracak kadar güzel. Çok anlayışlı ve tutkulusun. Birbirimizi bulduğumuz için her gün Tanrı’ya dua ediyorum,” diye mırıldandı Henry gözlerini kitaptan ayırmadan.

“Vay be!” dedi Posey. “Senin bu kadar romantik olduğunu bilmezdim Henry!”

Jonathan sevgiyle Henry’nin başını okşayarak, “Bu sözleri ona ben ezberlettim,” dedi. “Peki Sevimsiz Gretch neler yapıyor?” Posey’ye bir kadeh daha şarap doldurdu. “Şehrin en seksi adamıyla yatıyorsun diye kıskançlık krizlerine girdi mi? Tabii en seksi derken Henry’yi ve beni hariç tutarak konuşuyorum.”

“Jon, o benim kız kardeşim,” dedi Henry. “Lütfen ona seks hayatıyla ilgili sorular sorma.”

“Son yarım saattir neden bahsediyoruz sanmıştın?” diye sordu Jonathan. “Lütfen kitabına geri dön ve sayfalarda boğul!” Posey’ye döndü. “Kıskandı mı?”

Posey şarabından bir yudum aldı. Evdeki şaraplarından çok ama çok daha pahalı bir şey içtiğini biliyordu. Yine de tadında büyük bir fark bulamamıştı. “Aslında pek kıskandı denemez. Son zamanlarda aşırı meşgul.”

Gretchen’in ilgisizliği gerçekten biraz tuhaftı – özellikle de ilk günkü ilgisi ve Posey’yi Victoria’s Secret mankeni gibi giydirme hevesinden sonra. O günden beri umarsız bir tavır içine girmişti. Posey çoğunlukla kuzeni eve dönmeden uyumuş oluyordu, bu yüzden de (şükürler olsun ki) gün içinde pek fazla görüşemiyorlardı. Belki de sadece bu kadar basitti.

“O kadın tam bir kurt,” dedi Henry bakışlarını elindeki kitaptan ayırmaksızın. “Dikkat et Posey.”

“Katılıyorum,” dedi Jon. “Bu arada lütfen mezuniyet balosunda benimle birlikte gözetmenlik yap Posey. Bu adam bana eşlik etmiyor.”

“Evet, etmiyorum.”

“Ah, Jon! Çok üzgünüm dostum ama olmaz. Mezuniyetler bana göre değil.”

“Hem de hiç,” dedi Henry duruşunu bozmadan. “Kendi mezuniyet balosunda çok zor anlar yaşadı.”

“Ne oldu, hemen anlatın!” dedi Jon. “Ne oldu? Taç giyerken başından aşağı domuz kanı mı döktüler?”

“Keşke öyle olsaydı,” dedi Posey gözlerini devirerek. “Kavalyem beni ekti ve başka bir kızla birlikte oldu. Sıkça rastlanan bir vaka.”

“Çocuğun biri onun cıızlığıyla alay etti,” dedi Henry kitabı okumaya devam ederek. “O zamanlar kırk kilo filandı. Çocuk Posey’nin kemik torbası gibi olduğunu, on yaşında bir oğlan çocuğuna benzediğini söylemiş. Ayrıca...”

“Hey! Bilgili Şirin! Geçmişe yolculuğa çıkmanın âlemi yok, tamam mı?” dedi Posey ve şarabından koca bir yudum aldı. Kursesiz hafızalı erkek kardeş gibisi yoktu.

“Ayrıca kötü kızlar onunla alay ettiler. Posey önce tuvalete saklandı, ardından şakır şakır yağın yağmurun altında bir 7/11 marketine yürüdü. Oradan da kahraman ağabeyini aradı. Ağabeyi geldi ve onu yemek yemeye götürdü. Sonra da kardeşini korumak için anne ve babasına yalan söyledi.” Bir sayfa daha çevirip kitabını okumaya devam etti. “Ah, şuna bakın! Köpekbalığı adamın kolunun yarısını koparmış ve acil doktoru hastanın kolunu plajda dikmek zorunda kalmış. Yoksa adam kan kaybından ölecekti. Böyle bir olayın başınıza geldiğini düşünsenize! O doktorun yerinde olmak isterdim. Hiçbir zaman bu kadar şanslı olamadım.”

Jon korku dolu gözlerle bakıyordu. “Hangi hikaye daha kötü bilemedim,” dedi. “Mezuniyet balon mu yoksa köpekbalığı saldırısı mı? Açıkçası kararsızım.”

“Köpekbalığı daha kötü Jon,” dedi Posey.

Jon başını iki yana salladı. “Şuna ne dersin? Benimle gel. Benden iyi kavalie bulamazsın. Böylece hikayeni baştan yazalım. Harika vakit geçireceksin Posey. Lütfen, lütfen, lütfen! Söz veriyorum, çok eğlenceli olacak. Yalnız gitmeme izin verme. Latince öğretmeninin sarkıntılıklarından bıktım usandım. Kadının beni bir şeye dönüştürmek istediği kesin ama ne? Heteroseksüel bir erkek mi yoksa bir Lüteriye mi yapmaya çalışıyor anlamış değilim.”

“Hayır, üzgünüm.” Şaraptan bir yudum daha aldı.

“Seni çoktan listeye ekledim ki.”

“O zaman çıkar.”

“Senin için yemek yaparım. Hem de bir hafta boyunca.” Şirin bir ifade takındı.

Posey biraz düşündü. Şu anda Liam'la birlikte olduğu için geçmiş mezuniyet anıları gözüne o kadar da kötü görünmüyordu (gerçi her şeyin asıl sebebi oydu ama olsun). Jon haklıydı. Anıları geçmişte bırakmanın zamanı gelmişti. Üstelik bir haftalık bedava yemek servisi vardı. "İki hafta yemek isterim."

"Anlaştık."

"O tavuklu şeyden de yapar mısın? İçine jambon koyduğun var ya işte ondan istiyorum."

Jon gülümsedi. "Ona cordon bleu deniyor tatlım ve elbette yaparım! Pekala kimler akşam yemeğine geçmek için hazır bakalım? Henry, masaya oturunca ortada duran başyapıtı fark etmiş gibi yap tatlım olur mu?" Masanın ortasında parıldayan gümüş bir kâseye konmuş kırmızı şakayıklar, kıvrımlı dallar ve sarmaşıklardan oluşan gösterişli bir aranjman vardı.

"Çok hoş," dedi Henry.

"Hoş mu? Hoş mu? Boşanmak istiyorum! Otur hemen!"

Jon'un Liam hakkındaki sözlerinden tedirgin olan Posey geçen ileriiki saatlerinde salonundaki koltuğa Shilo ve Jöle'yle birlikte oturmuş televizyon izliyordu. Jon onun en iyi arkadaşıydı, bir erkekti, aynı zamanda eniştesiydi. Yani güvenoyu almak için üç temel nedeni vardı. Liam hiç şüphesiz Posey'yle geçirdiği anlardan büyük keyif alıyor, fakat mesafesini koruma konusunda da tedbirli davranıyordu. Mesela şu ana dek Posey'yi evine hiç davet etmemişti. Ve sadece Nicole yanında olmadığı günlerde Posey'yle görüşmüştü.

Tek istisna deri ceketiydi. *Ceketinin* onda kalmasını istemişti. Söz konusu ceketin şu anda onunla birlikte koltukta oturuyor olması biraz içler acısı bir durumdu ama olsun. Eskimiş deri ceket hem çok seksiydi hem de Liam gibi kokuyordu. Sevddiği adam şu anda yanında olmasa da *Asi Erkeklerin Tescilli Sembolü* deri ceketini şu anda yanbaşındaydı. Hiç de fena sayılmazdı. Ayrıca

en sevdiği televizyon programının art arda üç bölüm gösterimi başlamak üzereydi.

Posey programın sunucusu eski bir eğlence parkını geziyor diye kıskançlıktan çatlayacakken arka kapı açıldı. Kumanda-ya basıp televizyonu sessize aldı. Tam merhaba diye seslenecekken kuzeninin sesini duydu. “Tamam, sessiz ol,” dedi Gret (ama kendisi pek sessiz sayılmazdı). “Ev arkadaşım muhtemelen uyuyordur.”

Şimdi de *ev arkadaşı* mı olmuştu? Harika! *Kuzen* demekten daha havalıydı. Ne yani? *Kumar alışkanlığım olduğu ve paramı çarçur ettiğim için kuzenimin yanında kalmak zorundayım* mı diyecekti? Gretchen’in tuhaf kıkırdamalarının ardından bir erkek sesi duyuldu.

Pekala, kabul etmesi gerekirse eğlenceliydi! Gret’in son zamanlarda eve bu kadar geç dönmesine şaşırmamak gerekiyordu. Belli ki kendine birini bulmuştu. Posey çaktırmadan yukarı çıkabilirdi. Ama ne yazık ki ikili mutfağa girdiğinden merdivenleri kullanma ihtimali hızla suya düştü. Belki de olduğu yerde kalması ve onların yukarı çıkmasını beklemeliydi.

Bir kıkırdama daha geldi. “Hadi salona geçelim,” dedi Gretchen.

Saklanmak buraya kadarmış. “Gret? Sen mi geldin?” diye seslendi.

“Ah, Posey! Yattığını sanıyordum.” Gretchen kapıdan kafasını uzattı. Saçı başı dağılmıştı, yüzü de pancar gibi kırmızıydı. “Hmmm... Yanımda bir erkek arkadaşım var,” diye fısıldadı.

“Merhaba erkek arkadaş!” dedi Posey sırtarak. Shilo’nun kuyruğu hemen havaya dikildi.

Erkek arkadaş kendini gösterdi.

Posey’nin yüzündeki gülümseme donup kaldı. “Ah, merhaba Dante. Selam.”

Görünüşe bakılırsa Dante de onun kadar tuhaf hisler içindey-

di. Gergin bir baş selamının ardından, "Posey, seni görmek ne hoş. Ben... Ben sizin birlikte yaşadığınızı bilmiyordum," dedi. Hayır. Dante bu eve daha önce hiç gelmemişti ve birlikte oldukları zamanlarda bu durum Posey'nin epey canını sıkıyordu.

"Geçici bir durum," dedi Gretchen hemen. "Biz birbirine kenetlenmiş bir aileyizdir."

"Ah öyle mi? Ne hoş!"

Posey için kesinleşen birkaç husus vardı. Birincisi, Dante'yle arasında yaşananlardan Gretchen'in haberi yoktu. İkincisi, Gretchen *bir şekilde* geçit töreninde söyledikleri yüzünden Dante'yi affetmişti.

"Dante, bize birer kadeh şarap getirir misin?" dedi Gretchen elini onun göğsüne koyarak. "Tezgahın üzerinde harika bir cabernet var."

"Tabii. Şey... Posey, sen de ister misin?"

"Hayır, sağ ol."

"Pekala," dedi Dante ve hızlıca mutfağa gitti.

Gretchen sandalyeye oturup bacak bacak üstüne attı. "Posey, durumun pek hoş görünmediğinin farkındayım," dedi fısıldayarak. "Fakat iki hafta önce çiftçi pazarında karşılaştık. Önce defolup gitmesini söyledim, sonra aradı ve özür diledi. Bir içki içmek için buluştuk. Düşmanın koynuna girmiş gibi göründüğümün farkındayım ama ondan gerçekten hoşlanıyorum."

"Tamam ama Gretchen sana söylemem..."

"Lütfen Max ve Stacia'ya söyleme." Uzun sarı saçlarından bir tutamı kulağının arkasına sıkıştırdı. "Ben sadece... Son günlerde hayatımda güzel şeyler olmuyor. Henüz çok erken olsa da... Onun yanında kendimi özel hissediyorum. Ona aşık oldum Posey. Eminim sen de Liam için benzer duygular içindedir." Posey'ye içten, heyecanlı ve samimi bir gülücük attı. Posey o an kalbinin sıkıştığını hissetti.

“Tabii Gret. Neticede sen bir yetişkinsin. Ayrıca restoranlar arası rekabet meselesi de tamamen saçmalık.”

“Aynen! Ah Posey, sana güvenebileceğimi biliyordum. Teşekkür ederim. Bu arada Mutti’ye Liam hakkında tek kelime etmedim. Sonra kendini kaybedip düğün hazırlıklarına filan başlayabilirdi. Ne kadar eğlenceli değil mi? İkimizin de gizli birer sevgilisi var. Şimdilik gizli tabii.”

Posey o kadar rahatsızdı ki ayak parmaklarını büzdü. Gretchen’in arkadaşlık kurma istediği tam da bu zamana denk gelmişti!

“Biz hemen gideriz. Neden bilmem bu gece Liam’da kalırsın diye düşünmüştüm. Dante de nerede yaşadığını görmek isteyince... Her neyse. Biz onun evine geçeriz. Bu arada evi harika. *Geceyarısı Koyu*’nda suya bakan bir yerde.”

Posey yüzünü buruşturmamak için büyük çaba harcıyordu. Dante’yle olan geçmişini silebilecek olsa tek kalemde silerdi ama Gretchen’a bu gerçeği açıklamamak... Pek içine sinmiyordu. Öte yandan belki de bazı şeylerin gün yüzüne çıkmaması daha iyiydi. Özellikle de hiçbir anlamı olmayan şeylerin.

“Dante, bebeğim! Şarabı boş ver,” diye seslendi Gretchen havalı bir tavırla ayağa kalkarak. “Hadi senin evine gidelim!”

Dante yanlarına döndü ve “İyi fikir,” dedi.

“Yukarı çıkıp yanıma bir iki eşya alayım,” dedi Gret ve Posey’ye gülümseyerek salondan ayrıldı.

Dante’yle baş başa kalmıştı. Ne kadar da eğlenceli bir durumdu! Olası bir diyalogun önüne geçmek için televizyonun sesini açtı ve Kaypakların Efendisi’ni baştan aşağı süzdü. “İkinizin beraber olması ne kadar da ironik,” diye fısıldadı.

Dante tedirgindi. “O... Bizim aramızda olanları bilmiyor.”

“Anladım.”

“Böyle kalmasını tercih ederim.”

“İnanırım.”

“Söyleyecek misin?” diye fısıldadı Dante. “Çünkü gerçekten söylememeni yeğlerim.”

Posey’nin çenesi kasıldı. “Dante, sen burnu büyük pisliğin tekisin! Senin ne tercih ettiğin umurumda bile değil. O benim kuzenim. Bu yüzden de konuyu uzatmayacağım. Söyleme ihtiyacı duyarsam, söylerim.” Shilo koca kafasını onun kucağına koydu ve sahibine olan hayranlığını bir homurtuyla belli etti.

“Söylemenin kime yararı olur ki?” dedi Dante. “İkimizin arasında ciddi bir şey yoktu. Hayatın akışı içinde yaşanan sıradan bir şeydi işte.”

Ah, işte bu sözler biraz acı vericiydi. “Kadınlardan zerre kadar anlamıyorsun,” dedi kısık sesle. “Pisliğin tekisin.”

“Posey...” dedi Dante. “Bak. Belki de haklısın. Ama Gretchen’la yaşadıklarımız... Bu kez ciddi bir şey olabilir. Fakat sen her şeyi anlattırsan, bizi daha başlamadan bitirmiş olursun.”

Yukarıdan su sesi geliyordu. Posey Shilo’yu kenara itip ayağa kalktı ve kollarını kavuşturdu. “Beni iyi dinle Dante. Söyleyip söylemeyecek olmamın senin hislerinle hiçbir alakası yok. Bilmesi gerektiğini düşünürsem, söylerim. Senin gözümde zerre kadar değer yok. Ama onun var. O yüzden her şey benim kararına bağlı. İster söylerim, ister söylemem. Senin fikirlerin... Çok da umurumdaydı! Anladın mı beni?”

“Anladım.”

“Ben hazırım!” Gretchen salona geri döndü. Saçlarını şekle sokmuştu, kıyafetini değiştirmişti, elinde de küçük bir çanta vardı.

“Ah Louis Vuitton mu o?” dedi Dante. “Ne kadar güzel!”

Posey güldü. Bu ikisi birbiri için yaratılmıştı.

Gretchen ışıldayan gözlerle kuzenine bakıp, “Yarın görüşürüz Posey,” dedi. Posey bir an için kendini kuzeniyle arkadaşlık ederken düşündü. Kardeşi gibi yakın bir kuzeni olsa nasıl oldurdu acaba?

BÖLÜM 21

“Elise...” dedi Posey. Dante ve Gretchen gerçeğini öğreneli birkaç gün olmuştu. “Diyelim ki bir adamla aranda bir şeyler yaşandı. Birkaç kez birlikte oldunuz ama yürütemediniz. Kimsenin kalbi kırılmadı, yani öylesine yaşandı bitti. Sonra bir arkadaşın onunla görüşmeye başladı. Fakat ikinizin birlikteliğinden haberi yok. Sen olsan ona söyler miydin?”

Hem Amy Danışma Hattı hem de Dr. Jon hayır demişti. İnternette araştırma yapmıştı ve orada da hayır yazıyordu. Posey ise daha fazla görüş toplama niyetindeydi.

“Bence *kesinlikle* ona söylemelisin!” dedi Elise.

“Gerçekten mi? Çünkü bana kalırsa... Aralarındaki ilişkinin bir anlamı yoksa ve öğrenmek diğer tarafı mutsuz edecekse gizli kalması daha iyi.”

“Sen ciddi misin?” dedi Elise. “Ben Liam’la yatmış olsam nasıl olurdu? Bilmek istemez miydin?”

Posey duraksadı. “Liam’la yattın mı?”

Elise güldü. “Hayır, tabii ki. Adamla tanışmadım bile. Her neyse, söylemelisin bence. Yemek siparişi verelim mi? Çok acıktım.”

“Olur. Nereden?”

“China City?”

“Tamam. Bana iki çin böreği, biraz susamlı erişte ve General

Tsao usulü tavuk. Kızarmış pirinç ve domuz pastırması da söyler misin?”

Belki de Gretchen’a söylemeliydi. Tek bir şeyden emindi: Onunla arkadaş olmak biraz tuhaftı. Birdenbire etraftaki kıyafetler toplanmış ve mutfak tertemiz olmuştu. Sadece bu da değil... Gret ona karşı son derece nazik davranmaya başlamıştı.

Daha bu sabah, “Hey, Liam’la sana güzel yemekler yaptım,” demişti. “Belki bu gece birlikte olursunuz.” Sevimli bir şekilde gülümsemişti. “Siz ikiniz ciddi misiniz?”

Pozey yüzünü buruşturmuştu. “Hmmm... Bilemiyorum. Galiba öyleyiz.”

“Bence harika bir çiftsiniz. Pekala, benim gitmem gerek. Sauerbraten geces! Hazırlık yapmam lazım. Ne dersin? Son günlerde restorandaki yemekler daha güzel, öyle değil mi?”

“Ah, kesinlikle!” demişti Posey. Tabii damak tadında pek bir değişiklik olmadığını söylemeye gerek görmemişti.

“1996 yılından kalma bir sauerkraut buldum, sonra da Mutti’ye döndüm ve sen bizi öldürmeye mi çalışıyorsun diye sordum,” diyerek gülümsemişti.

Posey bu kez Gretchen’in ailesine yakın olmasından rahatsızlık duymamıştı. Aksine aralarındaki ilişki çok doğal görünmüştü gözüne. Gret’in ailesi ölmüştü. Max ve Stacia’yı da gerçekten seviyordu. Mutti ve Papa demesinin hiçbir sakıncası yoktu. Ne de olsa kimseye zarar vermiyordu.

Pazar günleri Guten Tag öğleden sonra beşte açılıyordu, bu yüzden Posey öğle yemeği için ailesinin evine gitti. Gretchen büyük haberi açıklayacaktı ve Posey’den orada olmasını istemişti.

Max ve Stacia klasik bir Amerikan mahallesinde oturuyordu. Öyle ki bu mahalle Cadılar Bayramı’nda harikalar yaratır, Posey de her seferinde bir yastık kılıfı dolusu şeker toplamayı başarırdı (tabii Stacia bütün şekerleri tek tek inceleyip arasına fare zehri ya

da jilet saklanmış mı diye kontrol ederdi). Eve sonradan eklenen odalara bakınca hâlâ biraz tuhaf oluyordu. Bunun nedeni odaların çirkin olması değildi. Eski odaların yanma sebebinin anne ve babasının içerilerde bir yerlerde oynaşıyor olmasıydı. Hangi çocuk bu gerçeği kabullenmek isterdi ki? Bu düşünceleri başından savıp ön kapıya uzanan basamaklardan çıktı.

Henry ve Jon çoktan gelmişti. Gretchen da mutfaktaydı ve Stacia'nın önlüklerinden birini takmıştı.

“Burası çok güzel kokuyor,” dedi Posey içeri girer girmez.

“Bugün değişik bir şeyler yeriz diye düşündüm,” dedi Gretchen masaya kocaman bir kâse koyarken. Stacia masadaki makarna türlerine şüpheyile bakarken geri kalan herkes çekirge sürüsü gibi yemeklerin başına üşüşüverdi. Yirmi dakika sonra yemeklerin büyük bir kısmı tükenmişti. Posey'nin son makarna servisini alması ise Henry'yi epey üzmüşe benziyordu.

“Aman Tanrım Gret, bu kadar güzel yemek yapabildiğini bilmiyordum,” dedi Jon sandalyesinde arkasına yaslanırken.

Max de arkasına yaslandı ve kemerini çözdü. “Ben genelde İtalyan yemeklerinden hoşlanmam ama bunlar lezzetliydi.”

“Hepsi harikaydı tatlım,” dedi Stacia. “Neredeyse geçen hafta yaptığın spaetzle kadar iyiydi. Ah bir de Viyana şinetzeln! İşte o unutulmazdı!”

“Eee Gretchen, ne var ne yok?” dedi Posey. Artık konuya girme zamanı gelmişti.

Gret ona minettar bir bakış atarak, “Aslında sizinle paylaşmak istediğim bir haberim var. Hem de çok güzel bir haber,” dedi.

Stacia, “Hamile misin?” diye sorunca Jonathan kendini tutamayarak güldü.

“Hayır, hayır, hamile değilim.”

“Harika!” dedi Henry. Telefonu her zamanki gibi elindeydi. “Biri ayağını çim biçme makinesine kaptırmış. Dört parmağı

kopmuş! Benim hemen gitmem lazım!” Posey’nin biricik ağabeyi bu haberin verdiği mutlulukla yüzünde kocaman bir gülümsemeyle masayı terk etti.

“Henry hiç normal değil,” dedi Posey.

“Şşşş...” dedi Stacia. “Ağabeyin bir dahi. Ah o elleri! Ne kadar da yetenekli!”

Posey Jon’a bir bakış attı. Jon da göz kırpıp *annen haklı* dedi ağzını oynatarak.

“Her neyse,” dedi Posey. “Gret bir şey söylüyordu.”

“Ah, evet,” dedi Gretchen derin bir nefes alarak. “Bir süredir görüştüğüm biri var. Çok fazla ortak noktamız olmadığını düşünüyordum ama görünüşe bakılırsa sandığımdan çokmuş. Artık birlikte yaşama kararı aldık.”

Stacia neşeli bir ifadeyle ellerini ağzına bastırdı. “Liam’dan mı bahsediyorsun?”

Gretchen kuzenine baktı. “Hayır. Bu... İkimiz için de büyük bir sürpriz oldu aslında. Görüştüğüm kişi Dante Bellini.”

“Hadi canım!” dedi Jon. “Vay be! Ne kadar cesursun.”

Max hiçbir şey söylemezken Stacia gözlerinden ateş saçıyor-du. “Bir an için Dante Bellini dedin sandım.”

“Evet, öyle dedim.” Gretchen’in sesi hiç olmadığı kadar kısılmıştı.

“Ne kadar romantik,” dedi Posey. “Montague ve Capulet aileleri gibi.” Kimse bir şey demedi. “Romeo ve Juliet’ten, hatırladınız mı?”

“Hiç alakası yok,” dedi Stacia. “Gretchen Katarine Heidelberg! Ailen hayatta olsa...”

“Anne, sus lütfen,” dedi Posey. “Bak. Dante’nin bir restoranı var ve pek çok insan o restoranı seviyor. Guten Tag hakkında bazı... Talihsiz açıklamaları oldu ama adam azılı katil değil ya! Öyle olsa Gretchen onunla bir ilişkiye başlamazdı. Yanılıyor muyum Gret?”

“Haklısın. Teyze, Max Amca... Dante gerçekten iyi biri. Ve ben...”

“İtalyan yemeği yediğime inanamıyorum!” dedi Stacia öfkeyle. “Kendimi kirlenmiş hissediyorum!”

“Tamam, tamam. Sakin ol,” dedi Max karısının elini okşayarak. “Grettie yetişkin bir kadın tatlım. Posey haklı. Bay Bellini ukalanın teki olabilir ama Gretchen ondan hoşlanıyor. Bu da demek oluyor ki biz de kendisiyle aramızı iyi tutmalıyız.”

Stacia başını iki yana salladı. “Bunu yapabilir miyim bilmiyorum,” dedi tehditkar bir ses tonuyla. “Bize karşı o kadar kabaydı ki!”

“Haklısın anne,” dedi Posey. “Ama sen demiyor muydun Gretchen çok tatlı bir insan, herkesin içindeki iyiliği bulup dışarı çıkarıyor diye. Belki Dante de onun yanında iyi bir adam olma yolunda ilerlemiştir.” Jon öğürüyormuş gibi bir ses çıkarınca masanın altından Posey’nin tekmesine maruz kaldı.

Stacia hafifçe omzunu silkti.

“Ayrıca büyükanmem de babama karşı çıkmamış mıydı?” dedi Posey.

Stacia yan gözle Max’e baktı. “Şey... Belki biraz... Evet.”

“Belki siz de Dante’ye bir şans verebilirsiniz...” dedi Gretchen.

“Tamam, ben kesinlikle geri kafalı biri değilim,” dedi Stacia ve Posey gülmemek için dudaklarını ısırıldı. “Madem hoşlandın... Kim bilir belki o kadar da kötü biri değildir. Gerçi şu anda hiç umut vaat etmiyor ama...”

“Teşekkürler Mutti,” dedi Gretchen. Posey’yle göz göze geldiğindeyse ağzını oynattı: *Teşekkür ederim.*

O gün öğleden sonra Posey misafir odasındaki yatağa uzanmış, Gretchen’in eşyalarını toplamasını izliyordu. Büyük valizler gün içinde dışarı çıkarılacak ve kilise yeniden Posey’ye kalacaktı. Ta-

bii kediler de şekerleme yapmak için kullandıkları bu odaya geri dönebilecekti.

“Yanlış anlama ama...” dedi Gretchen. “Buradan gitmek için sabırsızlanıyorum.”

Posey gözlerini devirdi. İnsanların onu aşağılamadan önce *yanlış anlama ama* demesine bayılıyordu.

“Burası hiç de bana göre bir yer değil. Tadilatlar bitince belki daha iyi olur ama şu haliyle... Ah, Posey! Dante’nin evini görmem lazım. Geçerken mutlaka uğra. Sana evi gezdiririm. Öyle bir yeri daha önce görmediğinden eminim.”

Posey yutkundu. “Belki bir ara uğrarım.”

“Bunu almak ister misin?” diye sordu Gretchen yatağın üzerine parlak mavi renkli bir şey fırlatarak. “Bana hiç yakışmadı zaten.”

“Hmmm... Teşekkürler.” Böyle bir bilezik takacağını hiç sanmıyordu ama yine de önemli olan niyeti.

Gretchen valizinin fermuarını çekti. “Sanırım hepsi bu kadar.” Çekmeceli yazı masasına gitti ve oradan aldığı bir zarfı Posey’ye uzattı. “Al bakalım. Sana olan borcumun yarısı.”

“Umarım bunu da kumar masasında kazanmamışsındır.”

“Hiç komik değil,” dedi Gretchen aynada dişlerini kontrol ederek. “Bu para benim maaşımdan.”

Posey tek kaşını kaldırdı. “İyi maaş alıyormuşsun.”

“Eeee ben ünlü bir şefim Posey! Yalnızca adıma gelen bir ton yeni müşteri var.”

Ah Gretchen! Geçen haftalar içinde biraz yumuşamış olabilirdi ama özünde hâlâ aynı Gretchen’dı. Aynadan Posey’ye baktı, sonra da arkasına dönüp yatağa oturdu. “Posey,” dedi sakın bir ses tonuyla. “Sanırım sana söylemem gereken bir şey var. Ama bu seni biraz üzebilir. Bir süre burada yaşadıktan sonra, özellikle de birkaç haftadır bu kadar yakınlaşmışken bunu sana açıklamam gerektiğini düşündüm.”

“Ne oldu? Giyim kuşam konusunda başarısız olduğumu mu söyleyeceksin? Bunu öğreneli çok oldu.”

“Bu ciddi bir konu.”

Dışarıda güneş ıslıl ıslıl parlıyor, bahar esintisinin sesine kuşların cıvıltısı karışıyordu. Gretchen’in ifadesi ise buna tezat oluşturacak kadar kederliydi. Posey hemen yerinden doğruldu. “Sorun nedir?”

Gretchen derin bir nefes aldı. “Posey, sen hiç öz anne ve babanı bulmaya çalışmadın değil mi?”

“Hayır, çalışmadım.”

“Neden?”

Posey derin bir nefes aldı. “Benim annem ve babam, Max ve Stacia. Elbetteki biyolojik ailemi merak ettim ama benden vazgeçtikleri için onlara minettarım. Her neyse. Zaten istesem de onları bulamazdım. Çünkü benimki kapalı dosyayla evlatlık verme vakasıydı. Ne ben biyolojik annemle iletişim kurabilirim ne de o benimle...”

Gretchen kararlı görünüyordu. “Posey... Annen seninle iletişime geçmeye çalıştı.”

Posey gözlerini kırptırdı. “Ne?” Başını iki yana salladı. “Hayır, böyle bir şey yapmadı.”

“Sana bir mektup gönderdi.”

“Hayır! Göndermedi. Sen neden bahsediyorsun Gretchen?”

Gret yine derin bir nefes aldı. “Tamam, anlatacaklarım beni bir ispiyoncu gibi gösterecek ama...” Başını hafifçe öne eğdi. “Lise son sınıftaydım ve sizin yanınızda kalıyordum. Mezun olmamıza birkaç hafta kalmıştı. Teyzeme bir mektup geldi. Getiren bir avukattı. Teyzem çok üzüldü. Ben sandım ki... Ailemin kazasıyla ilgili olabileceğini sandım.”

Öğle yemeğinde yediği makarnalar şimdi midesine oturmuştu işte. “Annem böyle bir şeyi benden asla saklamaz.”

Gretchen yere baktı. “Herkes dışarı çıkana kadar bekledim. Yapmamam gerekirdi biliyorum ama annem ve babamla ilgili olabileceğini düşündüm. Bu yüzden odalarına girdim ve mektubu buldum. Korselerini koyduğu çekmecedeydi. Ben... Mektubu okudum. Yani bir kısmını. Konunun ne olduğunu anlar anlamaz yerine kaldırdım. Sana yemin ederim ki bir daha da hiç dokunmadım.”

“Mektupta ne yazıyordu?” diye sordu Posey. Kalbi yerinden çıkacakmış gibi hızla çarpıyordu ve sesi o kadar yüksek çıkmıştı ki buna kendisi bile şaşırmıştı.

Gretchen kuzeninin elini sıkıca tuttu. “Biyolojik annen sana üniversitedeyken hamile kalmış. Kendisi hakkında ve baban hakkında bir şeyler yazmıştı. Biraz da ailenin sağlık geçmişinden söz ediyordu.”

“Kötü bir şey var mıydı?”

Gretchen başını salladı. “Detayları hatırlamıyorum ama yoktu. Normal şeyler yazıyordu.”

Posey şaşkınlıktan açık kalan ağzını kapadı ve güç de olsa yutkundu. “Başka bir şey var mı?”

Gretchen bir süre sessiz kaldı. “Sadece birkaç satır okudum. Belki daha önce söylemem gerekirdi ama Max ve Stacia senin o mektubu görmeni istememişse... Bilemiyorum. Beni ilgilendirmeyen bir konuydu. Yine de senin bilmeni istedim.”

BÖLÜM 22

Liam iki arada bir derede kalmıştı. Nicole çok fazla ödevi olduğunu söyleyerek Tate'lerle olan öğleden sonra randevusunu iptal etmişti. Liam Tate'leri bugün görmeyeceği için sevinçliydi ama bir yandan da Nic dışarıdayken Cordelia'yla görüşmek için plan yapmıştı. Arayıp planlarını iptal edebilirdi – Cordelia'nın bu durumu anlayışla karşılayacağından emindi – ama Nicole de kitaplarıyla birlikte odasına kapandığından evde oturup onun başını beklemesine gerek yoktu. Dışarı çıkabilirdi. Nic her zaman ona kendi hayatını yaşamasını söylemiyor muydu? Şu anda evde beraberce bir şeyler yapmalarına zaten imkan yoktu.

Cordelia'yı görmek istiyordu.

Onun bu kadar... Eğlenceli ya da tatlı olabileceğini hiç düşünmemişti. Tahmin edilmesi imkansız bir kadındı. Bir an Liam'ı alaycı bir tavırla iğneliyor, bir an sonra o masum güzel gözleriyle yüzüne bakıyordu. Geçen gün de kurabiye pişirmişti. Üstelik bu hiç onun tarzı olmayan bir işti; Liam bu jestin onun için ne kadar anlamlı olduğunu biliyordu.

“Nasıl olmuş?” diye sormuştu Cordelia.

Liam da eleştirel bir tavırla lokmasını ağır ağır çiğneyerek, “Daha kötüsünü yemiştım,” demişti.

Bunun üzerine Cordelia gözlerini kısıp onun elindeki kurabiye-yi kaptığı gibi çöpe atmıştı. “Sana başka kurabiye yok, nankör!”

Liam boş kalan eline bakakalmıştı. “Ciddi misin?” diye sorup sıırtmıştı. “Peki beni kim durduracak?”

“Ben! Başka kurabiye istiyorsan, önce benim üzerimden geç-men gerekecek!”

Bu cümlelerin ardından mutfak masasının üzerinde sevişmiş-lerdi.

İşte hiç beklemediği bir başka şey de buydu! Liam seksin bu kadar... Aklını başından alabildiğine inanamıyordu. Son bir aydır hiçbir bağlayıcılığı olmadan bir kadınla takılıyordu ve kendini sürekli gülümseyen bir ergen gibi hissediyordu.

Tek sorun Cordelia’nın ona bağlanıyor olmasıydı. En azından Liam öyle olduğundan şüphe ediyordu.

Koridorda ilerledi ve kızının kapısını çaldı. “Nic, daha ne ka-dar işin var?”

“Baba, bu ödev beni öldürüyor zaten! İkide bir gelip bölme-yi keser misin?” Çalışma masasından ona dik dik baktı. Vampir Edward posterlerinin yerini Audrey Hepburn almıştı ve Liam bu değişimden son derece memnundu. Sweetie Sue’s saati de yata-ğının üzerinde asılıydı.

“Sonra bir şey yapmak ister misin diye soracaktım.”

“Hayır. Bütün gün ödev yapacağım. Kendimi bu masaya zin-cirlesem yeridir. Bayılana kadar çalışmayı planlıyorum. Arada bir içeri fındık fıstık filan atarsın. Bu öğretmen aklını kaçırmış! Ders çalışmaktan başka işimiz yok sanıyor!”

Ne kadar da harika bir öğretmen! “Tamam. Ben birkaç saatli-ğine dışarı çıkmayı düşünüyorum.”

“Çık. Beni yalnız bırak. Yoksa düşük not alacağım.”

“Yalnız kalabileceğinden emin misin?”

“Baba!” Bu iki hecenin ardından gelen derin bir iç çekme.

“Altı yaşında olmadığının farkmdasın değil mi?”

“Sadece sormak istedim. Kalmamı istersen, kalırım.”

“İstemiyorum.” Mızımız bir kız gibi konuştuğunu fark etmiş olacak ki mahcup bir tavır takındı. “Üzgünüm. Bu ders beni çok zorluyor.”

Liam gülümsedi. “Ama sen akıllı bir kızsın. Başarırısın.”

“Teşekkürler,” dedi Nicole ve heyecanla babasına baktı. “Baba, mezuniyet konusunu düşündün mü hiç?”

“Evet, epey düşündüm ve henüz çok küçük olduğuna karar verdim.”

“On altı yaşındayım baba!”

“On beş yıl, on bir ay.”

“Büyükannem ve büyükbabam öyle düşünmüyor ama... Mezuniyet elbisemi alacaklarını söylediler.”

“Şu anda kendi aleyhine çalışıyorsun.”

Nicole’ün yüzü asıldı. “Tamam. Patron sensin,” dedi bilgisayarına dönerek. “Bir köle gibi yaşamaya devam edeceğim. Hiç eğlenmeyeceğim. Çünkü babam benim normal olmama müsaade etmeyecek ve erkek arkadaşım olmasını yasaklayacak. Gerçi Tanner benim erkek arkadaşım değil. Çünkü beni henüz öpmedi.”

Tehditler işe yarıyor olmalıydı. İşte bu Tanner’a birkaç artı puan kazandırmıştı. Nicole sandalyesinde arkasına yaslandı ve Tate’lerin hediyesi olan kağıt kadar ince bilgisayarda on parmak bir şeyler yazmaya başladı. O gerçekten iyi bir çocuktü. Çok çalışıyordu.

“Ödevin neyle ilgili?”

“*Cadı Kazanı* filmindeki ataerkil baskı unsurları. Ne kadar ironik değil mi?”

Liam gözlerini kıstı. Öz evladı resmen ondan daha zekiydi ve bu durum hiç hoşuna gitmiyordu. “Hiç komik değil.”

“Kabul et baba, gayet komik! Hadi çık dışarı. Tanner’ı arayıp evden ayrıldığını ve çete arkadaşlarıyla birlikte uyuşturucuları yüklenip bize gelebileceklerini söyleyeceğim.”

“Bu da hiç komik değil. Misafir yok. Bayan Antonelli’ye evde yalnız olacağını söyleyeceğim.”

“Tamam. Nereye gideceksin?”

“Belki motorla dolaşırım.”

Nicole bu cümlelerin ne kadar anlam yüklü olduğunu bilme-yerek kafasını salladı ve sadece, “Kaskını tak,” dedi ekrana dö-nerek.

“Telefonun yanında olsun, arayacağım.”

“Ona ne şüphe!” Derin bir iç çekti ve bilgisayara bir şeyler yazmaya başladı. “Seni seviyorum, baba,” diye ekledi.

Liam yine o şaşırtıcı sevgi dalgasının içinde kabardığını his-setti. Nicole bu dünyadaki en tatlı çocuktu. Harika bir pazar öğle-den sonrası evinde oturmuş ödevini yapıyor, adeta kendini para-lıyordu. Annesinin ölümüne tanık olurken cehennem gibi günler geçirmişti ama yine de notlarını yüksek tutmaya çalışıyordu, lak-ros takımında oynuyor, münazara ekibine katılıyordu (ki Liam’a göre münazara onun için biçilmiş kaftandı). Ve babasına kızsda da hâlâ ona onu çok sevdiğini söyleyebiliyordu.

“Mezuniyete gidebilirsin.”

Bir süre sessizlik oldu, sonra Nicole’ün çığlıkları duyuldu. “Ne?” Hemen ayağa kalktı. “Baba! Şaka yapmıyorsun, değil mi? Dur! Sakın cevap verme! Ah babacığım, çok teşekkür ederim!” Hemen Liam’ın boynuna sarıldı ve yüzünü öpücüklerle boğdu.

“Bir milyon tane kural ve düzenleme olacak,” dedi Liam ama gülümsüyordu. “Belki üzerine izleme cihazı filan yerleştiririm.”

“Umurumda değil! Sen babaların kralısın!”

“Tanner’la uzun uzun konuşmam gerekecek.”

“Tamam, anlaştık!” dedi Nicole ve geri çekildi. “Çok teşekkür ederim, baba.”

“Rica ederim.” Boğazına bir yumru oturmuştu. “Seni ararım tamam mı? Ayrıca mezuniyet elbiseni de ben alıyorum. Büyü-kannenler değil.”

Garaja giderken Liam'ın duyguları karmakarışıktı. Bir yandan Nicole'e istediğini verdiği için memnundu. Bir yandan da onu ergen bir çocukla mezuniyete gönderdiği için tedirgindi (kızını uranyum küpüne soksa ancak bu kadar tehlikeli bir işe kalkışmış olurdu).

Emma hayatta olsaydı, muhtemelen Nicole'ün mezuniyet balosuna gitmesine karşı çıkmazdı. Neticede Emma lisede mezuniyet kraliçesi seçilmişti. Mezuniyete elbette beraber gitmişlerdi. Emma'nın üzerinde sırtı açık, fildişi renginde ipek bir elbise vardı. Dans ederlerken elini pürüzsüz teninde gezdirdiğini hatırlıyordu. Mezuniyete dair diğer anıları pek net değildi. Fakat çok eğlendiklerinden emindi. Özellikle de mezuniyetten sonra... İşte kızının tam olarak böyle bir eğlenceden uzak kalmasını sağlamalıydı!

Konuyu değiştirse iyi olacaktı. Önünde hayli önemli bir mevzu daha vardı. Motosiklet!

Garajın kapısını açtı ve içeri girdi. Yağ ve metal kokusunu en az Nicole'ün güzel saçlarının kokusu kadar iyi tanıyordu. İşte Triumph karşısındaydı. Paramparça ettiği motorun birebir aynısını yapmayı başarmıştı.

Son motor yolculuğunda ölümle burun buruna gelmişti. Beyin sarsıntısı ve morluklar o kadar kötüydü ki neredeyse bir ay acı çekmişti. Fakat şimdi o motora binmezse, bir daha asla binemeyecekti. Güzel bir bahar günüydü ve onu bekleyen bir... Arkadaşı vardı. Yanına fazladan bir kask daha aldı ve arkaya bağladı.

Motoru dışarı çıkardı. Kapıyı kilitledi ve motora bindi. Fena sayılmazdı. Kaskını da takmıştı. Derin bir nefes aldı. Panikatağın yaklaştığının farkındaydı çünkü kalbi hızla atıyor ve adrenalin yüzünden dizleri titriyordu. Anahtarı çevirdi ve motorun sesi duyuldu.

Her şey yolundaydı. Şimdilik. Bileğini gevşetti ve yola ko-

yuldu. Özgürdü. Korku, endişe... Hepsi geride kalmıştı. Yirmi yıldır olduğu gibi yine motoruyla baş başaydı. Sanki uzun süre ayrı düşmüş iki arkadaş gibiydiler. Bu kadar kolay alışması ne kadar da tuhaftı. Birden hiç kaza yapmamış, motorundan hiç uzaklaşmamış gibi hissetti.

Kilisenin önüne geldiğinde Cordelia pikabın arkasına bir şeyler yüklüyordu. Elini gözlerine siper etti ve çatık kaşlarla Liam'a doğru yürüdü. Yüzü biraz solgundu. "Merhaba Liam. Ben... Bugün için plan yaptığımızı unutmuşum." Başını yana eğdi ve gülümsedi; biri düğmeye basmış ve içindeki lambayı yakmış gibi duruyordu. "Sen motora mı biniyorsun Liam Declan Murphy?"

"Öyle görünüyor," dedi Liam sırtarak. "Biraz gezintiye ne dersin?"

"Olur," dedi Cordelia ve eve doğru koştu. Sonra da Liam'ın deri ceketini giymiş halde geri döndü.

"Nasılsın?" diye sordu Liam.

"İyiyim." Kaskını takıp Liam'ın arkasına oturdu ve başka hiçbir şey söylemedi, sadece kollarını onun beline doladı, böylece yola koyuldular. Liam yan yollardan gidiyordu. Baharın güzelliği kendini göstermeye başlamıştı, ağaçlar o kadar yeşildi ki sanki sualtında ilerliyorlardı. Taş duvarların yanından ve çiçekli çimenliklerden geçtiler. Göletvari bir su birikintisi eşsiz maviliğiyle Liam'ın gözlerini kamaştırdı. Hava yumuşak ve ılıktı, güneş kemiklerini ısıtıyordu ve Triumph'un alçak ama keskin sesi kulaklarında mırıltıyordu.

Liam yarım saat sonra eski bir mezarlığın yanında durdu. Motoru kapatıp kaskını çıkardı. Cordelia da kaskını çıkarmış, uzaklara bakarak saçlarını düzeltiyordu.

Liam içten gelen bir mutlulukla gülümseyerek, "Eee ne düşünüyorsun?" dedi. "Motor sevgisi aşılama görevimi başarıyla yerine getirebildim mi?"

“Evet,” dedi genç kadın ama sesi biraz tuhaftı. Yüzü de hâlâ solgundu.

Ah, olamaz! Derin bir nefes alıp sordu: “İyi misin?”

Cordelia başını sallamakla yetindi.

“Hamile misin?”

“Hayır! Hayır, değilim! Hamile değilim. Hayır. Sadece birtakım şeyler öğrendim, o kadar.” Yüzünü buruşturdu ve bakışlarını kaçırıp güçlkle yutkundu.

“Gel buraya,” dedi Liam ve elinden tutup onu mezarlık duvarlarının oraya götürdü. Sorunun ne olduğunu bilmiyordu ama içinde Cordelia’ya karşı korumacı bir his yükselmişti. Genç kadının gözleri yaşarmıştı ve buna neden olanı fena halde yumruklamak istiyordu.

Bir ağacın altında mermer bir bank vardı. Ağacın yaprakları o kadar canlıydı ki parlıyor gibi görünüyordu. Hafif bir esinti oldu ve tepelerinde tepeli bir karga havalandı.

Cordelia gözlerini sildi ve dudaklarını sıkıca birbirine bastırdı.

“Anlat hadi,” dedi Liam otururlarken.

Cordelia titrek bir nefes aldı. “Öz annemden bir mektup gelmiş.”

Bu iyi bir şey miydi? Yoksa kötü mü? “Bu yeni bir haber,” demekle yetindi Liam.

Cordelia yanaklarından yaşlar süzülürken başını salladı. “Evet,” dedi arkasına yaslanıp gözkyüzünü izleyerek. “Aslında...” Sesi fısıltı halini almıştı. Nicole’ün de sesi ağıladığı zamanlarda böyle çıkardı. “Aslında eski bir haber.” Yutkundu. “Ben lisedeyken, biyolojik annem bir mektup göndermiş ama ailem bunu benden gizlemiş. Gretchen’den duydum. Bugün söyledi. O zaman gizlice mektubu okumuş. En son duyan ben oldum...” Dudağını ısırdı. “Biraz şaşırdım.” Sesi çatlıyordu. “Bunca zaman öz annemin benimle tanışmak istemediğini düşündüm. Belki de istiyordu.”

Liam, başka ne yapacağını bilemediğinden, sıkıca sarılıp Cordelia'yı kendine doğru çekti. Genç kadın başını onun omzuna yasladı. Saçları Liam'ın çenesini gıdıklıyordu.

Birden yerinden kalkıp mezarlığa doğru yürümeye başladı. Arkasına bakmadan, "Özür dilerim," diye seslendi. "Normalde bu kadar sulugöz değilimdir."

"Özür dilemene gerek yok. Zor bir konu."

Konuşmak isteyebileceğini düşünerek peşinden yürümeye başladı. *Kadınlar!* Genelde konuşurlardı! Oysa Cordelia tek kelime etmiyordu. Liam ne yapacağını bilmiyordu ve yine bir kulanma kılavuzu talebi içindeydi. "Peki ne yapacaksın? Öz anneni arayacak mısın?"

Cordelia omzunun üzerinden Liam'a baktı. "Bilmiyorum. Bilgileri hâlâ güncel mi ondan da emin değilim. Daha mektubu bile görmedim! Annem çoktan çöpe atmış olabilir." Mermerden küçük bir mezar taşının önünde durdu. Taşın üzerindeki yazılar zamanla silinip gitmişti. "Kendimi çok kötü hissediyorum. Benim onu umursamadığımı filan düşünmüş olmalı. Aradan on beş yıl geçti."

"Onunla tanışmak istiyor musun?"

Omzunu silkti. "Bilmiyorum. Olabilir." Dizlerinin üzerine çöktü ve mezarın üzerindeki otları temizlemeye başladı. "Bazen benim gibi tuhaf saçları olan cılız birini görüyorum ve acaba akrabam olabilir mi diye merak ediyorum. Kökenimi bilmek güzel olabilirdi aslında."

Liam, "Haklısın," dedi ama yanılıyor da olabilirdi. Belki de öz anne ve babası onunkiler gibi işe yaramaz insanlardı. Belki annesi uyuşturucu bağımlısıydı, babası da hapisteydi. Bu işler hiç belli olmazdı.

"Ben çocukken..." dedi Cordelia. "İnsanlar aileme evlatlık olup olmadığımı sorarlardı. Henry'yi sormazlardı. Çünkü onun

durumu apaçık ortadaydı. Ama benim hakkımda sürekli sorular sorulurdu.”

“O insanlar beş para etmez!”

Cordelia bir kez daha omzunu silkti. “Neden sorduklarını anlıyordum. Beyaz tenliydim ama Max ve Stacia’ya hiç benzemiyordum. Onlar iri yarı çiftçiler gibi duruyorlardı. Bense tam bir Anne Frank’tim. Bu durum Henry’yi rahatsız etmiyordu. Hoş o hiçbir şeyden rahatsız olmaz ama... Ben içten içe üzülüyordum.”

“Bence Audrey Hepburn gibiydin.”

“Ne?”

“Anne Frank değil Audrey gibiydin.”

Cordelia duraksadı ve ona hafifçe gülümsedi. Bu yine de kayda değer bir ilerlemeydi. “Bu güzel sözler için aferin aldın ama ikimiz de bunun koca bir yalan olduğunu biliyoruz.” Derin bir iç çekti. “Sorun şu ki... Henry beş yaşındayken annem hamile kalmış. Ama bebeği kaybetmişler. Bebek kızmış.”

Emma hamileyken biraz kanaması olmuştu, sonuçta önemli bir şey olmadığını öğrenmişlerdi ama yine de acilde geçen o gece Liam’ın hayatındaki en kötü anlardan biriydi. Bir şeyi kaybedeceğini anladığın anda kıymete binmesi ne kadar da ironik. Bu yüzden Osterhagen’ların ne büyük bir acı yaşadıklarını anlayabiliyordu.

“Seni bu yüzden mi evlat edindiklerini düşünüyorsun?”

Gözlerini mezardan ayırmadan omzunu silkti. “Beni *bu* yüzden evlat edindiler. Bunun için onlara minnettarım. Ama bu durum... Kendimi bir teselli ikramiyesi gibi görmeme neden oldu. Öte yanda Gretchen vardı ve onlara sürekli kaybettikleri kızlarını hatırlatıyordu. Malum anneme o kadar çok benziyor ki...”

“Hadi ama! Sizinkiler sana bayılıyor!”

Yüzünde bir kez daha hafif bir gülümseme belirdi. “Evet. Bunu biliyorum. Fakat diğer düşünceleri de aklımdan çıkaramı-

yorum.” Mezarların arasında dolaşmaya başladı. “Şimdi de... Öz annemin beni bulmaya çalıştığını öğrenince... Bilemiyorum. Çeşit çeşit evlatlık verme usulü var. Biyolojik anneler isterlerse çocuklarıyla olan iletişimlerini koruyabilirler ya da ziyaret günleri talep edebilirler. Ama benimki öyle değildi. Bunca yıl düşündüm ve ne yapmak istediğini anladım. Kendimce ona hak verdim. Belki çok gençti ya da uyuşturucu bağımlısıydı ya da... Tecavüze uğramıştı. Oysa şimdi, beni görmek istemiş olabileceğini öğreniyorum...” Sesi yine titriyordu.

Liam patlamak üzereymiş gibi görünen Cordelia’nın arkasından usulca yaklaştı ve kollarını beline dolayıp onu kendine doğru çekti.

“Bana karşı bu kadar nazik olma,” dedi Cordelia fısıldayarak. “Yoksa ağlamaya başlarım.”

“Ben de sıcak bir kucaklamanın her derde deva olduğunu sanırdım,” dedi Liam ona daha da sıkı sarılarak. “Seninle ilgili konularda gerçekten bir kullanma kılavuzuna ihtiyacım var. Ne yapayım yani? Saçını mı çekeyim? O zaman kendini daha iyi mi hissedeceksin?”

Titrek bir kahkaha attı. “Üzgünüm. Bugün hiç de eğlenceli değilim.”

Liam onu yüz yüze gelecek şekilde çevirdi. “Cordelia,” dedi. “Aptallaşma!”

“Ne kadar da tatlı dillisin.”

“Daha demin nazik olma demedin mi?” Çenesini kaldırıp gözlerinin içine baktı ve artık ağlamadığını görünce sevindi. “Ne yapmak istersin? Seni eve götürüyüm mi? İstersen annelere bırakayım. Belki konuşursunuz.”

Cordelia düşünceli bir şekilde dudakların büzdü. Liam anlayışlı olmaya çalışıyordu ama genç kadının tavırları onu daha da çok arzulamasına neden oluyordu. Birden dudaklarını dudaklarına bastırdı ve onu hararetle öptü.

“Henüz eve dönmek istemiyorum,” dedi Cordelia yanakları kızarak.

“Biraz daha konuşmak ister misin? Genç bir kızım var. Tüm o duygusal şeylere ve gözyaşlarına yabancı sayılmam.”

Cordelia kahkahalarla güldü ve o an Liam’ın kalbi sıcacık oldu. “Hayır, biraz daha düşünmem lazım ama konuşma faslını bitirdim diyebiliriz.”

“Hadi o zaman,” dedi Liam. “Mezarlıklar insanların moralini düzeltmek için gelinebilecek en son yerdir. Motora atla kadınım. Nereye gideceğimizi biliyorum.”

Yirmi dakika sonra hedeflerine ulaşmışlardı. Cordelia geldikleri yeri görünce ona bakıp kocaman gülümsedi. İşte bu Liam’ın bugün gördüğü ilk gerçek mutluluk belirtisiydi. “Jimbo’nun Atış Sahası demek...”

“Aynen öyle,” dedi Liam ve kolunu onun boynuna doladı. “Sopayla topları buluşturma zamanı geldi.”

“Duyan da belden aşağı bir imada bulundun sanır,” diye mırıldandı Cordelia.

“Olabilir,” dedi Liam ve Cordelia’yı bir kez daha öptü. Onu mutlu etmenin bu kadar anlamlı olduğunu daha önce hiç fark etmemişti.

Liam beyzbol atışı konusunda ilerleme göstermesini sağlayamamıştı ama Posey kesinlikle çok eğleniyordu. Arkasına geçip kollarına yapışan Liam onu beyzbol sopasını tutma ve savurma konusunda eğitmeye çalışıyordu. Bu esnada Posey’nin poposu Liam’ın kasıklarına yapışık haldeydi. Evet, bu gerçekten eğlenceliydi. Beyzbolun bu kadar mutluluk verici olduğunu kim bilebilirdi ki? Posey spor alanında başarı gösteremiyor olabilirdi, öte yandan bu bir tür ön sevişme gibiydi. Sabah morali ne kadar da bozuktu. Oysa şimdi, Liam sayesinde kahkahalarla gülüyordu.

“Pekala, biraz yalnız çalış. Benim gidip kızımı aramam lazım,” dedi Liam uzaklaşırken ve Posey kendini o an yapayalnız hissetti. İşte otomatik top atış makinelerinden bir beyzbol topu daha fırlamış, üzerine doğru geliyordu. Sopayı savurdu ama ıskaladı. “Gördüğüm en kötü vurucusun,” diye ekledi Liam gülererek.

“Benim de yetenekli olduğum alanlar var, şapşal!” dedi. Bir top daha geldi ve yine ıskaladı.

Liam telefonla konuşmaya başlamıştı bile. “Merhaba tatlım. Benim, baban.” Ne kadar da şirindi. Nicole’ü uzaktan kumanda gibi kontrol ediyordu ve Posey aradaki mesafe az olduğundan ister istemez konuşulanları duyuyordu. Yine de o kadar içtendi ki... Liam kızına ödevinin nasıl gittiğini, Bayan Antonelli’yle görüşüp görüşmediğini, M&M’s dışında dolaptaki tavuk yemeğinden yiyip yemediğini soruyordu. Posey’nin göğsü gururla kabardı. Liam harika bir babaydı ve sevgi dolu bir babadan daha çekici ne olabilirdi?

Liam konuşurken birkaç kez Posey’ye baktı. “Hazır dışarı çıkmışken akşam yemeğimi yiyip gelsem olur mu?” diye sordu. Posey’ye yemek teklifinde bulunmamıştı ama görünüşe bakılırsa teklifin gelmesi an meseleseydi. Hemen duymazdan geldi ama sonra fark etti ki adı bir kez olsun geçmemişti. Olsun, bu o kadar da önemli değildi. Yani çok önemli değildi. “Tamam, bebeğim,” dedi Liam. “Sonra görüşürüz. Seni seviyorum.” Telefonu cebine koydu ve Posey’ye bakarak, “İşte geliyor... Yapabilirsin! Vur şu topa!” diye bağırdı.

Posey sopayı savurdu ama ıskadı. “Tamam. Bu kadar aşağılama yeter. Şimdi planın nedir babacık?”

“Akşam yemeğine ne dersin?”

“Harika olur! O kadar acıktım ki her an kolunu kemirmeye başlayabilirim.”

Su kenarında küçük ama sevimli bir mekan buldular. Fırın-

da balık ve patates kızartması sipariş ettiler. Liam kendine bira, Posey de bir kadeh beyaz şarap söyledi. “Ne o? Bugün sek viski içmiyor musun?” diye sordu Liam. “O gece çok eğlenceliydin.”

“Sen de ağrı kesicilerden sonra eğlence küpü oldun koca bebek!”

Liam sırıttı. Posey de ona gülümseyerek karşılık verdi. Tanrım! İki aptal aşık gibi gülüşüyorlardı. Ah, en azından kendisi asikti. Yoksa bu aşk değil miydi? Bir türlü emin olamıyordu.

Havadan sudan konuştular – Posey iş yerindeki arkadaşının platonik aşkından söz etti, Liam da Nicole’ün mezuniyete gitme sevdasından.

Posey *mezuniyet* kelimesini duyunca kendini kötü hissetti. O gün hayalleri yerle bir olmuştu. Liam’ın ise Posey’nin o özel gününde yarattığı etkiden bihaber olduğu apaçık ortadaydı. Belki de böyle kalması en iyisiydi. “Nicole’ün gitmesine izin verecek misin?” diye sordu.

“Bugün gidebileceğini söyledim.” Birasından koca bir yudum alırken verdiği kararın doğruluğundan şüphe ediyor gibiydi.

Posey pencereden dışarı bakarak, “Mezuniyetler insanlara çok şey öğretiyor,” dedi.

“İşte ben de bundan korkuyorum ya. Aptal çocuğun biri gelip kalbini kırabilir.” Kurduğu cümlelerin ne kadar ironik olduğunun farkında değildi. Hafifçe gülümseyip omzunu silkti ve “Her neyse,” dedi. “Kızımdan fazlasıyla söz ettik. Sen nasılsın bakalım? Biraz daha iyi misin?”

Posey’nin kalbi yumuşadı. “Evet. Çok daha iyiyim.”

“Güzel,” dedi Liam gülerek ve Posey bu gülüşle dizlerinin titrediğini hissetti. Liam geçmişte korkunç sözler dile getirmiş olabilirdi ama çocukluk günlerini artık geride bırakmış, şimdi harika bir erkek olmuştu.

Garson masalarına geldi ve adisyonu bıraktı. Liam, “Hazır olduğunda hesabı ödeyebilirim,” dedi.

“Ben ödemek istiyorum,” dedi Posey adisyonu kaparak. “Bugün tam bir prens gibiydin. Bunun bir karşılığı olmalı.”

“Evet, prens olduğum için senin ödemene izin vermiyorum.” Elini uzattı ve adisyonu bir ucundan tuttu.

Posey kağıdı bırakmamakta kararlıydı. “Seninle güreşmek zorunda kalmak istemiyorum Liam,” dedi. “İkimiz de benim kazanağımızı biliyoruz. Bunca insanın içinde rezil olmak istemezsin.”

Liam, “Öyle mi? Hadi güreşelim!” dedi ve Posey’nin dudaklarına yapıştı. Parmakları kısacık saçlarının arasında gezinirken öpüşü hararetti, öyle ki Posey onun kolları arasında adeta eridiğini hissediyordu.

Liam birden geri çekildi ve adisyonu kapmayı başardı. “Ha-ha, kaybettin!” dedi sırtarak.

Posey kendini topladı ve “Pislik!” diye karşılık verdi. Öpüşmenin etkisiyle kıpkırmızı olmuştu. “Yemek için teşekkürler motorcu çocuk!”

“Benim için bir zevkti.” Masanın üzerinde duran hesap kutusuna parayı bıraktı ve buğulu gözlerle ona bakmaya devam etti. Belki evine geri dönmeden önce Posey’ye uğrayıp hızlı bir...

Ah, Tanrım! Olamaz!

George ve Louise Tate baş garsonun masasının yanında duruyordu.

Ve gözlerini ayırmadan Posey’yle Liam’a bakıyordu.

“Liam?” diye fısıldadı. “Tate’ler burada.”

Adamın yüzündeki gülümseme kayboldu. “Kahretsin!”

“Çok özür dilerim,” dedi Posey dudağını ısırarak. Kahretsin! Tam da Jon’un kriterine uyup topluluk içinde öpüşüp koklaştıkları anda Liam’ın rahmetli eşinin ailesiyle karşılaşmış olmaları büyük bir talihsizlikti.

“Hayır, hayır. Sorun değil... Hmmm... Hadi gidip selam verelim.”

Ayağa kalkıp Tate'lerin yanına gittiler.

“Merhaba,” dedi Liam ve George’a elini uzattı. George toka-
laşmak üzere bir hamlede bulunmayınca Posey kendini kötü his-
setti. Liam’ın eli havada kalmıştı. “Geroge, Louise... Bu bayan
Cordelia Osterhagen.”

Louise Tate Posey’ye uzaylı görmüş gibi bakıyordu. Posey
yutkundu. Yanakları kıpkırmızı olmuştu. Saçının darmadağın ol-
duğundan da emindi. “Merhaba, Bayan Tate. Bay Tate. Eskiden
aynı kiliseye gidiyorduk. Sizleri oradan tanıyorum,” dedi. Durdu
ve başını hafifçe öne eğdi. “Emma için çok üzüldüm. Lisedeyken
arkadaş sayılırdık ve o çok...”

“Teşekkürler,” dedi Bayan Tate lafı yarıda keserek. “Liam,
Nicole’ün yanında kim var?”

“Nicole evde ödev yapıyor.”

“Yalnız mı?” diye sordu Bay Tate.

“Evet George, neredeyse on altı yaşında ve evde yalnız.”
Liam ellerini cebine soktu ve Tate’ler hiçbir şey söylemeyince,
“Size afiyet olsun. Sonra görüşürüz,” dedi.

“Nicole’e onunla bu hafta iki kez görüşmek istediğimizi söy-
le,” dedi Bayan Tate Posey’yi görmezden gelerek. “Madem bu-
gün görüşemedik...” Sesi buz gibiydi.

Gökyüzü kırmızı ve morlara bulanmıştı. Piscataqua
Köprüsü’nün yansıması nehre vuruyordu. Otoparka yürürlerken
Posey neredeyse fısıldayarak, “Gerçekten çok ama çok özür di-
lerim,” dedi.

“Özür dileme. Yanlış bir şey yapmadın. Her şey yolunda.”
Liam’ın sesi normal geliyordu ama hiçbir şeyin yolunda olmadığı
belliydi. Eve doğru giderken çok gergindi, sırtı kaskatıydı ve
hareketleri aşırı tedbirliydi.

Posey’nin evinin önünde durdular. Posey itiraz etse de Liam
kapıya kadar ona eşlik etti. Shilo içeride neşeyle havlıyor, sesi
duvarları titretiyordu.

“Pekala. Teşekkür ederim, Liam. Güzel bir gündü. Gerçekten bana güzel bir gün yaşattın.” Derin bir nefes aldı. “Tate’ler için... Öpüşme ve diğer yaşananlar için çok üzgünüm.”

Liam omzunu silkti. “Seni öpen bendim. Üstelik bu konuda endişelenmeyi bırak. Şimdi Nicole’ün yanına dönmem lazım.”

“Tabii. Anlıyorum.”

Aralarındaki sessizlik tuhaf bir hal alırken bir süre orada öylece dikildiler. Liam elini uzattı ve Posey’nin çenesini tuttu. “Ailenle olan meselede bol şans,” dedi. “Beni arayabileceğini biliyorsun. Tabii istersen.”

“Teşekkür ederim.”

“Ciddiyim.”

“O zaman daha çok teşekkür ederim motorcu çocuk!” Parmak ucunda yükseldi ve yanağına bir öpücük kondurdu. “Şimdi kış kış! Evine, biricik yavrunun yanına dön!”

Liam kollarını Posey’ye doladı ve ona sıkı sıkı sarıldı. Bu o kadar beklenmedik bir hareketti ki Posey’nin gözleri doldu. Yanağına bir öpücük daha kondurdu. “Sen iyi bir adamsın, Liam Murphy,” dedi geri çekilerek. “Hadi git artık! Her şey için teşekkürler.”

İçeri girdi ve Shilo onun yüzünü yalarken heyecandan sehpayı devirdi. Posey her şeye rağmen gülümsüyordu. Tate’ler günlerini berbat etse de Liam onun yanında durmayı başarmıştı.

Hayır. Bu hiç hoş değildi. Cordelia’yı evine bıraktıktan sonra Triump’la yolculuk hiç keyifli değildi. Tate’ler onun Emma’yla birlikte olmasını istememişti, görünüşe bakılırsa şimdi de başka bir kadınla görüşmesini onaylamıyordu. Ve Liam’ı tam da genç kadını kollarının arasında çırtlıçplak hayal ederken yakalamışlardı. Bekaretini bozup sevgili kızlarını onlardan ayırmış olması yeterince kötüyken, Liam şimdi de onların gözünde kızlarına ihanet eden adam rolüne bürünmüştü.

Motorunu garaja bırakıp biraz açılmak adına eve yürümeye karar verdi, bu sayede işleri nasıl yoluna koyabileceğini tartabilirdi. Cordelia'yla birlikte zaman geçirmek harikaydı. İlk başta kendini kötü hissetse de sonra morali yerine gelmiş ve çok eğlenmişlerdi. Kendini bu kadar iyi hissetmeyeli çok uzun zaman olmuştu. *Sen iyi bir adamsın, Liam Murphy* demişti.

Hayatı boyunca bu cümleyi sıkça duymadığından adı gibi emindi.

Tate'ler ise onun ne kadar değersiz bir adam olduğunu düşünmesine neden oluyordu. Nicole'ü evde yalnız bırakmakla kalmamış, bir de başka bir kadınla randevulaşmıştı. Bellsford'un sessiz sokaklarında yürüdükçe Cordelia'yla birlikte olmanın verdiği sıcaklığı yitirdiğini hissetti. Bu konunun burada kapanmadığını gayet iyi biliyordu.

Apartmandan içeri girdi ve beş kat merdiven çıktı. Ramones'in sesini duyuyor, patlamış mısır kokusu alıyordu. Demek ki Nicole ödevini bitirmişti. Akıllı kız!

Kapıyı açıp içeri girdi ve Tanner ile Nicole'ü salondaki koltukta, dünyaya bir meteor çarpacak da bir daha birbirlerini görmeyeceklermiş gibi öpüşürlerken buldu.

BÖLÜM 23

Nicole, “Birini öptüm diye beni cezalandıramazsın!” diye bağırdı.

“Çoktan cezalandırdım bile!” Nicole yüzünden elli yaşına basalı üç gün oluyordu. Ve bu üç gün mızımızlanma, ağlama ve bağırma ile geçmişti. Televizyon gibi sessize alma imkanı olsa bir an bile düşünmeden kızını sessize alabilirdi.

“Bu haksızlık! Neredeyse on altı yaşındayım! Erkek arkadaşımı öpmeye hakkım var!”

“Ceza almanın sebebi o çocuğu öpmen değil! Kurallarımı çiğnemiş olman! Evde yalnızdın Nicole! Misafir kabul etmen yasaktı! Sen de bunu gayet iyi biliyordun. Kaldı ki eve aldığın çocuk seksten başka bir şey düşünmeyen ergenin teki!”

“Kıyafetlerimiz üzerimizdeydi! Belki de tek istediği seks değildir, baba. Belki beni seviyordur!” Nicole kendini koltuğa atıp ağlamaya başladı.

Emma, erkenden ölerek hayatımın içine ettin diye düşündü Liam. Buna daha ne kadar katlanabilirim, bilmiyorum! Derin bir nefes aldı. “Ağlamayı kes Nic,” dedi mümkün olduğunca sakın bir üslupla konuşmaya çalışarak. “Seni okula bırakacağım.”

Nicole ona dik bir bakış attı. “Otobüse binebilirim.”

“Eşyalarını al ve arabaya bin, Nicole!”

Genç kızları olan babalara yönelik bir sakinleştirici üretilme-

liydi. Özellikle de kalbin göğüs kafesinden fırlamasını engelleyecek türden bir şey yapılırsa çok makbule geçerdi. O ölümcül koruma tavrının ve kızların yarattığı öfkeyi de dindirse hiç fena olmazdı. Bu aynı zamanda öyle bir ilaç olmalıydı ki kızlara hiçbir erkeğin babaları kadar onları sevmeyeceğini anlatabilmeli, babalarını dinlerlerse hayatta her şeyin çok daha kolay olacağını gösterebilmeli, onları hayatlarını mahveden erkeklerden uzak tutabilmeliydi.

Liam George Tate'in de zamanında aynı temennilerde bulunduğu emindi.

Sessizce okula doğru yola koyuldular. Park alanına geldiklerinde, Nic arabadan inmek yerine bir süre öylece oturdu ve çok geçmeden kısık sesle, “Hâlâ mezuniyet balosuna gidiyorum, değil mi?” diye sordu. “Tanner biletleri çoktan aldı ve inan bana o biletler çok pahalı.”

Hayır. O çocukla bir daha asla görüşmeyeceksin. O gece onu öldürmemek için kendimi ne kadar kastım biliyor musun? Mezuniyet balosu mu? Şaka mı bu? Aklını mı kaçırdın sen? Kesinlikle hayır. Asla.

Fakat yaklaşık on altı yıllık babalık tecrübesinin Liam'a öğrettiği bir şey varsa bu da kızına hemen cevap vermemesi gerektiğiydi. “İyi dersler. Saat 14.30'da almaya gelirim. Şu an deli gibi kızgın olsam da seni çok seviyorum, Nicole. Senin de kızgın olduğunu biliyorum ama bu cezayı iyiliğin için verdiğimi bilmeni istiyorum.”

Nicole cevap vermek yerine o meşhur ölümcül bakışını atıp arabadan indi.

Liam işe gönülsüz gitti. Normalde yağ ve motor kokusu, metallerin soğukluğu ve garajda yankılanan sesler ona iyi gelirdi, fakat bugün hiçbirisi işe yaramıyordu. Genelde tamirhanede zaman geçirmeyi çok seviyordu, çünkü burada ne yaptığından tam

olarak emindi. Altı yaşındayken babası ondan bir motoru parçalara ayırmasını istemişti. Araba çalıntıydı ama Liam'ın bundan haberi yoktu. Gerçi haberi olsa da umursamazdı, zira babasıyla nadiren bir araya geliyorlardı. Babası bir alkolikti, fakat ayık olduğu zamanlarda motorlar konusunda harikalar yaratıyordu. İşte Liam o gün bu mesleğe gönlünü kaptırmıştı.

Ve şimdi kendi yeri vardı, işleri de gayet iyi gidiyordu. Hatta meslek lisesinden bir çocuğu yanına çırak olarak alacaktı. Pastaneci kızlar birbirine uyumlu iki motor sipariş etmişti (pastanecilikte bu kadar çok para olduğunu kim bilebilirdi ki?). Liam'ın onlar için çizdiği taslaklara bayılmışlardı. Liam da parça alımı yapmak için onlardan gelecek ilk ödemeyi bekliyordu. Şu anda ise karşısında Jimmy Spencer'ın debriyajı yanmış Harley'i vardı. Kablolar, bağlantılar, parçalar... Bunları gözü kapalı tamir edebilirdi. Bu iş bitince üç tane yakıt deposu tasarlayıp hazır hale getirecekti. İngiliz anahtarını aldı ve Jimmy'nin motoru üzerinde çalışmaya koyuldu. Muhafazayı söktü ve debriyaj plakalarını birbirinden ayırdı.

Burada her şeyin bir mantığı vardı. Parçaları doğru yerlere koyduğunda her şey tıkır tıkır işliyordu. Bujiler, tamircinin kurallarına karşı koymuyordu. Kalkıp da *Ne oldu biliyor musun? Biz bugün çalışmamaya karar verdik. Hayır, belli bir nedeni yok, sadece canımız istemiyor. Distribütör ve onun aptal kablolarından bıktık. Umurumuzda bile değil. Belki yarın çalışırız. Belki de çalışmayız. Biz sana haber veririz. Belki de vermeyiz. Yarın senden nefret etme ihtimalimiz var. Hatta nefret edeceğimizden eminiz!* demiyordu. Hayır. Bujiler çalışmıyorsa bunun mantıklı bir nedeni vardı. Baba olmaya hiç benzemiyordu.

Evliliğe de öyle.

Sorunlarından biri de buydu. Karısı onu uzun zaman önce terk etmişti. Hem de hastalanmadan çok önce. Onunla aynı evde

yaşıyor ve aynı yatağı paylaşıyor olabilirdi ama gerçekte aklı başka bir yerdeydi. Nicole doğmadan önce, ikisi baş başayken de durum böyleydi. Liam'ı dinliyordu, yerinde cevaplar veriyordu ama başka şeyler düşünüyordu. İnsan içine karıştıklarında ondan biraz uzaklaşmaya da başlamıştı. Yatakta da durum farklı değildi. Ruhlarını birleştiren sevişmeleri bir süre sonra sadece fiziksel bir egzersize dönüşmüştü. Nicole doğduktan sonra da Emma yatağın diğer tarafında yatan kadın haline gelmişti.

Sonra da ölmüş, Liam'ı kızıyla yapayalnız bırakmıştı. Kızı da annesi gibi hayatını mahvetmeye kararlı görünüyordu.

“Kahretsin!” diye bağırdı ve ingilizanahtarını bir köşeye fırlattı. Alet duvara çarpıp yere düştü.

“Sakin ol, dostum,” dedi biri.

Liam hemen doğruldu, sonra da gözlerini yumdu. Kırmızı yüzlü Rick Balin gelmişti. Yine. Haftada en az üç gün geliyor ve Liam'ın vaktini çalmaktan başka bir şey yapmıyordu.

“Sana nasıl yardımcı olabilirim, Rick? Biraz meşgulüm de.”

“Dostum, artık hazır sayılırım, değil mi? En iyisinden istiyorum, anlaştık mı? En iyisine yetecek kadar param var.”

“Olur,” dedi Liam sertçe. “Ofisime geçelim.”

En iyisini isteyen Rick Liam'ın klasik tasarımlarına göz gezdirdi ve üzerlerine birkaç özellik eklenmesini talep etti. Şeker dükkanına girmiş çocuk gibiydi. S&S motor, İtalyan derisinden koltuk, özel yapım alüminyum jantlar, kısaltılmış gidonlar. Liam motoru kumanda eden gidonları kromdan yaptırmaya karar verdi – ne de olsa Rick'in tombul ellerine başka türlü dayanamazdı. Şöyle olsun, böyle olsun derken tasarım tuhaf bir hale geldi. Üstelik Rick renginin parlak turuncu olmasını istiyordu.

Fiyatı altmış bin doların üzerine çıkmıştı.

“Hiç sorun değil,” dedi Rick. Hafifçe geçirdi ve arkasına

yaslanıp sırtıttı. “İnsan kendine kıyak geçmeyi bilmeli. Anlıyorsun değil mi dostum? Çok çalışıyorum. Bu kadarını da hak ediyorum.”

Bakışlarını kaçırarak Liam Gypsy Tour plakasına odaklandı. Emin olduğu bir şey varsa o da Rick Balin’den nefret ettiğiydi. Adam mankafanın teki olmakla kalmıyordu, aynı zamanda tembel ve can sıkıcı bir pislikti. Adını koyamadığı bir şey daha vardı. İçgüdüsel bir şey.

“Çık dışarı,” dedi.

Rick gözlerini kırptırdı. “Efendim?”

“Çık dışarı Rick. Sana hiçbir şey satmıyorum. Bu dünyada motora binen aptal sayısı yeterince fazla zaten. Bu seriye birini daha eklemeyi reddediyorum. Ortayaş krizini al ve başka bir yere git. Garajımı terk et!”

“Dostum...”

“Hemen!” Ayağa kalkınca, Rick ürkerek koltuğa iyice yapıştı. Tabii üç tonluk bir adam o koltuğa ne kadar sığarsa...

“Hata yapıyorsun,” dedi Rick, bunun üzerine Liam onu koldan tutup kapıya doğru sürüklemeye başladı.

“Hiç sanmıyorum.”

“Bana böyle davranamazsın! Ben Downtown Ticaret Odası’nın Başkanı...”

Liam kapıyı adamın suratına kapadı.

Kendini iyi hissetmesi gerekiyordu. Ve evet, bir yıllık okul masrafının fazlasını kapı dışarı etmiş olsa da kendini iyi hissediyordu. Ama Rick... Liam’a *hiçbir yersiz hiç kimse* yakıştırmasını yapan çocuğa benziyordu. Bu hayatta her şeye hakkı olduğunu sanan ahmaklardan biriydi.

Liam birden bir şeyler anımsadı. Liseden kalma bir şeyler. Rick’le ilgiliydi. Yine de ne olduğunu tam olarak çıkaramıyordu.

İçinden bir ses gidip Cordelia’yı görmesi gerektiğini söylü-

yordu. Hiç düşünmeden kapıdaki ‘Açık’ tabelasını ters çevirip ‘Kapalı’ hale getirdi.

Posey çok çok dikkat ederek tasarladığı maket evin verandasına korkulukları yerleştirdi, sonra da yapıştırıcı etkisini gösterene dek üzerine biraz bastırdı. Bugüne dek yaptığı maketler içinde en detaylısı Meadows olmuştu. Vitray camları bile es geçmemişti ve ortaya çıkan sonuçtan memnundu. Kurtarma işindeki gibi evi parçalara ayırmıyor, aksine parçalarını tek tek birleştiriyor ve sıfırdan bir şey yaratıyordu. Çatıdaki minik şingillardan, verandadaki korkuluklara kadar maket ev Meadows’un neredeyse birebir kopyası olmuştu. Vivian buna bayılacaktı.

Shilo’ya göz attı. Köpek inek desenli bir örtü gibi koltuğun üzerine yayılmış uyukluyordu. Bu sabah UPS görevlisi Al’dan saklanmak için epey çaba sarf etmiş, sonunda da yorgun düşmüştü.

Aslında kendisi de çok yorgundu. Bütün gece mektup konusunu düşünüp durmuştu. Biyolojik annesi ne istiyordu? Kızından cevap alamadığı için hayal kırıklığına uğramış mıydı? Posey’nin öz kardeşleri mi vardı? Max ve Stacia mektubu neden gizlemişti? Bu konuyu açtığında nasıl tepki vereceklerdi? Posey bu konuyu açmadan durabilecek miydi?

“Merhaba.”

Liam’ın sesini duyunca sıçradı ve korkulukları devirdi. “Kahretsin! Merhaba Liam!” dedi yüzünün kızardığını hissederek. Korkulukları düzeltti ve ona içten bir şekilde baktı. Liam’ın arkasında dikilen Elise sırtıttı ve ağzını oynatıp *Aman Tanrım!* dedi ellerini çırparak. “Nasılsın?”

Çok seksi! diyerek ağzını oynattı Elise.

“Harikayım,” dedi Liam.

Oysa hiç de öyle görünmüyordu. Tamam, her zaman harika

görünüyordu ama psikolojik olarak harika olmadığı her halinden belliydi. Gergindi. Çenesi kaskatıydı. Ellerini kotunun ceplerine sokmuştu. “Öğle yemeğine çıkalım mı?” diye sordu.

İşte bu bir ilkti. Aslında iki ilk aynı anda yaşanıyordu. Liam daha önce Eşsiz Eserler’e hiç gelmemiş, ayrıca plansız bir yemek davetinde de bulunmamıştı.

Ama ne yazık ki zamanlaması berbattı. “Gelemem. Çok isterim ama... Planım var.”

Elise hemen, “İyi ki doğdun...” şarkısını söylemeye başladı.

“Elise,” dedi Posey. “Gidip kasaya filan bakar mısınız?”

“Tabii,” dedi Elise eliyle Liam’ın poposunu işaret ederek ve *Aman Tanrım!* diye ağzını oynatıp hemen ön tarafa geçti.

“İşte, durum bu. Öğlen için bir planım var. Üzgünüm.”

“Sanırım aramam gerekirdi,” dedi Liam. Bir süre öylece durdu. “Her şey yolunda mı? Ailenle ilgili?”

“Ah, evet,” dedi Posey omzunu silkerek.

Liam etrafa bakındı. “Burası güzelmiş.”

“Teşekkürler.” Liam’ın ne tarafa baktığını görüp kendisiyle gurur duydu, yine de adamın yüzündeki kederin farkındaydı. “Her şey yolunda mı Liam?”

“Tabii. Sadece... Hatırlar mısınız...”

Tam o anda kapı açıldı. “Hadi bakalım doğum günü kızı!” Gelen Kate’di. “Bunun için okuldan tüm gün izin aldım. James’i de ikna etmeye çalıştım, çünkü orada erkekler için de özel uygulamalar var. Mesela sırt ağdası, manikür filan. Hayalara da ağda yapıldığını biliyor muydun? İnanılmaz, değil mi? Oğluma yapılısın istemem tabii ama... Ne kadar acıtır bir düşünsene!”

Ah biricik, hassas arkadaşı Kate nihayet Liam’ın orada olduğunu fark etmişti. “Selam motorcu çocuk. Ne var ne yok?”

“Kate,” dedi Liam sırtarak. “Asıl sende ne var, ne yok?”

Kate hiç utanmadan onu baştan aşağı süzdü. “Doğum günü

kızını spa'ya götürüyorum. Baştan ayağa bakım. Pudralanacak, kremlenecek, yağlanacak... Artık orada her ne yapılıyorsa işte. Ben genelde uyuyakaldığım için neler olup bittiğini pek bilmiyorum ama orada işi bittiğinde poliüretandan farklı bir kokusu olacağını garanti ederim. Sonra arar, teşekkürlerini iletirsin. Hadi Posey. Randevumuza yirmi dakika kaldı.”

Liam Posey'ye baktı. “İyi ki doğdun,” dedi hafifçe gülümseyerek.

“Ah... Teşekkür ederim.”

“Ona ne hediye aldın Liam?” diye sordu Elise. “Bir sır olarak saklayacağımdan emin olabilirsiniz. Mücevher filan mı?”

“Tamam, bu kadar yeter!” dedi Posey utanarak. “Doğum günüm olduğunu bilmiyordu. Ayrıca bana hiçbir şey almayacak.” *Çünkü Bay Taşvücut Yoldançıkaran'a gidip bugün benim doğum günüm diyemezdi. O zaman ilişkilerinin takılmaktan öte olduğunu ima etmiş olurdu. Ayrıca doğum günleri durduk yere gündeme getirilmezdi, getirildiğinde ise böylesine özel bir günde kişiyi hediye ya da ilgi meraklısı gibi gösterirdi.*

“İyi eğlenceler,” dedi Liam fısıldayarak. “Sonrasında kokunu içime çekmek için sabırsızlanıyorum.”

Yüce Elvis! Posey'nin dizleri titriyordu.

Kate artık haykırışa geçmişti. “Hadi ama prenses! Geç kalmaktan nefret ederim! Ağdam ne kadar uzun sürüyor, bilmiyor musun? Bu arada Liam, artık Posey'yle ilişkinizi bir adım öteye taşıdığınız için ne kadar mutluyum bilemezsin! Bence bu kadar yakınlaşmanız çok hoş.”

Yüzü kıpkırmızı kesilen Posey Liam'a dönüp, “Tamam. Öğle yemeği için özür dilerim,” dedi.

“Sorun değil.”

Adamın yüzünde gördüğü o son gülümseme hafızasına kazınıp bir süre daha etkisini korumayı başardı.

BÖLÜM 24

Liam alet çantasını bagaja koydu. Yarım iş günü kaybetmişti ama buna değerdı. Nasıl olsa kaybettiğı zamanı telafı edebilirdi. Belki (çok düşük bir ihtimal de olsa) Nicole de garaja gelir ve babası çalışırken ödevlerini yapardı. Pizza söyleyebilirlerdi. Nic eskiden çalışırken babasının yanında olmaya bayılırdı; büyüdüğünde arabasını tamir edemeyen kadınlardan olmayacağı kesindi. Fakat uzun süredir garaja gelmiyordu.

Liam Granite State Özel Yapım Motorlar'ın önünde durdu ve içinden bir küfür savurdu. Gıcır gıcır siyah bir Mercedes garajın kapısının önüne park etmişti. Tate'ler arabanın içindeydi ve en az kadvralar kadar neşeli görünüyorlardı.

“Hadi içeri girin,” dedi Liam Mercedes'in kapısını açıp.

George arabadan inerek, “Gerek yok Liam,” dedi. Louise de inip kocasının yanına gelmişti. “Fazla uzatmayacağız.”

Liam dudaklarını birbirine bastıran Louise'e baktı. “Sorun nedir?” diye sordu.

George boğazını temizledi. “Torunumuz için velayet davası açıyoruz.”

Liam'ın ağzı açık kaldı. “Deli misiniz siz?”

“Yaşadığı bunca şeyden sonra düzgün bir yuvaya ihtiyacı var,” dedi Louise nefret dolu bir yüz ifadesiyle.

“Onun zaten düzgün bir yuvası var!”

“Ama babasının hayatına girip çıkan bir sürü ne idiği belirsiz kadını görmek zorunda değil,” diye ekledi yaşlı kadın öfkeyle.

“Tamam. Durun bir saniye,” dedi Liam ellerini havaya kaldırarak. “Ben... Nicole... Hiçbir zaman...” Sırtından ter boşanıyordu. Tişörtü şimdiden bedenine yapışmıştı. “Onu benden alamazsınız. O benim kızım.”

“Bak evlat,” dedi George. “Onu senden almaya çalışmıyoruz.”

“Velayet davası açıyorsunuz ama onu almaya çalışmıyorsunuz, öyle mi? Saçmalama George!”

“Ne zaman istersen onu ziyaret edebilirsin.”

“Aklını mı kaçırdın sen? Bu kesinlikle olmaz! Ayrıca o asla...”
Beni asla terk etmez diyecekti ama belki de yanılıyordu.

“Geçen gün motoruna binmiş, yanında alelade bir kadınla gününü gün ediyordun,” dedi Louise keskin bir ses tonuyla. “Ve çocuğun evde yalnızdı! Erkek arkadaşını eve çağırdığına şaşır-mamak gerek! Nic aldığı cezadan bize bahsetti. Bana kalırsa sen tam bir ikiyezlüsün. Aynı gün o sürtüğün yatağından kalkıp...”

“Dur! Dur!” diye bağırdı Liam. “Öncelikle en fazla dört saatliğine evden ayrıldım ve Nicole neredeyse on altı yaşında. Yan komşumuz Bayan Antonelli her zaman ona göz kulak oluyor. Nicole de bunu gayet iyi biliyor. Ayrıca Cordelia eski bir arkadaşım. Bir süredir görüşüyoruz, evet. Fakat bu beni yetersiz bir ebeveyn yapmaz...”

Louise güldü. “Geçmişin zaten seni ele veriyor,” dedi ve kollarını göğsünde kavuşturdu.

“Geçmişim mi? Bu geçmiş torununuzu büyütmemi ve annesi ölürken ona destek olmamı da kapsıyor mu?”

“Kaç kadınla yattın Liam? Kızımıza sadık bir koca olduğuna inanmamızı beklemiyorsun heralde! Geri döndüğünden beri eski sürtüklerinin kaçıyla yattın? Eminim pek çoğu gelip mahkemede senin hakkında birbirinden güzel anılardan bahsedecektir.”

“Ben Emma’yı *asla* aldatmadım!” dedi Liam öfkeyle. Kayın-pederine döndü. “George, bu tam bir saçmalık. Kızımı benden alamazsınız!” Sesi titriyordu.

“Senin durumuna dair birtakım endişelerimiz var,” dedi George. “Sadece kadınlardan söz etmiyorum. Avukatımız aynı zamanda hastanenin sosyal hizmetler görevlisinden bir sağlık raporu aldı.”

“Neden bahsediyorsun sen?”

“Akıl sağlığı uzmanları bir ebeveynin yeterliliği konusunda mahkemede ifade verebilirler,” dedi Louise. “Panikatak krizlerini öğrenmeyeceğimizi mi sandın? Ben hastanenin yönetim kurulundayım. Başka neler saklıyorsun? Annen gibi uyuşturucu bağımlısı mısın yoksa?”

“Aman Tanrım,” dedi Liam nefesi kesilerek.

“Bak,” dedi George. “Kızını senden almıyoruz. Sadece ona senin sağlayamadığın imkanları sunuyoruz. Düzgün bir yuva, anne şefkati, ahlak.”

“Hiçbir hakim...”

“Görüşeceğiz,” dedi George Tate arabasının kapısını açarak. “Avukatımız seninle irtibata geçecek.”

Liam öğleden sonra kızını okuldan aldı. Nicole hiçbir şeyin farkında değilmiş gibiydi ve eve dönüş yolunda mümkün olduğunca onu görmezden geliyordu.

Liam Tate’ler gittiğinden beri panikatakla mücadele etmişti ve defalarca ellerini yıkaması bile ruh halinin değişmesini sağlayamamıştı. İkisini de zevkle öldürebilirdi... Yasal olarak hiçbir dayanakları olmasa da hayatını zindana çevirecek kadar çok paraları vardı. Sosyal hizmetler görevlisine gelince... Böyle bir görevlinin varlığının farkında bile değildi. Bu konu başına dert açabilirdi. Acaba Tate’lere ne demişti?

İyi bir babaydı. Yoksa kendini mi kandırıyordu? Hayatında hiçbir şeye Nicole'ü yetiştirirken gösterdiği kadar özen göstermemişti.

Öte yandan Tate'ler haklı olabilir miydi? Nicole'ün onun sunduğu imkanlardan fazlasına ihtiyacı olabilir miydi? Nicole onu seviyordu. O da Nicole'ü seviyordu. Peki ama bu kadarı yeterli miydi? Kızına yetebiliyor muydu? Nicole büyükanne ve büyükbabasıyla yaşama fikrini kabul eder miydi? Peki ya bu fikir zaten onun ileri sürdüğü bir şeyse? İşte o zaman *hiçbir yersiz hiç kimse* tabiri onun için biçilmiş kaftan olacaktı. Çünkü bu hayatta yaptığı tek iyi şey Nicole'ün babası olmaktı.

Anahtarları masanın üzerine bıraktı ve “Seninle konuşmam lazım,” dedi kızına.

“Ödevim var.”

“Büyükanne ve büyükbabanla daha çok vakit geçirmek ister misin?” Sesi boğuk çıkıyordu.

“Şimdi mi? Kesinlikle evet.”

Liam bu sözler karşısında ağlamamak için kendini zor tuttu. “Nic, peki onlarla yaşamak ister misin?”

Nicole'ün ağzı açık kaldı. “Ne?” Yüzü kıpkırmızı oldu, ancak Liam bunun nedeninin suçluluk duygusu mu yoksa şaşkınlık mı olduğuna karar veremedi.

“Büyükanne ve büyükbaban bugün beni görmeye geldi. Senin onlarla yaşamayı istiyorlar.”

Nicole'ün ifadesinde ilk başta hiçbir değişiklik olmadı, ama sonra o güzel mavi gözleri yaşlarla doldu. “Beni gönderiyor musun? Tanner'ı öptüm diye mi? Gerçekten o kadar kızdın mı bana baba?”

Liam aralarındaki mesafeyi hızla kapatıp ona sıkıca sarıldı. “Seni hiçbir yere göndermiyorum bebeğim,” dedi içi rahatlatarak, bir yandan da kızının üzüntüsünden memnun olduğu utanç

duyuyordu. “Onlara olmaz dedim zaten.” Nic’in başına bir öpücük kondurdu. “Sadece senin bunu isteyip istemediğinden emin değildim.”

“İstemiyorum!” dedi Nicole ağlayarak. “Ben seninle kalmak istiyorum! Kuralları çiğnediğim için özür dilerim!”

“Tatlım, konunun o olayla hiçbir alakası yok, tamam mı? Onlar sadece seninle daha çok vakit geçirmek istiyorlar.”

Nicole geri çekildi ve yanaklarından yaşlar süzülürken babasına baktı. “Neden?”

İstese her şeyi anlatabilirdi... Büyükannesinin ve büyükbabasının velayet davası açacağını, kendisinden ne kadar nefret ettiklerini, onu kadın düşkünü rezil bir baba olarak gördüklerini, kızına zararı dokunduğunu düşündüklerini. Ama şu anda tüm bunları anlatırsa Tate’lerin biricik torunlarıyla olan ilişkilerini yerle bir edebilirdi. Nicole onlara bir daha asla aynı gözle bakmazdı.

Nic’in burnunun ucuna dokundu. “Seni o kadar çok seviyorlar ki tatlım...” dedi nazikçe. “Annemi çok özlüyorlar. Seni de annene benzetiyorlar.”

Nicole yüzünü buruşturdu. “Biliyorum. Ama ben seninle kalmak istiyorum. Yalnızca ikimiz! Tam bir baş belası olsan bile!”

Şükürler olsun Tanrım! Liam gözlerinin dolduğunu hissetti ve kızını yeniden kolları arasına aldı.

“Annemi kaybetmiş olmam yeterince kötü zaten,” dedi Nicole. “Burada, yanında kalmak istiyorum!”

“Ben de bebeğim,” diye mırıldadı Liam kızının saçlarının kokusunu içine çekerek. “Ben de.”

Bundan böyle Tate’lere daha fazla malzeme vermeyecek, Nicole’ün çizgiyi aşmasına da fırsat tanımayacaktı.

Cordelia’yı görmeye bir son vermeliydi. Bu düşünce kalbinde bir boşluk yaratsa da şu an için önemli olan tek şey kollarının arasındaydı ve onu orada tutmak için elinden geleni yapmalıydı.

BÖLÜM 25

“Ne düşünüyorsun Viv? Kız çocuklarına benzemiş miyim?”

Vivian gözlüklerini hafifçe düzeltti. “Bedenine oturmasa da seni elbiseyle görmek güzel.”

“Satıcı kadın bunun dökümlü durması gerektiğini söyledi.”

“Yalan söylemiş.”

Posey eğilip elbisesine baktı. Bu manzaraya pek alışık değildi ama bugünlerde hoş görünmeye çalışıyordu. Kendini böyle daha... Kadınsı hissediyordu. Ne de olsa erkek arkadaşı vardı. Hem de övgüler yağdıran cinsten. Elbise biraz Audrey Hepburn tarzı mıydı? Neden olmasın. Belki de Liam onu bu elbiseyle görmekten memnun olurdu (ya da elbiseyi üzerinden çıkarmaktan).

“Haklı olabilirsin. Her neyse bugün spa’ya gittim. Seveceğimi düşünmemiştim ama eğlenceliydi. Ne güzel kokuyorum, öyle değil mi?” Kolunu Vivian’a uzattı ama yaşlı kadın yüzünü buruşturup kafasını diğer tarafa çevirdi. “Tamam o zaman. Bana inanmak zorundasın. İnan bana çok güzel kokuyorum.”

“Senin derdin ne?” dedi yaşlı kadın. Belli ki psikik güçleri vardı.

Posey tereddüt etti. “Ailenden birileri senden bir şey gizledi mi?”

“Elbette. Ailelerin doğasında yok mudur bu zaten? Neden sordun?”

“Bilmem.” Duraksadı. “Viv, kocanla evlat edinmeyi düşünmediniz mi hiç?”

“Özel konulara giriyoruz demek...” diye mırıldandı Vivian.

“Cevap vermek zorunda değilsin.”

“Biliyorum.” Ona keskin bir bakış atıp yüzünü çevirdi. “Ernest evlat edinmeye karşıydı. Benim için sorun değildi ama o bu konuda biraz aksiydi. Her neyse. Yanılmıyorsam, bugün senin doğum günün.”

“Nereden biliyorsun?”

“Çenesi durmayan küçük bir kuş söyledi. O kızın bir an evvel okulu bitirmesi lazım. Al bakalım,” dedi ve Posey’ye bir kutu uzattı.

Vay be! Vivian Appleton hiç de duygusal bir kadın değildi. Posey onu bildi bileli hediye vermek şöyle dursun tek bir iltifatta bile bulunmamıştı. “Ne o? Yoksa ölüyor musun Viv?” diye sordu.

“Hepimiz bir gün öleceğiz. Hadi aç bakalım.”

“Çok tatlısın. Teşekkür ederim!”

“Açınca teşekkür edersin,” dedi yaşlı kadın omuzlarını dikleştirerek.

Posey kurdelayı çözdü. “Düşünmüş olman yeter.”

“Ben bu lafa hayatım boyunca bir kez bile kanmadım.”

Posey güldü ve kutuyu açtı. “Ah Vivian! Çok güzel!”

Kutunun içinde antika bir kelebek broş vardı. Gövdesi altındı, kanatları minicik rengârenk kristallerle ışıldıyordu ve siyah gözleri gülümsüyor gibi parıltıyordu.

“Çok değerli bir şey değil,” dedi Vivian bakışlarını kaçırarak. “Ama genç kızlığımdan kalma. Teyzem onuncu yaş günümde armağan etmişti. Bana seni hatırlattı.”

Bu kadar düşünceli davranması inanılmazdı! “Bayıldım!” dedi Posey ve broşu hemen elbisesine taktı. Sonra da eğilip Vivian’ın yumuşak yanağına bir öpücük kondurdu. “Teşekkür ederim Viv.”

Yaşlı kadın doğruca karşıya bakıyordu. “Bu sabah Down East Kurtarma Şirketi ile anlaştım ve imza attım,” dedi.

Bu sözler Posey’nin üzerinde bir tokat etkisi yarattı. Ağzını açtı ama söyleyecek tek kelime bulamadı. Down East mi? Meadows’un yıkılacak olması zaten yeterince kötü bir haber değilmiş gibi bir de bu işin o gorillerin elinde son bulacak olması... Nasıl... Onlar asla... Ah Tanrım! Ağlamak üzereydi. Ağzının hâlâ açık olduğunu fark edince güçlkle kapadı ve koltuğa oturup arkasına yaslandı, böylece Vivian’a bakmak zorunda kalmayacaktı.

“Senden on bin dolar fazla teklifte bulundular,” dedi yaşlı kadın. “Kabul etmemek, aptallık olurdu.”

Posey’nin boğazı kurumuştu. Cevap vermekte güçlük çekiyordu.

“Kendi mülkümü istediğim gibi yıktırabilirim Posey,” dedi Viv. “Düşünmem gereken yeğenlerim var. Onlar benden...”

“Sorun değil,” dedi Posey ve onun elini tuttu. Yüzüne bakarsa her an ağlayabilirdi. “Anlıyorum.” Sesindeki titremeyi önlemek için dudaklarını ısırdı.

Viv’in akbabaları nasıl olur da Meadows gibi bir yeri yıkabilirdi? Öyle bir yer hiç olmamış gibi yerine McMalikaneler diki-
lecek ve arazinin ruhu bozulacaktı. O ev Mark Twain zamanında inşa edilmişti. Yazın verandada limonata içilir, kışın da kızaklara çan takılıp meyilli topraktan aşağı kayılırdı. Şimdi bunların hepsi yok olacaktı.

Down East Şirketi orayı birkaç gün içinde yerle bir edecekti. Posey adamların nasıl çalıştığını görmüştü. Elektrikli testere ve kepçe kullanıyorlardı! O güzelim bahçeler mahvolacaktı. Binlerce lale soğanı ve envai çeşit bitki ölüp gidecekti. Down East o karaağacı da kesecekti. Bundan adı gibi emindi. O ağacın üç yüz yaşında olmasının onlar için hiçbir önemi yoktu. Bütün araziye talan edeceklerdi. Meadows’u onun gibi sevmiyorlardı. Son iki

yıldır, haftada iki kez evin kapısından içeri adım atmamışlardı. Ya da çam ağaçlarının altında sevişmemişlerdi.

Posey o eve aylarını feda edebilirdi. Mac’la birlikte seve seve en küçük parçayı bile kurtarmanın bir yolunu bulurdu. Yemek odasındaki mermer şömineden, üçüncü kattaki bakır küvete kadar. Pırlanta biçimli pencereleri, en keskin ve en ince testeresiyle kesip yerinden çıkarabilirdi. Her bir kapı tokmağını, lamba anahtarını, ısıtıcı kafesi... Aklına gelen her şeyi Meadows’tan tek parça halinde çıkarıp yeni bir evde, sevgi dolu yeni bir yaşama kavuşturabilirdi. O güzelim duvarlar yıkıldığında ise karşılırlarına geçer ve son kez saygılarını sunarđ.

Down East ise çöp kamyonları getirecekti. Para verdiği lise öğrencilerinden buldukları her parçayı çöpe atmalarını isteyecekti. Posey diğer çalışma saharlarında böyle yaptıklarını görmüştü.

Ağlamamak için kendini zor tutuyordu. “Artık gitmem gerek,” dedi.

“Evet. Doğum günün için planların vardır,” dedi Vivian.

“Ailemle akşam yemeği yiyeceğim.” Yutkundu. “Broş için teşekkür ederim. Çok güzel.”

“Git hadi. Geç kalacaksın ki bu büyük bir saygısızlıktır.” Vivian bu sözlerin ardından telefonunu çıkardı ve mesaj yazmaya başladı.

Posey ailesinin evine giderken Meadows’u düşünmemeye çalıştı.

Ama bu çok zordu.

Bütün bir hafta çok zor geçmişti. Mektubu öğrendiğinden beri anne ve babasıyla bir kez olsun görüşmemişti.

Max ve Stacia gerçek ailesi söz konusu olduğunda hep *söylenmesi gereken* şeyleri söylemişti. Fakat Posey, “Ben biyolojik ailemi bulmak istiyorum,” dediğinde nasıl bir tepki alacağından emindi. Kalplerine bıçak saplanmış gibi olacaktı... Ne de olsa

Posey'ye onlar bakmış, hastalandığında başında onlar beklemiş, fen ödevine onlar yardım etmiş, turp rolünü üstlendiğinde onlar gururlanmıştı.

Bu yüzden Liam'a anlatmak dışında mektup konusunda hiçbir girişimde bulunmamıştı. Bu arada Liam'ın bu konuda ne kadar anlayışlı davrandığını da unutmamak gerekirdi. Onca üzüntü ve endişenin içinde Posey'yi mutlu etmeyi başarmıştı.

Tate'lerle karşılaşmaları biraz tuhaf olmuştu. Posey o meselelerin ne âlemde olduğunu merak etti içten içe. Liam onu henüz aramamıştı ama yarın çarşambaydı ve genelde çarşamba geceleri görüşüyorlardı.

Ailesinin evinin önüne park etti. Mektup hâlâ içeride miydi? Bu konuyu nasıl açmalıydı?

"Şu hale bak! Ne kadar güzel olmuşsun!" dedi Jon kapıyı açar açmaz. "İçeri gir, doğum günü prensesi. Cadı Gretch hariç herkes içeride. Brianna bile geldi. Aperatif olarak domuz eklemi yediğimizi duyunca yüzünün aldığı şekli görmeliydin! Cordon bleu ve soslu patates getirmeye çalıştım ama anneni biliyorsun. Senin ringa balığı istediğini söyledi ve konu kapandı." Nefes almak için duraksadı. "Yüzün neden asık senin?"

"Meadows işini kaybettim," dedi Posey. Sonra klasik aile ilişkileri baş gösterdi. Birbirlerine sarıldılar, Jon sırtını sıvazlayıp ona bir votka terapisi uyguladı, Stacia da önüne bir tabak köfte koydu.

"İşi sana vermemekle aptallık etmişler!" dedi Brianna ve Posey gülümsedi. Brie sadık bir kızdı.

"Katılıyorum," dedi Henry.

"Bugün doğum günün, neşelen biraz!" dedi Max onun omzunu okşayarak.

Posey sadece, "Teşekkürler baba," diyebilirdi. Son on beş yıldır sır saklıyor olabilirdi ama biricik babasıydı işte.

Kapı açıldı ve tüm kıvrımlarını ortaya koyan daracık pembe gömleği ve daracık siyah eteğiyle Gretchen karşılarında belirdi. Ciddi bir baş selamıyla, “Herkes merhaba,” dedi.

“Tatlım, hemen bir sandalye çek!” dedi Stacia. “Çok yorgun görünüyorsun.”

“Haftada dört gün çalışmak çok mu zor?” diye mırıldandı Jon Posey’ye doğru eğilerek.

Gretchen Max’in uzattığı kadehi aldı. “Pekala, orada öyle oturmayın,” dedi Stacia. “Yemek odasına geçin. *Essen und geniessen!*”

Brianna kürdana takılı aperiatifleri inceleyerek, “Efendim?” dedi.

“Yani yiyin ve eğlenmenize bakın,” diye açıkladı Stacia. “Hadi tatlım, soğutmayın!”

Herkes masaya geçince Henry çatalını kadehine vurdu. “Sizlere bir haberimiz var. Jon bu haberi benim vermemi istedi,” dedi partnerine bakıp gülümseyerek. “Pekala. Posey, senin için bir doğum günü hediyemiz var ama buraya gelmesi için biraz beklemen gerekecek.”

“Büyük ve pahalı bir şey olsa bari!”

“Pahalı ama henüz çok küçük. Gelecek ay gidip Guatemala’dan getireceğiz.” Sözlerinin etkisini güçlendirmek için biraz bekledi. “Bir kız yeğenin olacak.”

Bir süre sessizlik oldu. Posey elini ağzına götürdü ve “Bir kız mı? Benim yeğenim mi? Ah çocuklar!” dedi. Hemen yerinden kalkıp Jon ve Henry’ye sarıldı. Max ve Stacia da harekete geçti. Müstakbel babalar adeta bir kucaklaşma ve gözyaşı seli altında kalıverdiler.

“Şu anda on üç aylık,” dedi Jon. “Adı Elisabeta Rosa Josephina Juarez. Yakında Elisabeta Rosa Josephina Juarez–Osterhagen–White olacak.”

“Bir çırpıda söyleniveriyor,” dedi Brianna ve ağzına bir lokma ekmek attı.

“Kısaca Betty demeyi düşünüyoruz,” diye açıkladı Jon.

“Betty White mı olacak?” dedi Brie gülerek.

“Ondan iyi rol model mi olur? Her neyse. Betty şimdi Our Lady of Angels Yetimhanesi’nde. Fotoğrafını filan aldık. Posey, sen de Betty’nin vaftiz annesi olacaksın.”

“İnanamıyorum. Bir torunum olsun diye o kadar çok bekledim ki...” dedi Stacia mutlu bir ifadeyle arkasına yaslanarak.

Henry kız kardeşine bebeğin fotoğrafını uzattı ve Posey’nin gözleri yaşlarla doldu. Bebeğin koyu renk saçları vardı ve şimdiden Jon’un tasarladığı kurdelalarla şapkaları takabilecek kadar uzundu. Kocaman gözleri simsiyahtı. Tombuldu. İfadesi gururluydu. Posey’nin kalbi sevgiyle dolup taşıtı. “Çok güzel! Merhaba, Betty!” Babalara gülümsedi ve Brianna’ya bakarak, “Çok havalı, değil mi?” dedi.

“Ah, evet. Kesinlikle çok havalı.”

“Endişelenme. Onu görünce seni ekmem.”

Brie ona ters ters baktı. “Ne olur kendini buna mecbur hissetme.”

“İstediğin kadar söylenebilirsin. Benden kurtulamayacaksın. Kirli bebek bezlerini filan değiştirebilirsin.”

“Bunun için sabırsızlanıyorum!” Bu sözlerine rağmen Posey’ye minettar bir bakış attı ve Jon bebek odasının duvarlarına tek boynuzlu at resimleri çizeceğini söylediğinde iğrenç sesler çıkarmadan onu sabırla dinledi.

Konuyla ilgilenmeyen tek kişi Gretchen’dı. Fotoğrafa şöyle bir baktı ve yanında oturan her kimse ona uzattı. Yemek boyunca ne kendini övdü ne de “İyi ki doğdun!” parçasına eşlik etti. Bir sorun olduğu belliydi, bu yüzden Posey sırtından soğuk terlerin süzüldüğünü hissetti.

Tam kahvelerini içip kurabiyelerini yemişlerdi ki annesi Brianna'yı almaya geldi. Posey Tina'nın kızını öptüğünü görünce sevindi. Görünüşe göre Brie'nin evinde işler iyiye gidiyordu.

Her Osterhagen yemeğinden sonra adet olduğu üzere herkes dolu midelerle salona geçti. Stacia hâlâ Betty'nin fotoğrafına bakıyor, tavan arasından bebek eşyalarını indirmekle ilgili bir şeyler söylüyordu.

"Pekala," dedi Max Gret'in elini okşayarak. "Bugün çok sessizsin. Her şey yolunda mı tatlım?"

Gret derin ama imalı bir şekilde nefes aldıktan sonra, "Niha yet birinin fark etmiş olması çok hoş Papa," dedi ve Posey'ye baktı.

Eyvah! dedi Posey içinden. Bela geliyordu.

"Dün gece küçük bir sürpriz yaşadım," dedi Gret buz gibi bir ses tonuyla. "Dante, Posey'yle eskiden sevgili olduklarını söyledi. Ne kadar komik değil mi?"

Posey'nin midesi kasıldı. Üç tabak patates geri geliyordu. "Gret, bu konuyu baş başa konuşsak daha iyi olur," diye mırıldandı ve dehşete kapılmış görünen annesine baktı.

"Hayır! Bence hemen konuşalım Posey!" diye bağırdı Gretchen koltuğun kolunu yumruklayarak. "Erkek arkadaşıyla yatıyordun ve bana tek kelime etmedin."

Max ayağa kalktı ve "Başka kahve isteyen var mı?" diyerek mutfağa geçti. Ondan başka kimse kıpırdamamıştı.

"O... Dante'yle yatmadı!" diyerek itiraz etti Stacia. "Böyle bir şeyi asla yapmaz!"

"Gerçekten mi?" dedi Gretchen. "Söylesene Posey."

Posey önce annesine, sonra da ağabeyi ve partnerine baktı. Jon yüzünü buruşturdu, Henry ise omuz silkti. "Tamam, evet," dedi. "Dante ile kısa bir ilişkimiz oldu. Ama bu ilişki, o daha seninle tanışmadan evvel bitmişti Gretchen."

“Sen de bana bundan söz etmeyi hiç düşünmedin, değil mi?”

“Hayır!” dedi Stacia. “Posey! Dante Bellini mi? Nasıl yaparsın?”

“Bilseydim, senin artıklarınla takılır mıydım?” dedi Gretchen öfkeyle.

“Biz gitsek iyi olur,” dedi Henry ve ayağa kalktı. “İyi ki doğdun kardeşim!”

“Kalmamızı ister misin?” diye fısıldadı Jon.

Gretchen bu kez onu hedef alarak, “Hayır! Bu konuşma yapılırken fan klubünün ona tezahürat etmesine hiç gerek yok Jon! Evinize gidin! Burada istenmiyorsunuz!” diye bağırды.

“Sözlerine dikkat et genç bayan!” diye seslendi Max mutfaktan. Sonra da kafasını salona doğru uzatıp ekledi: “Ama hakkı var çocuklar. Kalmanıza gerek yok.”

“Haklısın baba. Sonra görüşürüz,” dedi Henry ve gitmek üzere Jon’un koluna girdi.

“Bebek için çok sevindik,” dedi Stacia ruhsuz bir ses tonuyla.

Posey de arkalarından seslendi: “Tekrar tebrikler!”

Jon son bir kez Posey’ye endişeli gözlerle baktı ve Henry’yle birlikte evden ayrıldı.

Salonda bir sessizlik hakimdi. Elindeki peçeteyi paramparça etmiş olan Stacia Posey’nin turp rolündeyken çekilmiş fotoğrafına bakıyordu. Muhtemelen küçük masum kızına ne olduğunu sorguluyordu. Max de kapının eşiğinde durmuş odadaki üç kadını izliyordu.

“Bana yalan söylediğine inanamıyorum,” dedi Gretchen sessizliği bozarak.

“Yalan söylemedim,” dedi Posey ve Papa Benedict’in duvarda asılı olan resmine baktı. *Bilgi gizlemek de bir yalandır* dediğini duyar gibiydi. “Hiçbir şey söylemedim. Çünkü bunun bir önemi olduğunu düşünmemiştim Gret. Hepsi bu kadar.”

“Nasıl hiçbir önemi olmaz?”

O sırada Stacia araya girdi ve “Beni hayal kırıklığına uğrattın Posey,” dedi. “Şaşırdım. Şoke oldum. Dehşete kapıldım.”

“Tamam anne, anladım. Dinle Gret. O konunun... Bugün olanlarla hiçbir alakası yoktu.”

“Bence durum son derece mide bulandırıcı,” dedi Gretchen. “Dante senin yatağından çıkıp benimkine giriyor. Sen de onunkinden çıkıp Liam’ın yatağına atlıyorsun. Kusura bakma Posey ama ben senin gibi değilim. Bence senin bu yaptığın büyük rezillik.”

Posey kendini savunarak, “Olaylar senin sandığın gibi değil,” dedi.

“Liam mı? Şimdi de Liam’la mı yatıyorsun? Posey, sen seks bağımlısı mısın?” diye sordu Stacia. Max hemen mutfığa kaçtı ve suyu açıp içeride konuşulanların sesini bastırmaya çalıştı.

“Anne, ben seks bağımlısı filan değilim. Hadi ama! Benim, kızın! Hatırladın mı?”

“Haklısın,” dedi Gretchen. “Posey asla hata yapmaz, öyle değil mi? Ama bu sefer ne oldu? Hata yaptın! Buna nasıl cüret edersin? Zaten her şeye sahipsin, yanılıyor muyum? Henry, Jon, müstakbel bir yeğen ve peşinden ayrılmayan o şişko kız!”

“Sakin...” dedi Posey.

“Şimdi de Dante’nin benden önce seninle birlikte olduğunu duyuyorum. Daha fazlasını kaldıramam!” Hızla yerinden kalkıp kapıyı çarparak evi terk etti. Birkaç saniye sonra otoparktan ayrılan arabasının sesi duyuldu.

“Duyduklarıma inanamıyorum,” dedi Stacia. “Şoke oldum. Max, şoke oldum. Bana bir kadeh şeri getir!”

Pekala, bu doğum günü gerçekten unutulmazdı.

Max salona döndü ve karısına küçük bir kadeh şeri ikram etti. Sonra da yanına oturup ona olan desteğini gösterdi. Nazik ama uyaran bir ses tonuyla, “Annemi üzdün,” dedi.

“Annemi üzdüm, öyle mi baba? Peki Gretchen’ın annemi üzmesine ne demeli?”

“Onunla daha sonra ilgileneceğiz.”

“Bunu nasıl sır olarak saklarsın? Hatta o adamla nasıl birlikte olursun?” diye sordu Stacia ve içkisini bir dikişte içti.

Stacia’nın sırlardan rahatsız olması ne kadar da ironikti. Posey derin bir nefes aldı. “Tamam. Açıklamama müsaade edin. Öncelikle sizin Dante’ye kin beslemenizi her zaman oldukça gülünç bulmuşumdur.”

“Ah! Şimdi de onun tarafını tutuyor!” Stacia her an gözyaşlarına boğulabilirdi.

“Anne, sakın ol! Adamın başarılı bir restoranı var. Senin de öyle. Ama tarzlarınız farklı. Ve bu dünyada ikinize de yetecek kadar yer var.”

Stacia homurdandı.

“Ayrıca...” Duraksadı. “Tamam! Ayrıca erkekler de kapıma dizilip benimle birlikte olmak için yarışıyor değiller! Dante bana... Çıkma teklifi ettiğinde...” *Ya da zarf attığında.* “Gururum okşandı, anlıyor musunuz? Yakışıklı ve çekici bir adam sonuçta. Her neyse. Birkaç kez görüştük...” *Yani yattık.* “Sonra da yollarımız ayrıldı. Hepsi bu kadar.”

Stacia duyduklarına inanamıyormuş gibi tek kaşını kaldırdı.

“Gretchen o kadar heyecanlıydı ki hayallerini yıkmak istemedim. Dante’yle aramızda ufak bir konuşma geçti. İkimiz de bazı şeylerin söylenmemesi gerektiğine karar vermiştik. Gret’e neden anlattığını bilmiyorum ama belli ki... Bu konu onun için çok da önemli değilmiş.”

Posey koltuğun yastıklarından birini alıp karnına bastırdı. Dante’ye karşı hiçbir şey hissetmediğini içten içe hep biliyordu. Sadece aralarında bir çekim vardı ve arada bir görüşüp... Özel bir şeyler hissedebilir miyiz diye deniyorlardı. Bunun gerçek hisler-

le yakından uzaktan bir ilgisi yoktu. Çünkü Posey gerçek hislerin ne olduğunu artık biliyordu.

“Evet, Liam’la beraberiz,” dedi. “Yaklaşık bir aydır.”

“İşte bir sır daha! Ben de yakın olduğumuzu sanıyordum,” diyerek burnunu çekti Stacia.

Posey annesine uzun uzun baktı. “Sırlardan söz etmişken...” dedi omuzlarını dikleştirerek. “Merak ediyorum da siz bana şu mektuptan ne zaman bahsedeceksiniz.”

“Ne mektubuymuş o?” dedi Max.

“Biyolojik annemden gelen mektup.”

İkisinin de yüzü bembeyaz oldu. Bu tepki, hangi mektuptan söz edildiğini anladıklarını gösteriyordu.

“Sen nereden öğrendin? Yoksa onu buldun mu?” dedi Stacia sesi titreyerek.

“Hayır, anne. Gretchen söyledi. Mektup geldiğinde, o da okumuş.”

“Ne demek, o da okumuş? Bu onu hiç ilgilendirmez!”

“Anne! Mektubun kendi ailesiyle ilgili olabileceğini sanmış. Her neyse, konumuza dönebilir miyiz?”

“Onları bulmak istemediğini söylemiştin,” dedi Max.

“Biyolojik annemin bana mektup yolladığını bilseydim daha farklı düşünebilirdim baba! Bunu bir sır olarak sakladığınıza inanmıyorum! Bilmek isteyebileceğimi hiç düşünmediniz mi?”

“Mektup sana değildi,” dedi Stacia. “Banaydı.”

Posey donup kaldı.

“Annen doğru söylüyor, tatlım. Mektubu evlatlık işlemlerini yürüten avukat aracılığıyla yollamış. Üzerinde ‘bebeğimi evlat edinen kadına’ yazıyordu. Sana gelmiş olsaydı asla saklamazdık.”

Posey derin bir nefes alıp, “Tamam ama görünüşe bakılırsa benimle ilgiliydi,” dedi.

Anne ve babası birbirine baktı. “Evet, tabii ki öyleydi,” dedi

Stacia. “Biz aramızda bir karar almıştık ve sen biyolojik aileni bulmaya yönelik bir çaba içine girecek olursan o mektubu sana teslim edecektik. Fakat sen bunu yapmadın. Biz de bu yüzden sana bir şey demedik.” Kollarını kavuşturdu ve kendinden emin bir tavırla Posey’ye baktı.

Max kalkıp Posey’nin yanına oturdu ve kolunu kızının omzuna doladı. Her zamanki gibi babasının kokusu Posey’yi rahatlatıyordu. “Zor zamanlardı,” dedi Max. “Teyzen ve enişten daha yeni ölmüştü. Sen de üniversiteye gitmeye hazırlanıyordun. Biyolojik anneni bulmak senin seçimin olmalıydı. Bir mektup geldi diye kendini buna mecbur hissetmemeliydin. Ayrıca isteseydi sana ithafen yazardı diye düşündük. Bu yüzden de bir sır olarak sakladık. Yaptığımız belki de yanlıştı... Ama o zamanlar doğru gibi gelmişti.”

Posey kafasını salladı. Ailesinin onu üzecek bir şey yapmayacağına tüm kalbiyle inanıyordu. En azından kasıtlı olarak. “Mektubu şimdi görmek istiyorum.”

Max ve Stacia yine baktı. “Üzgünüm, Posey,” dedi babası. “Mektubu yangında kaybettik.”

Stacia mektupta yazan önemli bilgileri unutmamak için bir kağıda not etmişti. Posey’nin biyolojik annesi ailedeki sağlık sorunlarından bahsetmişti. Posey’nin büyükbabası şeker hastasıydı. Büyükannesi göğüs kanseriydi. Öz annesinin adı Clarice’di. Kahverengi gözleri ve kahverengi saçları vardı. Öz babasının adı Paul’du. Kahverengi gözlü, siyah saçlıydı. Clarice hamile kaldığında ikisi de üniversite öğrencisiydi (annesini İngiliz edebiyatı, babası sanat tarihi okuyordu). Genç kadın mezun olduktan sonra Paul’u hiç görmemişti. On sekiz yıl sonra da bu mektubu yazmıştı, çünkü evlatlık verdiği bebek onun doğum yaptığı yaşa erişmişti. Posey’den *bebek* diye bahsediyor ve *bebeğin* mutlu, sağlıklı olmasını diliyordu.

Hepsi bu kadardı.

“Benimle tanışmak istediğine dair bir şey dememiş mi?”

Max kızının elini sıkıca kavradı. “Hayır, tatlım. Ama bu hâlâ seninle tanışmak istemediği anlamına gelmez. Sen arar ve onu bulursan, tanışabilirsiniz.”

“Ne yani? Onunla tanışmak mı istiyorsun?” dedi Stacia sert bir tavırla.

Posey yutkundu. İsteddiği tek şey sert bir içkiydi. Ve Liam. Evet, kesinlikle Liam’ı istiyordu. “Bilmiyorum anne,” dedi.

“Bunu açıkça söylemekten nefret ediyorum tatlım ama...” dedi Stacia. “Seninle görüşmek için sayısız imkanı varken kalkıp kapalı evlatlık usulünü seçti. Nedeni ne olursa olsun, senin için en iyisinin bu olacağını düşündü.”

“Biliyorum,” dedi Posey. Birkaç dakika öylece oturdu. “Ben eve gidiyorum.”

Anne ve babası onu kapıya kadar geçirdi. “Gretchen’dan özür dileyecek misin?” diye sordu Stacia ahlaki açıdan üstünlük kurmaya çalışıyor gibi.

“Şu anda önceliklerim arasında değil,” dedi Posey ve pikabına yöneldi. Elbise yüzünden küçük adımlar atıyordu. Yeni ayak-kabılar da ayağını sıkıyordu.

Eve girer girmez üzerine şort ve eşofman üstü geçirip kendine bir kadeh şarap doldurdu. Baş döndürecek kadar dolu bir kadehti. Arka tarafa bakan basamaklara gidip oturdu ve ayak bileğini yalayan köpeğinin başını okşadı.

Gökyüzü acı verici bir renge bürünmüştü. Ne aydınlık, ne karanlıktı. Araya sıkışan mavilik melankoliyi de beraberinde getiriyordu. Kuşlar sessizliğe bürünmüştü. Çan kulesinin sahanlığından bir yarasa havalandı ve bataklıktan kurbağa sesleri yükseldi.

Ne kadar da berbat bir doğum günüydü. Tamam, aslında tam anlamıyla kötü sayılmazdı, ne de olsa güzel bir yeğeni olacaktı

ve bu harika bir haberdirdi. Cep telefonunu cebinden çıkarıp yaşanan gergin anlardan ötürü Jon ve Henry'den özür diledi, sonra da yarın uğrayıp yeğeni hakkında bütün detayları duymak istediğini yazdı.

Hava karardıkça melankoli artıyordu. Meadows yıkılacaktı. Gretchen öfkeliydi. Annesi öfkeliydi. Uzaklarda bir yerlerde kitap okumayı seven bir biyolojik annesi vardı. Biyolojik babası da sanatı ve eski şeyleri seviyor olmalıydı. Onlar da kendisi gibi koyu saçlı, koyu gözlüydü.

Posey şanslı olduğunu biliyordu. Ağabeyi, ağabeyinin partneri ve müstakbel yeğeni vardı. Bir kız kardeş olarak gördüğü Brianna vardı. Onun için canlarını feda edebilecek bir annesi ve babası vardı. İhtiyacı olan her şeye sahipti. Liam'a da. Yani kısmen.

Kilisenin çanı çaldığında resmen aklı başından gitti. Ayağa fırlamasıyla elindeki kadeh devrildi. Shilo da ayaklandı ve havlayarak çiçeklerin arkasına saklandı. Posey öylece durup çan kulesinin sahanlığına baktı. Çan tam zamanında çalmaya başlamıştı. Sesi o kadar gür ve toktu ki gecenin sessizliğini bastırıyordu. Dokuz tarifsiz güzellikte çınlamanın ardından sustu. Posey'nin ayakları yerden kesilmiş gibiydi.

Hemen içeri girip üst kata koştu ve binaları birbirine bağlayan köprüden geçip çan kulesinin dar merdivenlerinden usulca çıkmaya başladı.

Çanın tepesine bantla tutturulmuş bir not vardı.

Mutlu Yıllar.

İmza yoktu.

Zaten imzaya gerek de yoktu.

BÖLÜM 26

“Kötü seçim,” dedi Mac ertesi sabah kahvesini içerken. Posey Meadow hakkındaki haberleri paylaşmıştı, bu yüzden ortam kasvetliydi.

“Öyle değil mi ama?” dedi Elise gözyaşlarını bastırmaya çalışarak. “O işi çantada keklik sanıyordum.”

“Tamam, en azından Viv o günleri görmeyecek,” dedi Posey. “Yıkım ancak ölümünden sonra gerçekleşebilir. Vasiyetinde öyle yazıyor.”

“O zaman şanslıymış,” dedi Mac. “Önünden geçip o güzelim yerin yerle bir olduğunu görecektir olan bizleriz. Bu haksızlık.”

Bu Posey’nin ondan duyduğu en uzun cümleydi. “Üzgünüm çocuklar,” dedi.

“Ciddi misin? Bu senin hatan değil, Posey,” dedi Elise sadık bir tavırla. “Sen o huysuz yaşlıyı ziyaret edecek kadar harika birisin. O ise iş konusunda seni aksine inandırdı ve senin iyi niyetinden faydalandı.”

“Ne yapsın? Fazla ziyaretçisi yok.”

“Elise haklı,” dedi Mac kızgın bir ses tonuyla. “Sen her şeyi fazlasıyla yaptın. Ve Elise... Sen de...” Genç kadına bakınca öfkesi az da olsa dinmiş gibi görünüyordu. “Sen de çok... İyiydin.” Yanakları kızardı. “İşe geri dönmeliyim,” diye mırıldandı ve arka odaya geçti.

Elise iç çekti. “Keşke ondan bu kadar hoşlanmasaydım,” diye fısıldadı.

“Üzgünüm,” dedi Posey. Elise çok çaresiz görünüyordu. “Belki biraz etrafına bakmalısın. Yaşıtın olan birini bulmalısın.”

“Boş ver,” dedi Elise.

Günün geri kalanı çok sessizdi. Posey mektup konusunu unutmaya karar vermişti. O konuya takılıp kalmanın hiçbir faydası yoktu – biyolojik ailesi dışarıda bir yerlerdeydi, o ise buradaydı ve gayet iyiydi. Öz annesi onu evlatlık vermişti ve Posey bunun için minnettardı. Clarice ona vazgeçtiği bebeğine karşı birtakım duygular beslediğini ifade eden bir mektup yazsaydı bu hoş olabilirdi. Ama yazmamıştı ve konu da burada kapanmıştı.

Posey faturaları ödedi, e-postalara cevap yazdı ve Durham’daki ev üzerinde çalıştı. İki parça satışı gerçekleştirdi – bir itfaiye lambası, bir de oymalı tahtadan bir heykel kaidesi. Ortalık sakın olduğundan Mac ve Elise’i evlerine gönderdi. Elise’in Mac’ın ardından acı dolu bir ifadeyle baktığını gördüğünde ise içi parçalandı. Kızcağız çok geçmeden ondan vazgeçip hayatına devam etse iyi olacaktı.

İlişkilerden söz etmişken... Bugün çarşambaydı. Liam gece-siydi. Onu görme düşüncesi (özellikle de çıplak görme düşüncesi) heyecanlanmasına neden oluyordu. Çanı tamir ettiği için ona teşekkür edecekti. Belki yemek bile pişirirdi. Evet. Bunu yapabiliirdi. Ne de olsa kursa gitmişti. Dükkanı kapattı ve Spagetti Bolonez yapmak için gerekli malzemeleri almak üzere markete gitti, bu arada Jon’u iki kez arayıp yardım aldı. Eve girer girmez *Hot August Night* parçasını açtı ve çan çalmaya başladığında sesini kıstı. Çan tam altı kez çalmıştı. Bu bugüne dek duyduğu en güzel sestiydi. Sabah altıda ve dokuzda, öğle vakti tam on ikide, akşam da yine altı ve dokuzda çalıyordu. Sesini Eşsiz Eserler’den

bile duyabiliyordu. Kimsenin şikâyetçi olmayacağını umuyordu. Gerçi kim böyle bir sese itiraz edebilirdi ki?

Duş alıp saçını düzelttikten sonra dolabının karşısına geçti. Sadece iki elbisesi vardı – doğum gününde giydiği dökümlü elbise ve kaşındıran elbise. O halde şort giymek en iyisi olacaktı. Fakat üzerine kadınsı bir tişört giymeliydi. Ucunda saten şeritleri olan sarı bluzu tercih etti. Çocuk departmanından almıştı ama kim bilecekti! Şirin görünüyordu. Kesinlikle kadınsıydı. Belki kulaklarını deldirmenin zamanı da gelmişti.

Takılmaya başladıklarından beri Liam her çarşamba arıyor ve o gece müsait olup olmadığını soruyordu. Gretchen her seferinde müsait olduğunu söylememesi yönünde bir ikazda bulunmuştu, fakat Posey bu tür oyunlar oynamayı sevmiyordu (ayrıca Gretchen ilişkiler hakkında ne biliyordu ki?). Aşık olduğu adamı görmek için can atarken meşgulmüş gibi davranmak aptallık değil de neydi?

Fakat Liam bugün hiç aramamıştı.

Belki de görüşmeleri rutine bağlandığı için aramasına gerek yoktu, ne de olsa artık birbirlerinin yanında çok daha rahatları. Soğanları doğradı ve tavada pişmekte olan sarımsakların içine ekledi. İnanılmaz güzel kokuyordu. Mızızızlanınca Shilo'nun önüne bir parça biftek attı. Kendine bir kadeh şarap doldurdu. Saçını kontrol etti. Bir türlü yatışmayan inatçı telleri düzeltti. “Kentucky Woman” şarkısını tekrar çaldı ve Shilo'yla dans etti. Etleri soteledi. Üzerlerine sos döktü. Saate baktı.

18.45 olmuştu.

Caddeden ne zaman bir araba geçse kalbi yerinden çıkacakmış gibi oluyordu. Bu sefer kötü kapılmıştı. Belki de... Yani görünüşe göre... Liam da ona tutulmuştu. Cinsel hayatları fazlasıyla eğlenceliydi ve öpüşürken gülümsemek alışkanlık haline gelmişti. Liam arada bir ona dikkatle bakıyor ve dudaklarını dudaklarına değdirerek... Sanki aşkını göstermeye çalışıyordu.

Geçtiğimiz çarşamba günleri hep bu saatlerde gelmişti...

Şu anda ortalıkta olmamasının altında kötü bir anlam aramamalıydı. Abartmaya ve takıntı haline getirmeye gerek yoktu. Dante'yle arasının bozulmasının temel nedeni buydu. Gerçi Dante Liam'la aynı kefeye konamazdı. Dante'nin dış güzelliği vardı. Liam'ın ise içi de bir o kadar güzeldi. Pek hoş olmayan insanlar tarafından zor koşullarda yetiştirilmişti, ama yine de başarılı bir iş adamı olmayı başarmıştı. Sadık bir eşi. Sevgi dolu (biraz da evhamlı) bir babaydı. Kendini yoktan var etmişti.

Posey'nin yıllar önce hayalini kurduğu adama dönüşmeyi başarmıştı.

Telefon çalınca aşk dolu düşüncelerden sıyrıldı ve elindeki spatulayı düşürüp üzerine sos sıçrattı. Kahretsin! Ama işte malum şahıs arıyordu! İsmi telefon ekranında görmek bile heyecanlanmasına yetmişti.

"Merhaba Tanrı'nın Lütü." Sırıttı.

"Merhaba, Cordelia. Bu gece Rosebud's'da buluşabilir miyiz?"

Mutfağa bakındı. Son on yılda hazırladığı ilk yemektir. Sahan-da yumurta hariç. "Aslında akşam yemeği hazırlamıştım. Buraya gelmek ister misin?" Karşı taraftan cevap gelmedi. "Spagetti Bolonez. Çok da güzel kokuyor."

"Şey... Rosebud's daha iyi olur. Tabii senin için sorun olmazsa."

Posey tereddüt etti. Bu akşam için planladıklarından sapıyordu ama yine de, "Olur," dedi. "Yarım saat sonra gelsem olur mu?"

"Tabii."

"Tamam o zaman görüşürüz."

Ama Liam telefonu çoktan kapamıştı.

Posey bir süre öylece durdu ve telefona baktı. İçini bir korku kapladı. Muhtemelen kuruntu yapıyordu. Endişelenecek bir şey yoktu. Liam Rosebud's'da yemek yemek istiyordu. Bunda

abartacak ne vardı? Üstelik insan içine karışacaklardı. Kittery’de herkesin içinde onu öpmüştü, şimdi de şehirdekilere beraber olduklarını göstermek istiyor olabilirdi. Bu hiç de kötü bir şey değildi... Aksine oldukça pozitif bir işaretti.

Endişelenmesine gerek yoktu.

Bu işten kaçmanın bir yolu yoktu. Her halükarda eline yüzüne bulaştıracaktı.

Liam bir zamanlar ilişki sonlandırma konusunda uzmanlaşmıştı. Hayır. Bu doğru değildi. O kızları ekme uzmanıydı. İlişki sonlandırmak nispeten asil bir davranıştı. Eskiden önüne gelen kızla yatan bir aptaldı. Başka bir kız dikkatini çekince ya da kızlar sandığından yapışkan çıkınca *Evet eğlendik ve bitti* gibi kaba sözler savuracak kadar ileri gidebiliyordu. Kızlar şoka girip sessiz kalınca da *İstediğin başka bir şey var mıydı?* diye sormaktan da çekinmiyordu. Ama o zamanlar tam bir serseriydi. O havalı gülüşüyle yediden yetmişe tüm kadınların yanaklarını kızartmayı başarıyordu. Kızların çenesini tutup gözlerinin içine bakıyor, sonra da imalı bir şekilde göz kırpyordu. Böylece kızlar ona anında aşık oluyorlardı. Bugüne kadar hiçbir babadan ya da ağabeyden dayak yememiş olması bir mucizeydi. Çünkü biri Nicole’e bu şekilde davranacak olsa onun peşinden gider ve tüm vücuduna elektrik verirdi.

Emma’yla tanışana kadar hiç aşık olmamıştı. Tam bir serseri idi. Başka bir deyişle pislğin tekiydi. Ve şu anda da pislğin teki olmak üzereydi. Bu mekanı seçmişti çünkü koca bir korkaktı. Cordelia’yı insanların arasında görmek evinde görmekten farklıydı. Evinde şapşal köpeği ve çılgın kedileri, insanın rahatça oturabileceği yumuşak koltuğu, bir hafta hatta daha uzun süre içinden çıkmak istemediği kocaman bir yatağı vardı. Cordelia ağlarsa, rolünü iyi yapamazdı. Kalabalık içinde olurlarsa ağlama

ihtimali azalırdı. Köşedeki masayı seçmişti. Bilardo masasına yakındı. Çarşamba akşamı olmasına karşın içerisi çok kalabalık değildi. Özel ama halka açık bir yerde görüşmüş olacaktı. Bu yüzden de güvende sayılırdı.

Korkak.

“Selam motorcu çocuk!” İşte gelmişti. “Çan! Sen bir prensin Liam Murphy. Çan sesini duyunca o kadar heyecanlandım ki neredeyse beyin kanaması geçirecektim! Onu tamir edebildiğine inanamıyorum! Arka taraftaki basamaklarda oturuyordum ve çalmaya başlayınca ayağa fırladım. Şarabımı döktüm, kadehimi kırdım. Shilo’yu görmem lazımdı. Çıldırdı. Havlayıp bahçede koşturmaya başladı. Harikaydı! Çanın sesini duydun mu? Muhtemelen duymuşsundur. Bu dünyanın en güzel sesi!”

Cordelia biraz... Terlemiş gibiydi. Ve gergindi. Biraz abartılı davranıyordu. Derin bir nefes alıp Liam’ın karşısına oturdu ve “Teşekkür ederim,” dedi daha sakın bir tavırla. “Bugüne dek aldığım en güzel hediye Liam. Dur bir dakika. Sözümü geri aldım. Erkek kardeşim bana bir yeğen hediye etti. Henüz gelmedi ama olsun. Çan kesinlikle ikinci en iyi hediye. Cidden. Kusursuz!”

Bu sözler kalbine bıçak gibi saplanıyordu. “Rica ederim,” dedi Sam Adams’ına bakarak.

Rose bardan seslendi ve “Selam Posey! Ne içersin?” diye sordu.

“Selam Rose! Hmmm... Henry’ye söylemezsen bir kadeh pembe şarap alırım.”

“Henry nasıl?” Sırıttı.

“Hâlâ gay.”

“Bunu duyduğuma üzüldüm.” Rose bir kadeh pembe şarap getirdi ve “Yiyecek ister misiniz çocuklar?” diye sordu.

“Ben böyle iyiyim,” dedi Liam.

“Ah! Şey... Ben de iyiyim,” dedi Cordelia ve Liam onun du-

rumun farkına vardığını anladı. Yoksa Cordelia Osterhagen'ın yemek teklifini geri çevirdiği nerede görülmüştü?

“Tamam, bir şey isterseniz seslenirsiniz,” dedi Rose ve çekildi.

Evet. Ayrılık zamanı gelmişti. Birasından bir yudum aldı. *Sence de bu iş artık can sıkıcı olmaya başlamadı mı? Ama takılırken iyi eğlendik. Kendine iyi bak.* “Nasılsın? Biyolojik annen filan?” diye sordu yüzüne bakmaya cesaret edemeyerek.

“Şu an benden ayrılıyorsun, değil mi?” Sesi kulağa tuhaf bir biçimde normal geliyordu. Saçları sol taraftan hafifçe kabarmaya başlamıştı. Çok şirindi.

Hadi artık, uzatma aptal! “Hayatım son dönemlerde epey karmaşık bir hal aldı,” dedi. “Şu anda gerçekten bir ilişki yürütemem.”

Cordelia yutkundu. Onun dışında kılı bile kıpırdamamıştı. “Tate’lerle ilgili bir sorun mu var?”

“Evet. Sayılır. Nicole’e odaklanmam lazım ve...” Başını iki yana salladı. Bu konuda Nicole’ü suçlamayacaktı. “Aslında Nicole’le ilgisi yok Cordelia. Ben yapamam... Bak. Biz ikimiz farklı şeyler istiyoruz. Hepsi bu kadar.”

“Ne... Ne gibi farklı şeylermiş onlar?”

Bakışlarını yeniden birasına çevirdi. Sam Adams ne kadar da mükemmel bir biraydı. Rengi de güzeldi. Kehribar rengindeydi. “Sen çok eğlencelisin ve senden hoşlanıyorum. Ama bana bağlandığını da görebiliyorum. Evlenip çocuk sahibi olmak filan istiyorsun. Benimse aradıklarım bunlar değil.”

Cordelia onu dinliyordu. Bu konuda hep çok iyi olmuştu. Liam zor da olsa konuşmasını sürdürdü. Kalbi acıyordu. “Aramızdakilerin eğlenceden ibaret olması lazımdı ama... Süresini doldurdu.”

Cordelia’nın gözleri kocaman açıldı, ağzı hafif aralandı. Son-

ra kesik bir nefes aldı ve dudaklarını büzdü. Yutkundu. Başını salladı. “Evet, süresini doldurdu. Anlıyorum.” Şarabından bir yudum aldı. Elleri titriyordu. O da fark etmiş olacak ki hemen ellerini kenetleyip kucağına indirdi.

Şu anda kadehindeki şarabı yüzüne boca etse Liam’ın tepki verebileceği bir hareket sergilemiş olurdu. Ağzına geleni söylese, onu da kabul edebilirdi. Tokat atsa... Yediği ilk tokat olmazdı.

“Liam,” dedi kısık sesle. “Benim bundan fazlasına ihtiyacım yok.” Bu sözler Liam’ın kalbini acıtmaya devam ediyordu. “Nicole’ü düşünmek zorunda olduğumu biliyorum. Daha fazlasını beklemiyorum. Ama neden... Görüşmeyi kesmemiz gerektiğini anlamıyorum. Ben... Yani biz... Aramızda olanlar, yeter de artar bile. Her şeyi olduğu gibi koruyabiliriz, öyle değil mi?”

Liam birasına baktı çünkü genç kadına bakmak inanılmaz derecede zordu. “Çok üzgünüm Cordelia.”

Çünkü sen kesinlikle daha fazlasını hak ediyorsun. O tam evlenilecek türde bir kadındı. Çocukları ve evcil hayvanlarıyla kocaman bir ailesi olmalıydı. Onu tüm kalbiyle seven bir adama ihtiyacı vardı. O da adamı her şeyiyle sevebilmeliydi. Liam onun lisedeki gibi kendisine tutulduğunu biliyor, bu yüzden onun her bir parçasını görmesini ve aslında hiçbir yersiz hiç kimse olduğunu anlamasını istemiyordu. Onun için vazgeçilmez olan tek şey kızıydı. Kızını korumak için ne gerekiyorsa yapmalıydı. Sadece Tate’lerden değil, Tanner gibilerden de korumalıydı. Tabii kazalardan ve belalardan da. Gözünü bir an olsun ondan ayırmamalıydı.

“Öyleyse hepsi bu kadar,” diye fısıldadı Cordelia.

“Başka bir şey düşünmene sebep olduysam özür dilerim,” dedi Liam dürüst olmaya çalışarak.

“Hayır. Ben... Sorun değil.” Bir dakika boyunca öylece oturdu. Dudakları titriyordu, bu yüzden Liam kendinden hiç olmadı-

ğı kadar çok nefret ediyordu. Başını önüne eğdi. Böylesine etkili bir ayrılık konuşmasını berbat etmek istemiyordu. Birkaç dakika içinde Cordelia gitmiş olacaktı. O da evinin yolunu tutup ellerini yıkayacak, kızını kontrol edecek, kafasını duvardan duvara vuracak ve bugünlerde hayatını şekillendiren o son derece eğlenceli işlerine geri dönecekti.

“O kediği hatırlıyor musun?” diye sordu Cordelia birden.

Liam başını kaldırdı. “Hangi kedi?”

“Joe. Guten Tag’da çalışırken beslediğin sokak kedisi.”

O kediği aklından çıkaralı yıllar olmuştu. Ama evet, şimdi anımsamıştı. “Ne olmuş ona?”

Cordelia üzgün bir ifadeyle ona bakıyordu. “O davranışın sana dair pek çok şeyi anlamamı sağlamıştı,” dedi sesi titreyerek. “O kediği besledin ve biri gelip sahiplenene dek onunla ilgilendin.”

Bu genç kadının onun kahraman olduğunu düşünmesine neden olan asılsız bir hikayeydi. “O kediği kimse sahiplenmedi Cordelia,” dedi. “Araba çarptı ve öldü.”

Cordelia’nın ağzı açık kaldı. “Ama... Bana dedin ki... Biri gelip...”

“Yalan söyledim. Araba çarptı ve öldü. Ben de onu aldım ve Coast Guard İstasyonu’nun orada bir yere gömdüm.”

“Araba mı çarptı?” Gözlerine yaşlar dolmuştu.

“Evet.”

“Neden...”

“Merhaba, Liam. Nasılsın?” Dişleriyle ünlü Taylor gelmişti. Liam’a doğru eğilerek yanağına bir öpücük kondurdu.

“Merhaba Taylor. Cordelia Osterhagen’ı tanıyorsun, değil mi?”

“Hı-hı.” Cordelia’ya bakmaya tenezzül bile etmedi. “Benim masama gelip arkadaşlarımla tanışmak ister misin? Kız kıza eğ-

lenmeye çıktık. Hepsi de bu inanılmaz yakışıklı adam kim diye merak ediyor.” Fısıldayarak ekledi: “Seninle yattığıma inanmıyorlar da.”

Liam Cordelia’ya baktı. Belki de böylesine vurucu bir darbe-ye ihtiyacı vardı. “Tabii,” dedi. “Bir uğrar selam veririm. Bizim de işimiz bitmişti, değil mi Posey?”

Genç kadının ifadesi kederliydi. “Evet. Tabii. Görüşürüz.”

Liam masaya bir yirmilik bıraktı ve Cordelia’ya bakmaksızın aşırı parfümlü kıkırdaşan kadınların yanına geçti. Ne söylediğinin farkına varmadan öylesine flört ediyordu, yine de kadınlar her lafını peynir ekmek gibi yutuyordu. Cordelia gittikten sonra elli beşe kadar saydı ve kız sürüsünden uzaklaşıp kızına, babalığa dönmek üzere evine yürüdü.

Yol boyunca o küçük kediyi düşündü. Yoldan çekilmeyi akıl edemeyen o şapşal kediyi. O zamanlar kediye bakmak günün en güzel anıydı. Daha önce kimsenin ilgi göstermediği bir zavallılığa sahip çıkma duygusunu seviyordu. Joe ilk gün Liam’ın verdiği yemeği hemen almıştı. Bu bir mucize gibiydi. Gırlayarak nasıl yemek yediğini hatırlıyordu. Elini tüylerinde gezdirince kemiklerini hissedebiliyordu. Ama ton balıkları ve domuz pirzoları ile beslenince kısa sürede kendini toplamıştı. Bugüne kadar baktığı tek hayvan dese yeri-ydi. Eve götürmek istemişti ama amcası karşı çıkmıştı.

Bir gün eski motoruyla eve gidiyordu. Joe’yu görmüştü. Yol kenarında yatıyordu. Henüz ölmemişti ama can çekişiyordu. Arka ayakları kırık ve kan içindeydi. Kocaman açılmış gözlerle Liam’a bakmıştı. Şaşkındı. Liam tişörtünü çıkarmış ve zavallılığın usulca sarmıştı. Hiç sesi çıkmıyordu. Tişörte sarılı kediyi karnına yaslayıp hızla veterinere götürmüştü.

Joe oraya varamadan ölmüştü.

Liam onu bataklıkta oraya götürmüş ve tişörtüne sarılı halde

gömmüştü. Oturup ağlamıştı. Annesi öldüğünde bile o kadar çok gözyaşı dökmemişti. Joe'yu amcasının garajında saklamanın bir yolunu bulabilirdi. Ya da ona özel bir barınak yapabilirdi. Ama hayır! Zavallıcığı sokakta tek başına bırakmıştı. Ta ki o kahrolası araba gelip onu ezene dek.

Kedinin yüzündeki ifade her şeyi açıklıyordu. Acıdan şoka girmişti. Başına gelecekleri kabullenmişti. Çöp kovalarının yanında yediği ton balıklarının gerçek olamayacak kadar iyi olduğunu o da biliyordu. Araba çarpması – acı verici olsa da – sokak kedilerinin kaderinde vardı.

Cordelia da bu akşam aynen o ifadeyle ona bakıyordu.

Ondan ayrılması yaptığı en doğru hareket olsa da – bu sayede Cordelia'nın daha büyük üzüntüler yaşamasını engelleyebilir, Tate'lerin yükünü omzundan atabilir, kızına odaklanabilirdi – içinde beslediği tüm güzellikler o barda ölüp gitmiş gibi hissediyordu.

BÖLÜM 27

“Bana Posey dedi.”

“Pekala, adın bu değil mi zaten? Hayır, eğer adın bu değilse yıllardır sana yanlış adla sesleniyorum demektir.” Kate La-Z-Boy deri masaj koltuğuna oturmuş konuya açıklık getirmeye çalışıyordu. “Tanrım! Bu hemoroit beni öldürecek.”

“Senin için çok üzgünüm Kate. Bu arada benim resmi adım Cordelia.”

“Doğru ya. Bunu hep unutuyorum.”

Günlerden pazardı ve Kate’in salonunda oturuyorlardı – Terk Ediliş’in üzerinden tam olarak beş gün dört gece geçmişti. Posey o günden beri evinden neredeyse hiç çıkmamıştı, fakat Kate bu öğlen uğramış ve beden eğitimi öğretmeni olmasının sağladığı süper güçlü kaslarıyla onu sürükleyerek evden çıkarıp arabasına kadar taşımıştı. Sonra da kendi evine getirip ucuz şarap ve leziz dondurma terapisini başlatmıştı. Posey ekstra her şeyli Ben&Jerry’s dondurmasından bir parça daha alıp Shilo’ya uzattı ve biricik köpeği kaşığı bir güzel yaladı.

“Bu perişan günler daha ne kadar sürecek?” diye sordu Kate. “Yanlış anlama, sadece merakımdan soruyorum.”

“Bilmiyorum. Bir yıl? On yıl?” Shilo iç çekti ve başını onun kucağına koydu. Zavallı hayvan son günlerde sorun çıkarmaksı-

zın Posey'ye destek oluyordu, ancak kediler için aynı durum söz konusu değildi.

Bir gün, bu reddedilme duygusu (bunu başka türlü ifade etmesi mümkün değildi) kaybolup gidecekti. Bu sadece bir geçiş süreciydi.... Acısı zamanla kalbini terk edecekti. Yine de bu sabaha karşı saat 2.47'de yatağında uzanmış hayatının en yalnız anlarından birini yaşarken gözyaşlarına engel olamamıştı. Sessizce akan yaşlar kulaklarına dolmuştu. Shilo hemen gözyaşlarını yalama işini üstlenmişti. En azından köpeği yanındaydı.

Lisedeyken Liam'ı uzaktan seviyordu ve o halde bile kalbini kırmayı başarmıştı. İlk aşk, toyluk, tutulmuşluk – buna boş yere tutulma demiyorlardı, ne de olsa insan eli ayağı tutulmuş halde öylece kalakalıyordu – ne denirse densin *acı vermişti*.

Bu kez onu çok yakından sevmişti. Azıcık da olsa Liam Murphy tarafından sevilmenin ne anlama geldiğini görmüştü. Ufacık da olsa bir umut zerresi elinden alındığında ise tarifsiz bir üzüntüye sürüklenmişti. Sabaha karşı 2.47'de koca bir köpek ve küçük bir kedinin arasına sıkışmış halde ağlamış, Liam'ın en başta yaptığı uyarılara kulak asmadığı için kendine lanet etmişti.

Terk edilmişti. Liam Murphy onu terk etmişti. Tıpkı hayatı boyunca diğer tüm kadınları terk ettiği gibi. Üstüne üstlük ona Posey demişti. Lisedeyken ona Cordelia demesinde alaycı bir ifade görüyordu. *Sen kendine ne dersen de her halükarda o uzun ve saçma isme sahipsin* der gibiydi. Ama son günlerde... Adını öyle bir telaffuz ediyordu ki... Bu ona özel bir hava katıyordu. Cordelia adı *Kral Lear*'da kız kardeşleri tarafından öldürülen pasaklı bir kızın adı gibi değil de Victoria's Secret modellerinden birinin adı gibi geliyordu kulağa.

"Sen de öyle düşünmüyor musun?" dedi Posey dondurmadan bir kaşık daha alarak. "Adımı her söylediğinde bir ön sevişme başlatıyor gibi değil miydi?"

“Senin için şarap faslı kapandı,” dedi Kate. “Bak. Ne zaman istersen evlat edinebilirsin. James’le ben ne kadar mutluyuz, görmüyor musun? Oğlum benim... O kadar güzel ayak masajı yapıyor ki inanamazsın! James! Posey’nin de ayaklarını ovsana!”

“Hayır, teşekkür ederim James!” diye seslendi Posey kafasını çevirerek. Dondurma-şarap ikilisi pek de iyi bir seçim değildi anlaşılan. “James konusunu açmışken... Sence de anne-oğul saatlerini biraz azaltmanın zamanı gelmedi mi?” Köpeğine bir kaşık dondurma daha uzattı ve Shilo dilini değdirdiği anda dondurma gözden kayboldu.

“Ah, boş versene! Ne demeye çalıştığının farkındayım. Bu yüzden ona bir akıl hocası bulmaya karar verdim. Ağabeyler & Ablalar Programı tarzı bir şey işte. Bil bakalım James’in danışmanı kim oldu?”

“Kim oldu? Bu bilgiyi benimle paylaşır mısınız öğretmenim?”

“Ben beden eğitimi öğretmeniyim. Bizler dilbilgisinde çok iddialı değilizdir,” dedi Kate ve şarabını bir dikişte bitirdi. “Şu adam yok mu? Eskiden Red Sox’da oynardı. Biliyorsun ya!”

“Hayır Kate, bilmiyorum.”

“Yakışıklı ve alnı hafif basık olan. Seksi bir mağara adamına benzeyen. Matt Damon mıydı?”

“Johnny Damon mı demek istedin?”

“Bilmiyorum. Ben hokeyciyim. Her neyse. James artık penisi olan bir rol modele kavuştu. Umarım artık herkes mutlu ve huzurludur.” Koltukta biraz daha kıpırdandı. “James’in bu dünyaya gelmiş en iyi insan olduğuna inanıyorum. Galiba iyi bir iş çıkardım.”

Posey hemen yumuşadı. “Kesinlikle Kate. Oğlun harika bir insan.”

Kate gülümsedi. “Pekala, bu konuyu son kez konuşalım ve

tarihin tozlu sayfalarına gömelim. Seks Tanrısı Liam seni terk etti. Ondan böyle bir hareketi hiç beklemiyordun. Oysa hazırlıklı olmalıydın. Bak şimdi perişan haldesin. Sırada ne var?”

“Hiçbir fikrim yok. Eski günlere dönüş olsa gerek.”

Posey son birkaç gündür klasik çaresiz kadın profili çiziyordu ve artık bundan sıkılmaya başlamıştı. İşe gitmiyordu – bu bir ilkti. Gözünü telefondan ayırmıyordu. Bilgisayarı açıp Facebook’a girmiyordu. Üstelik Evden Alışveriş Kanalı’nı izlerken kendine üç yüz on bir dolarlık bir cilt bakım seti sipariş etmişti.

Bir yandan da hayat devam ediyordu. Babası nasıl olduğunu merak edip aramıştı. Annesinden ise ses yoktu. “Annen de, ben de seni çok özledik,” demişti ama gerisi gelmemişti. Fakat Posey şu anda onlarla görüşemeyecek kadar yorgun hissediyordu kendisini. Bütün o biyolojik anne olayları... Aslında hayatında hiçbir şeyi değiştirmemişti. Ailesinin ondan bir sır sakladığını öğrenmesini ve öz anne babası hakkında birkaç bilgi sahibi olmasını sağlamıştı, o kadar. Artık isimlerini biliyordu ama bu bildikleri zamanla ilk anda yarattığı etkiyi yitirecekti. Gretchen’in Dante ile ilgili sorunlarına gelince... Kimin umurundaydı? Posey zaten kuzeninin saçmalıklarına yeterince katlanmıştı. Henry ve Jon ikilisi de küçük Betty için hazırlık yapıyordu, bu yüzden onların yanına gidip mutluluklarına gölge düşüremezdi.

Bu yüzden hiç huyu olmayan bir işe kalkışmış ve temizlik yapmıştı! Kilisenin içi pislikten görünmez halde değildi elbette, ama yine de bir gün lazım olur diye sakladığı bir sürü lüzumsuz eşyayla doluydu. Yıldızlı Viktoryan bir ayna, postane kolilerinden yapılma bir bank, bir fil heykeli... Taşıyabildiklerini pikabına yüklemiş, kalanlar için de Mac’dan yardım almıştı. En azından Mac aşk hayatını sorgulamıyordu. Beraberce kiliseden çıkarılan eşyaları Eşsiz Eserler’e götürmüşlerdi. Kolları kırık bir melek, küflenmiş ama oldukça süslü bir pencere, kadranı olma-

yan bir güneş saati gibi işe yaramaz şeyleri ise çöpe atmışlardı. Ve Posey ne kadar zorlanırsa zorlansın onları çöpten geri almadan eve dönmeyi başarmıştı.

Bazı şeyler elde tutulamayacak kadar değersiz olabiliyordu.

“Posey, doğru erkek bir gün karşına çıkacaktır,” dedi Kate kendisinden hiç beklenmeyen bir incelik sergileyerek. “James’in bize pedikür yapmasını ister misin? James! Buraya gel tatlım!”

James kapıda belirdi. “Anne, hayır! Pedikür filan yok. Artık sınırlarımı çiziyorum.” Posey’ye bakıp gülümsedi ve “Selam Pose,” dedi.

“Merhaba James. Sen çok iyi bir çocuksun.”

“Duydum. Sizi dinliyordum.”

“Küçük görülen bir hayat becerisi.”

“Brianna’ya selam söyle,” dedi James.

“Söylerim.”

Kate sonunda Bruins maçının yirmi dakika sonra başlayacağını söyleyerek Henry’yi aradı ve ona gelip kız kardeşini almasını söyledi. Birkaç dakika sonra Henry gıcı gıcı Volvo’suyla kapıya yanaşıp kornaya bastı. “Anlayışın için teşekkür ederim,” dedi Posey arkadaşına sıkıca sarılarak.

“Rica ederim. Emniyet kemerini tak, tamam mı?”

“Köpek de gelmek zorunda mı?” diye sordu Henry.

“Evet. Başka sorun var mı?”

“Sanırım yok,” dedi Henry ve Shilo’nun salyasını akıtarak arka koltuğa yerleşmesini izlerken yüzünü buruşturdu.

Posey gözlerini kapadı. Kate haklıydı – bu kadarı yeterliydi.

“İsmi Lazım Değil”den ayrıldığını duydum,” dedi Henry ve arabayı çalıştırıp yola koyuldu.

Posey tek gözünü açıp ağabeyine baktı. “Evet.”

“Üzüldüm.”

“Sağ ol.”

“Öteki mevzuyu da duydum. Biyolojik anne olayını yani.”

İşte bu cümle iki gözünü birden açmasına neden oldu. “Duydun mu?”

Henry başını salladı. Aklından geçenleri kusursuz yüzüne bakıp anlamak mümkün değildi. “Bütün bunlarla nasıl baş ediyorsun?”

“Henry, Jon sana benimle konuşmanı mı söyledi?”

Ağabeyinin yüzü güldü. “Aslına bakarsan hayır. Bak, ikini-
zin yakın olduğunu biliyorum ve bu gerçekten çok hoş. Fakat
ben senin ağabeyinim. Benimle hiç çekinmeden konuşabilirsin.
İçini dökmek istersen seni dinlerim.” Posey’nin evinin önüne
park edip motoru durdurdu ve kardeşine baktı. “Ben sadece...
Bilmiyorum Posey. Bedava diz kapağı ameliyatı dışında sana ne
verebileceğimi bilemiyorum.” Boğazını temizledi ve kilometre
sayacını sıfırladı. “Ama biliyorsun işte... Sen benim kardeşimsin.
Seni seviyorum. Seninle gurur duyuyorum. Seni terk eden adam
aptalın teki! Sen daha iyilerini hak ediyorsun. Bir şeye ihtiyacın
olursa ne yapman gerektiğini biliyorsun.” Kardeşine baktı. “An-
laştık mı?”

“Henry.”

“Efendim?”

“Ben de seni seviyorum.”

“Biliyorum. Hadi şimdi kış kış!”

Posey ağabeyini yanağından öptü ve alışık olmadığı kadar
temiz görünen evine girdi. Bir sandviç yapıp yarısını Shilo’ya
verdi, sonra da boyamak için Eşsiz Eserler’den buraya kadar ge-
tirdiği maket evi bitirmek üzere üst kata çıktı. iPod’undan “Bro-
ther Love’s Salvation Show” parçasını seçip defalarca dinledi.
Saat dokuzda çan çalmaya başladığında ise bu sesi duymazdan
gelmek için elinden gelenin en iyisini yaptı.

“Patronum benim! Hoş geldin! Nasılsın? İyi mi görünüyorsun ne? Seni yeniden görmek çok güzel!” Elise Posey’yi şeftali kokulu bir kucaklamayla karşıladı, geri çekildiğinde gözleri yaşlıydı. “Üzgünüm,” diye fısıldadı peçete ararken. “Ben... Onun süper kibar bir adam olduğunu sanmıştım.”

“Teşekkür ederim tatlım,” dedi Posey kızın sözlerinden etkilenmiş bir halde.

Elise burnunu sildi. “Ben de senin tavsiyene uyup dün gece Match.com sitesine kayıt oldum.” Tam o anda Mac ön kapıyı açınca, “Günaydın Mac!” diye seslendi ona bakmaksızın. İfadesi tereddütlüydü.

Mac başıyla selam verdi ve arka odaya geçti. Elise başını öne eğdi.

Posey’nin kalbi sıkıştı. Hastalık derecesinde utangaç birine aşık olmak nasıl bir şeydi? Adam konuşmak bir yana onun yüzüne bile bakamıyordu!

“Mac, dur bir dakika,” dedi Posey.

Mac durdu ve Posey’nin ne istediğini öğrenmek için arkasına döndü.

O sırada telefon çaldı. “Eşsiz Eserler, günaydın!” diyerek açtı telefonu Elise. Posey telefonu kızın elinden alıp arayan her kimse suratına kapattı.

İki sadık çalışanına, arkadaşına dikkatle baktı. “Mac. Elise senden hoşlanıyor. Hem de son iki yıldır. Bunu fark etmemiş olma ihtimalin var mı?”

Mac’ın yanakları kızardı. “Ben... Fark ettim.”

“E o zaman?” Posey ısrarcı davranıyordu. “Sen de ondan hoşlanıyor musun? Elise çok güzel, güler yüzlü ve iyi yürekli biri. Atladığım başka bir özelliğin var mı?”

Elise şaşkınlıktan tek kelime edemedi.

“Çok genç,” dedi Mac duyulamayacak kadar alçak bir ses tonuyla.

“Haklısın. Kaç yaşındasın Elise? Yirmi sekiz mi?”

Elise başını salladı.

“Sen de kırk iki yaşında mıydın, Mac?”

Mac başını salladı.

“Elise, sen olgun adamlardan hoşlanıyorsun değil mi?”

“Şey...” Yüzü kıpkırmızıydı. “Bu adamdan hoşlandığımı kesin.”

“Mac, sen de kendinden genç bir kadınla çıkmak istemez misin? Burada çalışmaya başladığı ilk haftadan beri sana tutulmuş olan bu tatlı, güzel genç bayandan söz ediyorum elbette.”

Mac’ın bakışları Posey’den Elise’e kaydı. “Hmmm... Olur.”

“Cidden mi?” dedi Elise. “Aman Tanrım! Doğru mu bu? Harika! Bu akşam buluşmaya ne dersin?”

Mac işitilebilir bir şekilde yutkundu. “Olur,” dedi yine ve Posey’ye baktı. “Şimdi işimin başına dönebilir miyim?”

“Evet, lütfen,” dedi Posey gülümseyerek. Mac’ın yanaklarındaki kızarıklık keline kadar yayılmıştı.

Mac Elise’e baktı – bunun için epey çaba sarf etmesi gerekmişti ama olsun – ve kısık bir sesle, “Sonra görüşürüz o halde,” deyip odaya girdi.

Posey tek parmağını havaya kaldırıp Elise’e yerinden kıpırdamamasını işaret etti, sonra da odaya girdi. Mac duvara yaslanmıştı ve alnından ter akıyordu. “İyi misin?” diye sordu.

Mac başını evet dercesine salladı.

“Onunla gerçekten çıkmak istiyor musun?”

İşte bir evet daha!

“Peki, kalp krizi mi geçiriyorsun?”

“Sanırım evet.”

Posey sırıttı. “Bence sen aşıksın,” dedi ve Mac yüzünde belirgin gülümsemeyi gizleyemedi.

Posey onun ölmek üzere olmadığına kanaat getirince tezgahın başına geri döndü.

“Sen dünyanın en iyi patronusun, yanılmıyorum değil mi?” dedi Elise ve kollarını Posey’nin boynuna doladı. “Ben de işe çıplak gelip Mac’ı kendime kelepçeyle bağlamayı düşünüyordum!”

“O da işe yarayabilirdi tabii,” dedi Posey gülümseyerek. “Şimdi beni iyi dinle. Onun üzerine fazla gitme! Nazik ol. Zamanı ihtiyacı var.”

“Zaman! Tamam, bunu yapabilirim,” dedi Elise mutluluktan adeta parıldayarak ve Posey bu görüntü karşısında huzur bulduğunu hissetti.

“Pekala. Gidip şu şeker fabrikasının sahibiyle görüşeyim ve neleri saklamak istediğini öğreneyim. Sonra da bir iki işim var. Muhtemelen geri dönmem.” Nispeten az tozlanmış olan iki minderli sandalyeyi alıp pikabın arkasına yerleştirdi ve Shilo’yu da peşine takıp yola düştü.

Birkaç saat sonra Vivian kapıyı açtığı anda kırışık yüzünde belirgin bir şaşkınlık ifadesi belirdi. “Posey! Burada ne işin var?”

“Sana da merhaba,” dedi Posey ve elindeki kutuyu kaldırdı.

“Ama... Ben sandım ki... İşimizin bittiğini sanıyordum,” dedi ciddi bir ses tonuyla.

“Ama hâlâ arkadaşız, yanılıyor muyum? Üstelik bugün pazar-tesi. Bizim öğle yemeği günümüz.”

Vivian gözlerini kırıştırdı. “Down East’le anlaştım diye bana kızmadın mı?”

Posey bir an tereddüt etti ama sonunda dayanamayarak, “Kızmadım, hayal kırıklığına uğradım,” dedi. “Ama dediğin gibi sonuçta ev senin... İçeri girebilir miyim? Bu şey çok ağır. Aynı zamanda bir hediye!”

Viv kapıyı iyice açtı ve Posey içeri girdi. Bu tanıdık lavanta kokusu ve kapıyı açan yaşlı kadın... Posey’ye gerçekten iyi gel-

mişti. Kutuyu masanın üzerine bıraktı ve Viv'in yaşlı ellerinin bu iş için yeterince güçlü olmadığını bildiğinden hediyenin paketini bizzat açtı.

Vivian hediyesine uzun uzun baktı, sonra da soluk mavi gözlerine yaşlar doldu. "Posey..."

Maket evdi elbette. Minyatür Meadows Posey'nin bugüne dek yaptığı en başarılı eseri idi. Arka bahçe için bir karaağaç figürü bile bulmuştu.

Vivian eğildi ve daha yakından baktı. "Küçük bir kızken bu oda benim yatak odamdı," dedi yumuşacık bir ses tonuyla. "Her sabah ilk iş bu pencereden dışarı bakardım. Şu ağaçta gürültücü bir çalığı ailesi vardı." Dudakları titrerken hemen yerinden doğruldu. "Sence Akbabalar... Bu evi... Sağ bırakır mı?"

Posey bir zamanların asil güzeline, bir zamanların şehirde korkulan ama saygı duyulan hanımefendisine, bir zamanların sevilen eşine baktı. En kıymetli hazinesini yerle bir etmeye hazır akrabaları tarafından yalnızca vasiyeti için ziyaret edilen çocuğu hiç olmamış kadına. "Belki de yıkmazlar Viv," dedi yalan söyleyerek. "Belki de böyle kalmasına izin verirler."

Vivian maket eve bir kez daha baktı. "Yıkacaklar," dedi. "Ama onlar benim ailem. İnsan kılığına girmiş birer sırtlan olsalar da insan ailesini affeder. Çünkü olması gereken budur Posey. Affetmek."

"Sanırım öyle."

"Eminim, öyle. Senden daha yaşlı ve daha akıllıyım." Sesi o bilindik tınıya kavuşmuştu. "Bunun için çok teşekkür ederim. Gerçeğinin bir kopyası adeta."

"Öğle yemeği için dışarı çıkmak ister misin?"

Vivian ona baktı ve bakışlarını yeniden hediyesine çevirerek, "O üzerindeki kıyafetlerle mi?" diye sordu.

"Evet. Bu kılıktayken benimle insan içine karışmak ister misin?"

Vivian gülümsedi. “Sanırım buna katlanabilirim. Nereye gideceğiz?”

Posey gülümsedi. “Piknik yaparız diye düşünmüştüm.”

Posey akşam eve dönerken ılık çalıyordu. Vivian maket evi gördüğünde çok mutlu olmuştu. Fakat Meadows’u görünce... Mutluluğu tarif edilemezdi.

Önce iyice ağlamışlar, sonra da Posey’nin kamyonetten indirdiği sandalyelere oturup şakayıklarla leylakların kokusunu derin derin solumuşlardı. Vivian’ın partiler, saklambaç oyunları, kar fırtınaları ve tatiller ile ilgili anılarını dinlemek gerçekten çok keyifliydi. Posey kahyanın aşçıya aşık olmasından, Vivian’ın kocasının ona kestane ağacının altında evlilik teklifi etmesine kadar pek çok ayrıntı da öğrenmişti.

“Beni buraya getirdiğin için çok memnun oldum Posey,” demişti Vivian geri dönüş için kamyonete bindiklerinde. Yutkunduktan sonra eklemişti: “Ama buraya bir daha gelmek istemiyorum, tatlım.”

“Ben de öyle,” demişti Posey onun elini tutarak. “Bu ziyaret ikimiz için de son bir vedalaşmaydı.” Yeniden gözyaşlarına boğulsalar da hiç üzülüyormuş gibi yaparak havadan sudan konuşmaya başlamışlardı.

Vivian kapısının kilidini açarken, “Haftaya görüşürüz,” demişti Posey.

“Biraz daha kadınsı giyinmeye çalış,” diye cevap vermişti Viv içeri girerken ve Posey koridorda kahkahalarla gülmüştü.

Her şeye rağmen Liam’ı düşünmeden edemiyordu. Elinin teneinde dolaşırken uyandırdığı hisleri, sakın ve etkileyici ses tonuyla ismini nasıl telaffuz ettiğini anımsıyordu. Hayatında öptüğü ilk ve tek kadınmış gibi onunla usul usul öpüşüyor ve onu derin bir birleşmenin...

“Tamam! Shilo! Akşam yemeği için ne istersin?” Fırına hazır bir pizza atabilirdi, ne de olsa Jon’la olan anlaşması için mezuniyet balosuna katılıp gözetmenlik görevini başarıyla tamamlaması gerekiyordu. Harika. Dört gözle o günü bekliyordu!

Kamyonetini park ederken Gretchen’in arkadaki basamaklarda oturduğunu gördü. Bacak bacak üstüne atmış, öne eğildiğinden göğüslerini adeta görücüye çıkarmıştı. Shilo hemen ona doğru koştu ve Gretchen engel olamadan yüzüne birkaç salyalı öpücük kondurdu.

“İğrenç!” dedi Gret ve hemen ayağa kalktı.

“Orada koca bir çiğ et yığını gibi oturmasaydın!” dedi Posey. “Ne oldu? Evimi ateşe vermeye mi geldin Gret? Ne de olsa her şeyi mahvetmeye alışkınsın.”

“Dante ve ben yeniden birlikteyiz,” dedi Gretchen ona küçümseyici bir bakış atarak.

“Ah, o zaman şampanyayı getireyim de kutlayalım!”

“Bilmen gerektiğini düşündüm... Sonuçta bu durum seni de etkiliyor.”

“Hayır, etkilemiyor Gretchen. Dante ve ben sadece biraz taktıldık, o kadar. Bu arada o adam gösteriş budalasının, beş para etmezinki. Bu yüzden de birbirinize çok yakışıyorsunuz.”

Gretchen kollarını kavuşturarak göğüslerini biraz daha öne çıkardı.

“Şunları biraz örter misin?” dedi Posey dayanamayarak. “Korkunç görünüyorlar.” Karnı guruldayınca kuzeninin yanından geçip içeri girdi. Gretchen da peşinden gitti.

“Bak. Doğum günü yemeğini mahvettiğim için özür dilerim, tamam mı? Zamanlamam... Kötüydü. Ama ne diyeceğim biliyor musun? Dayanacak gücüm kalmamıştı. Her zamanki gibi her şeye sahip oluyordun. Ailen üzerine titriyordu. Erkek kardeşin yakında hala olacağını ilan ediyordu. Ve tabii vaftiz anne de ola-

caktın. Tanrı korusun! Senden başka kimse bu ailenin göz bebeği olamazdı!”

“Ah, lütfen! Sen evin mucize çocuğusun. Televizyon yıldızı-sın. Çıplak Ayaklı Fraulein’sın, unuttun mu?” Posey dondurucuyu açtı ve pizzayı çıkarıp fırına verdi.

“Önce fırının ısınısını ayarlaman lazım,” dedi Gretchen onu aşağılamaya devam ederek.

“Tavsiyen için sağ ol. Evde profesyonel bir aşçı olması gibisi yok!”

“Tamam. Tek kelime daha etmeyeceğim. Bildiğin gibi yap.”

Posey fırına sertçe vurdu. “İhmal edilmiş zavallı Gretchen, bana biraz rahat ver artık! Git ve annemlerle takıl. Evlerine şöyle bir bak. Benimkinden çok senin fotoğrafların olduğunu göreceksin. Kariyerini yerle bir etmen benim suçum değil Gret!”

Gretchen’in gözleri birden yaşlarla doldu. “Ben ondan bahsetmiyorum Posey,” dedi. “Tek çocuk olmanın nasıl bir şey olduğunu bilemezsin. Ya da kimsesiz olmanın. Hayatımız boyunca ailelerimiz bizi kıyasladı durdu, değil mi? Bunun ben de farkındaydım. Benim altın kız, senin de çirkin ördek yavrusu yerine konduğunu biliyorum.”

“Vay be! Ne kadar samimi bir sohbet!”

Gretchen gözlerini sildi. “Hayır, Posey. Ben ciddiyim. Kimse-nin senden bir beklentisi olmadı.”

“Gider misin lütfen?”

Gretchen elini ilgisizce havada savurdu. “Öyle demek istemediğimi biliyorsun. Yapma lütfen Posey! Sen sifonu çeksen, ailen telefon açıp herkese ne kadar harika bir iş çıkardığını anlatıyordu. Ne yaparsan yap Ay’a çıkmışsın gibi üzerine düşülüyordu. Ben bir hurdacı açsaydım ailem ne derdi biliyor musun?”

“Orası bir hurdacı değil!”

“Her neyse. Doktor, pilot ya da bekçi olmak isteseydim... İm-

kanı yok olamazdım! *Ben* şef olmak zorundaydım Posey! Ailemin bir restoranı vardı ve ben de onların izinden gidecektim. Bu fikri doğduğum gün bana aşılamaaya başladılar. İtalyan yemeklerini sevsem de Alman mutfağında hünerli bir şef olmak zorundaydım! Ne Fransız ne de Tayvan mutfağı kabul görürdü!” Bir hışımla sandalyeye oturdu.

“Yine de senin için üzülemiyorum, Gret. Ailen seni seviyordu. Sen on yedi yaşındayken aramızdan ayrıldılar. İsteseydin cenaze levazımatçısı bile olabilirdin. Hiçbir şey diyemezlerdi.”

“Sorun şu ki Posey... Benim bu ailede bir rolüm vardı. Sen ve Henry... Siz ne isterseniz yapabilirdiniz. Ben hayatım boyunca ikinizi de kıskandım. Sen özgürdün. Ağabeyin vardı. İkiniz de kim olduğunuzu gayet iyi biliyordunuz.”

Posey şaşkınlıkla kuzenine baktı. Gretchen konuşmaya devam ediyordu.

“Ben... Doğduğum günden beri Çıplak Ayaklı Fraulein olmak üzere programlandım. Birden her şey yerle bir oldu.” Yüzü asıldı. “Ölen senin ailen değildi! Benim hiç kimsem kalmamıştı.”

“Ailem seni öz kızları gibi sevdi Gretchen!”

Gretchen imalı bir şekilde güldü. “Hayır, Posey. Beni öz kızları gibi sevmediler. Onların küçük kızları sendin. Bense yeğenleriydim.”

“Şaka mı bu? Seninle gurur duyuyorlar!”

Gretchen gözlerini sildi ve Posey’ye acıyan gözlerle baktı. “Doğru. Çünkü bana neler olduğunu bilmiyorlardı. Kumar sorum var. Kariyerim öldü. Hiç kimse yanıma yaklaşmıyor. Guten Tag en büyük şansımı. Ailemin kemikleri sızlıyordur. Benden utanıyor olmalılar,” dedi ve elleriyle yüzünü kapatarak hıçkırıklara boğuldu.

“Ah, Gret!” Posey hiç tereddüt etmeden yanına gidip kuzeni-ne sarıldı. “Senden utandıklarını sanmıyorum. Sen sadece birkaç hata yaptın o kadar.”

Gretchen sözlerini sürdürdü. “Kuzenimle yaşamak zorunda kaldım,” dedi ve bunun üzerine Posey gözlerini devirip geri çekildi.

“O kadar iğrenç olduğumun farkında değildim, Gret,” dedi Posey. “Çok acı çektirdiysem özür dilerim.”

Gretchen iç çekerek gözlerini sildi, sonra buzdolabını açıp bir şişe şarap çıkardı ve kendine bir kadeh aldı. “İster misin?” diye sordu.

“Olur,” dedi Posey masaya oturarak. Shilo homurdanarak yanına uzandığında ise ayağını uzatıp karnını okşamaya başladı.

“Al bakalım,” dedi Gretchen kuzenine bir kadeh şarap uzatarak. “Tam kendime yeni ve heyecan verici birini bulmuştum... Yani demek istediğim Dante beni ilk öptüğünde neler hissettim bilemezsin. Sanki dünyam yenilendi. Beni anlamam çok zor.”

“Ah, gayet iyi anlıyorum,” dedi Posey. Gret’in dik bakışlarıyla karşılaşınca açıkladı: “Dante’den bahsetmiyorum. Ben asla... Bizim aramızda hiçbir zaman bir bağ oluşmadı.”

“Senin benden önce onunla bir ilişki yaşadığını duyunca kendimi kaybettim. Hislerim... Bilemiyorum. Aklım başımdan gitti.” Duraksadı. “Max ve Stacia’nın yanında seni zor durumda bıraktığım için özür dilerim.”

“Hem de doğum günümde.”

Gret bir kez daha iç çekti. “Evet. Kötü zamanlama.” Şarabından bir yudum aldı. “Zor bir gündü.” Yeniden gözleri yaşardı. “Hayatım yerle bir oldu. Buraya gelip senin ailen tarafından ölesiye sevildiğini görmek... Ağabeyin ve partneri, o şişko kız, hepsi de...”

“O kızın adı Brianna.”

“Her neyse. Sen çok şanslısın, Posey. İşini seviyorsun. Herkes senden hoşlanıyor. Her gece yatağına gelen bir seks tanrısı var.” Burnunu sildi.

“Aslına bakarsan biz ayrıldık,” dedi Posey.

Gretchen’in yüzü aydınlandı. “Gerçekten mi?”

“Bu kadar sevinme, seni baş belası!”

Gret yüzünü buruşturdu. “Üzgünüm. Gerçekten, Posey. Senden hoşlanıyor gibiydi.”

“Demek ki yeterince hoşlanmıyormuş.”

“Akşam yemeğin yanıyor,” dedi Gret kusursuz burnunu kıvrıştırarak.

Evet, fırından duman çıkıyordu. “Kahretsin!” Posey hemen gidip fırına baktı. Ambalajı çıkarmayı unutmuştu!

Gretchen sırtıttı. “Yardım istemediğini söyledin,” dedi. “Endişelenme. Ben şimdi bir şeyler hazırlarım.”

Yarım saat sonra Posey hayatının en leziz omletini yiyor – Gret’in burada kalırken aldığı otlar ve peynirler işe yaramıştı – ve kuzeninin canlı yayın facialarını dinlerken kahkahalarla gülüyordu.

“Reytinglerimin o kadar düşük olmasına şaşmamalı!” dedi Gretchen düşünceli bir ifadeyle. “Amerikalıların domuz derisi kızartması tarifine ilgi duymayacağını tahmin etmeliydim!”

“Oysa bizler öyle miyiz?” dedi Posey. “Her porsiyonda ömrümüzden on yıl gitse de yemeye doyamıyoruz.”

Gretchen gülümsedi, sonra da Posey’ye uzun uzun baktı. “Sence arkadaş olabilir miyiz? Erkek gibi giyinen bir hurdacı olsan bile ben denemeye hazırım.”

Posey gülümsedi. “Elbette Gret. Memelerine takıntılı özentî bir diva olsan bile ben de denemeye hazırım.”

Kadehlerini tokuşturdular ve bir anlaşmaya vardılar.

BÖLÜM 28

“Baba? İyi misin?”

Liam yerleştirmeye çalıştığı parçadan kafasını kaldırıp baktı.
“Ah, Nicole. Merhaba.”

Kızı garaja pek gelmezdi... Özellikle de ceza aldığı günden sonra başlayan soğuk savaşla birlikte ziyaretleri son bulmuştu. Son iki haftadır ya onu görmezden geliyor ya da Facebook kullanma, mesajlaşma, cep telefonu ile konuşma ve arkadaşında kalma yasağını kaldırmaya dair sürekli söylenerek onu daha da geriyordu.

Nicole on iki yaşındayken geliştirdiği o şaşkın ifadeyle bakıyordu ona. “Baba, yaklaşık on dakikadır buradayım.” Sesi garajın duvarlarında yankılanıyordu.

“Üzgünüm. Bir şey mi istemiştin?”

“Birlikte takılırsız diye düşündüm.”

Liam onu ne kadar özlediğini dışa vurmak istemeyerek bakışlarını kaçırdı. “İyi fikir.” Bu arayışı düzeltme çabasının neden kaynaklandığını bilmiyordu ama gençler genelde bu tür yollara başvururdu. Boğazındaki yumru çözülür gibi olunca, “Aç mısın?” diye sordu.

“Bozuk para ile çalışan o saçma kutulardan yemek yiyeceksek, hayır.” Ona acıyan bir bakış attı. *Zavallı babalar, ne kadar*

da aptallar! Sırt çantasından bir elma, kalın kırmızı bir defter ve bir kitap çıkarıp masaya koydu.

“Geometri mi?”

“Fizik. Ama kolay.”

“Çünkü sen zeki bir kızsın.”

“Teşekkürler yaşlı adam.” Nicole gülümsedi ve bu – Emma’nın gülümsemesi – Liam’ı kalbinden vurdu. Nicole dört aylıkken ilk kez ateşlenmişti ve yalnızca babasının kolları arasındayken uyuyordu – tabii buna on beşer dakikalık kısa dinlenmeler de denebilirdi. Üçüncü gün Emma okuldan dönmüş ve ikisini de sallanan koltukta uyuklarken bulmuştu. Sonra da, “Bebek seni esir aldı,” demişti.

Hâlâ da öyleydi.

Liam bu hafta içinde Tate’lerin avukatından bir mektup almış ve Allan’a gitmişti. Allan da kanunlara göre yeterince yetişkin sayılan kızının velayetini kaybetme olasılığının oldukça az olduğunu söylemişti.

Oldukça az ifadesi Tate’lerin parayla satın alabileceği bu dünyada oldukça çok anlamına gelebilirdi. Liam daha iyi bir avukat tutabilirdi ama konunun bununla da alakası yoktu. Hâkim George’un eski ahbaplarından biri çıkarsa ne yapacaktı? Peki ya Liam lise yıllarında hâkimin kızıyla yatmışsa ne olacaktı?

Liam dün gece sürekli tekrar eden bir kabustan uyanmıştı... Nicole uzaklardan ona sesleniyor ve gelip kendisini almasını istiyordu. Liam hemen Triumph’una atlıyor ve kızına doğru yola koyuluyordu, fakat yoldayken kızının yerini bilmediğini fark ediyordu. Sonra rüya değişiyordu ve gidip alması gereken kişi Cordelia oluyordu. Oraya vardığında ise Cordelia Liam’ın kim olduğunu çıkaramıyordu.

Ömrü boyunca bir kez bile gülmemiş gibi hissediyordu kendisini. Karısının aşkı yavaş yavaş sönüp gitmişti ve hastalık

bedenini ele geçirdikten sonra geçen o korkunç ayların sonunda kaçınılmaz olanı yaşamışlardı. Nicole'ün acısını dindirmeye çalışırken kaza geçirmişti... Kazadan sonra da bir sürü olay yaşanmıştı. Şimdi de kahrolası Tate'ler yüzünden derdine dert ekliyordu.

Cordelia'nın açtığı o küçük pencereden hiç beklemediği kadar çok ışık alıyordu. İki hafta önce hayatında istediği zaman öpebildiği bir kadın olduğunu düşünmek çok tuhaftı. Bu öyle bir kadındı ki onu güldürüyordu. Beraberce uykuya dalıyorlardı. Koltuğa uzanıp film izliyorlardı. Ona kendisini küçük görmemesi gerektiğini bile söylemişti. Şimdi ise tüm bunlar başka bir adamın başına gelmişçesine ona uzak görünüyordu.

En iyisi hiçbirini düşünmemekti.

“Bu akşam maçın var, değil mi baba?”

Ah, kahretsin! “Evet.” Cordelia'nın takımına karşı bir maç. Düşünmeme kararı buraya kadardı!

“Ben de gelip izleyebilir miyim?”

“Tabii.”

“Baba, üzgün görünüyorsun,” dedi Nic ve gözleri doldu.

“Ah, hayır tatlım. İyiyim.”

“Annemi özlüyor musun?” Sesi o kadar yumuşak çıkıyordu ki...

“Hem de nasıl.” Gerçekten de onu uzun zamandır özlüyordu.

“Bana annem hakkında güzel bir şey anlat,” dedi Nicole.

Liam Emma öldükten sonra geçen bir yıl süresince hep böyle yapmıştı. Nicole'e her gün annesi hakkında bir hikaye anlatmıştı. Güzel şeyler, komik şeyler, Liam'ın evlenmeden önce sadece televizyonda gördüğü günlük yaşantıya dair şeyler, hafta sonu çörekleri, sinema geceleri, baş başa akşam yemekleri... Hikaye ne kadar sıradan olursa olsun Nicole annesi hakkında bir şeyler duymaktan hoşlanıyordu. Emma'nın her gece diş ipiyle dişle-

rimizi temizlememiz gerek demesi gibi Nicole de her gün onu hikaye anlatmak zorunda bırakıyordu. Liam da ona Emma'nın üzerine güler yüz çizdiği sıcak su torbasından, iş gezilerine çıkarken kızının yastığının altına bıraktığı notlardan bahsediyordu.

Hikaye bitip Nicole yatağa yatınca, Liam aynı hikayeyi bir deftere yazıyordu. Elleri titreye titreye, defteri nereye gizleyeceğine düşünmekten başı ağrıya ağrıya bu ritüeli sürdürüyordu. Çünkü Nicole'ün evden ayrılma zamanı geldiğinde o defteri ona verecekti. Böylece nereye giderse gitsin yanında annesinden bir parça olacaktı. Hem de babasının özenli el yazısıyla kayda geçirilmiş haliyle. Kızı bu defteri dünyaya karşı bir kalkan olarak kullanacaktı.

“Tamam,” dedi derin bir nefes alarak ve Nicole'e Emma'yı ilk kez gördüğü anı anlattı. Saçlarının ışıltısını fark etmiş, bahçede yankılanan kahkahasını duymuş ve gözlerini ondan alamamıştı. Bu güzel ve kusursuz kızın iç güzelliği dışına yansımıştı. Göz göze geldiklerinde Liam'a gülümsemişti ve o an bütün sesler kesilmişti.

Hikaye bittiğinde Nicole'ün yüzü ışıldıyordu. “Bu çok romantikti, baba.”

Liam bir şey söylemedi zira bu karşılaşmayı ona yüzlerce kez anlatmıştı. Ne gördüğünü, ne duyduğunu söylemişti ama neler hissettiğini hiç söylememişti. Çünkü Emma Tate'yle göz göze geldiğinde geçmişte yaptığı bütün o kötülüklerin – kavgalar, uzaklaştırmalar, ıslahevine girmesine neden olan adi suçlar, yatağa attığı kızlar, içtiği biralar, araba yarışları – bağışlandığını hissetmişti. Bu güzel kız onun ruhunu arındırmak için gönderilmiş bir melekti. Kendisini değerli görmesini söyleyen, asi çocuk imajından kurtulmasını isteyen ve ailesindeki diğer tüm serserilerden farklı bir adam olmasını bekleyen bir melek.

Ama Emma onu değiştirememişti.

Bunu başaran Nicole olmuştu.

Her şeye rağmen ilk aşkı olan kızı gördüğü o an unutulmazdı. Harikaydı.

Aklına bir anı daha geldi. Eski evin çam ağaçları altında uzanırken Cordelia'nın yüzündeki ifadeyi anımsadı. O büyük, siyah gözlerinde öylesine sevgi dolu bir ifade vardı ki... Liam'a tam anlamıyla güvendiği belliydi.

İyi iş çıkardın, aptal! Eminim bundan sonra sana asla o gözle bakmayacak!

“Baba?”

Liam boğazını temizledi. “Efendim, bebeğim?”

“İstersen hayır diyebilirsin ama... Sadece bir cevap vermeni istiyorum, tamam mı?” Nicole yüzük parmağını ovuşturdu ki bu gergin olduğu anlamına geliyordu. “Mezuniyet balosu bu cumartesi.”

Ah, kibarlığın sebebi buydu demek!

“Baba, hayır dersan anlarım. Kabahatim büyük, biliyorum. Üstelik başka mezuniyet baloları da olacak, ileride onlara gidebilirim. Sadece Tanner'a bir cevap vermem gerekiyor.”

Hayır. Sakın büyüme! Benimle kal! Sen benim her şeyimsin.

“Saat 23.00'da evde olacaksın,” dedi Liam sesi titriyerek. *O saatte gelmezsen polisi, itfaiyeyi, SWAT ekibini ararım. O çocuğu bulur, sana el sürdüyse kafasını koparır ve akbabalarının bile bulamayacağı bir yere...*

“Ah babacığım!” dedi Nicole. “Gerçekten mi? Gidebilir miyim?”

“Evet. Hadi bakalım, ödevini yap.”

Liam işinin başına döndü ve üzerinde çalıştığı parçayı yerine oturttu. Boğazındaki yumru hâlâ orada duruyordu.

Posey salı günkü oyundan hemen önce cesaretini toplayıp ailesinin evine gitti.

“Ah, demek sensin,” dedi annesi. “Nerede yaşadığımızı unut-tun sanıyordum. Görüşmeyeli uzun zaman oldu. Ne aradın ne de ziyarete geldin. Hastaneye filan yattın sandım. Ne kadar oldu? Bir ay mı?”

“İki hafta oldu, anne,” dedi Posey. “Ayrıca aradım. İki kez.”

“Telesekretere bırakılan mesajlar sayılmaz.”

Ne kadar da anlayışlı bir anneydi, değil mi? “Babam evde mi?”

“Guten Tag’da. İçeri gir. Aç mısın? Daha yeni bockwurst pişirdim.”

“Pasta var mı?”

Stacia gözlerini kıstı. “Evet ama akşam yemeği yedin mi bakalım?”

“Hı-hı.”

“Yalancı.”

Posey gülümsedi, bunun üzerine Stacia geri çekilerek onun içeri girmesine müsaade etti. İki dakika sonra mutfak masasında oturmuş, elmalı pasta yiyordu.

“Gretchen ve o korkunç İtalyan adam barışmış,” dedi Stacia.

“Biliyorum.”

“Belli ki her şeyi en son öğrenen hep ben oluyorum.” Sandalyeye öyle bir hışımla oturdu ki ahşap çatırdadı. “Eee... Sen nasılsın?”

“İyiyim anne.”

“Hâlâ o Liam’la birlikte misin?”

O Liam! Ne komik bir hitap şekli! “Hayır, artık görüşmüyoruz.”

Stacia kaşlarını çatı. “Neden?”

“Ah... Onun halletmesi gereken bazı sorunları var. Kızıyla ilgili. Bunun gibi şeyler işte.”

“Seninle birlikte olmak istemiyorsa, aptalın tekidir.”

Posey kaşlarını kaldırdı. “Onun Gretchen’la birlikte olmasını istemiyor muydun?”

“İstiyorduk. İstiyordum. Bilmiyorum. Ben seni hep... Başka biriyle hayal etmiştim.”

“Kiminle?”

Stacia iç çekti. “Bilmiyorum. Kusursuz biriyle. Bir prensle mesela. Hatta kansere çare bulan bir prensle.” Gülümsedi. “Kimse annesinin küçük kızı için yeterince iyi bir aday olamaz. Bunu ileride sen de anlayacaksın.”

Annelik çok ama çok uzaklarda görünüyorsa Brianna’ya karşı benzer duygular besliyordu. Evet. Brianna’nın müstakbel erkek arkadaşı arkasını kollasa iyi ederdi. Bu düşünce Liam’ın kaygılarını anlamasını sağlamıştı. Ama buraya Liam hakkında düşünmeye ya da konuşmaya gelmemişti. Başka bir şey söylemedi. Annesini konuşturmanın en iyi yolu susmaktır.

Buzdolabı vızıltıya benzer sesler çıkararak çalışıyordu. Dışarıda kuşlar ötüyordu. Ve... Bingo!

“Posey, dinle,” dedi Stacia gözleri yaşararak. “Benim... Sana söylemem gereken bir şey var. Birkaç şey var aslında.” Ellerini kenetleyip başını hafifçe salladı. “Biz... Baban ve ben... Bizim bir kızımız oldu. Senden önce. Henry o zamanlar beş yaşındaydı. Bebek çok erken doğdu ve doktorlar onu kurtaramadılar. Sadece bir saat yaşayabildi.”

Stacia’nın yüzü keder kaplıydı, bu yüzden Posey hemen kalıp annesine sarıldı.

“Çok üzüldüm anne,” dedi gözlerinden yaşlar süzülerek. Bu gerçeği uzun süredir bilse de Stacia’nın ağzından ilk defa duyuyordu. Bir süre annesine sarıldı ve kokusunu içine çekti. “Çok ama çok üzgünüm.”

“Ona Marlene adını vermiştik,” dedi Stacia.

“Çok güzelmiş.”

Stacia kafasını salladı. “Öyleydi. Çok güzeldi Posey. Onu hâlâ düşünüyorum... Hem de her gün.” Gözyaşlarını silip boğazını temizledi. “Otur tatlım, söyleyeceklerim daha bitmedi.”

Posey yerine geçip oturdu.

Stacia ojeli parmaklarını masanın üzerinde gezdirdi. “Seni iki yıl sonra evlat edindik. O kadar mükemmel, sağlıklı ve güzeldin ki... Seni de bir şekilde kaybetmekten hep korktum. Kabuslarımda boğulduğunu, kaçırıldığını ya da seni ütü masasında unuttuğumu görüyordum.”

“Ütü masası mı?”

Stacia omzunu silkti ve bir süre sessiz kaldı. “Henry’yle her şey daha farklıydı. Ah, o çocuğu ne kadar çok seviyordum. Ama onun nasıl olduğunu bilirsin. Çok usluymuş. Kendi kendine yetiyordu. Bazen onun ağaçtan düşüp kafasını yarıldığını düşünürdüm... Eminim kendi yarasını diker ve bana bir şey söylemezdi.”

“Ne demek istediğini çok iyi anlıyorum.”

“Ama senin için çok korkuyordum. Hem de her zaman. Belki de bu yüzden iyi bir anne olamadım. Bilemiyorum.”

“Ah, anneciğim! Sen iyi bir annesin. Harikası.”

Stacia burnunu sildi. “Çoğu zaman biyolojik annenin geleceğini ve seni geri isteyeceğini düşünüyordum. Benden çok daha fazlasına sahip olacaktı. Genç, güzel ve eğlenceli olacaktı. Sen de onu seçecektin. Beni terk edecektin.”

Bu sözler Posey’nin kalbine bıçak gibi saplandı. “Anne! Seni asla terk etmem. Seni seviyorum! Bunu nasıl düşünürsün?” Onun elini tuttu. “Madem itiraf saatindeyiz. Benim de bir itirafım olacak.”

“Glubby’nin boynuzunu sen kırdın, değil mi?”

“Ah... Şey... Evet. Özür dilerim.” Posey gülümsedi ama hemen ciddileşti. “Asıl söylemek istediğim bu değildi. Sen her Gretchen’a baktığında benim içimi bir korku kaplardı. Onun senin kızın olmasını dilediğini sanırdım.”

Stacia irkildi. “Gretchen mı? Onu severim ama o benim kız kardeşimin kızı...”

“Sanki o hiç hata yapmazmış gibi gelirdi. Alman yemekleri uzmanıydı ve ikiz kız kardeşinin kızıydı. Sana Mutti dediğinde... Bana hep evlatlık olduğumu hatırlatıyordu. Yemek pişirmekten nefret etmemin sebebi odur. Çünkü onunla kıyaslanıp geri kalmaktan korkuyordum.”

Stacia başını salladı. “Ah, tatlım. Bazen bir çocuğu seversin, çünkü onun sevgiye ihtiyacı vardır. Gerçekten hak ettiği ya da sen ondan gerçekten hoşlandığın için değil... Sadece sevgiye ihtiyacı olduğu için. Gretchen için de aynı şey geçerli. Aslına bakarsan o kız beni deli ediyor! Senin yanına taşınma kararı aldığı anda babanla o kadar mutlu olduk ki... Kanepede romantik saatler geçirdik.”

Posey yüzünü buruşturdu. “Bu kadarını anlatmak zorunda değilsin, anne.”

Stacia güldü ve hemen ciddileşti. Posey’nin elini sıktı, tutuşu nerdeyse acı vericiydi. “Mektuptan bahsetmediğim için özür dilerim. Bencillik ettim. Annelerin bencil olmaması gerekir. Eğer onu bulmak istersen sana yardım ederim.” Gözyaşlarını sildi ve Posey’ye baktı. “Onu bulmak istiyor musun?”

Posey hemen bir cevap vermedi. “Belki. Bilmiyorum.” Anne-sinin yüzüne baktı. Bu güzel yüzlü kadının kırışıklıklarını, gözlerinin altında torbaları ilk kez fark ediyordu. “Belki harika bir insandır ama asla senin yerini alamaz!”

Stacia masaya baktı ve başını salladı. “Mektupta bir şey daha yazıyordu, Posey.”

Posey’in kalbi sıkıştı. “Ne yazıyordu? İkizim filan mı varmış?”

Stacia zorla da olsa gülümsedi. “Hayır, tatlım. Keşke mektubu daha emniyetli bir yerde saklasaydım. Çok özür dilerim.” İç

çekti ve bakışlarını ona çevirdi. “Sen bilmiyorsun ama biyolojik annen... Adını o koydu.”

“Ne? Cordelia Teyze’ye ne oldu?”

“O da kim?”

“Gretchen dedi ki bizim bir teyzemiz varmış ve...” Ancak Gretchen bu kadar aptalca bir hikayeyi uydurabilirdi! “Boş ver. Adımı biyolojik annem mi koydu?”

Stacia başını salladı. “İşlemleri yapan sosyal hizmetler görevlisi adını değiştirebileceğimizi söyledi ama annen adının böyle kalmasını dilemişti.” Masaya baktı ve geçmişe gitti. “Senin gibi güzel bir bebeği bize verdiği için ona o kadar minnettardık ki dileğini gerçekleştirdik. Açıkçası bu ismi çok sevmemiştik. Henry sana Posey dediğinde, bu ismin daha uygun olduğunu düşündük. Neden bilmem, birden üstümden büyük bir yük kalkmıştı. Cordelia. Alman adı bile değil.”

“Mektupta adımla ilgili bir şey mi vardı?” diye sordu Posey. Önemli bir açıklama geleceğini seziyor ve kalbinin sıkıştığını hissediyordu.

Stacia kızının elini tuttu. “En sevdiği oyunun *Kral Lear* olduğunu yazmıştı. William Shakespeare’den.”

“Biliyorum,” dedi Posey. “Üniversitede okumuştum.”

Stacia neredeyse fısıldayarak konuşuyordu. “Bu ismi seçtiğini, çünkü Cordelia’nın kralın uzaklara gönderdiği kızının adı olduğunu yazmıştı.”

Posey yutkundandı ve dudağını ısırды.

“Ama...” dedi Stacia gözleri yaşlarla dolarak. “Kral bu kızını ömrü boyunca hep özlemişti.”

Cordelia. Tek gözü kör bir teyze değildi. Ya da kötü kız kardeşleri tarafından öldürülen saf bir kız.

Cordelia kıymetli ve sevilen bir kızdı.

Böyle bir isme sahip olmak ne kadar büyük bir lütuftu.

“Sana söylemediğim için özür dilerim,” dedi Stacia yanaklarından yaşlar süzülürken. “Lütfen tatlım. Lütfen beni bağışla. Geçen gün her şeyi anlatmalıydım. Hatta mektup geldiğinde anlatmalıydım. Ama yapmadım. Çok özür dilerim. Lütfen, beni hâlâ sevdiğini söyle.”

Posey başını salladı. Stacia ona bunu nasıl anlatmazdı? Nasıl? Yine de onu yıkayıp sakinleştiren ve ona bakıp gece yatmadan önce hikayeler okuyan kadın Stacia’ydı. Her gün güzel tatlılar pişirirdi ve hiçbir veli toplantısını kaçırmazdı. Onu okula bırakır, üzerine uygun kıyafetler bulmak için Boston’a gider ve ona hep güzel, zeki, eğlenceli, yetenekli olduğunu söylerdi. Posey’nin gelmiş geçmiş en tatlı turp olduğuna inanırdı.

“Ah anne,” dedi ayağa kalkarak, sonra da annesinin yanına diz çöküp başını onun kucağına yasladı ve Stacia’nın elinin saçları arasında gezindiğini hissetti. “Tabii ki seni seviyorum. Ben seni... Daha adını söyleyemezken sevdim! Hiçbir şey ve hiç kimse bunu değiştiremez!” Gülümsedi ve annesinin yüzüne baktı. “Ayrıca o güzelim meyvalı turtalarından bahsetmiyorum bile...”

Cordelia. Gelmiş geçmiş en güzel isimdi.

Daha önce yalnızca Liam’ın ağzından duyduğunda sevmişti. Oysa şimdi her şey çok farklıydı. Cordelia Wilhelmina Osterhagen. Oldukça havalıydı.

Stacia soğuk sosis, haşlanmış patates ve peynirle onun karnını doyurmuştu. Ama Posey beyzbol sahasına yaklaştıkça başının döndüğünü hissediyordu. Meadows işini alamamış olabilirdi. Sutyen takmak zorunda olmayan sıska bir kadın da olabilirdi. Evi eskiden kalma bir harabeye benzeyebilir ve saçları şekilsiz olabilirdi. Kendisini potansiyel bir eş olarak görecektir bir adamı cezbetme yeteneğinden yoksun, arabası acil bakıma muhtaç biri de olabilirdi.

Ama annesi onu seviyordu. *Her iki annesi* de onu seviyordu. Max, Henry, Jon, Brianna, belki biraz Gretchen ve daha pek çok seveni vardı.

Kendini kutsanmış gibi hissediyordu. Böylesi dini ifadeleri pek sık kullanmazdı ama bugünkü ruh halini yansıtacak daha uygun bir ifade yoktu.

Cordelia. Ne kadar da güzel bir isimdi.

Sahaya gelince, “Herkes merhabalar,” dedi.

Bruce hemen, “Merhaba Posey,” dedi ve esneme hareketlerine devam etti.

Jerry de, “Bugün senin günün,” diyerek motivasyonunu arttırmaya çalıştı.

Posey de adamın omzuna hafifçe vurarak, “Sen bir rahipsin. Bu kadar iyimser düşünmen çok normal,” dedi.

İyilik timsali rahip, “Herkes ısınmaya başlasın,” dedi. “Gözleriniz açık olsun. Düşmanlarımı nasıl ustalıkla alt ettiğimi izleyin.”

“Yürü be rahip!” dedi Kate ve sırtına vurunca Posey’nin birkaç adım öne fırlamasına neden oldu. “Surat asmayı kestir mi artık?”

“Evet.”

“Nasılsın tatlım?” diye sordu Jon Posey’ye sarılarak.

“Yeğenimi görmek için sabırsızlanıyorum.”

“Peki ya kalp kırıklığı?” Bakışlarından arkadaşının acısını paylaştığı belli oluyordu.

“Gerçekten iyiyim,” dedi Posey.

Stubby’s Hardware takımı sahaya çıkmaya başladığında Posey henüz görmemiş olsa da Liam’ın varlığını hissetti. Tüyleri diken diken oldu ve yüzü kızardı. Evet. İşte oradaydı. Her zamanki gibi çok yakışıklıydı ve yüzünde ciddi bir ifade vardı. Göz göze geldiklerinde aralarındaki mesafeye rağmen birbirlerine

doğru çekildiler. Sonra Liam ona selam verdi ve başka bir tarafa döndü. Stubby's takımına yeni katılan Kylie Duchamps tam o sırada tökezledi (muhtemelen bilerek yapmıştı) ve Liam hemen uzanıp onu dirseğinden kavradı. Kylie hemen saçını bir yana attı ve gülerek ona bir şeyler söyledi.

Sorun değil, diye düşündü Posey. Kalbindeki o koca boşluk nasıl olsa bir gün dolacaktı. Liam Murphy'yi unutacaktı. Bunu yapabilirdi.

“Hadi başlayın, iyi olan kazansın!” dedi hakem.

Güzel bir bahar günü sıradan bir maçtı. Posey ailesinin oturduğu tribüne baktı. Stacia neredeyse çekingen bir tavırla ona el salladı – oysa daha on beş dakika önce birliktelerdi. Anne ve babasının hemen yanında Shirley Schmottlach oturuyordu, o da ona neşeyle el salladı (kadıncağız ne zaman maça gelse yanında naneli şekerler getirirdi). Brianna ve James de James'in telefonunda bir şeylere bakıyordu. Nicole Murphy de oradaydı. Her zamanki gibi bir şeyler okuyordu.

Posey'yi görünce, “Merhaba Posey!” diye seslendi. Babasını izlemek için gelmesi ne kadar da hoştu. Çok iyi bir çocuktuk. Ama anne ve babasını düşününce... Aksini beklemek saçmalamak olurdu.

Posey de kendisini yüreklendiren kalabalığa el salladı. Liam'a bakmadı. Aslında eskisi kadar çok bakmadı çünkü onu görmezden gelmek hayli zordu, ne de olsa Posey'nin atacağı topu tutma görevi ona verilmişti. Sahadaki yerini alınca, “Merhaba,” dedi.

“Merhaba, Liam,” dedi Posey son derece nazik bir tavırla ve taktığı maskenin yanaklarının kızarıklığını gizlediğini umdu.

İlk atış gerçekleşti ve Liam savurdu. Basit bir atıştı. Jon elini uzattığı gibi topu yakaladı. Stubby's'e karşı oynadıkları diğer iki maçta Posey Liam'ın hata yaptığını hiç görmemişti. Atış yüzde-leri Bruce Schmottlach'dan bile yüksekti. Ama Jon daha ikinci

atışını yapıp Jerry'yi hedef almadan sahadan ayrılıp yedek kulübesine geçti.

Liam üçüncü turda yeniden yerini aldı. Beşinci turda çıktı. Sekizde geri geldi. Atışını ya da vuruşunu yapıp gidiyordu. Posey onun kendini mümkün olduğunca geri çektiğini biliyordu.

Posey de ikinci, beşinci ve yedinci turlarda çıkmıştı. Liam'dan aldığı vuruş dersleri – her ne kadar baştan çıkarıcı olsa da – pek işe yaramamıştı. Her seferinde ıskalamıştı.

“Başaracaksın, tatlım,” dedi Max. Kamerası yine elindeydi.

“Bu yıl bitmeden atar mısın?” dedi Brianna. James sırtıyordu.

“İyi denemeydi, Posey,” dedi Nicole. Evet. Kesinlikle harika bir çocuktuk.

“Teşekkürler!” dedi Posey ve gülümseyerek yerini aldı. Diğer oyuncuların aileleri maçı izlemeye gelmemişlerdi. .000 atış yüzdesi olan başka hiçbir oyuncunun onun kadar geniş bir hayran kitlesi yoktu.

Liam'ı her gördüğünde kalbi acıyordu, bu yüzden mümkün olduğunca onu görmezden gelmeye çalıştı.

Dokuzuncu turda maçın skoru 14-1 olmuştu. Stubby's öndeydi. Liam takımına sayı kazandıramayan tek oyuncuydu. Rahibin atışları da iddia ettiği kadar başarılı değildi. Stubby's takımından Jose Rivera ise ünlü beyzbolcu kuzeni Mariona kadar iyiydi. Kate ikinci turda tek başına bir sayı yapmayı başarmıştı. Guten Tag'ın sayısı ondan gelmişti. Ama Jose yoruluyordu. Jon tek kalmıştı. Bruce sürünmeye başlasa yeri idi. İki tur daha vardı ve sıra Posey'deydi.

Vurucuların durması gereken noktaya gelince Kylie'nin eşyalarını topladığını gördü. Stubby's maça çoktan bitmiş gözüyle bakıyordu. Sohbet ediyorlar, telefonlarına bakıyorlardı. Kulübedeki bankta yalnızca Liam oturuyordu. Kollarını kavuşturmuştu.

Birden Posey'ye baktı. Yüzünde belli belirsiz bir gülümseme belirdi. Sonra da bakışlarını yere çevirdi.

“Hadi, Posey!” diye bağırdı Nicole.

“Yapabilirsin, tatlım!” diye ekledi Stacia.

“Fırlat gitsin, Merrill!” tezahüratı geldi Jon ve Kate'den.

Posey pozisyonunu aldı. Sopa havada, dizler kırık, arka ayak sağlam. Liam'ın dediği her şeyi yapmıştı. Aslında bunları son dört yıldır her maçta yapıyordu. Yakışıklı ama şeytanın dünya şubesi Derek Jeter kaç atış yapmıştı? Üç bin mi? Elbette kendisi de bir atış yapabiliyordu. Sopasını şöyle bir salladı. Dizliklerini kontrol etti. Hazırdı. Jose'ye baktı. O da kuzeninin profesyonel bakışlarından birini taklit ederek eldivenini yüzüne yaklaştırdı, kolunu gerdi ve topu fırlattı.

Posey sopayı savurdu. Tuhaf bir şey oldu. Çünkü sopa her zamankinden ağırdı. Kolu sarsıldı. *Tak* diye bir ses duyuldu. Sonra tribünde seyircilerin bağırıışları yükseldi. Stubby's takımı artık Posey'ye bakmıyordu. Hepsi birden kafalarını başka bir yöne çevirmişti.

Topun gittiği yöne bakıyorlardı.

Posey'nin şaşkınlıktan ağzı açık kalmıştı.

“Koş, Posey!” diye bağırdı Jon. Heyecandan sahanın dibine gelmişti.

Posey hemen koşmaya başladı. Ne yaptığının farkında değildi. Koşuyordu. Emily Rudeker poposuna bir şaplak attı. Takımındakiler sevinçle haykırıyorlardı. Son turu tamamlayıp sayı yaptığında herkes hoplayıp zıplamaya başlamıştı.

Sayı yapmıştı. Hayatında ilk kez topa vurmuş ve sayı yapmıştı!

Takım arkadaşları onu havaya atıp el üstünde taşımaya başladılar. Herkes sevinç nidaları atıyordu. Tribündeki hayranları – ki Nicole de onlara katılmıştı – kendinden geçmiş halde kut-

lama yapıyordu. Stacia ağlıyordu. Henry gülüyor ve insanların “çak bir beşlik!” tekliflerini geri çevirmiyordu (muhtemelen Posey’nin vuruşunu izlememişti ama kutlamaların bir parçasıydı). Babası zıplıyordu ama kamera hâlâ elindeydi. Posey ailesine baktı ve kahkaha attığını fark ederek sırtıttı. Takım arkadaşlarının tebriklerini kabul ederek yürüdü ve yedek kulübesine gidip oturdu. Büyülenmiş gibiydi.

“Bak sen!” dedi Kate onun sırtına vurarak. “Bu atışı akşam haberlerinde *Sports Center*’da izleyeceğime eminim. Harikaydın arkadaşım!”

Posey sahanın diğer ucuna baktı ve Liam’ı gördü. Duruşunu değiştirmemişti ama bakışları Posey’nin üzerindeydi. Yine aralarındaki mesafeye rağmen birbirlerine kenetlenmişlerdi. Liam birden alkışlamaya başladı. Gülümsüyordu. Bu hareketi Posey’nin içini eritti. Bir düzine kırmızı gül takdim etse bu kadar etkili olamazdı.

O da beyzbol şapkasının siperine dokundu ve başıyla selam vererek gülümsedi.

Son tur da oynandı ve maç bitti. Stubby’s 14, Guten Tag 4. Yenilmişlerdi ama psikolojik olarak maçın galibi onlardı. Bu yüzden ilk içkileri Stubby’s ısmarlıyordu.

Posey bir kez daha tebrikleri kabul etti. Ailesi teker teker yanına gelip onu kucakladı. Max birkaç yüz fotoğraf çekti. Hemen hemen herkes dağılmışken Posey Liam’ı gördü. Nicole’le birlikte yürüyordu, muhtemelen evlerine doğru yola koyulmuşlardı.

“Rosebud’s’da görüşürüz,” dedi Posey yanındakilere ve baba kızın peşinden koştu.

Nicole onu görünce, “Hey! Harika bir atıştı!” dedi. Saçını hafifçe yana attı. Aynı annesine benziyordu.

“Teşekkürler, Nicole,” dedi Posey, sonra da gözlerini kızından ayırmayan Liam’a baktı.

“Babam bunun senin ilk vuruşun olduğunu söyledi.”

“Üzücü ama gerçek. Şey Nicole... Babanla biraz konuşmama müsaade eder misin?”

“Tabii! Evde görüşürüz, baba.” Posey’ye el salladı ve uzaklaştı. Ne kadar da güzel ve havalıydı!

Posey kızın uzaklaşmasını izledi. Birden kalbi yerinden çıkacakmış gibi hızla çarpmaya başladı.

“Harika bir vuruştı,” dedi Liam bakışlarını kaçırarak.

“Eh işte,” dedi Posey. Liam’la karşı karşıya olmak düşündüğünden zordu. Caddeden bir araba geçti. Sonra pembe bebek arabası iten bir anne, yanında koruma gibi görünen bir Golden Retriever’la hemen yanlarından yürüdü.

Posey derin bir nefes alıp Liam’ın güzel yeşil gözlerine baktı. “Tamam, başlıyorum,” dedi. “Bir kızın olduğunu biliyorum Liam. O her zaman senin önceliğin olacak. Zaten aksi olması imkansız.” Dudağını ısırdı ve ellerini ceplerine soktu. “Benden ayrıldığında, senden çok bir şey istemediğimi söylemiştim. Ama istiyorum. Seni seviyorum Liam. Çocukken de seviyordum, şimdi de seviyorum!”

“Posey...”

“Hayır!” dedi. “Adım Cordelia. Sen bana hep Cordelia dersin.”

“Tamam. Cordelia. Ben sandığın gibi...”

Posey ellerini kaldırdı ve onun konuşmasını kesti. “İstediğin kadar beklerim. Nicole’ün ne kadar zamana ihtiyacı varsa... Onu da beklerim. Ama bana karşı bir şeyler hissettiğini biliyorum. Seni seviyorum. Ben daha önce kimseye böyle duygular beslemedim. Seninle birlikte olmak istiyorum. Beni seçmeni istiyorum. Emma’nın senin ilk aşkın olduğunu biliyorum. Bunu anlıyorum. Ama... Sakın gitmeme izin verme.”

Liam kollarını kavuşturdu ve kaldırıma baktı. Posey yutkundu. Elleri titriyordu. “Pişman olmayacaksın, Liam. Ben buna değerim.”

“Biliyorum,” dedi Liam öfkeli bir sesle. “Biliyorum. Ama ben... Kahretsin! Bunu nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum! Kafanda kurduğun bir Liam var ama bu sadece bir kurgu. Gerçek Liam, o değil.”

“Evet, o!” Liam onun yükselen sesinden irkildi. Fakat Posey bu sözleri haykırdıktan sonra ancak sakinleşebildi. Kalp atışları yavaşladı. Ellerindeki titreme kesildi. Uzandı ve elini Liam’ın kalbinin üzerine koydu. Kalp atışlarını hissedebiliyordu. “Liam...” dedi. “Seni herkesten iyi tanıyorum. Ve seni seviyorum. Senden başka birini istemiyorum.”

Liam yere baktı. Posey o anda aralarındaki her şeyin bittiğini anladı.

“Çok üzgünüm, Posey. İnan bana çok üzgünüm.”

Bu sözlerin ardından yürüdü gitti. Posey ise Liam köşeyi dönüp gözden kaybolana dek orada öylece durdu.

BÖLÜM 29

“Ya hep ya hiç demiş, içini dökmüşsün,” dedi Jonathan saç kurutma makinesini eline alırken. “Fikrini söylemişsin, kendini ortaya koymuşsun, her şeyi açıklamışsın. Sonradan pişman olmazsın. Bence harika bir iş yapmışsın. Kıpırdama.”

İlginç olan şu ki... Posey kendini çok çok kötü hissetmiyordu. En çok geceleri zorlanıyordu. O zaman da sevgili hayvanları etrafını sarıp ona ne kadar çok sevildiğini göstermeye çalışıyordu. Shilo kafasını onun karnına koyup uykuya dalıyor, kediler de yanına sokulup mırılıyordu. En azından denemişti. Kalbinde ne varsa ortaya koymuştu. Bu kadarı yeterli değilse, yapacağı başka bir şey yoktu. Hayatının diğer her alanında şanslıydı. Kalbindeki boşluk da elbet bir gün dolacaktı. Bunu biliyordu. Hatta bundan emindi.

Jon uzun bir aletle saçına bir şeyler yapınca yüzünü buruşturdu. “Bu yanık kokusundan endişelenmeli miyim?”

“Hayır, gayet iyisin. İnan bana çok şeker olacaksın. Henry, sence de çok tatlı görünmüyor mu?” Henry bir şeyler homurdandı. “Betty sana bayılacak, Posey,” dedi Jon. “Baba olmamıza on gün kaldı! Sadece on gün, Henry!”

Henry nihayet başını kaldırıp gülümsedi ve “On gün!” diye yineledi.

“Bugün keyfi yerinde. Dün adamın biri tezgahdaki testereye

parmağını kaptırmış ve başparmak kopmuş. Bil bakalım o parmağı eski yerine kim dikmiş? Ne kadar mutlu olduk bilemezsin, değil mi hayatım?”

“Hem de çok!” dedi Henry. “Çok güzel görünüyorsun, kardeşim. Jon bu akşam balonun en şanslı erkeği olacak!”

O sırada kapı çaldı. “İçeri gel!” diye bağırdı Jon. Sesini alçaltarak ekledi: “Diğer randevum geldi. Kendisi... Nicole Murphy. Curl Up and Dye Güzellik Salonu’nda randevular dolmuş. Kızcağız açıkta kalmış. Şansı varmış ki bu dünyanın en iyi ekonomisi öğretmenine sahip! Bu da benim lanetim! Her işte maharetliyim!” Posey’nin buklelerinden birini parmağına doladı ve üzerine spreyle sıktı. “Senin için sorun değildir umarım Posey?”

“Hayır, hayır. Tabii ki sorun değil.” Liam’m kızı mutfaktan içeri girdi ve Posey kızını görür görmez, “Merhaba Nicole!” dedi.

“Ah, merhaba Posey! Bay White, senin kavaliden mi?”

“Bana o kadar aşık ki onu baloya götürmeme için yalvardı,” dedi Jon sırıtarak. “Biraz tuhaf karşıladım ama yapacak bir şey yok... Ne de olsa aileden.”

“Sen de Tanner’la mı gidiyorsun?” diye sordu Posey.

Kızın yüzü aydınladı. “Evet. Babam sonunda ikna oldu.”

O kadar tatlıydı ki odanın içinde güneş açmış gibiydi. Posey bir an için Emma’yı düşünüp kederlendi. Bu mutlu anı göremeyecek olması ne üzücüydü. Ona hep çok kibar davranmıştı. Genç yaşta ölüp... Gözlerine yaşlar doldu. “Annenden daha güzelsin,” dedi sesi titreyerek.

“Teşekkürler, Posey,” dedi Nicole mahzun bir ifadeyle.

“İşte tamam tatlım. Senin işin bitti,” dedi Jon ve Posey spreyle kokusundan rahatsız olduğundan hızla sandalyeden kalktı.

“Söyle bakalım Nicole, Bay Jonathan saçına nasıl bir şekil verecek?” diye sordu.

“Tepeden bir topuz olur mu?” dedi Nicole. Jon kıza uzun uzun baktı ve onaylarcasına başını salladı.

“Bu atkuyruğu modası sence de çok eski bir Hollywood tarzı değil mi, tatlım?” dedi Jon ve kızın saçlarını taramaya başladı. Nicole’e kıyafetinin nasıl olduğunu ve Tanner’ın hangi çiçeklerden getireceğini sordu. Henry ona bir bardak soda getirdi. Sonra da tezgaha oturup güzellik seansını izlemeye koyuldu.

“Bugünlerde çok iyi görünüyorsun, Henry,” dedi Posey.

“Baba olmak için sabırsızlanıyorum.”

“Ben de hala olmak için!” Ağabeyinin kolunu hafifçe sıktı. Onda böyle insani heyecanlar görmek çok hoştu.

“Senin mezuniyetin nasıldı, Posey? Eğlendin mi?” diye sordu Nicole.

Soru gayet normaldi ama Posey donup kalmıştı. “Ah... Şey... Eğlendim sayılır.”

“Hiç de eğlenmemiş,” dedi Jon. “Korkunç bir çocuk onunla alay edip akşamını mahvetmiş. Kavalyesi onu terk etmiş ve yağmurlu bir havada eve kadar yürümek zorunda kalmış. *Carrie* gibi. Tabii cinayet, yangın ve kan kısımları çıkartılmış haliyle. Yine de çok korkunç!”

“Aman Tanrım!” dedi Nicole. “Yazık!”

“O kadar da kötü değildi,” dedi Posey yüzü kızararak.

“Nicole tatlım, bu akşam bir sorun yaşarsan hemen bana geliyorsun. Ben hallederim, tamam mı?”

“Çok iyisiniz, Bay White. Saçımı yaptığınız için çok teşekkür ederim.”

“Rica ederim. Şimdi başını yana yatır, lütfen.”

Nicole başını eğdi. “Neden seninle alay etti ki? Ne salakmış! Ne dedi peki?”

Söz konusu Nicole’ün babası olduğu için Posey’nin karnına kramplar girdi. “Hmmm... Pek hatırlamıyorum aslında. Çok uzun zaman önceydi. Çocuktuk. Gençtik. Falan filan.”

“Ona kemik torbası demiş,” dedi Jon. “Ne kabalık! Sen min-

yonsun tatlım, hepsi bu kadar! Nicole, Posey'nin elbisesini görmelisin! Çok güzel! Tabii ki benim seçimim."

"Görmek için sabırsızlanıyorum," dedi Nicole gülümseyerek.

"Eee peki o serseri kimdi Posey?" diye sordu Jon. "Henry, o her kimse bir güzel dövdün değil mi? Hâlâ bu şehirde mi oturuyor?"

Henry gözlerini Posey'den ayırmıyordu. O an Posey ağabeyinin gerçeği bildiğini anladı. Evet. Henry *her şeyi* biliyordu. İnsan vücudundaki kemikleri daha dört yaşındayken ezberlemişti. IQ'su 164'dü. Mükemmele yakın bir hafızası vardı. Bahsi geçen serserinin, mutfakta saç yapılmakta olan kızın babası olduğunun farkındaydı. Aynı adamın Posey'nin aşık olduğu adam olduğunun da. Hatta muhtemelen en başından beri bunun bilincindeydi.

"Hatırlamıyorum," dedi Henry kolunu kardeşinin boynuna dolayarak. "Ama kimseyi dövmediğime eminim."

"Ben olsam döverdim," dedi Jon.

"Ah! Saate bakın kaç olmuş?" dedi Posey. "Gitsem iyi olur. Nicole, sonra görüşürüz. Şimdiden çok güzel görünüyorsun."

"Seni yedide alırım," dedi Jon. "Hoşça kal! Nicole tatlım, başını diğer tarafa yatır. Ve kıpırdama! İşimiz henüz bitmedi."

Nicole çok güzel olmuştu. Gerçek bir güzellikti. Ve bu hali Liam'ı öldürüyordu.

"Ne düşünüyorsun, baba?" dedi Nicole ve kendi etrafında şöyle bir döndü. Uzun mavi elbisesi adeta üzerinden süzülüyordu.

"Yirmi beş yaşında görünüyorsun."

"Gerçekten mi? Çok teşekkür ederim!"

"İltifat etmemiştim."

Nicole gülümsedi, sonra da rujunu tazeledi. Liam'ın göğsündeki ağrı giderek şiddetleniyordu. Emma bugünü görseydi... Şu anda burada olmak çok hoşuna giderdi. Ne söylenmesi gerektiğini bilirdi. Nicole için endişelenmek yerine seviniyor olurdu.

Liam'ın endişelerine gülüp geçer, kocasının kendisini iyi hissetmesini sağlardı. Çünkü birlikte iyi bir çift olmasalar da harika bir anne baba olmayı başarmışlardı. Kızları güzel ve büyüleyici bir peri gibiydi.

“Bir dakika dur,” dedi ve yatak odasına gitti. Dolabın arkasında küçük bir kasa vardı. Kasanın şifresini girip ağır kapağını açtı ve içindeki klasik şeylere göz attı. Evin ve garajın tapusu, hayat sigortası poliçeleri, biraz nakit para. Babası hapse girmiş hiçbir erkek çocuk elinde biraz nakit olmadan rahat bir uyku uyuyamazdı.

İşte... Siyah kadife kutu oradaydı. Liam kutuyu açtı ve Emma'nın inci kolyesini çıkardı.

Bir an için rahmetli eşinin anılarının ağırlığı altında ezildi. Kokusunu hâlâ duyabiliyordu. Boynunun ne kadar yumuşak olduğunu hatırlıyor, bu incilerin boynunda ısıldadığı günleri gözünde canlandırıyordu. Hatta kahkahasını duyduğuna yemin edebilirdi.

İnciler buz gibiydi. Birkaç saniyeliğine dudaklarına götürdü ve karısını ne kadar çok sevdiğini düşündü. Bir zamanlar hayatının en büyük gerçeği, Emma Tate gibi bir kızın onu eş olarak seçmiş olmasaydı. O günler... Hayatının altın çağıydı. Işıltısı zamanla sönmüş olsa da o güzel günlerin varlığını yok sayamazdı.

Boğazını temizledi ve kızının yatak odasına geri döndü. “Al bakalım,” dedi. “Annen mezuniyetimizde bunları takmıştı.”

Nicole'ün ağzı açık kaldı. “Ah, babacığım!” dedi fısıldayarak. Gözlerine yaşlar dolmuştu.

“Burada olsa seninle gurur duyardı,” dedi Liam ve titreyen parmaklarıyla kolyeyi kızının boynuna taktı. “Senin bu dünyaya gelmiş en iyi ve en güzel şey olduğuna inanıyordu.”

Nicole kollarını babasının beline doladı ve ona sıkıca sarıldı.

“Nic,” diye fısıldadı Liam kızının saçlarına doğru. “Geçen

yıl boyunca bir pislik gibi davrandığım için özür dilerim. Seni o kadar çok seviyorum ki! Sana bakınca, hastanede kucağıma aldığım o minik kızı düşünüyorum. Pespembeydin. Mükemmeldin. Senin benim kızım olduğuna inanamamıştım. Ve beni o kadar çok seviyordun ki... Bu sevgiyi kaybetmek istemiyorum. Büyüğünü biliyorum ve seninle gurur duyuyorum. Akli başında bir birey olarak büyüyorsun... Ben... Artık bana ihtiyacın kalmadığını düşünüyorum ve korkuya kapılıyorum.”

“Baba! Böyle bir şey asla olmayacak!” Nicole geri çekildi ve babasının yüzüne baktı. “Vay be! Ne kadar da duygusallaştın!”

“Ben sadece seni korumak istiyorum. Canının yanmasını ya da kalbinin kırılmasını istemiyorum.” Yutkundu. “Hata yapıp yanlış erkeğe aşık olmandan korkuyorum. Başına böyle bir şeyin geldiğini görmektense, intihar ederim daha iyi! Senin güvende ve mutlu olmanı istiyorum, hepsi bu.”

“Ağlıyor musun, baba? Gözünde kiler de ne? Gözyaşı mı?”

Liam şakayla karışık homurdandı. “Beni biraz kendi halime bırak, Nicole. Bebeğim koca kız oldu! Buna katlanmak zor.”

Nicole babasına bir kez daha sarıldı. Ah, saçları ne kadar da güzel kokuyordu. Biraz geri çekildi ve peçeteyle gözyaşlarını sil-di çünkü rimelin yüzüne bulaşmasını istemiyordu. “Baba,” dedi kararlı bir ses tonuyla. “Ben güvende ve mutluyum. Muhtemelen bir gün kalbim kırılacak ve çokça hata yapacağım. Ama o gün geldiğinde...” Babasının yüzüne baktı. “Nereye geleceğimi gayet iyi biliyorum.”

Liam bakışlarını yere çevirdi ve başını salladı. Küçük kızların büyümesine izin verilmemeliydi. Bu kadar akıllı olmak zorundalar mıydı?

“Baba, sen harika bir iş çıkarıyorsun. Gerçekten çok iyi bir babasın.”

İşte o altın anlardan biri daha yaşanıyordu. Liam bugünü öle-

ne dek unutmayacaktı. “Teşekkürler,” diyebilirdi. Verecek başka bir cevabı yoktu.

Nicole babasını yanağından öptü, sonra da aynada kendini inceleme işine geri döndü. “Çok yumuşak kalplisin. Annem hep senin gibi bir adamla evlenmem gerektiğini söylerdi.”

Liam hemen başım kaldırdı. “Ne dedin?” diye sordu.

Nicole kulağına bir küpe taktı. “Annem, bana da senin ona baktığın gibi bakacak bir erkek bulmam gerektiğini tembihlerdi.” Aynadan babasına bakıp gülümsedi. Bu sözlerin babasında yarattığı etkiyi biliyor gibiydi.

Emma kızına *onun* gibi bir erkekle evlenmesini mi tembihlemişti? “Ne... Ne zaman dedi bunu?”

“Bilmiyorum. İkiniz baş başa dışarı çıkacaktınız. Ben de anemin makyaj yapmasını izliyordum. Evlenmek için sabırsızlandığımı söyledim. O da *baban gibi bir erkek bulmadan evlenme* dedi.” Nicole babasına gülümsedi ve diğer küpeyi taktı.

Şaşkınlıktan ağzının açık kaldığını fark eden Liam hemen dudaklarını birbirine bastırdı.

“Ah ne oldu biliyor musun? Bugün Posey’yi gördüm. Bay White’ın evindeydi. O da saçını yaptıırıyordu. Bu akşam baloda gözetmenlik yapacak sanırım. Her neyse, bunu duymalısın! Posey mezuniyete gittiğinde uyuz çocuğun biri onun bir kemik torbası olduğunu söylemiş. Mezuniyette terk edilmiş ve eve yürüyerek dönmek zorunda kalmış! Hem de yağmurda! Ne kadar harika bir anı değil mi? Ben olsam o çocuğa tokadı basardım. Sonra da kasıklarına bir tekme atardım. Bundan hiç kuşum yok!”

Kemik torbası mı? Bu ifade çok... Tanıdık geliyordu. Bu sözler... Liam’a bir şeyler anımsatır gibiydi.

Kızı aynadan babasına baktı. Belli ki bir tepki bekliyordu. “Kasıklara tekme ha! İşte benim kızım!” dedi.

“Sen Posey’den hoşlanıyor musun baba? Geçen gün ikiniz arasında bir elektriklenme sezdim. Maçtan sonra... Hatırladın mı?”

Liam derin bir nefes aldı. “Ah... Evet, hoşlanıyorum.”

“Çıkıyor musunuz?”

“Hayır.” Liam yutkundu. Ya hep ya hiç demeliydi. “Nicole, ben senin yalnızca ikimiz olalım dediğini sanıyordum. Hatırladın mı?”

Nicole kaşlarını çattı. “Ah, şu mevzu! Büyükannem ve büyükbabamla yaşamak isteyip istemediğimi sormuştun. O günden bahsediyoruz, değil mi? Yapma baba! O gün regl oluyordum. Tabii ki kız arkadaşın olabilir. Nazik biri olsun, Cruella De Vil triplerine girmesin yeter. Ayrıca ben üniversiteye gitmeden üçüz filan yapmayın! Öyle bebek bezi filan değiştiremem ben!”

Liam şaşkıındı. “Hmmm...” diye mırıldandı.

Nic babasının eline vurdu. “Senin de bir hayatın olmalı, baba! Oturup benim için endişelenmeyi bırak, tamam mı? Posey hoş biri. Her neyse. Saçımı beğendin mi? Keşke kendim yapabilseydim. Bay White harika bir insan. Keşke her dersime o gelse. Yakında bir bebek evlat edineceklermiş. Ne güzel, değil mi?”

Kapı çaldı.

“Aman Tanrım! Tanner geldi! Baba! Kapıyı aç! Hadi, hadi! Ona, henüz hazır olmadığımı söyle!” Bir hışımla babasını odadan dışarı çıkardı.

Annem her zaman senin gibi bir adamla evlenmemi tembihlerdi.

Fakat zihninde yankılanan yalnızca bu sözler değildi.

Kız tam bir kemik torbası.

Her neyse. Hepsini sırayla halledecekti. Önce babalık görevini yerine getirmeliydi. Kapıyı açtı. Smokinli Tanner Talcott elinde bir çiçek aranjmanı ile tam karşısındaydı.

Liam eve gelmeden önce garajda bir iki iş halletmişti. Eski günlerindeki gibi asi çocuk imajı baskındı. Siyah deri motorcu ceket, siyah deri botlar, soluk kot pantolon, Orange County Motors tişörtü. Tıraş olmamıştı, hatta iki gündür olmuyordu. Genç

Tanner'dan bir hayli uzundu. Ayrıca daha kiloluydu. Kızının kavalyesine bir adım yaklaştı. Tanner da bir adım geri çekildi. Güzel!

“Kurallar belli, Tanner,” dedi. Çocuğun rengi soldu. Daha da güzel! “Alkol yok. Sigara yok. Uyuşturucu yok. Diğer kızlara bakmak yok. Ellerini tehlikeli bölgelerden uzak tutmak kaydıyla kızımla dans edebilirsin. O bölgeler de burası, burası ve burası.” Göğsünü, kasıklarını ve kalçasını işaret etti. “Onu öpebilirsin. Bir kere. Saat tam 22.59'da burada kapının önüne dikilip onu eve teslim ederken. Ben de kapının diğer tarafında dikilmiş, kızımın eve girmesini bekliyor olacağım. Anlaşıldı mı?”

“Evet efendim,” diye fısıldadı Tanner.

“Ben de bir zamanlar senin yaşıyordım.”

“Farkındayım efendim.”

“Ne düşündüğünü gayet iyi biliyorum.”

“Özür dilerim.”

“Düşünebilirsin. Ama yapamazsın!”

“Tamam.”

“Garajda son derece kesici aletlerim var.”

“Anladım efendim.”

“O halde anlaştık.”

“Evet efendim.”

“Aferin!” Liam gülümsedi ve çocuğu omzundan tutup içeri çekti. “Nicole! Kavalyen geldi!”

Kırk beş dakika sonra fotoğraf çekimi tamamlanmıştı. Nicole babasını öptü. Tanner da Liam'la el sıkıştı. Liam kızını evden uğurlamakta bir hayli zorlandı, sonra da hemen motoruna bindi ve köprüden geçerek Maine'e gitti. Tate'lerin evinin önünde durdu. Motorunu park etmeden önce son bir kez gaz verip güçlü sesini herkesin duymasını sağladı. Amacı Tate'lere biraz gözdağı vermekti.

George kaşlarını çatarak kapıyı açtı. “Liam. Nicole iyi mi?”

“Gayet iyi. Seninle ve Louise’le konuşmak istiyorum.”

“Bir akşam yemeği veriyoruz. Konuşmanın beklemesi gerekecek.”

“Şimdi dedim, George.” Kollarını göğsünde kavuşturdu. “İsterseniz içeri geleyim. Söyleyeceklerimi misafirlerinizin önünde de söyleyebilirim.”

George’un yüzü asıldı. “Pekala. Burada bekle.” Birkaç dakika sonra Louise’le birlikte geri döndü.

Kadın dudaklarını büzerek, “Liam,” dedi. “Neymiş bu beklemeyecek kadar önemli olan konu?”

“Kızım,” dedi Liam. “Size söylemem gerek. Emma’nın peşinden Kaliforniya’ya gitmemi onaylamadığınızı biliyorum. Bir baba olarak ben de onaylamazdım. Emma hamile kaldığında hiç memnun olmadığınızı da biliyorum. Ona çocuğu aldırmasını teklif ettiğinizi de biliyorum. Hatta benim bütün babalık haklarımdan feragat etmem için bir belge hazırlatıp onun eline tutuşturduğunuzu da biliyorum. Benimle evlenmemesini söylediniz ve muhtemelen evli olduğumuz yıllarda da benden boşanmasını istediniz.”

Louise *eee ne olmuş* dercesine kaşlarını kaldırdı.

“Ama bilmenizi isterim ki ben ilk gördüğüm günden son nefesini verene kadar kızınıza aşıktım. Onu çok sevdim. Bir gün bile sevgimden vazgeçemedim. Ağladığında sarıldım, hastalandığında kucağımda banyoya taşıdım, çarşaflarını yıkadım, çorbasını pişirdim, ağrıları dayanılmaz olduğunda morfin verdim.”

Tate’ler donup kaldı. “Evlat, biz bunların farkındayız...” diye söze girdi George.

“Henüz bitirmedim,” dedi Liam sesini yükselterek. “Siz ne cüretle kızımı benden almaya çalışır ve beni bu konuda tehdit edersiniz? Büyüttüğüm, her gece masal okuduğum ve kendi ellerimle beslediğim çocuğuma karşı... Nasıl olur da yetersiz olduğumu dü-

şünürsünüz? Onu gördünüz mü hiç? Onunla konuştunuz mu? Ne kadar özel bir çocuk olduğunu bilmiyor musunuz?” Sesi titremeye başladı. “Bana teşekkür etmeniz gerekir. Hatta ayaklarıma kapanıp lanet botlarımı öpmeniz gerekir. Mahkemeye çıkmak istiyorsanız, buyrun! Benim bir şey söylememe gerek yok. Kendi kazdığınız çukura kendiniz düşersiniz. Kaybedeceğiniz kesin. O zaman merak ediyorum da Nicole, onu babasından uzaklaştırmaya çalışan bu insanlar hakkında ne düşünecek acaba?”

Louise tokat yemiş gibi oldu. “Liam... Biz...” Yüzü soldu. “Biz Emma’yı çok özlüyoruz. Seni o kadınla görünce...”

George kolunu karısının beline sardı. “Davadan vazgeçiyoruz. Haklısın evlat. Aptallık ettik.”

Liam’ın öfkesi dindi. “Emma’yı özlediğinizi biliyorum. Ben de özlüyorum. Beni başka biriyle görmenin zor olduğunu da anlıyorum. Ama benim de yaşamaya hakkım var. Nicole’ü sevdiğinizin farkındayım. Fakat ne olursa olsun ikimizin arasına giremezsiniz. Bu yüzden boşuna çabalamayın. Benim çocuğum, benim kurallarım!”

George bu sözler üzerine başını salladı. Biraz da utanmış gibi görünüyordu. Louise cebinden bir peçete çıkarıp gözlerini sildi. “Bunlardan... Nicole’e bahsettin mi? Sana söylediklerimizi anlattın mı?”

Liam ona baktı. Onun da yüzünde Emma’dan izler vardı... Burnu, gözlerinin şekli. “Hayır, Louise. Tabii ki söylemedim. Asla da söylemem.”

“Louise? Her şey yolunda mı?” Barbara Bush gibi giyinmiş uzun boylu bir kadın kapıya çıktı ve Tate’lerin yanında durdu.

“Ah, evet,” dedi Louise. “Bu, Liam. Bizim damadımız.”

“Mezuniyet akşamı da,” dedi Liam kadına gülümseyerek. Cebinden fotoğraf makinesini çıkardı. “Nicole’ün fotoğraflarını getirmişt看.” Makineyi George’a uzattı. “Benim gitmem lazım. Siz bensiz de bakabilirsiniz.”

“Teşekkürler,” dedi Louise. Sesi ağlamaklıydı.

Liam uzun uzun kadına baktı. “Yarın Nicole’ü ara. Eminim sana balodan bahsetmek isteyecektir.”

“Teşekkürler Liam.”

“Sonra görüşürüz evlat,” dedi George.

Liam hemen motoruna bindi. Triumph gözüne hiç bu kadar güzel görünmemişti. Kaskını taktı ve yola koyuldu.

Yapılacak tek bir şey kalmıştı. Sonra her şey çözüme kavuşmuş olacaktı.

BÖLÜM 30

Mezuniyet. Posey bu akşam kaç kişinin arzu ettiği anılara kavuşacağını merak ediyordu.

Çocukların üçte biri dans ediyordu. Ona da dans denirse tabii. Daha çok suyun aksi yönüne yüzen somon balıkları gibi görünüyorlardı. Hepsi de sahneye doğru savruluyor, şarkıcının bir “klasik” olarak adlandırdığı Eminem parçasına eşlik ediyordu. İlginç olan, hepsinin de sözleri bilmesiydi. *Kazağında şimdiden kustumuk var, annesinin spagettisi...*

Sonra da insanlar kalkıp Posey’nin neden eski şarkılardan bu kadar çok hoşlandığını merak ediyordu.

Jon etrafta dolaşüyor ve sarhoş olan çocukları kenara çekip ailelerine telefon açıyordu. Çocukların çoğu kendini zorluyordu. Yapmacık kahkahalar atıyor, abartılı el kol hareketleri yapıyor ve etraflarında kimler olduğunu, kimlerin onların farkına vardığını takip ediyordu. Bir de sıkılmış ve çaresiz görünen bir grup vardı. Böylesi büyük bir geceye hazırlanmak için ne kadar çok çaba harcadıklarını düşününce onlar için üzülmeden edemedi.

Bir tarafta da altın çocuklar vardı. Posey Nicole’ün de onların arasında olduğunu görünce sevindi. Şu anda somon ekibinin bir parçasıydı ama yüzü gülüyordu ve neşeliydi. Posey bunları Liam’a anlatmak için sabırsızlanıyordu... Hayır. Böyle bir şey yapmasına imkan yoktu.

İç çekip etrafına bakındı. Whitfield Malikanesi muhteşem görünüyordu. Aynı dekor, aynı manzara. Klişeler de yerli yerindeydi. Acımasız kızlar, tuhaf ergenler, ukalalar, görünmez olanlar.

Tuvalete gitme zamanı gelmişti. Dans pistinden geçip pornografik görüntüler sergileyen bir çiftin yanında durdu ve aralarına biraz mesafe koymazlarsa yangın tüpünü üzerlerine boşaltacağını söyleyip yoluna devam etti. Sahnedeki grup yeni bir şarkıya geçmişti. Tabii ki bu şarkıyı da bilmiyordu. Çocuklar hemen piste akın ettiler. Müzik o kadar yüksekti ki basın etkisini karnının içinde hissedebiliyordu. Tuvaletin sessizliği adeta çölde vaha gibiydi.

Birden yine o *tuvalet* geldiğini fark etti. Bir zamanlar saklandığı yer aynen duruyordu. En iyisi, son geldiğinde girdiği bölmeye gitmektir. Uzun zaman önce buraya gelmiş, ağlamamak için parmaklarını kemirmişti. O zaman hayatının en acılı anlarından birini yaşıyordu. Şimdi düşününce her şey ne kadar tuhaf geliyordu.

Tuvaletten çıkınca içeride yalnız olmadığını gördü. Kızın biri tuvalet kağıdıyla gözyaşlarını siliyordu.

“İyi misin?” diye sordu.

Kız paniklemişti. “Sen bizim sınıfta mısın?”

Posey gülümsedi. “Hayır. Ben gözetmenim. Hatta otuz dört yaşımdayım.”

“Hiç göstermiyorsun.”

“Teşekkür ederim. Sorun nedir? İyi vakit geçirmiyor musun?” Suyu açtı ve ellerini yıkamaya başladı.

Kızın yüzü asıldı. “Erkek arkadaşım benden ayrıldı. Buna inanabiliyor musun? Yarını bekleyemez miydi?”

“Salağın tekiymiş!” dedi Posey kızın kolunu sıvazlayarak. “Bir tavsiye ister misin?”

Kız klasik bir ergen bakışı atarak, “Tabii,” dedi.

“Onun canı cehenneme! Yani git de çocuğu öldür demek istemiyorum. Ama... Anlarsın işte! Bu *senin* mezuniyet balon. Arkadaşların burada. Harika görünüyorsun. Şarkılar... Güzel. Bir daha asla lise mezuniyetin olmayacak. O yüzden bir köşeye çekilip ona seni ne kadar üzdüğünü görme zevkini yaşatma! Şimdilik bu olayı bir kenara koy ve eğlenmene bak!”

“Ya ne demezsin!” dedi kız gözlerini devirerek.

“Ağlayarak kaçmak da bir çözüm. Sen bilirsin, tatlım.”

Posey kaçmıştı. Ama o günden sonra bir daha asla benzer bir duruma düşmemişti, öyle değil mi? O gece, ne kadar perişan olursa olsun, hayata dair önemli dersler çıkarmıştı.

Tuvaletin kapısı açıldı. Kuğu gibi güzel üç kız içeri girdi. “Sierra! O çocuk aptalın teki! Sakın burada saklanmaya çalışma! Hadi! Sanki o yokmuş gibi davran. Ryan Joyce seni görünce çok sevinecek!”

Kızlar saniyeler içinde dışarı çıktılar. Nedendir bilinmez Posey kendini geçmişle yüzleşmiş ve acılarını tarihe gömmüş gibi hissediyordu. On altı yaşındaki kırık kalpli ve üzgün Posey’yle nihayet vedalaşmıştı. O zamanlar Liam’ı gerçekten sevmişti. Şimdi de seviyordu. Ama ne vardı biliyor musunuz? Bu son derece normal ve güzel bir şeydi. İleride torunlarına deri ceketli asi çocuktan bahsedecek, onu motoruna bindirip gezdirdiğini söyleyecekti. Torunları da büyükannelelerinin bomba gibi bir fıstık olduğunu hayal edeceklerdi.

Artık geri dönüp devriyeye çıkma zamanı gelmişti. Aynaya bakınca Jon’un saç spreyinin bile o inatçı saç tutamını yatıştırmayı başaramadığını gördü. E ne olmuştu yani? Olduğu gibi görünüyordu ve halinden son derece memnundu.

Tuvaletten çıkınca şarkıcının bir konuşma yaptığını duydu. “Pekala çocuklar, şimdi bir istek aldık. Belki siz de duymuşsunuzdur. Tabii Red Sox maçına gittiyseniz. Bu şarkıyı uzun za-

mandır çalmamıştık. O yüzden bize birazcık katlanmanızı istiyorum. Ne de olsa adam bunu çalalım diye tam yüz dolar ödedi.”

Posey hızla balo salonuna koştu. Jon ona doğru elini kolunu sallıyordu. Yanında birkaç öğretmen daha vardı. Posey hemen yanlarına gitti ve Nicole’le çarpıştı. “Merhaba tatlım, eğleniyor musun?” diye sordu.

“Kesinlikle,” dedi Nicole sahneye bakarak. “Ya sen... Ah, hayır! Hayır!” Posey de sahneye baktı. Parmak ucunda yükselmiş olmasına rağmen hiçbir şey göremiyordu. Somonlar hareketsizdi ama dans pisti tıklım tıklımdı.

Birden bas gitarda tanıdık bir melodi yükseldi.

“Ah, hayır!” dedi Nicole. “Şaka mı bu?”

Posey’nin o an kalbi durdu. Bu şarkıyı gayet iyi biliyordu. Her şey gayet açıktı. Boğazı kurudu.

“*Nerede başladı,*” diye başladı şarkı. “*Bilmiyorum ama zamanla güçlendi.*”

“Nicole!” diye haykırdı pembe elbiseli bir kız. Elinde de cep telefonu vardı. “Sen de benim gördüğümü görüyor musun?”

“*Bahar mevsimiydi... Sonra yaz geldi.*”

“Ah biri beni vursun!” dedi Nicole, sonra da Posey’ye döndü. “Bu şarkı senin için sanırım. Hadi Tanner, kenara çekil!” Posey’yi daha iyi görebilmesi için sahneye doğru itti.

Liam Declan Murphy, deri ceketi ve kirli sakalı, elinde gitarıyla sahnede idi.

Neil Diamond’ın “Sweet Caroline” şarkısını söylüyordu.

Posey’nin en çok sevdiği şarkıydı bu. Hiç ihtiyacı olmadığı halde adama kalp masajı yaptığı gün asansörde çalan şarkıydı.

Bakışları kalabalığın üzerinde gezinen Liam sonunda Posey’yi gördü ve gülümsedi. “Sweet Caroline...”

Tatlı Caroline.

Birkaç çocuk ve öğretmenlerin neredeyse tamamı şarkıya eşlik etti. “Oh, oh, oh!”

“Güzel günler hiç bu kadar güzel olmamıştı,” diye devam etti Liam. Yüzündeki gülümseme kaybolmamıştı.

“Çok güzel, çok güzel, çok güzel!” dedi balo korosu ve Posey’nin gözleri doldu.

“Bay Murphy, sakın motor işini bırakmayın!” diye bağırdı biri. Liam dahil herkes güldü. Ama yine de – sözleri uydurarak da olsa – şarkı söylemeye devam etti. İkinci koro kısmı geldiğinde salondaki herkes ona eşlik etmeye başlamıştı.

Kızın biri, “Çok seksisiniz, Bay Murphy!” diye haykırdı.

“Pardon ama o benim babam! O yüzden kapa çeneni, tamam mı?” dedi Nicole. Sonra Posey’ye bakıp gözlerini devirdi. “Senin için çok üzgünüm, Posey. Ona seninle çıkması gerektiğini söyledim. Ama bu hiç aklıma gelmemişti...” Posey’ye yakından baktı. “Aman Tanrım! Sen de bu numaraya bayıldın değil mi?”

Posey kahkahalarla güldü. Başını evet dercesine salladı ve gözyaşlarını sildi.

Şarkı bitti ve Liam çocukların alkışlarıyla sahneden atlayarak indi.

“Daha çağdaş bir parçaya geçelim,” dedi şarkıcı ve hızlı bir parça çalmaya başladı. Posey bu şarkıyı da daha önce hiç duymamıştı. Somonlar yeniden zıplama moduna geçmişti.

Liam birden önünde beliriverdi. Posey’nin nefesi kesilmişti.

“Dans etmek ister misin?” diye sordu.

“Baba? Şaka mı yapıyorsun? Burada dans edemezsiniz,” diye bağırdı Nicole. Müzik yüzünden sesini duyurmaya çalışıyordu. “Zaten yeterince mahcup oldum.”

“Tamam o zaman,” dedi Liam. Posey’nin elini tuttu ve masaların arasından yürümeye başladılar. Jon elinde sodasıyla sırtıyordu ama yine de onları görmemiş gibi davrandı.

Malikanenin antresinde müziğin sesi nispeten daha azdı.

Liam bir kez daha, “Dans etmek ister misin?” diye sordu. Posey cevap veremiyordu. Liam bu sessizliği evet olarak kabul

etmiş olacak ki kolunu Posey'nin beline doladı ve onu kendine doğru çekip yavaş bir ritimde salınmaya başladı. İçeride çalan müzikle bu dansın hiçbir alakası yoktu. Hatta şarkı iğrençti. Birilerinin bedenine ve o bedenden gelecek her türlü salgıya muhtaç olma halini anlatıyordu. Yine de burada Liam'la geçirdiği dakikalar Posey'nin hayatının en romantik anlarıydı. Yüce Elvis! Mutluluktan ağlayabilirdi. Deri ceketin, temiz havanın ve Liam'ın sabununun kokusunu alıyordu. Başını kaldırıp kavalyesinin yüzüne baktı. Gülümsüyordu.

Titreyen bir sesle, "Bugüne kadar dinlediğim en içler acısı Sweet Caroline yorumuydu," dedi.

"Ama çok beğendin."

Omzunu silkti ve gülümsedi. "Haklısın."

Liam durdu ve biraz geri çekildi. Posey'nin ellerini tuttu. Yüzündeki gülümseme kaybolmuştu. "Cordelia, sen kemik torbası değilsin," dedi. İşte o an Posey'nin ağzı açık kaldı. "O zaman da değildin. Çıtı pıtıydın evet ama ben o sözleri söylerken... Ah kahretsin!" İç çekti. "Rick Balin o gece seninle yatmayı planladığını söylemişti."

Posey şaşkındı. Gerçeği söylemek gerekirse seks aklının ucuna bile gelmemişti. Mezuniyetten ötesini hiç düşünmemişti.

"Ve ben de..." Liam başını salladı. "Onu senden uzaklaştırmak için aptalca bir şey söyledim. Bir anda aklıma geldi. Çünkü sen iyi bir çocuktun. Rick gibi bir aptalı hak etmiyordun ve onun yapmayı düşündükleri..."

Demek Rick onunla yatmayı planlıyordu. Posey daha on altı yaşına yeni girmişti ya da girmek üzereydi. Erkekler dünyasında hiçbir tecrübesi yoktu. Rick ondan kim bilir kaç kilo daha ağırdı ve yapmak istedikleri... Gerçekten kötü sonuçlar doğurabilirdi.

Liam kederli bir ifadeyle ona bakıyordu. "Seni öylece ortada bırakabileceğini düşünmemiştim. Ben sandım ki... Bilmiyorum.

Uzun uzadıya hesap yapmamıştım. Sonra da aklımdan çıktı gitti. Geceni berbat etmek istememiştim. Gerçekten çok üzgünüm. Özür dilerim.”

“Şey... Ben... Sorun değil,” diye fısıldadı Posey. “Şimdi gerçekleri öğrenince... Yaptığının çok tatlı bir davranış olduğunu düşünüyorum.”

“Ben hep çok tatlıyım,” dedi Liam gülümseyerek ve o an Posey’nin dizlerinin bağı çözöldü.

“Hemen abartmayalım!” dedi Posey kalbi yerinden çıkacakmış gibi hızla çarparken.

“Cordelia,” dedi Liam usulca. Gülümsemesi yerini ciddi bir ifadeye bırakmıştı. “Ben sana aşık oldum.”

Bu sözler, sıcak bir karamel sos gibi içine akıyordu. “Ah,” dedi. “Ne hoş!” Şu anda ölse, gözü arkada kalmayacaktı. Güle oynaya öteki tarafa göçebilirdi.

Liam’ın yüzünde belli belirsiz bir gülümseme belirdi. “Tam bir aptal olduğum için beni bağışlayabilecek misin? Hem geçmiş aptallıklarımı, hem de son zamanlarda yaptıklarımı affedebilecek misin? Çünkü kafanda bana dair kurduğun o imaj her neyse... Onu hayata geçirmek için ne yapmam gerekiyorsa yapmaya hazırım.”

Liam’ın söylediklerini sindirmeye çalışıyordu. Geçmişte olanlar, hiç de düşündüğü gibi çıkmamıştı. Liam Murphy gururunu ve onurunu kurtarmaya çalışmıştı. Tuhaf bir yol seçmişti ama başarmıştı. Onu koruyup kollamıştı. Çünkü o böyle bir adamdı. Her zaman da böyle kalacaktı.

“Ne diyorsun?” dedi.

“Ben... Bu konuda düşüneceğim Liam ve...”

“Muhtemelen benimle evlenmen gerekecek,” dedi Liam gülümseyerek. “Tabii Nicole üvey anne fikrine alıştığı zaman. Benimle evlenmelisin. Çünkü ben hiçbir zaman senin yanında

olduğum kadar mutlu olmadım, Cordelia. Kabul et, sen de ömrünün yarısını bana aşık olarak geçirdin. E tabii ben bu kadar yakışıklıyken ve...”

“Aman Tanrım! Bu nasıl bir ego!” Hem gülüyor hem ağlıyordu. Kalbi o kadar hızlı çarpıyordu ki Liam’ın söylediklerini duymakta güçlük çekiyordu.

Liam ciddileşti. “Sana gözüm gibi bakacağım Cordelia. Söz veriyorum.” Ve bu sözlerin ardından dudaklarını dudaklarına bastırıp onu öpmeye başladı. Kirli sakalı, vücudunun sıcaklığı, dudaklarının yumuşaklığı... Posey onun kolları arasında eridiğini hissediyordu.

“Aşık kumrular,” dedi Jon. “Böldüğüm için üzgünüm. Bu sahneleri YouTube’da yayınlamak üzere kayda alıyorum ama beni dinleseniz iyi olur.” Posey güçlkle geri çekildi ve arkadaşına baktı. “Seni gözetmenlik görevinden azat ediyorum. Gitmek istersen gidebilirsin.”

Posey ve Liam birbirlerine baktılar. “Hayır,” dedi Liam. “Sana güzel bir mezuniyet borçluyum.” Posey’yi yeniden balo salonuna götürdü ve onunla dans etti.

Ve onu öptü.

Hem de bir kereden fazla.

Hem de herkesin gözü önünde.

SONSÖZ

On beş ay sonra

Meadows'da altmış iki yıl sonra gerçekleşecek ilk düğünün Posey ve Liam'ın düğünü olması kadar güzel ne olabilirdi? Malikane yerli yerinde duruyordu. Evet. Uzun bir süre de durmaya devam edecekti.

Yüz iki yaşındaki Vivian Appleton sonbaharın ilk günü uykusunda hayata veda etmişti. Yatağının karşısındaki masanın üzerinde ise Posey'nin yaptığı maket ev duruyordu. Posey minyatür de olsa Vivian'ın ölmeden önce son gördüğü şeyin Meadows olmasından teselli buluyordu.

Bir ay sonra Allan Linkletter Posey'yi vasiyetin okunacağı ofisine davet etmişti. Posey bu daveti duyunca Viv'in maket evi kendisine bırakmış olmasını dilemişti – ne de olsa manevi değerinden başka pek bir kıymeti yoktu.

Akbabalara merhaba demiş ve nefret dolu bakışlarına rağmen nazik olmaya çalışmıştı. Yeğenlerden biri, “Yaşlı cadının ölmesi ne kadar da uzun sürdü,” demişti. Posey adamın hayalarına tekme atmamak için kendini zor tutmuştu.

Herkes konferans masasındaki yerini alınca Allan hiç vakit kaybetmeden işe koyulmuştu. Önce vasiyetten pay alanların ad-

larını okumuştı. Sonra durmuş ve boğazını temizlemişti. Akbalar öne doğru eğilmişlerdi.

“Cordelia Wilhelmina Osterhagen’a” demişti Allan. “New Hampshire Bellsford’da 1100 Shady Brook Yolu’ndaki Meadows mülkümde bulunan araziye, Malikaneyi ve diğer tüm eklentilerini bırakıyorum.”

Bir süre sessizlik olmuştu. Sonra da ortalık birbirine girmişti. Dört akbaba bağırmaya, küfretmeye ve ağlamaya başlamıştı. Posey gözleri faltaşı gibi açılmış halde öylece kalakalmıştı. Allan akbabalara hiçbir yasal hak iddia edemeyeceklerini çünkü Vivian’ın bu vasiyeti doktor kontrolünde ve nezaretinde imzaladığını anlatmıştı. Her türlü değişikliği yapma yetkisine sahipti. Akbabaların hiçbir dayanağı yoktu.

Vivian Posey’ye bir de not bırakmıştı: *O para düşkününü akbalardan ziyade sen benim ailemdin. Fark etmedim sanma.*

Hepsi bu kadardı. Ama zaten her şeyi açıklıyordu.

Posey’in devasa Viktoryan Malikanesi Meadows’un ve o güzelim arazinin sahibi olduğunu idrak etmesi epey zaman almıştı. Orayı ne yapacağı da ayrı bir soruydu.

Önce hiçbir şey yapmamıştı. Liam’la birlikte olmak zaten büyük bir yenilikti. Ayrıca strese sebebiyet vermeden Nicole’ün hayatının bir parçası olmaya çalışıyordu. Nicole çok tatlıydı. Posey’yi bir abla gibi görüyordu. Posey de baba kız arasındaki bir tartışmada taraf tutmamaya özen gösteriyordu.

Liam’ın Nicole’e yönelik kaygıları klinik vaka boyutundan çıkmış, sıradan korumacı baba seviyesine inmişti. Kapı kilitleme saplantısı tek kilide düşmüştü. El yıkama konusunda ise pek bir ilerleme kaydettiği söylenemezdi. Posey yemeklerden önce ellerinin derisini yüzdüğü için dalga geçmeden duramıyordu. Aslında adamın her gün motor tamiriyle uğraştığı düşünüldüğünde buna hak vermek gerekirdi. Arada bir asık suratlı oluyor ve ne-

densiz yere homurdanıyordu. Hoş... Bu halinin de ayrı bir çekiciliği vardı. O yüzden Posey hiç itiraz etmiyordu.

Bahar geldiğinde Posey zor bir karar alıp kiliseyi satmıştı. Çünkü oraya hem nakit hem de zaman ayıramıyordu. Düşündüğünden daha zor bir süreç olmuştu. Özellikle de çanı orada bırakıp gitmek acı vericiydi. Tek tesellisi kiliseyi genç ve sempatik bir çiftin almış olmasıydı. Belli ki orayı hak ettiği değeri verecek kadar varlıklılardı. Eşsiz Eserler'den bir düzine eşya satın almışlardı ve görünüşe göre oranın daimi müşterileri olacaklardı. Posey en sevdiği müşteri profiline ulaşmıştı. Hem zevkli hem de zenginlerdi.

Sonra Meadows'a taşınmıştı. Malikaneyi değil, kahyanın evini seçmişti. Zaten o taş evi hep çok beğenmişti. Tek kötü yanı, kedilerin oradan hoşlanmamasıydı. İki kez evden kaçıp kiliseye dönmüşlerdi. Köfte bu kaçışın liderliğini yapıyor, Jöle ve Sagwa da onun peşinden gidiyordu. E tabii Posey de paniğe kapılarak peşlerine düşüyordu. Üçüncü kaçışta, kilisenin yeni sahipleri talihsiz kedilere sahip çıkmak istediklerini söylemişlerdi. Belli ki yıllardır kendilerini besleyen sahiplerine değil binaya sadıktı. Zaten Posey de onları kiliseyi satın aldığı anda, mülkle birlikte devralmıştı. Yine de haftada bir uğrayıp onları ziyaret ediyordu. Kedicikler gayet mutlu görünüyordu. Yani bir kedi ne kadar mutlu olabilirse o kadar işte...

Shilo Meadows'a aşıktı. Köpeğinin koca arazide özgürce dolaşması Posey'yi de mutlu ediyordu. Shilo gün içinde istediği gibi dolaşıyor ama bir ısıklıkla eve hemen geri dönüyordu.

Posey sabahları kahvesini alıp kahyanın evindeki küçük balkonda oturuyor, bir yandan da köpeğinin başını okşuyordu. Çanın sesini hâlâ duyabiliyordu. Bu sesi her duyduğunda yüzünde bir gülümseme belirliyordu.

Meadows bir organizasyon tesisi olacaktı. Düğünler ve yıl-

dönümleri gibi kutlamalar tertip edilecekti. Posey hayatta olsa Vivian'ın da eski Malikanenin partilere mekan olmasını onaylayacağını düşünmüştü. Ancak mülk sahibi olsa da parti organizasyonu işinden hiç anlamadığı kesindi. Ayrıca Eşsiz Eserler'i bırakmak gibi bir düşüncesi de yoktu. O yüzden bu işleri yürütecek birini bulmuştu. Hem parti hem yemek servisi... Bütün bu konularda yetenekli ve kariyer değişikliği arayışında olan birini bulup işe almıştı. Bu kişi tam bir baş belası olsa da, her fırsatta göğüs dekoltesini ortaya serse de bu işin altından kalkabilecek gibi görünüyordu. Gretchen şimdiden yazın gerçekleşecek altı düğün organizasyonu ayarlamıştı. Nihayet şöhretini kullanabileceği bir platform oluşmuştu.

Gret şimdi mutfaktaydı. Düğünde ikram edilecek yemekleri kontrol ediyordu (hepsi Alman yemeği değildi tabii, başka mutfaklara da yer verilmişti). Araları düzeldikten kısa bir süre sonra Dante'yi terk etmiş, şimdi de New Hampshire'daki bekar erkekleri sıradan geçiriyordu.

Posey şu anda odasında yalnızdı. Stacia, Jon ve Brie'nin gelmesi an meseleseydi. Elinde geçen ay gelen bir mektup vardı. Bir kez daha bakmak için yerinden çıkarmış ve kendine yakın tutmak istemişti. Şubat ayında Clarice'e evlatlık verme işlemlerini gerçekleştiren avukat aracılığıyla bir mektup göndermişti. Duygusal bir şeyler yazmamış, sadece hayatını genel durumu hakkında bilgi vermişti. Fakat onu dünyaya getirdiği, sonra da Max ve Stacia gibi harika insanlara verdiği için teşekkür etmeyi ihmal etmemişti. Ne kadar mutlu bir hayat sürdüğünü, bir kız kardeş ve hala olduğunu yazmış, hayatı boyunca aşık olduğu adamla evlenmek üzere olduğunu bildirmişti. Mektubunu yalnızca "Cordelia" diyerek sonlandırmıştı.

Clarice de yine avukat aracılığıyla bir cevap göndermişti. *Bütün bunları öğrendiğim için çok mutlu oldum. Sana ömür boyu*

mutluluklar diliyorum, Cordelia. Hayatını benimle paylaştığın için teşekkür ederim.

Hepsi bu kadardı. Ama onun için çok şey ifade ediyordu.

Evet. Kızsal konulara dönmenin vakti gelmişti. Mektubu alıp komodinın çekmecesine kaldırdı.

Bugün Liam Declan Murphy ile evleniyordu. Bugünden itibaren birlikte yaşamaya başlayacaklar, aynı yatakta uyuyacaklar, her sabah birlikte uyanacaklardı. Nicole de, Liam da Posey'yi seviyordu. Bunu bilmek o kadar mutluluk vericiydi ki düşündükçe sevinç gözyaşları döküyordu.

Birkaç saat içinde babasının koluna girip St. Martin's Kilisesi'nin sunağına doğru yürüyecekti. Başnedimesi Brianna'ydı. Küçük Betty de çiçek dağıtan kız olacaktı. Jon ve Henry konuklara yerlerini gösterecekti. James de onlara yardım edecekti. Nicole Liam'ın sağdıcı gibi yanı başında duracaktı. Baba kız bu kararlarını açıkladığında Posey yine gözyaşlarına hâkim olamamıştı. Şehrin yarısının düğüne katılması bekleniyordu. Birlikte yaşamaya başlayan Mac ve Elise'den pastanede ki kızlara, softball takımındaki kızlardan Tate'lere kadar herkes geliyordu.

Kapı çalındı ve Posey hiç tereddüt etmeden, "İçeri gelebilirsin anne!" dedi.

Oysa gelen Stacia değil Liam'dı. Kafasını kapıdan içeri uzatıp giriş müsaadesi için beklemeye koyulmuştu. Posey siyah saçlı ve harikulade yeşil gözlü damadı görünce heyecanlandı. Bu adam yaklaşık yüz yirmi dakika sonra kocası olacaktı.

"Ne o, beni terk mi ediyorsun?" dedi gülerek.

"Çok beklersin," dedi Liam. Yüzünde yatak odasında görmeye alışık olduğu o seksi gülümseme vardı. İçi yine ürpermeye başlamıştı. "Sana bir hediyem var."

"Yemek mi? Biraz acıktım da."

“Gretchen, bu sabah kahvaltıda beş tane omlet yediğini söyledi,” dedi Liam ama hâlâ içeri girmiyordu.

“Ne demek istiyorsun motorcu çocuk?”

“Bayılmazsın, merak etme diyorum. Ayrıca çekmecende bademli çikolata olduğundan da adım kadar eminim.”

Posey gözlerini kıstı. “E hediyem ne o zaman?”

Liam kapıyı ardına kadar açtı. “İşte burada!”

Karton bir kutuyu işaret ediyordu. Kutunun etrafında minik delikler vardı. Genelde bu kutularda evcil hayvanlar taşınırdı. Doğru tahminde bulunduğunu gösteren en büyük ipucu ise deliklerinden birinden çıkan minicik bir patiydi.

“Bir kedi yavrusu,” dedi Liam. Kutuyu açtı ve küçük kediye kucağına aldı. “Malum, diğer kedilerin seni başka insanlar için terk edip gitti.”

“Ah, Liam,” dedi Posey. Kedi minicik, gri bir tekirdi. Shilo hemen Liam’ın yanına gitti ve kediye koklayarak kuyruğunu salladı. Kedi tıslayarak devasa köpeğin burnunu tırmaladı. Karşılığında da köpek tarafından yalanma cezası aldı.

Liam kediye Posey’nin kucağına verdi. Tüyleri o kadar yumuşaktı ki... Kocaman mavi gözleriyle yeni sahibine bakıyordu.

“Erkek,” dedi Liam ve elini uzatarak Posey’nin saçını kulağının arkasına sıkıştırdı. “Adını Joe koyarız diye düşündüm.”